2160

СТАРОЗАВѢТНИ

ПРОРОЦЫ

СВИ

СЕДАМНАЙСТЪ.

32.653
БИБЛИОТЕКА
МАТИЦЕ СРПСКЕ

PT 20

РII 20
Р19 Ср 11 ЛЛИЛ. 1

СТАРОЗАВѢТНИ

ПРОРОЦЫ

СВИ

СЕДАМНАЙСТЪ.

БИБЛИОТЕКА
МАТИЦЕ СРПСКЕ
32.653
32653

ПРЕВЕО

ПЛАТОНЪ АТАНАЦКОВИЋЪ,
ЕПІСКОПЪ БАЧКІЙ.

БИБЛИОТЕКА
КЊ. БР. 4216
МАТИЦЕ СРПСКЕ

У НОВОСАДУ,
ПИСМЕНЫ ЕПІСКОПСКЕ ПЕЧАТНѢ.
1861.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
ВРАЧАР

ЦЕЛИНСКИ

ЦВЕТОВИ

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
ВРАЧАР

СВИ

ПРОРОЦЫ.

ШЬОЬОПРГ

СВП

КНЬИГА
ИСАІЕ ПРОРОКА.

ГЛАВА 1.

Виђенѣ, кое е видіо Исаіа сынъ Амосовъ, кое е видіо на Іудею и на Іерусалимъ за царствованя Озіе и Іоатама и Ахава и Єзекіе, кои царствоваше у Іудеи. Слушай небо, чуй земльо, єръ Господъ говори: Сынове родихъ и узвысихъ, а тіи се Мене отметнуше. Позна волъ госу свога, и магарацъ ясле господара свога; а Ісраиль Мене не позна, и Мои люди не разумѣше. Ахъ народе грѣшный, люди натучени грѣхова, сѣме зло, сынови беззакони! Господа остависте, и Светога Ісраилѣва разгнѣвасте; натрагъ се вратисте! Зашт' домећете іоштъ рана' придодаваюћи беззаконіе? свака е глава болна, свако срдце тужно; отъ ногу све до главе ништа ніе здраво на нѣму, све отокъ, рана, приштъ, а не мож' мелема метнути, ни улѣмъ намазати, ни привити. Земля вамъ е пуста, градови ваши ватромъ спалѣни, предѣлъ вашъ туђинцы вамъ наочигледъ прождиру, те пустымъ постаде, уништенъ отъ туђихъ людій. Кћи Сіонова ће остати као колеба у віограду и као воћара у врту, као градъ, на кой се ратуе. И да намъ ніе Господъ Савaотъ сѣмена оставіо, пропали бы были као Содома, и равни бы были Гоморру. Чуйте рѣчь Господню, Князеви

Содомски, слушайте законъ Божій, люди Гоморреки! Нашто Ми множина вашихъ жертвій? вели Господъ, сытъ самь палѣвине овнова вашихъ и лоя ягнѣћія; нећу крви јунаца и јараца; ни явити Ми се не долазите; еръ тко тражи то отъ руку вашихъ? престаните ићи по двору Момъ. Залуд' ћете Ми доносити семідалъ; каденѣ Ми е мрзко. Не трпимъ новомѣсечія ваша и субботе и великій данъ; постъ и беспослице ваше и новомѣсечія ваша и празднике ваше ненавиди душа Моя; сытъ самь васъ, грѣхова вашихъ выше трпити нећу. Кад' прострете къ Мени руке ваше, окренућу очи Мое отъ васъ, и ако умножите моленѣ, нећу васъ услышати; еръ су вамъ руке пуне крви. Измытесе, и будите чисти, скините зла съ вашихъ душа' предъ Моима очима, престаните отъ вашихъ лукавства', научитесе чинити добро, држитесе правде, избавите правога, судите праведно сиромаху, браните удовицу, пакъ дођите да се суочимо, говори Господъ, и ако грѣси ваши буду као багрена, убѣлићу ихъ као снѣгъ, и ако буду као црвень, убѣлићу ихъ као вуну. Ако хоћете и послушате Ме, быћете срећни на земльи; а ако нећете и не послушате Ме, мачъ ће васъ повести; еръ уста Божія рекоше то. Како поста блудницомъ градъ вѣранъ Сіонъ пунъ суда? у комъ е владала правда, а сад' су у нѣму убице; сребро ваше ніе право, у крчмама твоима мѣшасе вода у віно; Князеви су твои непокорни, ятцы су крадцыма, любе даре, лебде за наградомъ, сиротама не суде право, не маре за правду удовице. Зато Владыка Господъ Саваотъ говори овако: тежко насилницыма у Ісраилю, еръ ярость Моя на противнике престати неће, судићу непріятельма Моима; дигнућу руку Мою на тебе, ватромъ те очистити,

начиномъ и трудъ такође у той радньи постао куд' и камо лагшимъ и напредніимъ.

Отъ тыхъ мало пре овдѣ по своме реду изброяныхъ 49 кньига', изъ коихъ се цѣо Старый Завѣтъ состои, мы Србльи іоштъ досадъ немамо на нашемъ народномъ езыку оне подъ броевы 1—17, 25, и отъ 46—49. А отъ 18—24, и отъ 26—27 я самь се потрудіо превести и путемъ печатнѣ пре мало година' издати; отъ 28 пакъ до 45 сад' ево Ти у име Божіе служимъ, Милый мой Роде Србскій, преводомъ на матернѣмъ Твомъ езыку. То су старозавѣтни Пророцы, коихъ є на брою свега 17, и кои єданъ за другимъ у Бібліи овымъ редомъ слѣдую:

1., Исаіа, сынъ Амосовъ, отвора ято тыхъ Пророка'. Онъ є живіо у 8 вѣку пре Христа, пророчествуюћи 60 година' отъ 759—699 пре Хр. По гласу преданія быо є осуђенъ Манассіемъ Царемъ, да се живъ на поле препили. Прорицаня нѣгова раздѣлѣна су на 66 глава', и содржая су врло различнога. Прорекао є разоренѣ царства Ісраильскога, робство Вавилонско, повратакъ отуда, и судбину Іудеа' подъ Маккавейма, а найпослѣ долазакъ Мессіе, Кога роћенѣ, проповеданѣ, страданѣ и смрть у гл. 9, 11, 42, 52 и 53 тако обстоятелно описуе, да є Читателю помыслити, као да само Евангеліе чита.

2., Іереміа, сынъ Свештеника Хелкіе, живіо е у 7 и 6 вѣку пре Хр. пророчествуюћи 42 годинне у непрестаномъ страданю и найтежима мукама; найпослѣ као што преданіе казуе, быо е каменѣмъ утученъ. У 52 главе своихъ прорицаня' изобличуе Современике свое сбогъ ідолопоклонства и сбогъ язычничкихъ порока', прети имъ тога ради разоренѣмъ Іерусалима и отведенѣмъ народа у робство Вавилонско; но ипакъ тѣши ихъ тымъ, да ће отуда вратитисе у отечество свое, и у нѣму поживити срећно.

За прорицанѣмъ тымъ предлаже намъ Іереміа у 5 глава' Плачъ свой, у комъ ядикуюћи описуе жалостно станѣ свога народа, страданѣ и свуколику несрећу нѣгову претрплѣну при обсади Іерусалима, опоминюћу Іудее на покаяніе, и блажећи ихъ наданѣмъ, да ће боля и срећнія настати времена, коя и самъ такође на краю тога свога Плача срдечно отъ Бога проси.

3., Варухъ, Ученикъ, Сопутникъ и Писаръ Пророка Іереміе, кад', гдѣ и како се скончао? не знасе. У своіой изъ 5 глава' состоећойсе кньиги совѣтуе страху Божіему и наблюдаваню закона, сообштаваюћи на краю Писмо, кое е Іереміа отведеныма у Вавилонъ Іудейма съ томъ намѣромъ послао, да ихъ сачува отъ ідолопоклонства.

4., Іезекіиль, Свештеничкій сынъ, съ Іехоніемъ Царемъ и многима Іудейма у Вавилонъ отведенъ, почео

е пете године свога робства проповѣдати, и продужіо е то чинити најманѣ 27 година' у најтежима искушеніяма. Нѣгова прорицаня, на 48 глава' подѣлѣна, слажусе съ Іеремійныма по содржаю своме, почемъ е и онъ такође предрекао разоренѣ Іерусалима и храма, повратакъ изъ робства у отечество, и затымъ срећна времена подъ знаменитымъ еднымъ Царемъ отъ племена Давідова: Мессіомъ.

5., Даніилъ, Царскога рода, вѣранъ слуга своме Господару, кой га е више путій особите свое заштите удостоіо, прорекао е у своіой, изъ 14 глава' состоећойсе, кньиги судбину Вавилонскога царства, и долазакъ Божествепога Искупителя, Кога појаву на 490 година' е предсказао.

6., Осіа, прьый међу тако названыма маньима Пророцыма, а и по времену еданъ отъ прьыхъ на Пророчество званыхъ, живіо е у царству Ісраильскомъ у време Цара Іеровоама, кой е године 825 пре Христа ступіо на престолъ Царскій. О животу упрочемъ нѣговомъ никаква извѣстія нису сачувана. Прорицаня му се состое изъ 14 глава', и нарочито се односе на царство Ісраильско, кога разоренѣ, жителя' му отведенѣ и повратакъ предсказуе, препоручуюћи притомъ право покаяніе.

7., Іоиль, сасвымъ, што се личности нѣгове тиче, непознатъ, појавіосе по свой прилици измећу 811 и 759

год. пре Хр. у царству Іудиномъ. Нѣгова у 3 главе прорицаня содрже претню страшныхъ земальскихъ страданя', а уедно и опомену на покаяніе съ обѣћанѣмъ будућихъ срећныхъ времена' по изливу Светога Духа, као што и С. Апостолъ Петаръ, споминюћи Іоиля именце, у своmъ на праздникъ Петдесетнице скуплѣноме са свію страна' народу изговореномъ трогателномъ слову наводи. Дѣян. 2, 16—18.

8., Амосъ, Пастыръ изъ Текуе, мѣста у царству Іудиномъ близу Витлеема, пророчествовао є за времена Іеровоама у Іерусалиму, на 800 дакле година' пре Хр. У кньиги своіой изъ 9 глава' предсказуе пропасть царства Ісраильскога и несрећу Іудину, а затымъ будућа срећна времена, кад' дође Мессіа, т. е. Христосъ Іоан. 1, 14.

9., Авдіа, живіо є по свой прилицы у време обоихъ Пророка' Іоиля и Амоса. Нѣгова прорицаня у едной глави содрже укораваня Ідумеаца зато, што су се злобно радовали несрећи Ісраиля; узъ укоръ тай тѣши народъ свой.

10., Іона є найстаріи међу Пророцыма, коихъ се писменна сочинѣня у Старомъ Завѣту налазе. Живіо є у 9 вѣку пре Хр., и онда є прорекао, да ће Царъ Іеровоамъ побѣдити Сиряне. У своіой кньиги, коя има 4 главе, казуе, како є посланъ быо у Ніневію проповѣдати покаяніе. Сравни Мат. 12, 39—41.

11., Міхеа живіо е отъ прилике на 800 година' пре Хр. у време Пророка Исаіе, и по гласу преданія умро е као Мученикъ. Прорекао е пропасть обоега царства, и Ісраилѣвога и Іудинога, повратакъ изъ Вавилона, време Маккавеа', и назначіо е Витлеемъ мѣстомъ роѣеня Мессіе (Мат. 2, 5 и 6). Књига Міхее има 7 глава'

12., Наумъ, могао е живити и пророчествовати отъ прилике на 700 година' пре Хр. подъ Іудинымъ Царемъ Єзекіемъ. Онъ у 3 главе књиге свое предсказуе разоренѣ Ніневіе, кое се послѣ у свое време и сбыло године 625 пре Хр.

13., Аввакумъ, о кога животу ништа ніе познато, у 3 главе књиге свое обявлюе далеко напредъ робство Вавилонско выспреніимъ слогомъ него већа часть прочихъ Пророка'.

14., Софоніа, роѣенъ у Іерусалиму отъ отличнога племена, живіо е у време Іудинога Цара Іосіе, кой е године 642 пре Хр. на Царскій престолъ ступіо. У 3 главе књиге свое прорекао е Софоніа пропасть Ніневіе и робство Вавилонско, тѣшећи напослѣдку народъ свой повраткомъ отуда у свое мило отечество и обштымъ распространѣнѣмъ царства Мессійна.

15., Аггеј започео е званіе свое Пророческо у години 519 пре Хр. У двѣ главе своихъ прорицаня' ободрава вратившесе изъ Вавилона Іудее продужити зиданѣ храма, казуюћи имъ, да велелѣпіе поновлѣнога храма

валя да буде веће и вышше, него што е пре разореня было, а тымъ е означіо появу Спасителя у храму.

16., Захаріа, Современикъ Пророка Аггеа, у кньиги своіой отъ 14 глава' позыва на продуженѣ зиданя храма, и предсказуе времена Александра В. и Маккавеа', пакъ онда долазакъ Мессіе.

17., Малахіа, заключуе ято старозавѣтныхъ Пророка'; живіо е у 5 вѣку пре Хр. у едно време съ Нееміомъ. Повѣсть о животу нѣговомъ непозната е. Прорицаня у 4 главе ньимъ предана содрже по већой части укораваня противу Іудеа', но уедно предсказую такође и долазакъ Мессіе, предъ Коимъ ће появитисе Предтеча у снаги Илійной, као што се послѣ у свое доба и сбыло на Іоанну, Свештеника Захаріе сыну. Лук. 1, 17. Мат. 11, 14.

Предсказываню и предображеню свію овыхъ 17 Пророка', какогодъ и свыма прочима старозавѣтныма кньигама, главна е цѣль Мессіа, Кой ће у свое време да дође избавити, спасти и съ пута заблуђеня на путъ правый и истине извести родъ човѣчій. А да Пожеланый Тай дође, и да люди долазка Нѣговога што выше достойни постану, свуда и свагдѣ по тыма кньигама совѣтуесе и упуђуе: Богоугодно проводити животъ. Тай жельно Очекиваный есть Іисусъ Христосъ, на Комъ се та сва старозавѣтна прорицаня и предо-

браженя подпуно извршише, Мат. 5, 17, и посташе: тако є и аминъ!

Предпославши то све као Уводъ у предложену Ти, Милый Роде мой Србскій, Књигу ову, братски, Те позывамъ, да размышлявашь заповѣсти Господнѣ, и да се поучавашь у њима данъ и ноћь! Псал. 1, 2., па ће Богъ укрѣпити срдце Твое на добра дѣла, и испунити тежню Твою къ мудрости правой, Сір. 6, 37; блаженъ ћешь быти управляюћи волю Свою по закону Господа Бога, и у свему ћешь, штогодъ узрадишь, напредовати. Псал. 1, 3.

Бога, на Кога сву надежду нашу полажемо, молећи, да Те свакомъ напуни радосћу и миромъ у Вѣри, како да изобилуешь у надежди снагомъ Духа Светога, Римл. 16, 13., єдно само іоштъ то желимъ, да, колико самь я, преводећи за Те Пророческе ове књиге, и у найдраговольніемъ дужностномъ труду томъ єднако текъ Твою ползу душевну предъ очима држећи, заиста и волѣ и охоте имао, толико Ты, Роде мой, читаюћи, размышляваюћи и поучаваюћисе, душевне ползе и радости узимашь. Съ Тобомъ Господъ! Лук. 1, 28.

У Новосаду на Петровъ данъ
1861.

Платонъ Атанацковићь
Епіскопъ Бачкій.

ПРЕДГОВОРЪ.

Свето Писмо носи име и Завѣтъ, име прастаро, на самомъ содержая свога смыслу основано. Богъ е сирѣчь дао преко Мойсеа Народу Ісраильскоме завѣтъ или обѣћанѣ милости Свое, али тако, ако узслуша гласъ Божій, и владаосе буде по заповѣстма Божиима. Исх. 19, 5.

По протеку дугога времена даде Богъ истоме Народу преко Єдинороднога Сына Свога опетъ завѣтъ — Новъ, Іер. 31, 31—34., по многомъ страданю и самой смрти Сына Тога Свога установлѣнъ у безкрвномъ жертвоприносу.

Овай Новый Завѣтъ буде поводъ, те ее онай пређашньій сад' назове Ветхимъ или Старымъ.

У Старомъ Завѣту има 49 кньига', кое у Бібліи овымъ редомъ една за другомъ слѣдую:

1., Бытія, } Петъ Књига Мойсеовыхъ
2., Исходъ, } Петъ Књига Мойсеовыхъ
3., Левітъ, } Петъ Књига Мойсеовыхъ
4., Числа, } Петъ Књига Мойсеовыхъ
5., Второзаконіе. } Петъ Књига Мойсеовыхъ
6., Іисусъ Навинъ,
7., Судія' Ізраилѣвыхъ.
8., Рутъ.
9., Прва, } царства'
10., Друга, } царства'
11., Трећа, } царства'
12., Четврта } царства'
13., Прва, } Паралипоменонъ.
14., Друга } Паралипоменонъ.
15., Прва Єздре.
16., Нееміа.
17., Друга Єздре.
18., Товітъ.
19., Іудита.
20., Естира.
21., Іовъ.
22., Псалтиръ.
23., Причте, } Соломонове
24., Екклисіастъ, } Соломонове
25., Пѣснѣ пѣсній, } Соломонове
26., Премудрости } Соломонове
27., Іисусъ Сіраховъ.
28., Исаіа, } Пророцы.
29., Іереміа, } Пророцы.
30., Плачъ тога, } Пророцы.
31., Варухъ, } Пророцы.
32., Језекіилъ, } Пророцы.
33., Данiилъ, } Пророцы.
34. Осіа, } Пророцы.
35., Іоилъ, } Пророцы.
36., Амосъ, } Пророцы.
37., Авдіа, } Пророцы.
38., Іона, } Пророцы.
39., Міхеа, } Пророцы.
40., Наумъ, } Пророцы.
41., Аввакумъ, } Пророцы.
42., Софоніа, } Пророцы.
43., Аггей, } Пророцы.
44., Захаріа, } Пророцы.
45., Малахіа, } Пророцы.
46., Прва, } Макавейска.
47., Друга, } Макавейска.
48., Трећа. } Макавейска.
49., Трећа Єздре,

Доклѣ се ніе пронашла вѣштина Књигопечатаня, дотлѣ су и свете ове књиге, на различне єзыке преведене, текъ у Рукопису, на наравно отвећъ рѣдко, појављиватисе могле; послѣ пакъ, помоћу благодатне те вѣштине, радило се у распространяваню њиховомъ много охотніе и радіе и брже и успѣшніе, почемъ є тымъ

а непокорне погубити, и све беззаконике истребити изъ тебе, а гордельиве све понизити. Судіе ћу твое поставити као што су пре были, и Совѣтнике твое као съ почетка, пакъ ћешь по томе нарећисе градъ правде, мати градова, вѣранъ Сіонъ; єръ правдомъ ће спастисе роблѣ нѣгово и милостыньомъ. И скрушићесе беззаконицы и грѣшницы скупа, и скончатисе кои оставише Господа; єръ ћесе стыдити своихъ ідола,' кое су сами захтѣли, и срамитисе своихъ садова, кое су зажелили, почемъ ће быти као дубъ, коме є опало лисће, и као вртъ безъ воде. Крѣпостъ ће имъ быти као стручакъ поздера, а дѣла ныихова као искре ватрене, те ће спалитисе беззаконицы и грѣшницы скупа, а неће быти тко да гаси.

ГЛАВА 2.

Слово отъ Господа къ Исаіи сыну Амосовом' о Іудеи и о Іерусалиму; єръ ће у послѣдня времена явлѣна быти гора Господня, и домъ Божиій на врху гора' узвысићесе изнадъ брегова, те ће долазити къ ньой сви народи. И полазећи многи ће народи рећи: ходите да се пошнемо на гору Господню и у домъ Бога Іаковлѣва, пакъ ће намъ показати путъ Свой, те ћемо тымъ поћи; почемъ отъ Сіона ће изићи законъ, и слово Господнѣ изъ Іерусалима; и судиће посред' народа,' и изобличиће люде многе, те ће расковати мачеве свое на раонике и копля своя на српове, пакъ неће народъ на родъ потрзати мача, нити ће више навыкаватисе ратовати. Сад' дакле, доме Іаковлѣвъ, ходите да идемо за свѣтлосћу Господньомъ; єръ остави люде свое домъ Іаковлѣвъ, почемъ се, као изъ почетка, напуни предѣлъ ньиховъ врчаня

као кодъ иноплеменика, и родишесе у нѣму дѣца многа иноплеменичка. Напунисе предѣлъ ньиховъ сребра и злата, да благу ньиховоме броя не бяше; и напунисе земля ньихова коня', и не бяше броя колма ньиховыма; и напунисе земля мрзкихъ дѣла' руку' ньиховыхъ, пакъ се поклонише тыма, кое начинише прсти ньихови. А човѣкъ се погне, и мужъ се понизи; то имъ нећу опростити. Завуцытесе сад' у каменѣ, сакрытесе у землю отъ страшныхъ очію Господньихъ и отъ славе крѣпости Нѣгове, кад' устане сакрушити землю. Єръ су очи Господнѣ высоке, а човѣкъ низакъ; и высина човѣчія спизићесе, а Господъ ће єданъ узвыситисе у онай данъ, почемъ є данъ Господа Саваота противу свакога досадителя и гордельивца, противу свакога высокога и величавога, пакъ ће понизитисе; противу свакога кедра Ліванскога высокихъ и преузвышеныхъ, и противу свакога дрвета дуба Васапска; противу сваке горе высоке и свагога брда высоког'; противу сваке куле высоке и сваке стѣне высоке; противу сваке лађе морске, и противу свагога погледа на лѣпоту лађій. Пакъ ћесе свакій човѣкъ смирити, высина човѣчія ће пасти, а Господъ єданъ узвыситисе у онай данъ. И рукотворине све сакрыће и унети у пештере и у разсѣлине каменне и у зачкольине земне отъ страшныхъ очію Господньихъ и отъ славе крѣпоћти Нѣгове, кадъ' устане сакрушити землю. Єръ у онай ће данъ побацати човѣкъ гадове свое златне и сребрне, кое є начиніо, да се кланя суетныма и слѣпыма мышевма, пакъ се завлачити у язбине тврдога камена и у развалине каменя отъ страшныхъ очію Господньихъ и отъ славе крѣпости Нѣгове, кад' устане сакрушити землю. Оставите вамъ дакле човѣка, коме є пара у ноздрвама нѣговыма; єръ шта значи тай?

ГЛАВА 3.

Гле! Владыка Господъ Саваотъ узеће отъ Іерусалима и Іудее крѣпкога и крѣпку, снагу хлѣба и снагу воде, дива и силнога и човѣка ратоборна, и Судію и Пророка, и прозорљива, и старца, и Петдесетоначелника и дивнога Совѣтника, и премудрога Зидара и разумнога Послушника. И поставићу имъ младиће за Князеве, па ће невѣшти господарити надъ ньима, и люди еданъ на другога ће нападати, човѣкъ на човѣка и човѣкъ на ближнѣга свога; дѣчакъ ће ударати на старца и лупежъ на поштенога. Єръ ће пристати човѣкъ узъ брата свога или узъ домашнѣга отцу своме, говорећи: одѣћу имашь, буди намъ Войвода, пакъ чувай ми раану мою. А онъ ће му отговорити у тай данъ овако: нећу да ти будемъ Войвода, єръ у дому момъ ніе ни хлѣба ни одѣће; нећу да будемъ Войвода людма овыма, почемъ є оставлѣнъ Іерусалимъ, паде Іудеа, и єзыкъ ньиховъ не покораваше Господу беззаконуюћи. Зато се сад' понизи слава ньихова, и срамъ лица ньиховога тужи ихъ, пакъ грѣхъ свой као Содомскій наговѣстише и явише. Тежко души ньиховой, што смыслише совѣтъ зао на себе саме, рекавши: свежимо праведнога, єръ га не требамо; плодове ће дакле трудова своихъ ести. Тежко беззаконику, єръ зло ће му се догодити по дѣлы руку' нѣговыхъ. Люди Мои! ваши васъ Настоятельи удручаваю, и насилницы владаю надъ вама. Люди Мои! вараю васъ тіи, кои васъ блаже, и забунюю стазе ногу' вашихъ. Но сад' ће Господъ спремитисе на судъ, и довести люде Свое на судъ. Самъ Господъ ће доћи на судъ са Старѣшинама людій и съ Князѣвы ньиховы'; пакъ зашто запалисте вы віноградъ

Мой, и грабежемъ отъ убогихъ напунисте домове ваше? Зашто чините обиду людма Моима, и лице сирота' срамите? говори Господъ Саваотъ. Ово вели Господъ: будући се понесоше кћери Сіонске и ходоше съ гордельивымъ вратомъ, намигиваюћи очима и поносито ступаюћи ногама, вукући узъ то хальине по земльи и ногама играюћи: зато ће понизити Господъ начелне кћери Сіонске, и срамоту ће ньихову открыти Господъ у онай данъ, пакъ ће отузети Господъ славу хальина' ньиховыхъ и красоту ньихову, и златне уплетнике на глави, и ройте на хальинама, и гривне, и танке кошульице, и лѣпоту лица ньиховога, и составъ накита особитога, и обручеве и прстенове, и драго каменѣ, и зарукавлѣ, и художне ободце, и багренице и пребагрене, и украсъ собный, и свѣтлости Лаконске, и виссоне, и синете, и црвенке, и виссонъ испреткиванъ златомъ и синетомъ, и танчице са сувыше злата; пакъ ће умѣсто пріятнога мириса быти смрадъ, и умѣсто златнога накита на глави ћелу ћете имати сбогъ твоихъ дѣла', и умѣсто багрене хальине пасатисе вретиштемъ. А найлѣпшій сынъ твой, кога любишь, пастиће отъ мача, и юнацы ваши отъ мача ће пасти, те ћесе смирити. Пакъ ће заплакати затвори вашихъ блага', те ћешь остати саморана о землю ударена.

ГЛАВА 4.

И седамъ жена' узећесе за еднога мужа, говорећи: ашъ ћемо хлѣбъ ести, и нашима хальинама одѣватисе, само да се твоимъ именомъ называмо, скини съ насъ укоръ нашъ. Онога дне засинуће Богъ у совѣту са славомъ на земльи, да узнесе и прослави остатакъ Ісраи-

ля; и быће остатакъ у Сіону и остатакъ у Іерусалиму; ер ће спрати Господъ лягу са сынова и кћерій Сіонскихъ, и крвь Іерусалимску очистити изъ средине њихове духомъ суда и духомъ зноя. И доћиће Господъ, и облакъ ће осѣнити даню сво мѣсто горе Сіона и сву околину, те ћесе покрыти дымомъ и свѣтлосћу ватреномъ горећомъ у ноћи, свомъ славомъ ће покрытисе. Пакъ ће быти сѣница противу зноя, и кровъ за заклонъ противу непогоде и кише.

ГЛАВА 5.

Сад' ћу да пѣвамъ любезноме пѣсну, любезнога мога віограду моме. Любезный мой имао е віноградъ на брдашцу на мѣсту гноявномъ; оградомъ оградихъ га и окопахъ, насадихъ лозу избрану, посред' нѣга сазидахъ кулу, и ископахъ у нѣму цѣдило, пакъ чекахъ да донесе грозђе, а онъ донесе трнѣ. И сад' вы, кои живите у Іерусалиму, и Іудинъ човѣче, судите међу мномъ и віноградомъ моимъ. Шта іоштъ да учинимъ віограду моме, а да му учиніо нисамь? кад' чекахъ да донесе грозђе, а онъ донесе трнѣ. Ал' сад' ћу вамъ казати, шта ћу учинити віограду моме: отузећу му ограду, те ће быти на грабежъ; стѣну ћу му разорити, те ће быти изгаженъ. Пакъ ћу оставити віноградъ мой, нити ћесе выше рѣзати ни копати, те ће израсти на нѣму трнѣ као на ледини; облацыма ћу заповѣдити, да га не квасе кишомъ. Єръ віноградъ Господа Саваота домъ Ісраилѣвъ есть, и човѣкъ Іудинъ новый садъ любезанъ; чекахъ да право чини, а онъ учини беззаконіе, и правду не, но якъ. Тежко оныма, кои ређаю кућу до куће, и њиву къ њиви придодаю, да што отму отъ

ближнѣга; заръ хоћете да се сами населите на земльи? То чуше уши Господа Саваота: ако буде много кућа', быће велике и лѣпе пусте, нити ће живећихъ быти у њима. Гдѣ буде десетъ парій волова орало, ту ће плода быти еданъ крчагъ; тко посѣе шестъ мѣрица, овреће три мѣрице. Тежко оныма, кои рано устаю и тераю піянство до мркла мрака; еръ віно ће ихъ спалити, кое пію узъ гусле и пѣванѣ, узъ тамбуре и свирале, а не гледе дѣла Господня, и о дѣлы руку Нѣговыхъ не мысле. Зато зароблѣни быше люди мои, што не познаваше Господа, и многи помреше отъ глади и жеђи водне. Зато разшири адъ гротло свое и развали уста своя безъ престанка, те се састаю у нѣму славни и велики и богати, и губительи њихови, веселећисе у нѣму; ал' смириће се човѣкъ, и мужъ ће обезчеститисе, и очи гледеће на высоко понизиће се. А Господъ Саваотъ подиће се у суду, и Богъ Светый прославиће се у правди; пакъ ће разграблѣни напастисе као юнцы, и пустынѣ зароблѣныхъ ће яганьцы повести. Тежко оныма, кои привлаче као дугимъ ужетомъ грѣхе и као притегомъ юнчія ярма беззаконія своя, говореће: нека се брзо сбуде што ће учинити, да видимо, и нек' доће совѣтъ Светога Ісраилѣва, да уразумѣмо. Тежко оныма, кои зло добрымъ а добро злымъ называю, таму за свѣтлость а свѣтлость за таму, горко за сладко а сладко за горко држе. Тежко оныма, кои су у своима очима мудри и предъ самыма собомъ разумни. Тежко юнацыма вашыма у віну и Велможама у мѣшаню якихъ пића', кои правдаю нечестивога по мыту, а право праведнога узимаю отъ нѣга. Зато ће, као што трска изгори на жеравицы, на пламену разяреног изгорѣти коренъ њиховъ, и быти као прахъ;

те ће цвѣтъ ньиховъ подићисе као прахъ; еръ не захтѣше закона Господа Саваота, но хулише слово Светога Ісраилѣва. И разярисе гнѣвомъ Господъ Саваотъ на люде Свое, пакъ метну руку Свою на ньи, и порази ихъ. Налютишесе и горе, пакъ лежаше лѣшине ньихове као сметъ на путу. И у свыма тыма не отвратисе ярость Нѣгова, но іоштъ е рука Нѣгова высока. Заставу ће подићи међу народы кои су далеко, и завиждаће съ краева землѣ, па ето ихъ брзо и лагко амо, нит' ће огладнити нит' уморитисе, ни задремати ни проспавати, ни поясеве свое распасати на бедры свои', ни раздрешити обућу свою. Стрѣле су имъ оштре, и лукови ньихови напрегнути; копыте коня' ньиховыхъ рекао бы тврдъ каменъ су, точкови у ньиховыхъ кола' као холуя; лютесе као лавови, и стадоше као лавићи; хвата и рыче као звѣръ, избацыће, и тога нема, кой ће ихъ отети. И у тай данъ ће ньихъ ради повикати као жуборъ разяренога мора; пакъ ће погледати на землю, и гле! страшна тама у забуни ньиховой.

ГЛАВА 6.

Догодисе оне године, кад' умре Озіа Царъ, видихъ Господа сѣдећа на престолу высокомъ и преузвышеномъ, и домъ препунъ славе Нѣгове. Около Нѣга стаяше Серафіми, шестъ крыла у еднога и шестъ крыла у другога, пакъ съ два покрываше лица своя, и съ два ноге свое, и съ два летише. Другъ друга дозываше, и говорише: Светъ, Светъ, Светъ Господъ Саваотъ, сва е земля препуна славе Нѣгове! Отъ гласа, коимъ викаше, довратцысе затресоше, и домъ се напуни дыма. И рекохъ: О окаяный я, како се зане-

сохъ, да човѣкъ будуѣи и нечисте имаюѣи устне, живимъ посредъ людій, кои нечисте имаю устне, па Цара Господа Саваота да видимъ очима моима! Єданъ отъ Серафіма посланъ буде къ мени, у руцы е своіой имао живъ углѣнъ, кой е клѣштама узео съ олтара, и прикоснесе устній моихъ, и рекне: гле! ово се прикосну устній твоихъ, да отузме беззаконія твоя, и очисти грѣхе твое. И чухъ гласъ Господа говореѣега: кога ћу послати, и тко ће поћи къ людма овыма? А я рекохъ: ево мене, пошльи ме. И рече: Иди и рецы людма овыма: ушима чуете, а не разумѣте, и очима гледите, а не видите; еръ одебля срдце людій овыхъ, те ушима своима тежко чую и очима своима жмуре, да кадгодъ не прогледе на очи, и ушима не чую, и срдцемъ не уразуму, те да се обрате, пакъ да ихъ исцѣлимъ. И рекохъ: доклѣ Господе! и рече: доклѣ се опустоше градови, да се выше не населе, и домови, да не буде людій, те ће земля остати пуста. Алъ послѣ тога продужиће Богъ люде, и умножиѣесе заоставши на земльи. И іоштъ є на ньой десетина, пакъ ће опетъ быти на разграблѣнѣ као теревінтъ и као жиръ, кадъ испадне изъ свое люске: сѣме свето стаянѣ нѣгово.

ГЛАВА 7.

У време Ахаза, сына Іоатама, сына Озіе, Цара Іудина, случисе, да Расінъ Царъ Арамовъ, и Факей сынъ Ромеліевъ, Царъ Ісраилѣвъ, ударе ратомъ на Іерусалимъ, али га разорити не могоше. И буде дому Давідовом' явлѣно и казано: договоріосе Арамъ съ Єфремомъ. На то се душа нѣгова ужасне и душа нѣговыхъ людій, као што се дрво у шуми вѣтромъ колеба. И рече Господъ Исаіи: Изиѣи на сусрѣтъ Ахазу ты и заоставшій сынъ твой

Іасувъ къ купатилу горнѣга пута на селишту бѣлилу, пакъ ћешь му рећи: мотри да миранъ будешь, па се не бой, нити да изнемогне душа твоя отъ та два дымећасе угарка; еръ ћу я, кад' гнѣвъ ярости Мое буде, опетъ исцѣлити. Сынъ Арамовъ и сынъ Ромеліевъ саставише, истина, зао совѣтъ противу тебе, говорећи: айдемо у Іудею, да съ ньима се разговоримо, и обратимо ихъ къ нама, пакъ поставимо тамо Царемъ сына Тавеилова. Али Господъ Саваотъ говори овако: отъ совѣта тога неће быти ништа, нити ће извршитисе, но глава Араму Дамаскъ, а Дамаску глава Расінъ. Него іоштъ шестдесетъ и петъ година, па ће престати народъ царства Єфремова, и глава Єфрему быће Соморонъ, а Сморону глава сынъ Ромеліевъ, и ако не узвѣруете, нећете ни разумѣти. И настави Господъ говорити Ахазу рекавши: проси себи знаменя отъ Господа Бога твога у дубльину или у высину. И рече Ахазъ; нећу просити ни кушати Господа. А Исаіа рече: чуйте дакле доме Давідовъ, заръ вамъ є мало досаћивати людма, те досаћуете Господу? Зато ће вамъ Самъ Господъ дати знаменѣ: гле! Дѣва ће зачети у утроби и родити Сына, пакъ ћешь Му надѣти име Еммануилъ; масло ће и медъ ести пре, него што уразумѣ захтѣти зло или избрати добро; еръ пре, нег' што дѣчакъ разбере добро или зло, отбацыће зло, да избере добро, те ће оставитисе земля, кое се ты боишь сбогъ двоице Царева. Али ће Господъ навести на те и на люде твое и на домъ отца твога дане, кои іоштъ нису дошли отъ онога дана, у кой е Єфрема отузео отъ Іуде Цара Ассирска. И у тай данъ ће зазвиждати Господъ мувама, кое владаю часћу рѣке Египетске, и пчели, коя є у предѣлу Ассирскомъ; и сви

доћиће и починути на долинама предѣла и по каменныма пештерама и по язбинама и у свакой пукотини и у свакомъ дрвету. У онай данъ ће обріяти Господъ наймлѣномъ бритвомъ съ обѣ стране рѣке Цара Ассирска главу, косу съ ногу, и браду ће скинути. У тай данъ ће быти, да ће раанити човѣкъ краву юницу и двѣ овце, пакъ ће отъ силна млека масло правити; масло и медъ ће ести свакій заоставшій на земльи. И у тай данъ догодићесе, да ће свако мѣсто, гдѣ буде тысућа лоза' вінограда отъ тысуће сребрняка' быти парлогъ и трнякъ; са стрѣломъ и лукомъ ће ући тамо, єръ ће сва земля быти ледина у трню; и свака земля орница узораћесе безъ страха ту; отъ парлога и трня паша ће быти за овце и говечету на трвенѣ.

ГЛАВА 8.

И рече ми Господъ: узми себи свитакъ новъ великій, па напиши у нѣму писаломъ човѣчіимъ: брзо прибави корысти, єръ приспѣло є. И свѣдоке Ми учини вѣрне люде, Урію Свештеника и Захарію сына Варахова. И приступихъ къ Пророчицы, те заче у утроби, и роди сына; и рече ми Господъ: надѣни му име: Брзо сграби, нагло отми. Єръ пре, нег' што дѣте узумѣ звати отца или матерь, примиће снагу Дамаскову и корысти Самарійске предъ Царемъ Ассирскимъ. И настави Господъ говорити ми іоштъ овако: Будући не захтѣше люди ови воде Сілоамске, тихо текуће, но волѣше имати Рассона и сына Сомеліева Царемъ надъ вама: зато, гле! наводи Господъ на васъ воду рѣке силну и многу Цара Ассирска и славу нѣгову, пакъ ће наићи на сваку до-

лину вашу, и обколѣти сваку стѣну вашу, па узети изъ Іудее човѣка, кой ће моћи главу подићи и свршити што; војска ће му напунити ширину стране твое: съ нама е Богъ! Разумите народи, и покоравайтесе, чуйте до самыхъ краева землѣ; могућни покоравайтесе; еръ ако се опетъ оснажите, ипакъ ћете побѣђени быти; и ако совѣтъ кой совѣштате, разориће га Господъ, и договоръ, кой узимате, неће остати у вама; еръ съ нама е Богъ. Тако говори Господъ: крѣпкомъ рукомъ не покораваюсе ићи путемъ овыхъ людій, говорећи: да не рекну кадгодъ: мучно е; еръ све, што тіи люди рекну, мучно е, нека вама страха отъ ньихъ не задае, нити се смутите. Господа сила', Тога осветите, и Тай ће теби быти на страхъ. И ако се у Нѣга уздао будешь, быће ти на освећенѣ, а нећешь као о каменъ претыканія запети, нити као о каменъ пасти. Домови пакъ Іаковлѣви быће на потрицу, и сѣдећи у Іерусалиму на раздолю. Зато ће многи међу ньима изнемоћи и пасти и срушитисе, и приближићесе, и ухваћени ће быти многи люди, кои су у тврдиньи. Онда ће появитисе, кои запечаћаваю законъ да се не учи. И рекохъ: почекаћу Бога, Кой е отвратіо лице Свое отъ дома Іаковлѣва, пакъ ћусе поуздати у Нѣга. Ево мене и дѣце, кою ми даде Богъ; и быће знаменя и чудеса у дому Ісраилѣвомъ отъ Господа Саваота, Кой обытава на гори Сіонъ. И ако вамъ рекну: пытайте Врачаре и оне кои изъ землѣ дозываю, коешта слуте, и изъ утробе изазываю; неће ли народъ Бога свога пытати? што испытую мртве за живе? еръ законъ даде у помоћь, па нека не говоре таке рѣчи, за кое не пристои дарове давати. Доћиће на васъ люта гладь, пакъ ћете, кад' огладните, жалостни быти, зло

ћете рећи на Княза и отечество; на небо ћесе горе гледати и на землю доле, и гле! оскудица велика и тама, жалость и тѣснођа и тама, да се неће видити, нити ће престати тѣснођа за дуго време.

ГЛАВА 9.

Ово најпре испи, брзо чини предѣле Завуломскій и земљо Нефталімова и прочи приморцы и съ обѣ стране Іордана, Галілеа народа'! Люди идући по тами видише свѣтлость велику; кои живите на страни и подъ сѣнкомъ смртномъ, свѣтлость ће засіяти на васъ. Врло су многи люди, кое си извео у веселю твомъ, и предъ тобомъ ће развеселитисе као они кои се веселе у жетву, или као они кои се веселе дѣлећи корысти. Єръ се отузе ярамъ лежећій на њима и палица съ врата њиховога, почемъ є Господъ сломіо палицу насилника као у онай данъ на Мадіама. Сваку ће хальину преваромъ набављѣну и одѣћу съ помиренѣмъ вратити, и зажелити да бы ватромъ спалѣне быле. Єръ Дѣте намъ се роди, и Сынъ намъ се даде, на Кога є рамену начелство, и име Му се нариче великога совѣта Ангелъ, Чуданъ, Совѣтникъ, Богъ, Силанъ, Властелинъ, Князъ свѣта, Отацъ будућега вѣка; почемъ ћу привести миръ на Князеве, миръ и здравлѣ нѣму; велико є начелство нѣгово, и миру нѣговоме нема границе на престолу Давідовомъ и на царству нѣговомъ, да га исправи, и да га заступи у суду и правди отсад па довѣка; ревность ће Господа Саваота учинити то. Посла Господъ рѣчь на Іакова, и дође на Ісраиля, и уразумѣће сви люди Єфремови и кои живе у Самаріи, съ досадомъ и у гордомъ срдцу говорећи: опеке падоше, но

ходите да изсѣчемо каменѣ, и црна дрва и кедре да посѣчемо, пакъ да сазидамо себи столпъ. И Богъ ће разрушити нападаче на гору Сіонску, и непріятелѣ њне разсути: Сирію отъ востока сунца, и Еллине отъ запада сунца, кои прождиру Ісраиля свыма устма. У свыма тыма не отвратисе ярость Нѣгова, но іоштъ є рука Нѣгова высока. И люди се не обратише, докъ не быше ранѣни, и не потражише Господа. И Господъ ће отузети отъ Ісраиля главу и репъ великога и малога у еданъ данъ, старца и лицемѣрца, то є глава; и Пророка учећега безваконію, то є репъ. Наћићесе кои ће люде теласканѣмъ варати, а вараю ихъ, да ихъ прогутаю. Зато се младићма ньиховыма неће радовати Господъ, нити ће помиловати сироте и удовице ньихове, еръ су сви безакони и лукави, и свака уста говоре неправду. У свыма се тыма не отврати ярость Нѣгова, но іоштъ є рука Нѣгова высока. Безаконіе ће разгорѣтисе као ватра, и као сувъ троскотъ изеденъ ће быти ватромъ; у густыма младым' шумама ньиховыма разгорѣћесе ватра, и пождераће све и сва около брегова. По ярости гнѣва Господня изгорѣ сва земля, и люди ће быти као попалѣни ватромъ; човѣкъ брата свога помиловати неће, него ће му сврнути надесно, еръ ће огладнити, па тражити ести налѣво, а нећесе човѣкъ насытити едући месо мышце свое; Манассіа ће ести Єфремово, а Єфремъ Манассійно, еръ ће скупа ратовати на Іуду. У свыма тыма не отвратисе ярость Нѣгова, но іоштъ є рука Нѣгова высока.

ГЛАВА 10.

Тежко оныма, кои пишу лукавство; єръ пишу лукавство, укланяюћи правду отъ сиромашныхъ, отимаюћи право отъ убогихъ людій Моихъ, те ће имъ се удовица насилно отвести, и сирота отећи. А шта ће чинити у данъ посѣте, кад' вамъ жалость издалека доће? коме ћете прибѣћи, да вамъ помогне, и гдѣ ћете оставити славу вашу, да не паднете у робство, и да не будете међу убіеныма? У свыма тыма не отвратисе ярость Нѣгова, но іоштъ є рука Нѣгова высока. Тежко Ассирянма, палица Мое ярости и гнѣвъ у ньиховыма є рукама. Гнѣвъ ћу Мой послати на беззаконый народъ, и заповѣдићу отвести у робство съ грабежомъ люде Свое, уништити градове, и сатрти ихъ у прахъ. Али овай не помысли тако, и душомъ не науми тако; него умъ нѣговъ отступи, да искорени народе не мале. И ако му рекну: ты ли єданъ єси Князъ? ређиће: не освоихъ ли предѣле, кои су вышше Вавилона и Халане, гдѣ є столпъ сазиданъ? не узохъ ли Аравію и Дамаскъ и Самарію? Као што самъ ньи узео, узећу и све княжевине. Заплачитесе ідоли у Іерусалиму и у Самаріи; єръ као што учиних Самаріи и рукотворинама нѣныма, тако ћу учинити и Іерусалиму и ідолма нѣговыма, пакъ ће быти да ће Господъ, кад' сврши сва дѣла Своя у гори Сіонской и у Іерусалиму, посѣтити высокоуміе Князя Ассирска и высину славе очію нѣговыхъ. Єръ рече: снагомъ ћу руке Мое учинити, и премудросћу разума Мога отећу народма предѣле, и задобыћу силу ньихову. Населѣне ћу градове стрести, и сву свелену рукомъ Моіомъ обухватити као гнѣздо, и узећу ихъ као оставлѣна яйца,

нити има тога, кой ће побѣћи отъ Мене, или против' Мене рећи, или отворити уста и мумлати. Еда ли ће прославитисе сѣкира безъ сѣкућега ньомъ? или ћесе понети пила безъ вукућега ню? тако и тко узме палицу или дрво, ніе ли то исто? Но Господъ Саваотъ послаће на твою честь безчестіе, и на твою славу жива ватра разгорѣћесе. И свѣтлость Ісраилѣва быће у ватри, и осветиће га ватромъ горућомъ, и повести ватромъ као суво сѣно. У тай ће данъ угаситисе горе и брегови и шуме, и повесће ихъ отъ душе све до костію, а кой бѣжи, бѣжаће као отъ горућега пламена. Заоставши отъ ньихъ могу се изброити, и мало дѣте ће ихъ пописати. И у тай данъ ће быти, те неће остатакъ Ісраилѣвъ и спасени Іаковлѣви выше се уздати у оне, кои су ихъ обидили, него ће уздатисе у Бога Светога Ісраилѣва истиномъ. Остатакъ Іаковлѣвъ обратићесе къ Богу крѣпкоме, па ма да буду люди Ісраилѣви као песакъ морскій, спасћесе остатакъ ньиховъ; еръ ће Господъ, испуняваюћи и скраћуюћи рѣчь правдомъ, учинити скраћену рѣчь по цѣлой свеленой. Зато говори Господъ овако: не бойтесе отъ Ассиряна, люди Мои кои живите у Сіону, што те палицомъ біе, еръ рану ти задае, да видишь путъ Египта. Іоштъ мало, па ће престати гнѣвъ, а ярость ће Моя пасти на ньиховъ совѣтъ, и Богъ сила' подићиће на ньи неволю као неволю Мадіамову на мѣсту жалости, ярость е Нѣгова на путъ къ мору, на путъ у Египетъ. У тай данъ ће быти, да ће скинутисе ярамъ нѣговъ съ рамена твога и страхъ отъ нѣга съ тебе, те ће иструнути ярамъ съ ваших рамена'. Дођиће у градъ Аггай и прећи у Магеддо, и у Махмасу ће положити ссудове свое; прећиће долину и

доћи у Аггай; Раму градъ Сауловъ страхъ ће спопасти. Кћи Галимова побѣћиће, у Лаісу ће чутисе, чућесе у Анатоту. И уплашисе Мадемина и жителъи у Гивиму. Тѣшите данасъ да остану на путу, тѣшите рукомъ кћерь Сіонску гору и брегове, кои су у Іерусалиму. Гле! Владыка Господъ Саваотъ смесће славне съ крѣпосћу, те ће высоки укоромъ скрушитисе, и понизитисе высоки. Мачемъ ће пасти высоки, и Ліванъ ће съ высокима пасти.

ГЛАВА 11.

И изићиће изъ корена Іессеова шибльика, и цвѣтъ ће изъ корена нѣгова изићи, пакъ ће починути на нѣму Духъ Божій, Духъ премудрости и разума, Духъ совѣта и крѣпости, Духъ знаня и благочестія; Духъ страха Божія испуниће га; неће по слави судити, ни по рѣчма обличити, него ће по правди судити сиромахе, и као што е право, обличити сиромашне на земльи. Бесѣдомъ ће своихъ уста поразити землю и духомъ устній нечестивога. По бедры ће свои' быти препасанъ правдомъ и по ребры свои' обавіенъ истиномъ. Вукъ ће заедно съ ягнѣтомъ пасти, рысъ съ козомъ пландовати, теле и юне и лавъ скупа ће пасти, и малый дѣчко ће ихъ изводити; крава и мечка заедно ће пасти, а съ ньима скупа и теоцы ће ньихови быти; лавъ ће као говече плеву вести. Дѣте младо руку ће метнути на язбине аспіда' и на ложе штенаца аспідскихъ, па неће учинити зла, нити ће моћи икога погубити на гори Моіой светой; еръ напунисе земля познаванѣмъ Господа, као што силна вода покры море. И у онай данъ ће быти коренъ Іессеовъ,

те ће устати да влада надъ народы, у Тога ће уздатисе народи, и покой Нѣговъ быће честь. И у онай данъ ће догодитисе, да ће Господъ опетъ показати руку Свою, да потражи другій заостатакъ людій, кои буду заостали отъ Ассиряна и изъ Египта и изъ Вавилона и изъ Етіопіе и отъ Еламитяна и отъ востока сунца и изъ Аравіе и съ морскихъ острова'; пакъ ће уздићи заставу по народы, собрати клонувше Ісраилѣве, и расточене Іудине вратиће съ четыри края землѣ. Ревность ће Єфремова престати, и непріятельи Іудини изгинути; Єфремъ Іуди завидити неће, и Іуда Єфрема оскорбити неће. На иноплеменичкима лађама ће полетити, море такође освоити и оне, кои су отъ востока сунца, и Ідумею, найпре пакъ руке метнути на Моава, а сынови Аммонови први ће покоритисе. И опустошиће Господъ море Египетско, и руку ће Свою духомъ пресилнымъ метнути на рѣку, те ю раздѣлити на седамъ долій, да ће се преко нѣ прелазити у обући. И быће пролазакъ за люде Мое заоставше у Египту, пакъ ће быти Ісраилю као онога дне кад' е изишао изъ предѣла Египетскога.

ГЛАВА 12.

И рећићешь у онай данъ: благосилямъ Те, Господе, што си се равлютіо быо на ме, па си отвратіо ярость Твою отъ мене, и помиловао си ме. Гле! Богъ мой Спасъ мой; нећу престати уздатисе у Нѣга, пакъ се нећу бояти, почемъ слава моя и похвала моя Господъ є, и Онъ ми бы на спасеніе. Воду ћете съ веселѣмъ црпити изъ извора спасенія, и рећићешь у онай данъ: Хвалите Господа, пойте име Нѣгово, явите по народы славна Нѣ-

гова, поминьите да є име Нѣгово высоко. Хвалите име Господнѣ, єръ є высока створіо, явите та по цѣлой земльи. Веселитесе и радуйтесе кои живите у Сіону, єръ се узнесе Светый Ісраилѣвъ посред' тебе.

ГЛАВА 13.

Виђенѣ на Вавилонъ, кое є видіо Исаіа сынъ Амосовъ. На гори польской уздигните заставу, узвысите гласъ, не бойтесе, махайте рукомъ, отворите Князеви Я заповѣдамъ, освећени су, и я ихъ водимъ, диви иду извршити ярость Мою радуюћисе, и уедно укораваюћи. Гласъ многихъ народа' на горама, подобанъ многихъ народа', гласъ Царева и скупљеныхъ народа'. Господъ Саваотъ заповѣдіо народу ратоборноме доћи отъ предѣла издалека, отъ края свода небеснога, Господъ и оружіеборцы Нѣгови, да развале сву свелену. Яучите, єръ близу є данъ Господань, и сакрушенѣ отъ Бога ће доћи. Зато ће свака рука разслабити, и свака душа човѣчія убоятисе, посланицы ће сместисе, и муке ће ихъ напасти као жену кад' рађа, другъ другу ће тужитисе, ужаснутисе, и лице свое мѣняти као пламенъ. Єръ, гле! иде данъ Господань неисцѣлѣнъ ярости и гнѣва, да учини сву свелену пустомъ, и да грѣшнике истреби съ нѣ. Звѣзде небесне и оріонъ и савъ украсъ небесный неће дати свѣтлости свое, сунце ће помрачитисе кад' сине, и мѣсецъ неће дати свѣтлости свое. Казнићу зла по цѣлой свеленой и нечестивыхъ грѣхе ньихове, сломићу обесть беззаконыхъ, и смирићу обесть гордыхъ, пакъ ће они, кои остану, честніи быти него злато нежежено, и човѣкъ ће честніи быти неголи каменъ, кой є отъ суфіра. Єръ ће разяритисе небо, и

земля се потрести изъ своихъ основанія' сбогъ ярости гнѣва Господа Саваота у данъ, кад' дође ярость Нѣгова. Заоставши ће бѣжати као срна и као заблуђена овца, те неће быти тко да ихъ скупи, єръ ће човѣкъ вратитисе къ своима людма, и човѣкъ ће побѣћи у свой предѣлъ. Ухваћеный быће погублѣнъ, а изскуплѣни мачемъ ће пасти. И дѣцу ће ньихову предъ ньима поубіяти, домове разграбити, и жене ньихове поузимати. Гле! Я узбунюемъ на васъ Мићане, кои не маре за сребро, нити имъ треба злато. Стрѣляня ће момачка скрушити, и дѣцу вашу неће помиловати, нити ће очи ньихове поштедити дѣцу вашу. Вавилонъ, кой се зове славанъ по Цару Халдейскоме, Богъ ће разсути, као што є разасуо Содому и Гоморру, нити ћесе населити навѣки, нити ће проћи по нѣму Аравляни за много родова, нитисе отмарати Пастыри у нѣму. Звѣрови ће тамо отмаратисе, и домови ће ньихови быти пуни забуне, сірини ће ту почивати, и бѣсови ће тамо ликовати, тамо ће уселитисе дивіи магарцы, и угнѣздитисе єжеви по домовы ньиховы'.

ГЛАВА 14.

Брзо иде, и неће закаснити, помиловаће Господъ Іакова и опетъ избрати Ісраиля, те ће почивати на земльи своіой, и къ нѣму ће припелацъ додатисе, додатисе къ дому Іаковлѣвоме. Народи ће ихъ узети и увести на ньихово мѣсто, пакъ ће наслѣдити и умножитисе на земльи Божіой за слуге и служкинѣ, а они, кои су ихъ заробили были, зароблѣни ће быти, и кои су владали надъ ньима, подъ ньихову ће владу пасти. Тай ће данъ сбытисе, да ће Господъ умирити те отъ болѣсти и ярости твое и отъ люта робованя, коимъ си се мучіо

за ньи. Пакъ ћешь узети плакати овако на Цара Вавилонска, и ређићешь у тай данъ: како преста насилникъ, престаде и нагонитель? Сломи Богъ ярамъ грѣшника, ярамъ Князева, поразивши яросћу народъ раномъ неисцѣлѣномъ, Кой поразуе народъ раномъ ярости, коіомъ не поштеди, починувши у наданю. Сва земля пѣва весело, и дрва се Ліванова и кедаръ Ліванскій обрадоваше теби; откако ты заспа, не доће нитко сѣћи насъ. Адъ доле огорчисе, кад' те срѣте, усташе съ тобомъ сви диви, кои обладаше земльомъ узбунивши све Цареве народне са своихъ престола'. Сви отговараюћи ти ређиће: и ты си зароблѣнъ као и мы, и раванъ си нама. Сићесе слава твоя у адъ, много твое веселѣ; простреће подъ тебе трулежъ, и покровъ ти є црвъ. Како спаде съ неба даница, коя ютромъ излази? скрушисе на земльи, кой посланике шалѣ къ свыма народма? А ты си рекао у памети твоіой: попећусе на небо, вышше небесныхъ звѣзда' намѣстићу престолъ мой, сѣсћу на гори высокой, на горама высокима кое су къ сѣверу; узићићу вышше облакова, подобанъ ћу быти Вышнѣму. Али ћешь сад' у адъ се сићи и у темелѣ земне. Кои те видише, зачудиће ти се и ређи: тай ли е човѣкъ дражіо землю, царства потресао, сву свелену опустіо, градове нѣне разасуо, зароблѣне не освободіо. Сви се Цареви народа' преставише у чести свакій у своимъ дому, а ты ћешь баченъ быти међу горе као гнусанъ мртвацъ съ многима мртвацыма изсѣченыма мачемъ и силазећимасе у пакао. Као што хальина крвлю наквашена неће быти чиста, тако исто и ты нећешь быти чистъ, што си землю Мою развалiо, и люде Мое потукао; нећешь траяти довѣка сѣме зло. Приправи дѣцу твою на смрть грѣхама отца твога, да не устану на-

слѣдити землю и напунити ю ратовма. На ньи ћу устати, говори Господъ Саваотъ, и упропастићу имъ име и остатакъ и сѣме. Ово говори Господъ: пустымъ ћу учинити Вавилонъ, да ће ежеви гнѣздитисе у нѣму, и да ће нинашто быти, учинићу га блатомъ на пропасть и погибель. Ово вели Господъ Саваотъ: као што рекохъ, тако ће быти, и као што заключихъ, тако ће остати, да се погубе Ассиряни на земльи Моіой и на горама Моима, да буду на пустошъ, и да се отузме съ ньихъ ярамъ ньиховъ, и глава ће ньихова узетисе съ рамена' ньиховыхъ. То е совѣтъ, кой е совѣштао Господъ на сву свелену, и то е рука на све народе по цѣлой свеленой. Єръ што Богъ Светый совѣшта, тко ће разорити, и руку Нѣгову высоку тко ће зауставити? Године, у коіой умре Ахазъ Царъ, бяше та рѣчь. Не радуйтесе иноплеменицы сви, еръ се скрушіо ярамъ онога, кой васъ біе: а отъ сѣмена зміина изићиће народъ асшіда', и породъ ће ньиховъ быти зміе летеће. Убоги ће ньимъ пастисе, а люди сиромашни на миру ће почивати; глађу истребиће сѣме твое, и остатакъ твой потућиће. Заплачитесе врата градова, заяучите градови сметени, иноплеменицы сви, еръ иде дымъ отъ сѣвера, нити има тога, кой ће умаћи. А шта ће Цареви народа' отговорити? да е Господъ основао Сіонъ, те ће тымъ спастисе смѣрни нѣговыхъ людій.

ГЛАВА 15.

Слово на Моавітску землю.

Ноћу ће пропасти Моавітска земля, ноћу ће пропасти стѣна Моавітска. Плачите надъ собомъ, еръ ће пропасти и Дивонъ, гдѣ вамъ е ідолиште. Тамо ћете иѣи пла-

кати надъ Мававомъ Моавітскимъ; плачите надъ свакомъ главомъ плѣшомъ, све су мышце обсѣчене; на улицама нѣговыма препашитесе вретиштама, заплачитесе надъ домовы нѣговы', и надъ улицама нѣговыма, и надъ путовы нѣговы', сви заяучите съ плачемъ. Єръ Есевонъ и Елеала повика, до саме Іассе чусе гласъ ньиховъ, зато ће бедра Моавітіде повикати, душа іой сазнати. У ньой ће срдце Моавітіде пропиштати до самога Сигора, єръ є юница трогодица; плачући у теби узилазиће путемъ Аронівлѣвымъ на Луітъ, неволя и трусъ єчаће. Вода Немрівлѣва быће пуста, нестаће траве нѣне, єръ травке зелене быти неће. Хоће л' се и тако спасти? єръ ћу на долину навести Аравляне, те ће ю освоити, почемъ є прешао якъ страну землѣ Моавітске до Агалліма и плачъ нѣнъ све до студенца Елимлѣва, єръ ће вода Димонова напунитисе крви, почемъ ћу навести на Димона Аравляне, и узети сѣме Моавлѣво и Аріилѣво и остатакъ Адаминовъ.

ГЛАВА 16.

Послаћу као гадове на землю; еда ли є гора кћери Сіонске пустъ каменъ? Быћешь као птиче отето отъ птице летеће, кћери Моавлѣва, у прелазку Арнона много болѣ разсуди. Начинисте іой покровъ плача за свакда, у полудневной тами бѣже, ужаснушесе, да се не отведешь. Обытаваће у теби бѣгунцы Моавлѣви, быће вамъ закрылѣмъ противу гонителя, єръ ће отузетисе помоћь твоя, и Князъ опустошитель погину са землѣ. Престолъ ће съ милостћу исправитисе, на комъ ће сѣдити съ истиномъ у скиніи Давідовой онай, кой ће тражити судити право ускораваюћи правду. Слушасмо погрду Моава от-

већь укорнога, отувохъ гордость, ал' не тако врачанѣ твое, не тако. Моавъ ће заплакатисе, у Моавітіди ће заплакатисе сви, а жительи у Сети промышляваю, па се нећешь усрамити. Поля Єсевонова, виноградъ Севамановъ; кои ждерете народе, упропастите виограде нѣгове све до Іазира, не скупитесе, обилазите пустыню, послани заосташе прешавши море. Зато ћу заплакати као Іазировымъ плачемъ за виноградомъ Севамановымъ: дрва твоя посѣче Єсевонъ и Єлеала, као на жетву твою и виноберу уништићу, и сва ће пасти. Пакъ ћесе отузети радость и веселѣ отъ виноградій, нити ће у виногради твои' радоватисе, ни гнѣчити віна у цѣдницама, еръ є престало. Тога ради ће утроба моя загудити као гусле на Моава, и унутрашня си моя обновіо као стѣну. На срамоту ће ти быти, што се утруди Моавъ на ідолишты, те ће ући у рукотворине свое, да се помоли, а ідоли га неће моћи избавити. То є слово, кое рече Господъ на Моава, кад' стаде говорити. И сад' велимъ, за три године, кое су године навмника, слава ће Моавова обезчеститисе у свемъ многомъ богатству, пакъ ће остати умалѣнъ и безъ чести.

ГЛАВА 17.

Слово на Дамаскъ.

Гле! Дамаскъ неће выше быти градъ, но настиће, оставлѣнъ заувѣкъ на ложе стадама и за пландиште, нити ће быти тко да ихъ отклони. Унапредакъ неће быти укрѣплѣнъ, да се склони тамо Єфремъ, и отсад' неће быти царство у Дамаску, остатакъ Сиряна изгинуће; еръ ниси ты болыій отъ сынова Ісраилѣвыхъ

и славе њихове, то вели Господъ Саваотъ. Тай ће данъ быти помраченѣ славе Іаковљве, и дебльина ће славе нѣгове потрестисе. Пакъ ће быти, као кад' тко скупля жетву стоећу и жнѣ сѣме влатій, быће као кад' тко сабира влаће на долини тврдой, те остану на њой стабльике, или као зрна маслична два три на врху высокомъ, или четыри или петъ остану на гранама нѣныма; то говори Господъ Богъ Ісраилѣвъ. У тай данъ ће човѣкъ поуздатисе у Онога, Кой га є створіо, и очи ће му погледати къ Светоме Ісраилѣву; а нећесе уздати у ідолишта ни у дѣла своихъ руку', коя начинише прсти њихови, неће гледати на шуме и гадове њихове. У тай данъ ће градови твои быти остављѣни, као што оставише Аморреяни и Евеяни бѣжећи отъ сынова Ісраилѣвыхъ, те ће быти пусти, почемъ си оставіо Господа Бога Спаса твога и Господа се Помоћника твога сѣтіо ниси; зато ћешь насадити садъ невѣранъ и сѣме невѣрно; єръ ћешь, у кой данъ насадишь, преваратисе, а кое уютру посѣешь, то ће процвѣтати за жетву, у кой ћешь данъ наслѣдити, и као отацъ човѣчій дати наслѣдство сыновма твоима. О тежко множству народа' многихъ! као море валовито тако ће сместисе, и многихъ народа' леђа ужуборићесе као вода. Народи су многи као вода многа, као жуборъ воде многе, коя се силно валя; отбацыће га и потерати далеко, као прахъ оныхъ, кои вѣю плеву на вѣтаръ, и као што холуя носи прахъ съ кола'. Къ вечеру быће плачъ; кад' буде предъ зору, неће га быти. То є судба оныхъ, кои насъ заробише, и жребіе оныхъ, кои насъ освоише.

ГЛАВА 18.

Тежко крылама землѣ као у лађе съ ону страну Етіопскихъ рѣка'! Шалюћи по мору Посланике у залогу и кньижевне посланице по води ићиће вѣстницы лагани къ высокоме народу, къ людма странныма и свирѣпыма; тко є иза ньихъ далѣ? народъ очаянъ и уништенъ. Сад' ће рѣке земальске све као предѣлъ населѣнъ населитисе; ньиховъ ће предѣлъ као знаменѣ отъ горе подићисе, као гласъ трубе чутисе. Єръ тако ми рече Господъ: у Момъ ће граду тврђа быти, те ће быти као свѣтлость у полдне отъ топлоте и као росный облакъ на дану жетве. Предъ жетву, кад' прође цвѣтъ и изъ цвѣта проклія недозрѣо плодъ, мало грозђе скинућесе српомъ, и лоза ће скинутисе и посѣћи, пакъ се оставити скупа птицама воздушныма и звѣровма земныма, те ће на ньи скупитисе птице воздушне, и сви звѣрови земни на ньи ће доћи. У то ће време принетисе дарови Господу Саваоту отъ людій ожалосћеныхъ и растуреныхъ, отъ людій великихъ отсад' па навѣкъ; народъ у надежди а уништенъ, кой є у рѣчной предѣла свога страни, на мѣсто, гдѣ є име Господа Саваота, на гору Сіонску.

ГЛАВА 19.

Виђенѣ на Египетъ

Гле! Господъ сѣди на лагкомъ облаку, и доћиће у Египетъ, те ће отъ лица Нѣгова затрестисе рукотворине Египетске и срдца ће ньихова разслабити у ньима. Египтяни ће устати на Египтяне, и човѣкъ ће наору-

жатисе противу брата свога и свакій противу ближнѣга свога, градъ ће на градъ устати и законъ н законъ. Духъ ће Египтяна узмутитисе у ньима, совѣтъ ћу ньиховъ разасути, те ће пытати богове свое и ідоле свое и врачаре свое, кои мртве изъ землѣ изазываю и по цревы толкую. Египетъ ћу предати у руке людій Владателя' жестокихъ, и Цареви жестоки владаће надъ ньима; тако говори Господъ Саваотъ: Египтяни ће пити приморску воду, а рѣка ће усанути и осушитисе. Рѣкій ће и ровина' рѣчныхъ нестати, и свако ће станиште водно осушитисе у свакомъ лугу трсчаномъ и ситномъ. Свака ће трава зелена около рѣке и свакій усѣвъ при рѣки посушитисе вѣтромъ опалѣнъ. Рыбари ће стеняти, стеняће сви, кои бацаю удице у рѣку, заплакаћесе сви, кои мреже бацаю и замке мећу. Посрамићесе кои съ расчешлянымъ ланомъ раде и виссонъ праве, и у болѣсти ће быти кои то раде. Сви, кои праве яка пића, быће жалостиви, и душомъ ће боловати. Князеви Танесови полудиће, мудри Совѣтницы Цареви лудо ће совѣтовати. Како ћете рећи Цару: мы смо сынови разумныхъ, сынови древныхъ Царева. Гдѣ су сад' мудри твои, нека ти яве и кажу, шта є совѣштао Господъ Саваотъ на Египетъ? Неста Князева Танесовыхъ, дигошесе Князеви Мемфитски, пакъ вараю Египетъ по племенма; єръ Господъ имъ духъ преваре раствори, те превараше Египетъ свакимъ дѣломъ своимъ, као што се вара піянъ, кой уѣдно и блюе. Нити ће быти у Египтяна дѣла, кое бы имало главе и репа, края и конца. У тай ће данъ Египтяни быти као жене у страху и трепету отъ лица руке Господа Саваота, Кой ће имъ задати тай. Предѣлъ Іудейскій быће Египтянма на страхъ; свакій, кой имъ

га наспоменуо буде, уплашићесе отъ совѣта, кой є Господъ Саваотъ совѣштао противу нѣга. Тай данъ ће у Египту быти петъ градова, кои ће бесѣдити єзыкомъ Ханаанітскимъ, и клетисе именемъ Господа Саваота, градъ Аседекъ прозваћесе єданъ градъ. У тай данъ ће быти жертвеникъ Господу у земльи Египетской и столпъ у предѣлы нѣговы' Господу. На знаменѣ ће навѣкъ быти Господу у земльи Египетской, єръ ће тужитисе Господу на оне, кои имъ нажао чине, и Господъ ће имъ послати човѣка, кой ће ихъ избавити, судомъ спасти ихъ, пакъ ће познатъ быти Египтянма Господъ, и познаће Египтяни у тай данъ Господа, те ће принети жертве и дарове, и обѣћати завѣте Господу, и даваће. И Господъ ће поразити Египтяне лютомъ раномъ, и исцѣлити ихъ лѣкомъ, те ће обратитисе къ Господу, и услышаће ихъ и исцѣлити лѣкомъ. У тай данъ ће быти путъ отъ Египта до Ассиряна, и Ассиряни ће ући у Египетъ, а Египтяни ићи къ Ассирянма, и Египтяни ће служити Ассирянма. У тай данъ ће Ісраиль быти трећій међу Египтяны и међу Ассиряны благословенъ на земльи, кою є благословіо Господъ Саваотъ, говорећи: благословени люди Мои, кои су у Египту, и кои су у Ассиріи, и наслѣдіе Мое Ісраиль.

ГЛАВА 20.

Године, кад' є Танатанъ, послатъ отъ Цара Ассирскога Арне, ушао у Азотъ, те воева на Азотъ, и узе га, онда рече Господъ Исаіи сыну Амосову, говорећи: иди, сбацы вретиште съ бедра' твоихъ, иззуй опанке съ ногу' своихъ, и учини тако, идући нагъ и босъ. И рече Господъ: као што є слуга Мой Исаіа три године ишао нагъ и босъ,

три године ће быти знаменѣмъ и чудомъ Египтянма и Етіопіанма; єръ ће тако исто Царъ Ассирскій отвести роблѣ Египетско и Етіопско, младиће и старце, наге и босе, открывене на срамоту Египту, пакъ ће стыдитисе побѣђени Египтяни Етіопляна, у кое се уздаше Египтяни, єръ имъ слава быше. И у онай данъ ће жителъи на острову томъ рећи: гле! мы поуздано бѣжасмо рад' помоћи къ ньима, кои се не могоше избавити отъ Цара Ассирскога, па како ћемо мы спастисе?

ГЛАВА 21.

Виђенѣ пустынѣ.

Као што крозъ пустыню пролази бура, коя съ пустынѣ долази изъ землѣ — страшно видити, и люто ми се каза — тако преступникъ преступа, и беззаконикъ беззаконуе. На ме иду Еламићани и Посланицы Персійски; сад' ћу узданути, па се и утѣшити. Съ тога су яко разслаблѣна бедра моя, и болови ме обузеше као породилю; неправдовахъ, да не слушамъ, попаштихсе да не видимъ. Срдце мое заблуђуе, и беззаконіе погружава ме, душа моя стои у страху. Поставите трапезу, єдите, пите; устайте Князеви, спремите штитове. Єръ тако ми рече Господъ: иди, намѣсти себи стражара, пакъ яви што будешь опазіо. И опазихъ двоицу на коньма, два на магарцы, и два на камилама, послушай врло добро, и призови Урію на стражу Господню; а онъ рече: васданъ єднако стаяхъ, и на стражи стояхъ сву ноћь. И гле! доће самъ коняникъ съ два коня', те проговори и рече: паде, паде Вавилонъ и сви ідоли нѣгови, и све рукотворине нѣгове поразбіяшесе о зем-

лю. Послушайте кои остасте, чуйте болни: шта чухъ отъ Господа Саваота, Богъ Ісраилѣвъ яви намъ.

Виђенѣ на Ідуменію.

Къ мени вичи отъ Сіира: чувайте забране! Чувамъ ютромъ и ноћу; ако тражишь, тражи, и кодъ мене обытавай. У шуми ћешь у вече проспавати, или на путу Деданову. Жедноме насусрѣтъ донесите воду жители предѣла Теманова, съ хлѣбомъ срѣтайте оне, кои зато бѣже, што ихъ є много поубіяно, и зато, што ихъ многи блуде, и што є много мачева и много напрегнутыхъ лукова, и што ихъ є много, кои падоше на сѣчи. Єръ Господъ ми рече овако: іоштъ година дана', као година наємника, пакъ ће нестати славе сынова Кидарскихъ; остатакъ ће лукова храбрыхъ сынова Кидарскихъ быти маленъ, єръ Господъ Богъ Ісраилѣвъ рече.

ГЛАВА 22.

Виђенѣ долине Сіонске.

Шта ти бы, те се сад' сви попесте на куће трошне? Градъ се напуни викача', ранѣни твои нису ранѣни мачевма, нити су мртвацы твои ратомъ поубіяни. Сви Князеви твои побѣгоше, и зароблѣни люто су свезани, юнацы твои далеко отбѣгоше. Зато рекохъ: оставите ме, да плачемъ горко, не трудитесе тѣшити ме за пропасћу кћери рода мога; єръ доба є метежа и погубе и пропасти, и сметня є отъ Господа Саваота; у долини Сіонской скитаюсе сви отъ мала до велика, скитаюсе по

горама, а Еламићани узеше лукове, люди коняницы на коньма и войска супротивна, пакъ ће красне твое долине напунитисе колы, а коняницы твои чуваће врата твоя, вирити крозъ врата Іудина, и гледати у тай данъ на красне домове градске, видити потае домова у краеградію Давідовомъ, и спазити да ихъ є врло много, и да су воду старога купатила навели у градъ, да су разорили куће Іерусалимске за утврђенѣ градскога вида. Пропустисте себи воду између двѣ стѣне изнутра купатила старога, а не погледасте најпре на Онога, Кой є најпре створіо, и не видисте Онога, Кой ю испрва сагрaдіо. И Господъ, Господъ Саваотъ дозва у тай данъ плачъ и рыданѣ и остригу и вретиштно опасанѣ; а тіи саставише радость и веселѣ колюћи теоце и жертвуюћи овце, да єду месо и пію віно, говорећи: да єдемо и піемо, єръ сутра ћемо умрети. То су чуле уши Господа Саваота, пакъ вамъ се неће опростити тай грѣхъ, догодъ не умрете. Тако говори Господъ Саваотъ: иди у кућу къ Сомнану домостроителю, па му кажи: шта ћешь ты овдѣ? и шта имашь ты овдѣ? те си истесао себи гробъ овдѣ, и начиніо си себи овдѣ на высини гробъ, и написао си себи на камену колебу? Гле! сад' ће Господъ Саваотъ избацыти и сатрти човѣка, и отузети блага твоя и вѣнацъ твой славный, пакъ те бацыти у великій и безмѣрный предѣлъ, те ћешь тамо умрети; поносна кола твоя быће на безчестіе и домъ Княза твога на развалу. И избацыћешисе изъ званія твога и са степена твога, пакъ ћу у тай данъ призвати слугу Мога Еліакіма сына Хелкіева, те ћу га обући у твою красну одѣћу, и дати му вѣнацъ твой, и званіе твое и управу твою у нѣгове ћу дати руке, пакъ ће быти као отацъ живећима у Іе-

русалиму и живећима у Іудеи. И славу ћу му Давідову дати, те ће обвладати, нити ће быти тога, кой ће му противусловити; метнућу на раме нѣгово ключъ дома Давідова, пакъ ће отворити, нити ће быти тога, кой ће затворити; и затвориће, нити ће быти тога, кой ће отворити. Поставићу га Княземъ на постояномъ мѣсту, те ће быти на престолу славе дома отца свога. У нѣга ће уздатисе свакій славанъ у дому отца нѣгова отъ мала све до велика, и отъ нѣга ће зависити. У тай данъ ће, тако говори Господъ Саваотъ, подигнутисе човѣкъ утврђенъ на мѣсту поузданомъ, и отузећесе, и пасти, и уништићсе слава, коя є на нѣму; єръ Господъ рече.

ГЛАВА 23.

Виђенѣ на Тиръ.

Плачите лађе Кархидонске, єръ погину и выше ићи неће изъ предѣла Кипіейска, отведесе зароблѣнъ. Коме быше подобни жителъи островски, Трговцы Фінікійски, кои броде преко мора на води силной, сѣме трговачко, купцы язычнички, уносе као са жетве. Срамъ те быо Сідоне, рече море; а сила морска рече: не боловахъ, нит' се породихъ, ни отраанихъ младиће, нит' подигохъ дѣвойке. А кад' се буде у Египту чуло, жао ће имъ быти Тира. Идите у Кархидонъ, плачите кои живите на острову томъ. Не бяше ли вамъ испрва поносъ то, пре него што онъ преданъ бяше? Тко то совѣшта на Тиръ? еда ли є хуђій, или ніе крѣпакъ? та Трговцы су нѣгови славни Князеви землѣ. Господъ Саваотъ совѣшта разсути сваку гордость славныхъ, и обезчестити све што є славно на земльи. Обдѣлавай землю твою, єръ лађе выше доћи неће

изъ Кархидона. Рука се твоя неће више крѣпити по мору, да срди Цареве: Господъ Саваотъ заповѣдіо є о Хананану, да му се крѣпость уништи, пакъ ће да рекну: не укоравайте отсад' више кћерь Сідонову, нити іой чините обиде; и ако отидешь къ Китлянма, ни тамо нећешь имати мира, и у предѣлъ Халдейскій, но и тай су опустили Ассиряни, да му є и стѣна пала. Плачите лађе Кархидонске, єръ пропаде тврдыня ваша. И у тай данъ ће оставлѣнъ быти Тиръ на седамдесетъ година', као за време єднога Цара, као време човѣчіе; а послѣ седамдесетъ година' Тиръ ће быти као пѣсна блуднице. Узми гусле, обиђи градъ заборављѣна блуднице, погуди яко, пѣвай много, да оставишь себи споменъ. Послѣ седамдесетъ година'. Богъ ће посѣтити Тиръ, те ћесе поставити у прећашнѣ станѣ, и быти тржиште свыма царствама свелене по цѣлой земльи. И трговина ће нѣгова и добытакъ свето быти Господу, неће за ньи собирано быти, но за оне, кои живе предъ Господемъ; сва є трговина нѣгова, єсти и пити и напунитисе у сытость спомена ради предъ Господемъ.

ГЛАВА 24.

Гле! Господъ ће разсути свелену и опустошити ю, открыти іой лице, и расточити живеће на ньой. Люди ће быти као Свештеникъ, и слуга као господинъ, и служкиня као госпоѣа; купацъ ће быти као продавацъ, кой узаямъ узима као онай, кой узаямъ дае, и дужникъ као онай, коме дугуе. Трулежомъ ће иструнути земля, и грабежомъ разграблѣна ће быти земля; єръ уста Господня рекоше то. Заплакасе земля, и растворисе свелена, за-

плакашесе высоки землѣ. Земля учини беззаконіе сбогъ живећихъ на ньой людій, што законъ преступише и измѣнише заповѣсти, разрушише завѣтъ вѣчный. Съ тога ће проклетство изести землю, што живећи на ньой сгрѣшише, съ тога ће сироте быти живећи на земльи, и остаће мало людій. Заплакаћесе віно, рыдати виноградъ, стеняти сви, кои се радую душомъ. Престало е веселѣ свирке, преста высокоумна смѣлость и богатство нечестивыхъ, престао е гласъ гусала. Посрамишесе, не пише віна, горка посташе яка пића піюћима. Пустъ свакій градъ, затворенъ храмъ, да се не може ући. Плачите свуда за віномъ, престала е сва радость земальска. Градови ће остати пусти, и куће оставлѣне пропасти. Сва ће та быти на земльи посредъ народа; као кадъ тко отресе масличину, тако ће ньи отрести, и као кадъ тко оставше можда пабирке куши по винограду, тіи ће у гласъ повикати, а кои остану на земльи, тіи ће обрадоватисе слави Господньой, морска ће вода замутитисе; зато ће слава Господня быти на островы морски, име ће Господнѣ прославлѣно быти. Господе Боже Ісраилѣвъ! отъ краева землѣ слушасмо чудеса, надежда благочестивоме; пакъ ће рећи: тежко хульительма, кои хуле законъ, тежко преступницыма, кои преступаю законъ! Страхъ и пропасть и навѣтъ на васъ, кои живите на земльи; быће, да ће онай, кой бѣжи отъ страха, упасти у пропасть, и кой излази изъ пропасти, ухваћенъ ће быти у замку; єръ се окна небу отворише, те ће основи землѣ потрестисе. Земля ће метежомъ узмутитисе, и оскудицомъ ће осиромашити земля. Преклонисе и потресе земля као воћиште, и као піянъ и сбунѣнъ пастиће, те неће моћи устати, єръ узе махъ беззаконіе на ньой. У тай ће данъ навести Господъ руку

Свою на красоту небесну и на Цареве земальске, пакъ ће собратисе скупъ нѣнъ, и затворити у тврдынѣ и тамнице; крозъ много родова ће траяти та посѣта ньихова. И опека ће извѣтрити, и стѣна пасти, застыдиће се мѣсецъ и посрамиће се сунце; єръ ће Господъ воцаритисе у Сіону и у Іерусалиму, и предъ Старѣшинама славанъ ће быти.

ГЛАВА 25.

Господе Боже мой! Тебе ћу прославити и пояти име Твое, єръ си учиніо чудна дѣла, совѣтъ древный истинитый; нека буде, Господе! Свалiо си градове у прахъ, градови тврди, ипакъ имъ основи попадаше, те се нечестивыхъ градъ неће никад' опетъ сазидати. Съ тога ће Те благословити люди сиромаси, и благословиће Те градови людій, коима се неправда чини. Єръ си свакоме граду понизноме быо Помоћникъ, и кровъ немоћныма изъ оскудице, пакъ ћешь ихъ избавити отъ злыхъ людій; кровъ си жедныма и духъ людма, коима се обида чини; избавићешь ихъ као люде малодушне жедне у Сіону отъ нечестивыхъ людій, коима си насъ предао. Свыма ће народма Господъ Саваотъ сготовити, на гори ће овой испити они радость, испити віно. Улѣмъ ће помазатисе на гори овой; предай та сва народма, єръ тай є совѣтъ на све народе. Смрть ће преодолѣти и отнети, ипакъ Господъ Богъ отузе сваку сузу са свакога лица, отузе срамъ людій са све землѣ; єръ уста Господня рекоше то. У тай ће данъ тіи рећи: гле! Богъ є нашъ, у Кога се уздасмо, пакъ ће насъ спасти; Овай Господъ, почекасмо Га, и обрадовасмосе весело спасе-

нію нашем'. Миръ ће дати Богъ на гори овой, уништићесе Моавітіда, као што се путъ колма таре; и подиђиће руке Свое, као што є и понизіо Тай, да погуби, пакъ ће понизити гордость онога, на кога є руке метнуо. И высину ће убѣжишта ограде твое снизити и сманьити до саме землѣ.

ГЛАВА 26.

У тай данъ ће запояти у предѣлу Іудейскомъ ову пѣсну, говорећи: гле! градъ крѣпакъ, и спасеніе ће намъ метнути стѣну и ограду. Отворите врата, да уђу люди, кои чуваю правду и хране истину, кои примаю истину и чуваю миръ. Єръ на Тебе, Господе, узданѣмъ се увѣкъ поуздаше, Боже великій и вѣчный, Кой си понизіо живеће высоко; градове ћешь крѣпке разорити и снизити до саме землѣ, пакъ ће ихъ газити ноге кроткихъ и смѣрныхъ. Путъ благочестивыхъ поста правъ, и углађенъ є путъ благочестивыхъ; єръ путъ Господань є судъ, уздасмосе у име Твое и споменъ, кога жели душа наша. Сву ноћь будань є духъ мой къ Теби, Боже, єръ заповѣсти су Твое свѣтлость на земльи; учитесе правди кои живите на земльи. Преста нечестивый; єръ ни єданъ, кой се не научи правди на земльи, неће учинити истине: нека се уклони нечестивый, да не види славе Господнѣ. Господе! высока є Твоя мышца, и не знаше, а кад' уразуму, постыдићесе; ревность ће заузети люде ненаучене, и ватра ће сад' повести непріятелѣ. Господе Боже нашъ! дай намъ миръ, друго све дао си намъ. Господе Боже нашъ! усвой насъ; осимъ Тебе, Господе, не знамо за другога, име Твое именуемо. А мртви неће видити жи-

вота, нити ће Врачеви воскреснути, зато си навео и погубіо и узео свакій мужкій породъ њиховъ. Додай имъ іоштъ зла, Господе, приложи зла славныма землѣ. Господе! у жалости поменусмо Тебе, у жалости мала намъ є казань Твоя. И као што се трудна приближуе родити, те у своmъ болу заяука, тако мы бысмо любезноме Твоме. Изъ страха Твога, Господе, зачесмо у утроби, боловансмо и родиемо духъ спасенія Твога, по коме се владасмо на земльи; нећемо пасти, но пастиће сви живећи на земльи. Мртви ће воскреснути и устати кои су у гробовы, те ће обрадоватисе кои су на земльи; єръ имъ є роса лѣкъ, коя долази отъ Тебе, а земля нечестивыхъ пастиће. Идите, люди Мои, уђите у свою куђу, затворите врата ваша, сакрытесе мало колико толико, докъ мимоиђе гнѣвъ Господань. Єръ, гле! Господъ отъ светога мѣста свога наводи гнѣвъ на живеће на земльи, пакъ ће земля открыти крвь свою, ал' не покрыти побіяне.

ГЛАВА 27.

У тай данъ ће навести Господъ мачъ светый и великій и крѣпкій на аждаю змію бѣжећу, на аждаю змію лукаву, и убиће аждаю, коя є у мору. У тай данъ стои віноградъ добро, желя є пѣвати надъ њимъ. Я градъ крѣпакъ, градъ, на кога се воюе, залуд' ћу га напоити, єръ ће опетъ быти ноћу, а обданъ ће пасти стѣна нѣгова; тога нема, кой га неће узети. Тко ће ме намѣстити, да чувамъ усѣвъ на њиви? сбогъ вражде те отбацыхъ га; зато дакле учини Господъ Богъ све, што є совѣштао: изгорохъ, повикаће живећи у нѣму, учи-

нимо му миръ, учинимо миръ, долазећа дѣцо Іаковлѣва, пакъ ће процвѣтати Ісраиль, и свелена се напунити плода нѣгова. Еда ће, као што Тай порази, и Самъ тако ранѣнъ быти? и као што Самъ уби, исто тако убіенъ быти? Инатећисе и укораваюћи отпустиће ихъ; ниси ли Ты бюо, Кой си науміо по духу жестокоме убити ихъ духомъ ярости? Зато ће беззаконіе Іаковлѣво отузетисе и то є благословъ нѣговъ, кад' му отузмемъ грѣхъ нѣговъ, кад' сатру сво каменѣ ідолско као у прахъ дробный, нити дрвета буде отъ ньихъ, и ідоли ньихови изсѣчени буду као шума далеко. Стадо пребываюће отпуштено ће быти као стадо оставлѣно, на паши ће много времена быти, и тамо ће стада пландовати. По времену никакве траве у нѣму быти неће почемъ ће осушитисе. Жене, кое идете съ позоришта, ходите, єръ паметныхъ людій нема, зато неће ихъ помиловати Створитель, ни помиловати Создатель. И у тай данъ сбыћесе, да ће Господъ заградити отъ ровняка рѣчнога све до Рінокоруре града; а вы скупите сынове Ісраилѣве поединце. И у тай данъ быће, да ће затрубити трубомъ великомъ, те ће доћи кои су за гублѣнѣ у предѣлу Ассирскомъ, и кои су за гублѣнѣ у Египту, пакъ ће Господу поклонитисе на гори светой у Іерусалиму.

ГЛАВА 28.

Тежко вѣнцу гордости, наємницы Єфремови, цвѣтъ отпаднувшій отъ славе, на врху горе мастне, піяни безъ віна. Гле! Господня ярость є яка и жестока као туча силно падаюћа, падаюћа ондѣ, гдѣ ніе крова, као нагла буица, коя предѣлъ носи, землю ће рукама смирити. Вѣнацъ ће гордости ногама се изгазити, наємницы

Єфремови. И быће као цвѣтъ отпаднувшій отъ надежде славе на врху горе высоке, као раный плодъ смоквинъ, кой га є видіо, пакъ пре, него што га є узео у свое руке, усхтѣ га прогутати. У тай данъ ће быти Господъ Саваотъ вѣнацъ надежде оплетенъ на славу оставшима людма, те ће оставитисе духомъ суднымъ на судъ, и крѣпость оныма, кои забранюю губити; єръ тіи су віномъ преварани, преварашесе сбогъ пића яка, Свештеникъ и Пророкъ изванъ свѣсти отъ пића, погрузишесе у віно, потресошесе съ якихъ пића, преварашесе; то є привиђенѣ. Проклетство ће пуждерати тай совѣтъ, єръ совѣтъ є рад' лихоимства. Коме навѣстисмо зла, и коме казасмо вѣсть? кои су млекомъ отдоени, отбіени су отъ сисе; жалость на жалость очекуй, надежду къ надежди; іоштъ мало, іоштъ мало, пакъ изъ оскудице устній туђимъ єзикомъ ће говорити овыма людма, казуюћи имъ: ово є покой гладноме, и ово є неволя, а они не хтѣше слушати. И рѣчь Господа Бога быће имъ жалость къ жалости, надежда къ надежди; іоштъ мало, іоштъ мало, нек' иду, пакъ ће пасти наузнако, у бѣду ће пасти, скрушитисе, и зароблѣни быти. Тога ради послушайте слово Господнѣ люди озлоблѣни и Князеви людій Іерусалимскихъ; єрбо рекосте: учинисмо завѣтъ съ адомъ и погодбу са смрћу; бура, кад' захуи, неће на насъ доћи; положисмо лажь за надежду нашу, пакъ ћемо лажю покрытисе. Зато овако говори Господъ: гле! Я полажемъ за основъ Сіону каменъ драгоцѣнъ, избранъ, краеуголанъ, честанъ на основъ нѣму, и кой у нѣга вѣруе, неће постыдитисе. Правду ћу положити за надежду, а милость Мою на вагу, те се узалуд' уздаше у лажь, єръ васъ неће мимоићи бура, нит' отузети отъ васъ завѣтъ смртанъ, и надежда, коя

є къ гробу, неће быти за увѣкъ; дигнута бура, кад' наиђе, уништиће васъ; а кад' мимоиђе, отнеће васъ, єръ ће свако ютро пролазити даню, а ноћу ће вамъ надежда быти зла. Научитесе слушати утѣснѣни: не можемо ратовати, а самыма снаге намъ не достае, да се скупимо. Као гора устаће Господъ на нечестиве, пакъ ће быти као на долини Гаваонской, съ яросћу учиниће дѣла Своя, дѣло горко, и ярость Нѣгова странно употребићесе, и погублѣнѣ Нѣгово странно є. Вы пакъ не радуйтесе, да ће ослабити свезе ваше, єръ свршене и скраћене ствари чухъ отъ Господа Саваота, кое ће починити надъ цѣломъ земльомъ. Пазите и чуйте гласъ мой, пазите и чуйте рѣчи мое. Еда ли ће васданъ орачъ орати, или ће приправити сѣме пре, нег' што обдѣла землю? неће ли, кад' површность уравни, онда засѣяти мало црньике и кимина, а послѣ сѣе шшеницу, ечамь и прою, свако на своіой страни? И научићешсе правди Бога твога, и обрадоваћешсе; єръ силомъ се не очисти црньика нити се тераю кола преко кимина; но палицомъ се истреса црньика а съ киминомъ се хлѣбъ єде. Єръ се Я довѣка не гнѣвимъ на васъ, нити ће гласъ гнѣва Мога уништити васъ. И та чудеса изиђоше отъ Господа Саваота; размыслите, узнесите суетно утѣшенѣ.

ГЛАВА 29.

Тежко граду Аріилу, на кой є Давідъ воевао; скупляйте жита отъ године до године, єръ ћете га єсти заєдно съ Моавомъ. Єръ ћу урадити противу Аріила, пакъ ће снага нѣгова и богатство мени припасти. Обсѣстићу те као Давідъ, повућићу около тебе обкопъ и саградићу

столпове. Рѣчи ће твое понизитисе до землѣ, и у землю ће ући рѣчи твое, те ће гласъ твой се чути као оныхъ, кои говоре исподъ землѣ, и у земльи ће изнемоћи гласъ твой. Богатство нечестивыхъ быће као блато съ точкова, и множ҃ство угнѣтателя' твоихъ као прахъ летећій, и као повлака напрасна отъ Господа Саваота. Єръ посѣта быће съ громомъ и трусомъ и тутньомъ великомъ, бура нагла и пламенъ ватреный, кой прождире. И быће као кой у сну саня ноћу богатство свію народа', кои воеваше на Аріила, и свію кои воевоше на Іерусалимъ, и свію кои се скупише на нѣга, и нападоше на нѣга. Пакъ ће имъ быти као да у сну єду и пію, а кад' устану, празданъ имъ санъ, и као што се у сну жедноме чини да піе, а кад' се пробуди, іоштъ жеданъ, и душа нѣгова іоштъ се нада: тако ће быти богатство свію народа', кои воеваше противу горе Сіонске. Дивитесе и ужаснитесе, посрћите не отъ яка пића ни віна, єръ Господъ васъ опои духомъ умилѣня, засѣнуће очи ньихове и Пророка' ньиховыхъ и Князева ньиховыхъ, кои сакрывена виде. И све ове рѣчи быће вамъ као рѣчи кньиге ове запечаћене, кою даду човѣку вѣштоме читати, и рекну му: прочитай ово; а онъ ће рећи: не могу прочитати, єръ є запечаћена. Кньига та даћесе у руке и човѣку невѣштоме читати, и рећиће му се: прочитай ово; а онъ ће рећи: не знамъ писма. И рече Господъ: приближую Ми се люди ови устма своима, и устнама своима почитую Ме, али срдце ньихово далеко отстои отъ Мене; но залуд' Ме почитую, кад' уче заповѣстма и наукама людскима. Зато, гле! Я ћу додати, да преселимъ люде те, и преметнућу ихъ, уништити премудрость премудрыхъ, и сакрыти разумъ разумныхъ. Тежко оныма, кои дубоко смышляю, а не у Господу! тежко

оныма, кои у тайности совѣтъ кую, дѣла ће ньихова остати у тами, те ће рећи: тко насъ є видіо? и тко ће дознати, шта радимо? Нећете ли быти као блато лончарско? еда ли ће рећи зданіе зидару: ниси ме ты сазидао? или створъ Створителю: неразумно си ме створіо? Ніе ли іошть мало, па ће Ліванъ претворитисе као гора Хермель, и Хермиль дрѫатисе за шуму? Глуви ће у онай данъ чути рѣчи кньиге ове, и кои су у тами и кои су у магли, очи ће слѣпыхъ видити, и сиромаси ће обрадоватисе у Господу съ весељмъ, и очаяни ће люди пуни веселя быти. Исчезну беззаконикъ погину гордый, уништишесе сви беззаконующи у злоби, и кои люде рѣчма наводе на грѣхъ, и кои свыма совѣтующима на добро мећу претыканіе на враты, почемъ праведнога окренуше на неправде. Тога ради тако говори Господъ на домъ Іаковљвъ, кога є опредѣліо отъ Авраама: нећесе сад' постыдити Іаковъ, нити ће сад' лице свое измѣнути Ісраиль; но кад' ньихова дѣца увиде дѣла Моя, осветиће име Мое Мене ради; осветиће Светога Іаковљва, и убояћесе Бога Ісраилѣва. Пакъ ће уразумѣти, кои духомъ заблуђую, смысао, научићесе, кои роптаю, послушати, и народи, кои ћуте као нѣми, научићесе говорити миръ.

ГЛАВА 30.

Тежко вама дѣцо отступивша! ово говори Господъ: совѣтъ учинисте не по Мени, и завѣте не Духомъ Моимъ, прилагати грѣхе на грѣхе. Идући доле у Египетъ не упыташе Мене, мыслише помоћь имати отъ Фараона и заступъ одъ Египтяна; а Фараонова заштита быће вамъ на срамъ, и узданѣ у Египтяне укоръ. Єръ у Тану

су Старѣшине нѣгови, а вѣстницы нѣгови зли су. Залуд' ће потрудитисе за люде, кои имъ неће ползовати, нити ће имъ на помоћь нити на ползу быти, но на срамоту и на укоръ.

Виђенѣ четворокожныхъ у пустыньи.

У туги и у тѣсноћи лавъ и лавче; отуда аспіде и племе летећихъ аспіда', кое возише на магарцыма и камилама богатство свое къ народу, кой имъ неће притећи у помоћь, но быће имъ на срамоту и укоръ. Залуд' вамъ Египтяни напредую; яви имъ: штетно є утѣшенѣ то ваше. Садъ дакле сѣди на нашиши на даски и у киьигу: да ће быти та у дане времена' и све довѣка. Єръ су люди непокорни, сынови лажльиви, кои не хтѣше слушати закона Божія, говорећи Пророцыма: не проповѣдайте намъ; и прозорльивцыма: не казуйте намъ; но говорите и казуйте намъ другу превару; свратите насъ съ тога пута, уклоните отъ насъ тай путъ, и уклоните отъ насъ судъ Ісраилѣвъ. Зато овако говори Господъ Светый Ісраилѣвъ: будући се не покористе рѣчма овыма, и поуздастесе у лажь, и што пороптасте и уздастесе у ту рѣчь: зато ће вамъ быти тай грѣхъ као стѣна изненада срушена у граду тврдомъ отетомъ, кой се таки затымъ сруши, и буде му падежъ тай као кад' се разбіе ссудъ землянъ отъ землѣ дробне, да ніе можно наћи му црепа, на кой ћешь ватру узети, и у кой бы мало воде усуо. Тако говори Господъ, Господъ Светый Ісраилѣвъ: кад' у повратку узданешь, онда ћешь спастисе и уразумѣти, гдѣ си быо; кад' си се уздао у суетна, крѣпость ваша бы штетна, и не хтѣсте послушати, но рекосте: на коньма ћемо по-

бѣћи; зато ћете побѣћи; и рекосте: на лагкима сѣдићемо яшећи; зато ће лагки быти они, кои васъ гоне. Отъ гласа єднога побѣћиће ихъ тысућа, и отъ гласа петорице побѣћиће ихъ многи, докъ останете као суво дрво на гори и као онай, кой заставу носи на брегу. И опетъ ће почекати Богъ, да васъ помилуе, и зато ће узнетисе, да васъ помилуе; еръ Господъ Богъ есть Судія вашъ, пакъ гдѣ ћете оставити славу вашу? блажени су сви, кои у Нѣму пребываю. Єръ люди свети уселићесе у Сіонъ, а Іерусалимъ заплакасе съ плачемъ, помилуй ме; помиловаће те, кад' види гласъ плача твога, послуша те. И даће вамъ Господъ хлѣбъ жалости и оскудну воду, пакъ се неће выше приближити къ теби варалище, еръ ће очи твое познати кои те вараю, и уши твое чуће рѣчи оныхъ, кои те за леђи вараю и говоре: ово є путъ, да идемо ньимъ или надесно или налѣво. И отбацыћешь ідоле посребрене, и позлаћене ћешь раздробити и развѣяти као воду жене мѣсечне, и као црева бацыћешь ихъ. Онда ће быти кише сѣмену твое землѣ, и хлѣбъ жита землѣ твое быће изобиланъ и богатъ, и скотови твои напасћесе у тай данъ на мѣсту дебеломъ и пространомъ. Юнцы ће ваши и волови обдѣлаваюћи землю наєстисе плеве смѣшане съ єчмомъ извѣянымъ. На свакой ће гори высокой и на свакомъ брегу узвышеномъ быти вода текућа у онай данъ, кад' погину многи, и кад' падну столпови. Свѣтлость ће мѣсеца быти као свѣтлость сунца, и свѣтлость сунчана као уседмостручена у тай данъ, кад' изцѣли Господъ сакрушенѣ Своихъ людій, и болъ ране твое исцѣли. Гле! име Господнѣ иде многимъ временемъ, горећа є ярость Нѣгова, са славомъ є рѣчь устній Нѣговыхъ, рѣчь пуна лютости, и

гнѣвъ ярости као ватра ће повести. Духъ є Нѣговъ као вода буйна у долини, достићиће до шіе, и раздѣлитисе да смути народе у превари суетной, те ће потерати ихъ превара штетна и отнети ихъ наочигледъ имъ. Заръ вамъ се увѣкъ радовати треба, и свакда улазити у света Моя, као празднуюћима, и као веселећимасе ући съ пѣванѣмъ у гору Господню къ Богу Ісраилѣву? Чувеномъ ће учинити Господъ славу гласа Свога, и показати ярость мышце Свое, съ яросћу и гнѣвомъ и съ пламеномъ прождирућимъ загрмиће яко, и као вода и туча падаюћа съ нуждомъ. Єръ ће на гласъ Господань побѣђени быти Ассиряни раномъ, кад' ихъ томъ поразіо буде. И около нѣга ће, откуд' надежда помоћи ньихове бяше, у кою се тай уздао, тіи са свиркама и гуслама ратовати на нѣга на измѣну. Єръ ћешь ты пре времена притегнутъ быти на отговоръ: еда ли є и за те уређено царствовати? долина дубока, дрва лежећа, ватра и дрва многа, ярость є Господня као долина у сумпору горећа.

ГЛАВА 31.

Тежко отлазећима у Египетъ помоћи ради, уздаюћимасе у конѣ и кола, што су многа и множство коня' врло велико; а неда се уздаше у Светога Ісраилѣва, и да тражише Бога. Али Онъ премудро наведе на ньи зла, и рѣчь Нѣгова неће отбацытисе, те ће устати на домове злыхъ людій и на надежду ньихову суетну, Египтянина, човѣка а не Бога, коньска тѣлеса, и неће быти помоћи; но Господъ ће навести руку Свою на ньи, пакъ ће сустатисе помагачи, и сви скупа погинуће. Єръ тако ми рече Господъ: као што ће лавъ или лавче зарыкати на

ловъ. кой ухватіо буде, и дератисе надъ ньимъ, докъ се горе не напуне гласа нѣгова, те се побѣдиште и множине ярости убоящe: тако ће сићисе Господъ Саваотъ на гору Сіонску, и воевати противу гора' нѣговыхъ. Као летеће птице, тако ће заштитити Господъ Саваотъ Іерусалимъ, заштитити и избавити и снабдѣти и спасти. Обратитесе кои совѣтъ дубокъ и беззаконѣнъ совѣштавате, сынови Іераилѣви, єръ у тай данъ ће отбацыти люди рукотворине свое сребрне и рукотворине златне, кое начиниште руке ньихове. И пастиће Ассуръ, не мачемъ човѣчіимъ, нити ће га мачъ юначкій прождрети, него ће побѣћи кад' види мачъ, а млади войницы побѣђени ће быти; єръ каменѣмъ ће обасути быти као обсадомъ и побѣђени ће быти, а кой бѣжи, зароблѣнъ ће быти. То говори Господъ: блаженъ кой има рода у Сіону и сроднике у Іерусалиму.

ГЛАВА 32.

Гле! Царъ праведанъ воцариће се, и Князеви почеће съ правдомъ владати. Човѣкъ ће крыти рѣчи свое, и сакрыватисе као отъ воде нагле, и явитисе у Сіону као рѣка текућа славна у земльи жедной. И отсад' неће ослањатисе на люде, него ће напрегнути уши къ слушаню. Срдце ослаблѣныхъ пазиће да чуе, и єзыцы нѣмыхъ брзо ће научити говорити миръ. Отсад' неће рећи глупаку да влада, отсад' неће рећи слуге твои: ћути! Єръ глупакъ ће лудо говорити, и срдце нѣгово суетна ће разумѣти, да беззакона чини, и да говори на Господа лажь, да уништи душе гладне, и душама жедныма да учини већу жеђь. Єръ совѣтъ злыхъ смышля беззакона, како ће

смѣрныма наудити неправеднымъ говоромъ, и опроврнути рѣчи смѣрныхъ на суду. Благочестиви пакъ смышлѣно совѣшташе, и тай ће совѣтъ обстати. Жене богате устајте, и чуйте гласъ мой; кћери благонадежне чуйте рѣчи мое: споменъ дана годишнѣга проведите болно съ надеждомъ; укинусе берба віноградска, преста сѣянѣ, и сабиранѣ неће отсад' доћи. Ужаснитесе и разжалитесе кои се надасте, свуцытесе, наги будите, опашитесе вретиштемъ, битесе у прси за пожеланомъ ньивомъ и за виноградскимъ родомъ. На земльи Моихъ людій нићиће трнѣ и коровъ, отъ сваке ће куће радость се уклонути; градъ богатъ, куће оставлѣне, богатство града и миле куће оставићесе, и села ће быти пештере довѣка, радость дивіима магарцыма, паша за стада. Докъ наиће на насъ духъ отъ Вышнѣга, пустыня се преобрати у Хермель, а Хермель постане шумомъ. И у пустыньи ће быти право, и правда ће у Кармилъ уселитисе, те ће быти дѣла правде, миръ, и одржаће правда миръ, и у наданю бъ:ће довѣка. Люди ће нѣгови уселитисе у градъ мира, живити у надежди, и отпочиваће съ богатствомъ. А туча, ако падне, неће пасти на васъ; кои по шумама живе, тіи ћесе надати као и они, кои су по полянама. Блажени су, кои сѣю покрай сваке воде, гдѣ волъ и магарацъ потрицу чини.

ГЛАВА 33.

Тежко тыма, кои вамъ обиду чине; нитко вама наудити неће, и презирући презрѣти васъ неће; зароблѣни и предани ће быти, кои се васъ отмећу, и као мольцы у хальини побѣђени ће быти. Господе! помилуй насъ, єръ у Тебе се уздасмо; племе непокорныхъ на пагубу є,

а спасеніе наше є у време жалости. Гласомъ страха Твога ужаснушесе люди страхомъ отъ Тебе, и разсѣяшесе народи. Но сад' ћесе скупити корысти ваше малог' и великог', као кад' тко скупи стоноге, тако ће вама ругатисе. Светъ Богъ Кой живи у высини, напунисе Сіонъ права и правде. Закону ће предатисе, у богатствама є спасеніе наше, ту є премудрость и вѣштина и благочестіе ко Господу, то су богатства правде. Гле! сад' ће тіи убоятисе у страху отъ васъ; коихъ сте вы боялисе, заяукаће отъ васъ. єръ ће послани быти вѣстницы плачући горко, молећи мира. Путови имъ пусти; преста страхъ отъ народа', дана имъ рѣчь узећесе натрагъ, пакъ нећете ихъ ни за люде држати. Заплакасе земля, посрамлѣнъ Ліванъ, блатомъ поста Саронь; Галілеа ће и Хермель появитисе. Сад' ћу воскреснути, вели Господъ, сад' ћу прославитисе, сад' ћусе узнети. Сад' ћете видити, сад' ћете осѣтити, ништетна ће быти крѣпость духа вашега; ватра ће васъ пождерати. И народи ће быти поналѣни као трнѣ на ньиви разбачено и спалѣно. Дальни ће чути шта самь учиніо, говори Господъ, а они, кои се приближую, дознаће крѣпость Мою. Отступише беззаконицы, кои су у Сіону, трепетъ ће обузети нечестиве; тко ће вамъ явити, да ватра гори? тко ће вамъ казати мѣсто вѣчно? Кой по правди ходи, кой правый путъ указуе, кой беззаконія и неправде ненавиди, руке отъ мыта отреса, кой запушава уши, да крвна суда не чуе, кой затвара очи, да не види неправде, тай ће уселитисе у высоку пештеру тврдога камена, даће му се хлѣбъ, и вода му є вѣрна. Цара ћете гледати у слави, и очи ће ваше видити землю издалека; душа ће ваша поучаватисе страху Господню; гдѣ су кньигочіе? гдѣ су до-

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ У НОВОМ САДУ

мышляни? гдѣ є броячъ малыхъ и великихъ на раани людій? кой не разабра нити знаде дубокъ гласъ имућега, па га не слушаше уништени люди, и не разумѣде слушатељ. Гле! Сіонъ градъ єсть спасеніе наше, очи ће томе видити, Іерусалиме граде богатый, куће се неће поколебати, нити ће колѣ дома нѣгова покренутисе на вѣчно време, и ужа нѣгова прекинутисе неће; почемъ име Господнѣ вама є велико, мѣсто ће вамъ быти рѣке и ровине широке и простране; нећешь тымъ путемъ поћи, нити ће поћи лађа пловећа; єръ Богъ мой великій є, неће мене минути Господъ Судія нашъ, Господъ Князъ нашъ, Господъ Царъ нашъ, Господъ Тай ће спасти насъ. Пораздрешишесе ужета твоя, пакъ не држе тврдо, клону ядро твое, и неће расширити вѣтрила, неће уздиђи заставе, докъ се не преда у плячку, єръ ће и хроми многи плячкати, нити ће рећи: трудимосе, люди живећи у ньима, єръ имъ се отпусти грѣхъ.

ГЛАВА 34.

Приступите народи, и чуйте Князеви! нека чуе земля и кои живе на ньой, свелена и люди кои су по ньой. Єръ ярость є Господня на свыма народма и гнѣвъ на свыма колико ихъ годъ има, да ихъ погуби и преда на кланѣ. Ранѣни и убіени ньихови бацыћесе, те ће смрадъ отъ ньихъ дићисе, и горе ће огрезнути у крви ньиховой. Све силе небесне растопићесе, и небо ће као свитакъ савитисе, све звѣзде ће попадати као лисће съ лозе и као што опада лисће са смоковнице. Опіосе мачъ Мой на небу, гле! спустићесе на Ідумею и на люде пагубне у суду. Мачъ Господань напунисе крви, одебля

лоемъ отъ крви коза' и яганяца и отъ лоя коза' и овнова, еръ жертва є Господу у Восору и велико кланѣ у Ідумеи. Съ ньима ће пасти силни и овнови и юнцы, да ћесе упити земля крвлю и насытити отъ масти ньихове; еръ е данъ суда Господня, и година, да се право учини Сіону. Долине нѣгове преобразиће се у смолу и земля нѣгова у сумпоръ. Даню ноћу горѣће земля нѣгова као смола, нити ће угаситисе за вѣчно време, дымъ ће нѣнъ дићисе высоко, пуста ће быти докъ іой рода свога трае; дуго време ће птице, ежеви, сове и вране гнѣздитисе у нѣму; у пустыньи ће той повући уже землѣмѣрно по нѣму, и дивіи магарцы уселићесе у нѣму. Князева нѣговыхъ неће быти, еръ ће Цареви нѣгови и Срдари нѣгови погинути и по градовы ньиховы' и по тврдыняма ньиховыма ницће трняцы, те быти селишта сірінама и селишта ноевма птицама. Бѣсови ће срѣтатисе съ дивіи' магарцы, и другъ къ другу ће рыкати; ту ћесе отмарати дивіи магарцы нашавши себи пландишта. Тамо ћесе угнѣздити ежъ, и земля ће сачувати младе нѣгове безбѣдно; тамо се срѣташе єлени, и гледаше єданъ у другога, множише яко, и ни єданъ ихъ не погину, другъ друга не тражише, еръ Господъ имъ заповѣди, и духъ Нѣговъ собра ихъ, Онъ имъ баца жребія, и рука Нѣгова раздѣли ихъ на пашу: да тако буду на вѣчно време, отъ рода до рода у томъ да живе.

ГЛАВА 35.

Радуйсе пустињо жедна, нека се весели пустыня и нек' цвѣта као крінъ. И процвѣтаће и развеселићесе

пустыня Іорданова, и даде іой се слава Ліванова и честь Кармилова, пакъ ће люди мои видити славу Господню и высину Божію. Укрѣпитесе руке ослаблѣне и колѣна разслаблѣна; утѣшитесе малодушни умомъ, укрѣпитисе, не бойтесе; гле! Богъ нашъ суди и судиће, Тай ће доћи и спасти насъ. Онда ћесе отворити очи слѣпыма, и уши глувыхъ прочуће; онда ће хромъ скочити као еленъ, и езыкъ ће мутавыхъ быти ясанъ, еръ продре вода у пустыньи и долина на земльи жедной. Земля безводна постаће езеромъ, и на жедной земльи быће изворъ воде; тамо ће быти птицама веселѣ, трски и шумама мѣсто. Путъ ће тамо быти чистъ, и звaћесе путъ светъ, нити ће тамо наићи нечистъ нити ће быти тамо путъ нечистъ; а разсѣяни ће поћи по нѣму и неће заблудити. Неће тамо лава быти, нити ће кой отъ лютыхъ звѣрова наићи на нѣга, нит' се наћи тамо, него ће поћи по нѣму избавлѣни. Собрани Господемъ обратићесе и доћи у Сіонъ съ радосћу, и радость вѣчно быће на главама ньиховыма; еръ е надъ главомъ ньиховомъ хвала и веселѣ, и радость ће ихъ обузети, отбѣже болѣсть и жалость и уздысанѣ.

ГЛАВА 36.

И буде четрнайсте године царствованя Єзекіе, те удари Сеннахіримъ Царъ Ассирскій на утврѣене градове Іудейске, и освои ихъ. Царъ Ассирскій пошлѣ Рапсака изъ Лахіса у Іерусалимъ къ Цару Єзекіи са силномъ войскомъ, кой стане при водотеку горнѣга купатила на путу села бѣлилничнога. Предъ нѣга изиђу Еліакімъ сынъ

Хелкіевъ домостроитель, и Сомнасъ кньигочія, и Іоахъ сынъ Асафовъ повѣстописацъ. И рече имъ Рапсакъ: кажите Єзекіи: ово вели Царъ великій, Царъ Ассирскій: у што се уздашь? заръ совѣтомъ и устменыма рѣчма битка быва? у кога се дакле уздашь, те ми се не покоравашь? Гле! уздашсе у Египетъ трсковачу палицу ову сломіену, коя, ако се опре човѣкъ на ню, у руку ће му ући и пробости ю; тако е Фараонъ Царъ Египетскій, и сви кои се у нѣга уздаю. Ако пакъ велите: у Господа Бога нашега уздамосе; ніе ли то Тай, Кога е куле высоке и олтаре разоріо Єзекіа? а Іуди и Ієрусалиму заповѣдіо: предъ овымъ се олтаремъ кланяйте. Саединитесе дакле съ Господиномъ моимъ Царемъ Ассирскимъ, пакъ ћу вамъ дати двѣ тысуће коня, ако можете толико людій дати, кои ће узсѣсти на ньи. И како можете отвратити отъ себе лице єдпога Войводе? робови су, кои се уздаю у Египтяне, у конѣ и коняніке. А и заръ смо мы сад' безъ Господа ударили на овай предѣлъ, да воюемо противу нѣга? Господъ е мени рекао: удри на предѣлъ овай, и опустоши га. А Еліакімъ, и Сомнасъ кньигочія, и Іоахъ рекоше му: говори слугама твоима Сирски, еръ мы разумѣмо, а не говори намъ Іудейски; и зашт' говоришь да слушаю люди кои сѣде на зиду? А Рапсакъ имъ отговори: еда ме къ Господину вашему или къ вама посла Господинъ мой говорити рѣчи ове? а не людма ли сѣдећима на огради, да црева еду и мокраћу пію съ вама заедно? И стане Рапсакъ, пакъ повиче гласомъ высокимъ Іудейски, и рекне: чуйте рѣчи Цара великога, Цара Ассирскога; ово вели Царъ: нека васъ не вара Єзекіа рѣчма, онъ васъ не

може избавити; и нека вамъ не говори Єзекіа, да ће васъ Богъ избавити, и да се неће градъ овай предати у руке Цара Ассирскога. Не слушайте Єзекію; ово говори Царъ Ассирскій: ако хоћете да благословени будете, изиђите къ мени, пакъ свакій васъ єдите свой плодъ віноградскій и смоковный, и пите изъ вашега потока, докъ дођемъ и узмемъ васъ у предѣлъ, кой є као ваша земля, земля пшенице и віна, хлѣбова и виноградій. Нека васъ не вара Єзекіа говорећи: Богъ ће васъ вашъ избавити; єсу ли избавили язычнички богови свакій свой предѣлъ изъ руке Цара Ассирскога? Гдѣ є богъ Ематовъ и Арфатовъ? и гдѣ є богъ града Сепфаріма? могоше ли избавити Самарію изъ мое руке? Кой є отъ богова свію тыхъ народа избавіо землю свою изъ мое руке, па да ће Богъ избавити Іерусалимъ изъ мое руке? И умукоше, нити му итко отговори рѣчи по заповѣсти Царевой, да нитко не отговара. И уђу Еліакімъ сынъ Хелкіевъ домостроитель, и Сомнасъ кньигочія войске, и Іоахъ сынъ Асафовъ повѣстописацъ къ Єзекіи у раздераныма хальинама, па му приповѣде рѣчи Рапсакове.

ГЛАВА 37.

Кад' то чуе Єзекіа, раздере хальине, обучесе у вретиште, и уђе у храмъ Господань, пакъ пошлѣ Еліакіма домостроителя, и Сомну кньигочію и Старѣшине Свештеничке обучене у вретишта къ Исаіи Пророку сыну Амосову, кои му рекну, ово говори Єзекіа: данашньій данъ єсть данъ жалости и укора и обличеня и гнѣва; єръ доће болъ родильи, а снаге нема родити. Нека чуе

Господъ Богъ твой рѣчи Рапсакове, кое посла Царъ Ассирскій Господинъ нѣговъ, укоравати Бога живога, и ругати Му се рѣчма, кое чу Господъ Богъ твой, пакъ да се помолишь Господу Богу твоме за ове заоставше. И дођу слуге Цара Єзекіе къ Исаіи. и рече имъ Исаіа: овако кажите Господину вашему: ово вели Господъ: не бойсе рѣчій, кое си чуо, коима укореше Мене послани-цы Цара Ассирскога. Ево ћу Я ставити у нѣга духъ, те ће, чувши вѣсть, вратитисе у свой предѣлъ, и ма-чемъ пасти на своіой земльи. Рапсакъ се врати и нађе, да є Царъ Ассирскій обколѣо Ловну; и чуе Царъ Ас-сирскій, да є отишао изъ Лахіса, и Тарака Царъ Ети-опскій изишао воевати на нѣга; чувши пакъ то вратисе и пошлѣ Посланике свое къ Єзекіи говорећи: кажите Єзекіи Цару Іудейскоме овако: нека те не вара Богъ твой, на кога си се поуздао, говорећи, да се неће пре-дати Іерусалимъ у руке Цара Ассирскога. Или заръ нисн слушао, шта учинише Цареви Ассирски, како опусто-шише сву землю, пакъ заръ ћешь ты избавитисе? Еда ли ове избавише богови язычнички, кое погубише отцеви мои Гозанъ и Харранъ и Расемъ, кои су у предѣлу Тес-мате? Гдѣ су Цареви Ематови, гдѣ Арфатови, и гдѣ града Епфаруема, Анагугана? И узме Єзекіа писмо отъ Посланика', и прочита га, пакъ уђе у храмъ Господань, и отвори га предъ Господемъ. И помолисе Єзекіа Го-споду говорећи: Господе Саваоте Боже Ісраилѣвъ, Кой сѣдишь на Херувімы, Ти си Богъ єданъ, Царъ свакога царства свелене, Ты си сотворіо небо и землю, при-клони, Господе, уво Твое, услыши, Господе, отвори, Го-споде, очи Твое, погледай, Господе, и види, и чуй све рѣчи Сеннахірімове, кое посла хулити Бога живога. Єръ

заиста, Господе, пустомъ учинише Цареви Ассирски сву землю и предѣле ньихове, ідоле ньихове побацаше у ватру, еръ не быше богови, но дѣла руку' човѣчіихъ, дрва и каменѣ, те ихъ уништише. Но сад', Господе Боже нашъ, избави насъ изъ ньихове руке, нека дознаду сва царства земальска, да си Ты Господъ Богъ єданъ. И посланъ буде Исаіа сынъ Амосовъ къ Єзекіи, пакъ му рече: ово говори Господъ Богъ Ісраилѣвъ: чухъ шта си се моліо Мени о Сеннахіріму Цару Ассирскомъ. То слово, кое о нѣму рече Богъ, похули те, и поруга ти се, дѣвице кћери Сіонска, машећи главомъ на тебе, кћери Іерусалимска! Кога си укорео и разгнѣвіо? или на кога си узвысіо гласъ твой? а ниси подигао очію твоихъ на высину къ Светоме Ісраилѣвоме? те си чрезъ Посланике укорео Господа; еръ ти рече: множиномъ кола' я узиђохъ на высину гора' и на краеве Лівана, те посѣкохъ высину кедра пѣговога, и лѣпоту Кипарісову, и уђохъ у высину части шумске. И метнухъ мостъ, и опустошихъ воде и све собраніе водно. Ниси ли отискони слушао та, коя учинихъ Я? отъ древныхъ дана совѣштахъ, а сад' показахъ, да ћу опустошити народе у тврдыняма и живеће у тврдыма градовма. Опустошихъ руке, те се осушише, и быше као суво сѣно на крововы и као троскотъ. Сад пакъ покой твой, излазакъ твой и улазакъ твой Я знамъ. Но ярость твоя, коіомъ си се разлютіо, и огорченѣ твое попесе къ Мени, и метнућу жвале у ноздрве твое и узду у уста твоя, пакъ ћу те вратити путемъ, коимъ си дошао. А ово ти є знаменѣ: еди ове године, што си посѣяо, а на другу годину, што само отъ себе расте; треће пакъ насѣяћете и пожнѣти, и насадити віограде, и плодове ньи-

хове ести. А кои заостану у Іудеи, укорениће се отздо, и отзго плодъ носити, еръ ће заоставши быти изъ Іерусалима, и избавлѣни съ горе Сіонске: ревность Господа Саваота учиниће то. Съ тога тако говори Господъ на Цара Ассирскога: неће уѣи у овай градъ, нити ће пустити на нѣга стрѣлу, ни штита на нѣга метнути, ни оградити га унаоколо оградомъ. Него ће путемъ, коимъ е дошао, тымъ истымъ вратитисе, а у градъ овай неће уѣи: ово говори Господъ: заштитиħу градъ овай, да га спасемъ Мене ради и ради Давіда слуге Мога. И изиђе Ангелъ Господань, и побіе отъ войске Ассирске сто осамдесетъ петъ тысуħа', пакъ уставши ютру нађу сва тѣлеса мртва. И враħаюħисе отиде Сеннахірімъ Царъ Ассирскій, и станисе у Ніневіи. И кад' се у дому кланяо Насараху Отечествоначалнику своме, убише га мачевы Адрамелехъ и Сарасаръ сынови нѣгови, пакъ утекоше у Арменію, а Асорданъ сынъ нѣговъ воцарисе на мѣсто нѣгово.

ГЛАВА 38.

Догодисе у то време, да се разболѣ Єзекіа на смрть; и дође къ нѣму Исаіа Пророкъ сынъ Амосовъ, па му рекне: ово говори Господъ: уреди домъ твой, еръ умирешь, и нећешь быти живъ. И Єзекіа окрене лице свое къ зиду, и помолисе Господу говореħи: Помени, Господе, како идохъ предъ Тобомъ са истиномъ и срдцемъ истинитымъ, и угодна предъ Тобомъ чинихъ. И плакаше Єзекіа плачемъ великимъ. А Господъ рече Исаіи говореħи: иди па кажи Єзекіи, тако говори Господъ Богъ Давіда отца твога: услышао самь молитву твою,

и видіо самь сузе твое; ево додаемъ годинама твоима петнайстъ година, и изъ руке Цара Ассирскога избавићу те и градъ овай, и бранићу градъ овай. А ово нека ти є знаменѣ отъ Господа, да ће учинити Богъ по тыма рѣчма, као што рече. Ево ћу Я повратити сѣнъ степеній, по коима сиђе сунце десетъ степеній дома отца твога, сунце ћу десетъ степеній повратити, по коима се сиђе сѣнъ, и сунце узиђе десетъ степеній, по коимъ се сиђе сѣнъ.

Молитва Єзекіе Цара Іудейска, кад' є по болѣсти оздравіо.

Я рекохъ на высини дана' моихъ: улазимъ на врата гробна, оставлямъ проче године. Рекохъ: нећу выше видити спасенія Божія на земльи живыхъ, нећу выше видити спасенія Ісраилѣва на земльи, нећу выше видити човѣка са живећима. Остахъ отъ сродства мога, оставихъ животъ мой унапредакъ, изиђе и отиде отъ мене духъ мой, као рушећи кућу подупрту, као платно бяше у мени тай, кад' се ткаля приближуе да га отрѣже. У тай данъ преданъ быхъ до сутра као лаву, тако скруши све кости мое; еръ отъ дана до ноћи преданъ быхъ. Као ластавица тако ћу повикати, и као голубъ, тако ћусе поучити; еръ изнемогоше очи мое гледати на высину небесну ко Господу, Кой ме избави и отузе болѣсть душе мое, Кой ме є водіо путемъ крозъ све године мое. Господе! о той се Теби каза, пакъ си подигао дысанѣ мое, и утѣшивсе оживихъ. Єръ си избавіо душу мою, да не погине, и за ме забацыо си све грѣхе мое; еръ неће Тебе похвалити кои су у гробу, нити умрши Те

благословити, не надаюсе, кои су у гробу, милости Твоіой, но живи Те благосиляю као и я; єръ отъ данасъ ћу дѣцу рађати, коя ће являти правду Твою, Господе спасенія мога! Нећу престати благосиляти Те пѣсномъ крозъ све дане живота мога у дому Божіемъ. И рече Исаіа Єзекіи: узми смокава и сатри, пакъ приложи пластыръ на рану, издравъ ћешь быти. А Єзекіа рече: то є знакъ, да ћу у ићи у домъ Божій.

ГЛАВА 39.

У то време пошлѣ Меродахъ Валаданъ сынъ Валадановъ, Царъ Вавилонскій, писма и Посланике и дарове Єзекіи; єръ чуо бяше, да є боланъ быо на смрть, и оздравіо. И обрадуе имъ се Єзекіа радосћу великомъ, па имъ покаже домъ мирисавкій, уля, мастій и тамяна, и сребра и злата, и све хранилнице ссудова скупоцѣныхъ, и сва коя бяху у сокровиштницама нѣговыма, нити штогодъ оста, што имъ Єзекіа не показа у дому своемъ и у цѣлой области своіой. И дође Исаіа Пророкъ къ Єзекіи Цару, па му рече: шта веле ови люди? и откуд' дођоше къ теби? А Єзекіа рече: изъ дальнѣ землѣ дођоше къ мени изъ Вавилона. И рече Исаіа: шта видише у дому твомъ? Єзекіа рече: сва коя су у дому момъ, нити има што у дому момъ, што не бы видили были и коя су у сокровиштницама моима. И рече му Исаіа, послушай рѣчь Господа Саваота: ево ће доћи дани, говори Господъ, у кое ћесе сва отнети, коя су у дому твомъ, и коя собраше предцы твои до самога овога дана, па ћесе пренети у Вавилонъ, нити ћесе ишта оставити, рече Господъ; єръ ће и отъ дѣце твое, кою си изродіо, отвести, пакъ

учинити ихъ благайнике у дому Цара Вавилонскога. И рече Єзекіа Исаіи: блага є рѣчь Господня, коју рече, нека буде сад' миръ и правда у дане мое!

ГЛАВА 40.

Тѣшите, тѣшите људе Мое, говори Богъ; Свештенице, говорите на срдце Іерусалиму, тѣшите га, єръ подпуна є понизность нѣгова, отпусти му се грѣхъ, єръ є приміо изъ руке Господнѣ двогубо за свое грѣхе. Гласъ викаюћега у пустыньи, уредите путъ Господањ, праве начините стазе Бога нашега; свака ће долина напунитисе и свака гора и брегъ понизитисе, те ће сва стременита быти права, и рапава путови гладки. Слава ће Господня явитисе, и свако ће тѣло видити спасеніе Божіе, єръ Господъ говораше. Гласъ викаюћега, проповѣдай! и рекохъ: шта ћу проповѣдати? свако є тѣло сѣно, и свака слава людска као цвѣтъ травный; трава се осуши, и цвѣтъ опаде. Али рѣчь Бога нашега остае навѣкъ. Попнисе на гору высоку, благовѣствуй Сіону, пусти гласъ твой силно, благовѣствујући Іерусалиму; узвысите, не бойтесе! рецы градовма Іудиныма: гле! Богъ вашъ, ето Господъ, Господъ иде съ крѣпосћу и мышца Нѣгова съ власћу; ето съ Ньимъ наплата Нѣгова и дѣло Нѣгово предъ Ньимъ! Као Пастыръ нарааниће паству Свою, мышцомъ Своіомъ скупиће яганьце, и утѣшиће кое носе у утроби. Тко измѣри воду шакомъ и небо педльомъ и сву землю длаломъ? тко метну горе на мѣру и брегове на вагу? тко постигну умъ Господањ, и тко Му бы Совѣтникъ, кой Га учи? Или съ кимъ се совѣтова, те Га научи? или тко Му показа судъ? или путъ разсудка

тко Му показа? или тко Му найпре даде, да да Му се врати? Нису ли сви народи као капля изъ каце и као претега ваге и као плювачка? Шума Ліванова ніе довольна на сажеженѣ, и сва четворожна нису довольна на жертву, и сви су народи као ништа, и за ништа се држаше. Коме уподобисте Господа, и коіой Га слики уподобисте? Заръ образъ начини Дрводѣлацъ, или Златаръ растопивши злато позлати Га, или сличнымъ начини Га? Дрво, кое не труне, избира Дрводѣлацъ и гледи како ће мудро саставити слику ту, да се не поруши. Не разумѣсте ли, не слушасте ли, не каза ли вамъ се испрва? не разумѣсте ли основе землѣ? Онъ држи кругъ землѣ и живеће на ньой као скакавце, Онъ є метнуо небо као камару, и разапео га као шаторъ за обытаванѣ, Онъ дае Князеве, као ништа, да владаю, и створи землю као ништа; єръ неће они усадити ни усѣяти, нити ће се укоренити у земльи коренѣ ньихово; вѣтромъ на ньи дуне, и осушесе, и бура ће ихъ као сламу разнети. Сад' дакле коме уподобисте Мене, да се поносимъ? рече Светый. Погледайте очима вашима увысь, и видите, тко створи та сва? Онъ носи по брою красоту Свою, и зове сва по имену отъ многе славе Свое и у држави крѣпости Свое; ништа се отъ Тебе не утаи. Еда ли ћешь рећи Іакове, и шта си рекао Ісраилю, утаисе путь мой отъ Бога, и Богъ мой заустави судъ и отступи. Па сад' заръ ниси увидіо? заръ чуо ниси? Богъ вѣчный, Богъ, Кой є уредіо краеве землѣ, неће огладнити ни сустати, нити се испытати може премудрость Нѣгова. Онъ дае гладныма снагу и здравыма жалость. Наймлађи огладниће, и младићи сустаће, и избрани быће не крѣпки. А кои се у Господа

уздаю, тіи ће поновити крѣпость, и крыла ће добыти као орлови, трчаће а не сустати, поћи а не огладнити.

ГЛАВА 41.

Обновлявайтесе къ Мени острови, єръ Князеви измѣнуће снагу; нека се приближе и договоре скупа, пакъ онда нека яве судъ. Тко уздигну отъ востока правду, дозва ю къ ногама Своима, те иде? даће предъ народе, и Цареве ужаснуће; и бацыће на землю мачеве ньихове, те су као иверѣ побацани лукови ньихови. Пакъ ће ихъ протерати, а Онъ проћи съ миромъ путемъ Своихъ ногу. Тко уради и створи та? Дозва ю, Кой дозыва ю отъ почетка родова: Я Богъ првый, и у будућа Я самь. Видиште народи и побояшесе, краеви се земни приближише и дођоше скупа. Свакій, судећи ближнѣму и брату помаћи, рећиће: надяча човѣкъ Дрводѣлацъ, и Ковачъ ударающи млатомъ проковаће и кадгодъ рећи: спаянѣ добро є, утврдише ихъ клиновы, метнуће ихъ, па се неће помаћи. А ты Ісраилю, слуго Мой, Іакове кога избрахъ, сѣме Авраама кога любихъ, кога узохъ отъ краева землѣ, и дозвахъ те са стражій нѣныхъ, па ти рекохъ: слуга си Мой, избрахъ те, и не оставихъ те, не бойсе, єръ самь съ тобомъ, не варамъ, єръ Я самь Богъ твой Кой те оснажихъ, и помогохъ ти, и утврдихъ те десницомъ Моіомъ праведномъ. Гле! противницы твои сви постыдиѣесе и посрамити, быће као да нису, и сви парцы твои погинуће; тражићешь ихъ, а нећешь наћи людій да ти се ругаю; быће као да нису ни были, нити ће быти ратующихъ на те; єръ Я самь Богъ твой, Кой држимъ десницу твою, Кой ти говоримъ: не бойсе, Іакове, малый Ісраилю, Я ти помогохъ, говори Богъ твой, Кой

те избавля Светый Ісраилѣвъ. Гле! створихъ те као обртнѣве на новы' колы, кои стрижу као пила, пакъ ћешь сатрти горе, истаньићешь брегове и учинити као прахъ. Извѣяћешь и вѣтаръ ће ихъ узети, и бура развѣяће ихъ; а ты ћешсе развеселити у светыма Ісраилѣвыма, и развеселићесе убоги и немоћни; єръ ће потражити воде, а неће є быти, осуши имъ се єзыкъ отъ жеђи; Я Господъ Богъ, Я Богъ Ісраилѣвъ услышаћу ихъ, и нећу ихъ оставити, но отворићу на горама рѣке, и посред' поля источнике; пустыню ћу претворити у лугове водне, и жедну землю у изворе; у безводну землю метнућу кедаръ и смреку и мирсіну и кипарісъ и тополу, да виде и уразуму и помысле и уєдно дознаду, да є рука Господня створила та сва, и Светый Ісраилѣвъ показа. Приближуесе судъ вашъ, говори Господъ Богъ; приближишесе совѣти ваши, говори Царъ Іаковлѣвъ. Нека се приближе и предскажу вамъ, коя ћесе сбыти, или коя пре быше, кажите; пакъ ћемо промыслитисе и дознати; шта су послѣдня и будућа, кажите намъ; явите намъ, шта ће најпослѣ да буде, пакъ ћемо дознати, да сте богови; учините добро, и учините зло; пакъ ћемо зачудитисе и уєдно увидити. Єръ откуд' сте вы, и откуд' є дѣло ваше; отъ землѣ васъ мрзость изабра. А Я подигохъ оне отъ сѣвера и отъ востока сунчанога, именемъ ће Моимъ прозватисе; нека доћу Князеви, пакъ ћете као блато Лончара, и као што Лончаръ гнѣчи блато, тако уништени быти. Єръ тко ће обявити она испрва, да дознамо, шта є напредъ, пакъ ћемо рећи, да су истинита; нема кой ће ту предсказати ни чути рѣчи ваше. Сіону ћу почетакъ дати, а Іерусалимъ ћу утѣшити на путу; отъ язычника' ето ніе ни єднога, и отъ ідола' ньиховыхъ нема кой

да обяви; и ако ихъ упытамъ, откуда сте? не одговараю ми. Єръ има ихъ, кои васъ праве, и узалуд' васъ вараю.

ГЛАВА 42.

Іаковъ є слуга Мой, примићу га; Ісраиль є избраный Мой, душа га є Моя примила; пустихъ духъ Мой на нѣга, онъ ће народма судъ обявити; неће викати ни пристрастанъ быти, нити ће гласъ нѣговъ чутисе наполю. Изломлѣну трску неће сатрти, и пушећійсе стењакъ угасити, но по истини ће изрећи судъ. Неће напрасанъ быти нити клонути, докъ учини на земльи судъ, и у Нѣгово име уздаћесе народи. Тако говори Господъ Богъ, Кой є створіо небо, и разапео га, утврдіо землю и сва на ньой, и Кой дае дысанѣ людма, кои су на ньой, и духъ ходећима по ньой. Я Господъ Богъ призвахъ те у правду, и прихватићу те за руку, и укрѣпићу те, и дахъ те у завѣтъ рода Ісраилѣва, на свѣтлость народама, да отворишь очи слѣпыма, изведешь изъ окова свезане, и изъ дома тамничнога и сѣдеће у тами. Я Господъ Богъ, то є име Мое, славе Мое другоме не дамъ, нити благостій Моихъ ідолама. Коя су изъ почетка, ето доћоше, а нова, коя ћу я обявити, и пре него обявимъ, явише вамъ се. Запойте Господу пѣсну нову; началство є Нѣгово, прославите име Нѣгово са краева землѣ, кои силазите на море и пловите по нѣму, острови и кои живите на ньима. Развеселисе пустыньо са селы свои', придворя и живећи у Кидару; развеселићесе живећи на камену, отъ края гора' ће повикати; даће Богу славу, добротворства Нѣгова обявити по островма. Господъ Богъ сила' изи-

ћиће и сакрушити ратъ, подићиће рванѣ, и крѣпко повикати на непріятелѣ Свое. Ћутахъ, и еда ли ћу свакда ћутати и трпити? трпихъ као коя рађа; истребићу и изсушити уѥдно, опустошићу горе и брегове, и сваку траву ньихову осушићу, пакъ ћу отъ рѣкій начинити острове, и изсушићу лугове. Слѣпе ћу извести на путъ, кога не видише, и по стазама, за кое не знаше, да ходе учинићу имъ; претворићу имъ таму у свѣтлость и стрменита у права; по тыма рѣчма учинићу, и нећу ихъ оставити. А тіи се повратише натрагъ; посрамитесе стыдомъ кои се у ідоле уздате, и саливеныма говорите: вы сте богови наши! Чуйте глуви, и прогледайте слѣпи да видите. А тко ѥ слѣпъ? него слуге Мое; и глуви? него кои владаю надъ ньима, те ослѣпише слуге Божіи. Видисте много путій, и не сачувасте, имаюћи отворене уши не чусте. Господъ Богъ захтѣде, да се оправда, и увеличаће хвалу. И видихъ, и люди быше развучени и разграблѣни; буба по ложама свуда скупа и по кућама, гдѣ ихъ сакрыше, зароблѣни быше, а никога не бяше, кой да освободи грабежа, и не бяше кога, да рекне: врати! Тко ѥ међу вама, кой ће да пази та и да чуе за будућа? Тко предаде грабежу Іакова и Ісраиля тыма, кои га воде у роблѣ? Не Богъ ли, Коме су сгрѣшили, и не хтѣше по путовы Нѣговы ходити, ни слушати закона Нѣговога? те наведе гнѣвъ ярости Свое, пакъ се утврди на ньи ратъ съ палећима ихъ унаоколо, и не увидише свакій ихъ, нити на умъ узеше.

ГЛАВА 43.

И сад' овако говори Господъ Богъ, Кой те є створіо Іакове, и Кой є тебе создао Ісраилю: не бойсе, єръ избавихъ те, прозвахъ те именемъ твоимъ; Мой єси ты. И ако преко воде прелазишь, съ тобомъ самь, и рѣке те покрыти неће; и ако крозъ ватру прођешь, нећешь ожећисе, и пламенъ те опалити неће. Єръ Я Господъ Богъ твой Светый Ісраилѣвъ спасавамъ те; учинихъ промѣну твою Египетъ, Етіопію и Соину за тебе. Откад' си честанъ постао преда Мномъ, прославіо си се, и Я те любимъ, пакъ ћу дати люде за тебе, и Князеве за главу твою. Не бойсе, єръ Я самъ съ тобомъ; отъ востока довесћу сѣме твое, и отъ запада собраћу те. Рећићу сѣверу, доведи, и югу, не забранюй, приведи сынове Мое изъ дальнѣ землѣ, и кћери Мое са краева землѣ, све кои се наричу именемъ Моимъ; єръ у слави Моіой уредихъ га, и создахъ га и створихъ га. И изведохъ люде слѣпе, и очи такође слѣпе су и глуве уши имаюћи. Сви народи собрашесе скупа, и Князеви ньихови собраћесе; тко ће обявити та? или коя су испрва, тко ће вамъ обявити? нека доведу свѣдоке свое, и оправдаюсе, пакъ нека чую и нека кажу истину. Будите Ми свѣдоцы, и Я свѣдокъ, говори Господъ Богъ, и слуга Мой, кога избрахъ, да дознате и вѣруете Ми, и уразумѣте, да Я єсамъ, пре Мене не бы другій Богъ, и послѣ Мене неће быти. Я Богъ, и ніе окромъ Мене Спасителя. Я обявихъ и спасохъ, укорихъ, и не бы међу вама туђинъ; вы сте Ми свѣдоцы, и Я свѣдокъ, говори Господъ Богъ; іоштъ отъ почетка, и нема тко ће избавити изъ руку' Моихъ; створићу, и тко ће отвратити то? Тако говори Господъ Богъ, Кой васъ избавля, Светый

Ісраилѣвъ васъ ради ћу у Вавилонъ послати и подигнути све бѣжеће, и Халдейцы ће у лађама свезатисе. Я Господъ Богъ Светый вашъ, Кой самъ показао Ісраиля Цара вашега. Овако говори Господъ, Кой дае путъ по мору и стазу по силной води, Кой изводи кола и конѣ и силанъ народъ; но заспаше, и неће устати, угасишесс као стењкъ утрнутъ. Не спомињите пређашня, и не мыслите о старыма. Гле! Я правимъ нова, коя ће сад' синути, пакъ ћете ихъ искусити; путъ ћу начинити у пустыньи и у безводной рѣке. Благословиће Ме польски звѣрови, сірини и птице ноеви, што дадохъ у пустыньи воду и рѣке у безводной земльи, да напоимъ родъ Мой избраный, люде Мое, кое самъ изобразіо, да благотворства Моя проповѣдаю. Не сад' призвахъ тебе Іакове, нити труда зададохъ теби Ісраилю; ниси Ми принео спальиванѣ твое ованца твоихъ, нити си Ме прославіо по жертвама твоима, нисамь те подвргао жертвованю, нити самь те утрудіо Ливаномъ; тамяна Ми ниси купіо за новце, нити се зажелихъ масти твоихъ жертвій, него си у грѣховы твои' и у неправдама твоима стао преда Ме. Я самь, Я самь, Кой заглађуемъ беззаконія твоя и грѣхе твое Мене ради, нити ћу ихъ споменути; али ты спомени, па да се судимо; говори ты беззаконія твоя најпре, да се оправдашь. Први сгрѣшиште отцеви ваши, и Князеви ваши беззаконоваше на Ме. И осквриавиште Князеви света Моя, те дадохъ погубити Іакова и Ісраиля на укоръ.

ГЛАВА 44.

Сад' пакъ чуй слуго Мой, Іакове и Ісраилю, кога избрахъ. Овако говори Господъ Богъ, Кой те є створіо и со-

вдао те изъ утробе, іоштъ ће ти помоћи: не бойсе, слуго Мой Іакове и любезный Ісраилю, кога избрахъ; єръ Я ћу дати воду противу жеђи оныма, кои ходе по безводной, излићу духъ Мой на сѣме твое и благослове Мое на дѣцу твою. Као трава посред' воде израстиће, и као врба при води текућой. Овай ће рећи, Божій самь, и онай повикати у име Іаковлѣво, а другій ће рукомъ своіомъ написати, Божій самь, и у име Ісраилѣво повикаће. Тако говори Богъ Царъ Ісраилѣвъ, Кой га є избавіо Богъ Саваотъ: Я самь првый, и Я послѣ, окромъ Мене ніе Бога. Тко є као Я? нека стане, да призове и каже, нека Ми састави, откад' створихъ човѣка занавѣкъ, и будућа пре него ће сбытисе та, нека вамъ яве. Не сакрывайтесе нити заблуђуйте, не чусте ли испрва, што вамъ явихъ? вы сте Ми свѣдоцы, да ніе Бога окромъ Мене. И не послушаше онда сви кои зидаше и рѣзаше, суетни сви радећи по своима желяма, кое имъ неће ползовати; но посрамићесе сви, кои праве Бога, и сви кои рѣжу неполезна. И сви, откуд' быше, осушишесе, и сви глуви люди нека се скупе и скупа стану, па нека се посраме и застыде скупа. Дрводѣля наоштри сѣчиво, тесломъ отеса то, сврдломъ састави то, длетомъ издуби то, и снагомъ мышце свое начини то; пакъ огладни, изнемогне, и не напіесе воде. Избравши дрво Дрводѣля метне га подъ мѣру, шестаремъ га дотера, и начини га као обликъ мужкій и као красоту човѣчію, да га метне у куђу. Усѣче у шуми дрво, кое є Господъ усадіо, те ояча и кишомъ узрасте, да буде людма за ватру, и узевши отъ тога сгрѣюсе, и спаливши га испекоше на нѣму хлѣбъ, а отъ заоставшега начинише богове,и кланяю имъ се: изреза ихъ, па имъ се прекланя. Полу отъ нѣга спали ва-

тромъ, и полу га спали за углѣвѣ, на комъ испече хлѣбъ, испече на томъ месо, и еде, и насытисе, и сгрѣявшисе рече: сладко ми е, што се сгрѣяхъ и видихъ огань. А отъ осталога начини изрѣзанога бога, пакъ му се кланя и прекланя и моли му се говорећи: избави ме, еръ ты си богъ мой. Не знаше разсудити, еръ очи имъ потамнише, те не виде и не разуму срдцемъ своимъ. И не помысли у души своіой, нити дозна разсуђенѣмъ, да е полу тога спаліо ватромъ, и на углѣвлю тога испекао хлѣбъ, испекао месо и ео; отъ осталога пакъ да е направіо гадъ, па му се кланяю. Знай, да е срдце ньихово пепео, вараюсе, и ни еданъ не може избавити душу свою; видите, не говорите, да е лажь у десницы Моіой. Поминьи та, Іакове и Ісраилю, еръ слуга си ты Мой, учинихъ те слугомъ Моимъ, и ты, Ісраилю, не заборављяй Мене. Ербо као облакъ ето отузохъ беззаконія твоя и као сумракъ грѣхе твое; обратисе къ Мени, пакъ ћу те избавити. Развеселитесе небеса, еръ помилова Богъ Ісраиля; затрубите основи земни, и ускликните горе съ веселѣмъ, брда и сва дрва коя су на ньима, еръ избави Богъ Іакова, и Ісраиль ће прославитисе. Овако говори Господъ, Спаситель твой и Створитель твой отъ утробе: Я Господъ, Кой свршуемъ сва, распростроxъ Єданъ небо, и утврдихъ землю; тко ће другій разасути знаменя надъ цревы и врачаня по срдцу, враћаюћи мудре натрагъ и залуђуюћи совѣте ньихове, утврђуюћи бесѣду слуге Свога и совѣтъ Своихъ вѣстника' истинитымъ чинећи? говорећи Іерусалиму: населићешсе, и градовма Іудейскима: оградићетесе, и пустынѣ ће нѣгове просіяти; Кой говоримъ бездни: опустошићешсе, и рѣке твое изсушићу; Кой говоримъ Киру, да смысли, пакъ ће сваку волю Мою

учинити; Кой говоримъ Іерусалиму: оградићешсе, пакъ ћу храмъ светый Мой основати.

ГЛАВА 45.

Овако говори Господъ Богъ помазаноме Моме Киру, кога прихватихъ за десницу, да покоримъ предъ њимъ народе, и крѣпость Царева разрушимъ, отворимъ предъ њимъ врата, да се градови не затворе. Я ћу предъ тобомъ поћи, горе уравнати, мѣдна врата сокрушити, и гвоздене довратке изломитн; блага ћу ти у тами сакривена дати, и она, коя се не виде, отворићу ти, да познашь, да самь Я Господъ Богъ твой, прозиваюћи име твое, Богъ Ісраилѣвъ. Слуге Мога ради Іакова и Ісраиля избранога Мога Я ћу те прозвати именемъ твоимъ, и примићу те. А ты Мене ниси познао, да самь Я Господъ Богъ, и да осимъ Мене ніе іоштъ Бога; укрѣпихъ те, и ты Мене ниси познао, да бы они, кои су съ востока и запада сунца, увидили да ніе Богъ окромъ Мене, Я Господъ Богъ, и ніе выше. Я Кой самь устроіо свѣтлость и створіо таму, Я Кой чинимъ миръ и зидамъ зла; Я самь Господъ Богъ, Кой радимъ та сва. Нека се обрасуе небо отвго, и облацы нека кропе правду, да проникне земля, и да прорасте милость, и уедно да никне и правда; Я самь Господъ, Кой самь те создао. Шта самь болѣ устроіо као землю лончарску? заръ ће Орачъ орати землю васданъ? заръ ће блато рећи Лончару: шта чинишь, те не радишь, као да немашь руку? хоће ли зданіе отговорити Зидару? хоће ли тко рећи отцу: што рађашь? и матери: што болуешь утробомъ? Єръ тако говори Господъ Богъ Светый Ісраилѣвъ, Кой є створіо

будуħа: упытайте Мене за сынове Мое и за кћери Мое, и о дѣлы руку' Моихъ заповѣдите Ми. Я створихъ землю и човѣка на ньой, Я утврдихъ Моіомъ рукомъ небо, Я заповѣдихъ свыма звѣздама, Я поставихъ га Царемъ съ правдомъ, и сзи су путови нѣгови прави; тай ће сазидати градъ Мой, и вратити роблѣ Моихъ людій не за плату ни по даровы, рече Господъ Савао-тъ. Тако говори Господъ Саваотъ: трудъ Египта, и трговине Етіопске, и мужеви Саваімски высоки къ теби ће преħи и теби быти слуге, и за тобомъ ће иħи свезани ручны' ужеты, къ теби ће преħи, и поклонитисе теби, и теби се молити; ер у теби е Богъ, пакъ ће реħи: ніе Бога окромъ Тебе. Єръ Ты си Богъ, а мы не знасмо, Богъ Ісраилѣвъ Спаситель. Сви ћесе постыдити и посрамити, кои Му се противе, и поħиће у срамоти; обновлявайтесе къ Мени острови, Ісраиль се Господемъ избавля спасеніемъ вѣчнымъ, отсад' па све довѣка нећесе постыдити ни посрамити выше. Єръ тако говори Господъ, Кой е створіо небо, Тай Богъ, Кой е показао землю и створіо ю, Тай раздѣли ю, не створи е напраздно, но за населѣ созда ю, Я самь Господъ, и ніе выше. Не говорихъ тайно, ни на тамномъ землѣ мѣсту, не рекохъ племену Іаковлѣвом': суетно ћете тражити, Я самь, Я самь Господъ, Кой говоримъ правду, и наговѣсћуемъ истину. Скупитесе и доħите, совѣтуйтесе скупа, кои се избавляте изъ язычничкихъ народа', незналице су кои подижу свое изрѣзано дрво, и молесе боговма, кои не спасаваю. Ако ће да яве, нека се приближе и уедно увиде, тко испрва даде чути та, онда вамъ се наговѣсти: Я Богъ, и ніе другога осимъ Мене, Праведанъ и Спаситель ніе окромъ Мене. Къ Мени се обратите, пакъ ћете спастисе кои

сте съ края земнога: Я самь Богъ, и ніе другога. Кунемсе Мномъ Самымъ, да изъ уста Моихъ излази правнемсе Мномъ Самымъ, да изъ уста Моихъ излази правда, рѣчи Мое вратитисе неће: да ће Мени свако колѣно поклонитисе, и свакій народъ Богу се исповѣдити говорећи: Правда и слава Нѣму пристои, сви, кои се отлучую, посрамићесе, отъ Господа ће оправдатисе, и у Богу прославити сво сѣме сынова Ісраилѣвыхъ.

ГЛАВА 46.

Вілъ паде, Дагонъ сакрушисе, слике ньихове натоварише на звѣрове и скотове; носите ихъ свезане као бреме онай, кой се труди разслаблѣнъ, гладанъ, а уѣдно немоћанъ, кои се неће моћи спасти отъ рата, но сами зароблѣни приведошесе. Послушайте Мене, доме Іаковлѣвъ и савъ остатакъ Ісраилѣвъ, кои отъ утробе трпитесе, и наказуетесе отъ дѣтиньства све до старости. Я самь, и кад' остарите, Я самь, Я васъ трпимъ, Я створихъ, Я ћу понети, Я прихватити, Я спасти васъ. Коме уподобисте Мене? видите, ухитрите кои заблуђуете. Кои злато изъ мѣшине слажу, и сребро вагомъ на мѣру мећу, и наймивши Златара начинише рукотворине, пакъ имъ се клечећи кланяю. Подижу ихъ на рамена, те ходе; а кад' ихъ метну на свое мѣсто, ту ће лежати и не помаћисе; и ако тко повикне къ ньима, неће чути, отъ неволѣ га избавити неће. Поминьите та, и уздыпите, покайтесе преварани, обратитесе срдцемъ, и сѣтитесе првыхъ отвѣка, да самь Я Богъ, и ніе іоштъ окромъ Мене, Кой наговѣсћуемъ найпре послѣдня, пре него ће да буду, и таки сбышесе; и рекохъ: савъ совѣтъ Мой сбыћесе, и сва, коя самь совѣштао, учинићу.

Кой дозывамъ отъ востока птицу и са землѣ издалека, коя совѣштахъ, рекохъ и приведохъ; создахъ и створихъ приведохъ га, и срећнымъ учинихъ путъ нѣговъ. Послушайте Мене, кои срдце изгубисте, кои сте далеко отъ правде. Приближихъ правду Мою, па се удалити неће, и са спасеніемъ, кое е отъ Мене,нећу закаснитисе; у Сіону дахъ спасеніе Ісраилю на прославу.

ГЛАВА 47.

Сиђисе, сѣди на землю, дѣвойко кћери Вавилонова, уђи у таму, кћери Халдейска, еръ се отсад' нећешь звати нѣжна и млада. Узми жрнѣ, мельи брашно, сними покрывало твое, откры сѣде косе, засучи колѣна, прећи рѣке, срамъ твой открыћесе, укори ће твои явитисе, што е праведно узећу отъ тебе, отсад' нећу предати людма. Рече, Кой те е избавіо, Господъ Саваотъ, име Му Светый Ісраилѣвъ. Сѣди снуждена, уђи у таму, кћери Халдейска, отсад' се нећешь звати крѣпость царства. Разлютихсе на люде Мое, оскврнавила си наслѣдіе Мое; Я ихъ дахъ у руку твою, а ты имъ ниси дала милости, старачкій ярамъ отештала си врло, и рекла си: навѣкъ ћу быти Владателька; нити си помыслила то у своемъ срдцу, нити си поменула послѣдня. Сад' пакъ млада чуй ово, коя сѣдишь, уздашсе, говоришь у срдцу своемъ: я самь, и нема друге, нећу сѣдити удовицомъ, нити ћу познавати сиротованя. Али ће сад' изненада доћи на тебе у єданъ данъ ово двое: безчадство и удовство изненада ће доћи на тебе у врачаню твомъ и у крѣпости твоихъ многихъ Врачара. Уздаюћисе у злобу твою рекла си: я самь, и нема друге; знай да ће наума

та и блуденѣ твое на срамъ ти быти. Рекла си у срдцу своемъ: я самь, и нема друге; но доћиће пагуба на те, а нећешь знати, пропасть, и пастићешь у ню; доћиће жалость на те, и нећешь моћи чиста быти; и доћиће на те изненада пагуба, а нећешь знати. Стани сад' съ Врачарма твоима и съ многима врачоліяма твоима, коима си се привыкла отъ младости твое, ако ти узмогу помоћи. Утрудила си се у совѣты твои'; нека сад' дођу да ти помогну, кои у звѣзде на небу врачаю ти, сматраюћи звѣзде, да ти наговѣсте, шта ће те снаћи. Гле! сви као стрньике погорѣће, и душе свое неће избавити изъ пламена; кад' имашь живо углѣвлѣ, сѣди на нѣму. Тіи ће ти быти помоћь; трудила си се у прелаганю отъ младости; преварасе човѣкъ самъ у себи, али теби неће быти спасенія.

ГЛАВА 48.

Чуйте ово доме Іаковлѣвъ, кои сте прозвани именемъ Ісраилѣвымъ, и кои сте произишли изъ Іуде, кои се кунете именемъ Господа Бога Ісраилѣва споминюћи не са истиномъ нити съ правдомъ, и придржаваюћисе имена града светога, и на Бога Ісраилѣва осланяюћисе, име Му е Господъ Саваотъ; іоштъ пређашня обявихъ, и изъ уста Моихъ изиђоше, те чувено бы; изненада учинихъ, и наиђе. Знамъ да си жестокъ, гвоздена е жила врата твога, и чело ти е мѣдно. Явихъ ти, што е отъ старине, пре него ће доћи на те; учинихъ нека чуешь, да кадгодъ не рекнешь, да су Ми ідоли то учинили, и не рецы, да Ми изрѣзана и саливена заповѣдише. Чусте сва, и вы не разумѣсте; али ти обявихъ, да

отсадʼ и нова чуешь, коя имаю быти, па ниси рекао, садʼ бываю, а не пре, и пређашньихъ данаʼ ниси слушао та; не рецы: есть, знамъ та. Ниси знао, ни разумѣо, нити испрва отворихъ уши твое; еръ знадохъ, да ћешь отбацујући отбацыти, и прозватисе беззаконикъ іоштъ отъ утробе. Имена Мога ради показаћу ти ярость Мою, и славна ћу Моя навести на те, да те не уништимъ. Гле! продахъ те, не радʼ сребра, но извукохъ те изъ пећи сиротынѣ; Мене ради учинићу ти, еръ име Мое оскврнявасе, и славе Мое другоме не дамъ. Послушай Мене Іакове и Ісраилю, кога Я призывамъ: Я самъ првый, и Я самь увѣкъ. Рука Моя основа землю, и десница Моя утврди небо; призваћу ихъ, пакъ ће скупа стати, и сви ће собратисе и чути: тко имъ яви та? любећи те испунихъ волю твою надъ Вавилономъ, да буде отето племе Халдейско. Я говорихъ, Я призвахъ, приведохъ га, и срећанъ ће му быти путъ. Приступите къ Мени, и чуйте та, испрва не говорихъ тайно; кадʼ се сбываше, тамо быхъ, и садʼ Господъ, Господъ посла ме и Духъ Нѣговъ. Тако говори Господъ, Кой те е избавіо, Светый Ісраилѣвъ: Я самь Господъ Богъ твой, научихъ те, како ћешь наћи путъ, по коме ћешь поћи. И да си послушао быо заповѣсти Мое, то бы миръ твой быо као рѣка, и правда твоя као морскій валъ. И было бы сѣме твое као песакъ, и породъ утробе твое као прахъ на земльи; а и садʼ се нећешь истребити, нити ће угинути име твое преда Мномъ. Изиђи изъ Вавилона бѣгаюћи отъ Халдеана, гласъ радости явите, нека чувено буде то, явите то до самыхъ краева землѣ; казуйте: избави Господъ слугу Свога Іакова. И ако ожедне пустыньомъ ће провести ихъ, и

воду имъ изъ камена извести, каменъ ћесе распасти, и вода ће потећи, пакъ ће пити люди Мои. Ніе радовати-се нечестивыма, вели Господъ.

ГЛАВА 49.

Послушайте Мене острови, и пазите народи, многимъ ће временемъ стаяти, говори Господъ: отъ утробе матере мое нарече име мое, и учини уста моя као оштаръ мачъ, и подъ кровомъ руке Свое сакры ме, метну ме као стрѣлу избрану, и у рожцу Своме прикры ме. И рече ми: слуга Мой си ты Ісраилю, у теби ћу прославитисе. А я рекохъ: залуд' се трудихъ, залуд' и низашто дадохъ снагу мою; съ тога є судъ мой предъ Господемъ, и трудъ мой предъ Богомъ моимъ. И сад' тако говори Господъ, Кой ме є отъ утробе учиніо слугомъ Себи, да соберемъ Іакова къ Нѣму и Ісраиля; собраћусе и прославићусе предъ Господемъ, и Богъ мой быће мени крѣпость. И рече ми: велико ти є, назватисе слугомъ Моимъ, да уздигнешь племена Іаковлѣва и разсѣянѣ Ісраилѣво обратишь; гле! тебе дадохъ у завѣтъ рода, на свѣтлость народма, да ты будешь на спасеніе до самыхъ краева землѣ. Тако говори Господъ, Кой те є избавіо Богъ Ісраилѣвъ: осветите онога, кой смирава душу свою, кога се гнуша чета слугу' Княжевыхъ; Цареви ће га видити, Князеви устати и поклонити му се Господа ради, єръ є вѣранъ Светый Ісраилѣвъ, и избрахъ те. Тако говори Господъ: у време пріятно послушахъ те, и у данъ спасенія помогохъ ти, и створихъ те, и дадохъ те у завѣтъ вѣчный народма уредити землю, и наслѣдити наслѣдства пустынѣ, говоре-

ћи оныма, кои су везани, изиђите, и оныма, кои су у тами, засвѣтлитесе; по свы' путовы пастиће, и по свыма стазама быће паша ньихова. Неће огладнити ни ожеднити, нити ће ихъ поразити зной ни сунце, но Онай, Кой ихъ милуе, утѣшиће ихъ и крозъ источнике водне провести. Преко сваке горе начинићу путъ и на свакой стази пашу за ньи. Гле! тіи ће издалека доћи, ови отъ сѣвера и отъ мора, а други изъ предѣла Персійскога. Радуйтесе небеса, и веселисе земльо, нека се горе веселѣмъ отзываю и брегови правдомъ, еръ помилова Богъ люде Свое, и утѣши смѣрне люде Свое. А Сіонъ рече: остаи ме Господъ, и Богъ ме заборави. Еда ће заборавити жена дѣте свое, да не помилуе породъ утробе свое? но ако ће и заборавити то жена, али Я тебе заборавити нећу, говори Господъ. Гле! на Моима рукама написахъ стѣне твое, и преда Мномъ си увѣкъ. Скорымъ ће опетъ те оградити они, кои су те разорили, и они, кои су те опустили, изиће изъ тебе. Подигни унаоколо очи твое, и види све; гле! собрашесе и дођоше къ теби; живимъ Я, говори Господъ, да ћешсе у све ньи као на красоту обући и себе ньима обложити као рувомъ невѣста; еръ пуста твоя, разсута и праздна земля сад' ће тѣсна бити обытаваюћима, и удалиће се отъ тебе, кои те прогутаваю. Еръ на уши ће ти рећи сынови твои, кое си быо изгубіо: тѣсно ми е мѣсто, начини ми мѣсто, да се уселимъ. И у срдцу своемъ рећићешь: тко ми изроди ове? а я самь безчадна и удовица, па тко ми ихъ отраани? та я остахъ една, а гдѣ су ми ови были? Тако говори Господъ: ево дижемъ на народе руку Мою, и на острове ћу подигнути знаменѣ Мое, пакъ ће у наручію довести сынове твое, и кћери твое на леђа узети; Цареви ће

быти раанителъи твои и Княгинѣ ньихове раанителъке твое; кланяће ти се до саме землѣ, и лизати прахъ твоихъ ногу', пакъ ћешь увидити, да самь Я Господъ Богъ, и да се неће посрамити кои се уздаю у Мене. Еда ће отети тко грабежъ отъ дива? и ако тко неправедно уплячка, еда ће спастисе? Єръ тако говори Господъ: ако тко зароби дива, узеће грабежъ; а тко отъ крѣпкога узме, спасћесе; но Я ћу разсути парницу твою, и Я ћу избавити сынове твое; и кои су те ожалостили, всће тѣло свое, и пиће крвь свою као віно ново, и опићесе, пакъ ће свако тѣло увидити, да самь Я Господъ, Кой самь те избавіо, и Кой заступамъ крѣпость Іаковлѣву.

ГЛАВА 50.

Тако говори Господъ: коя є кньига отпуста матере ваше, коіомъ отпустихъ ю? или коме займодавцу продахъ васъ? гле! грѣхма вашима продастесе, и сбогъ вашихъ беззаконія' отпустихъ матерь вашу. Зашт', кад' дођохъ, не бяше човѣка? звахъ, и не бяше тко ће чути? еда не може рука Моя избавити, или не могу помоћи? гле! забраномъ ћу Моіомъ опустошити море и опустити рѣке, те ћесе посушити рыбе у ньима безъ воде и помирати отъ жеђи. Обућићу небо у таму, и одећу нѣгову учинићу као вретиште. Господъ, Господъ дае ми єзыкъ науке, да разумѣмъ, кад' валя рећи слово; метну ме ютромъ ютромъ, даде ми уво, да слушамъ. И наука Господня отвара уши мое, а я се не противимъ, нити противословимъ. Леђа моя дахъ на ране и образе мое на ударце, и лица мога не окренухъ отъ срамоте плю-

ваня. И Господъ Господъ помоћникъ ми бы; зато се не посрамихъ, но метнухъ лице свое као тврдый каменъ, и увидихъ да се нећу постыдити; ербо се приближуе Онай, Кой ме є оправдао; тко се са мномъ пре? нека стане скупа насупротъ мене; и тко се суди са мномъ? нека се къ мени приближи. Гле! Господъ Господъ ће ми помоћи; тко ће ме озлобити? гле! сви вы оветшаћете као хальина, и као мольцы ће васъ извести. Тко є међу вама боећійсе Бога? нек' послуша гласъ слуге Нѣговога; кои по тами идете и немате свѣтлости, поуздайтесе у име Господнѣ, и утврдитесе у Богу. Гле! вы сви ватру распалюете и подстичете пламенъ, поводитесе за свѣтлосћу ватре ваше и за пламеномъ, кой сте распалили; мене ради быше вамъ та сва, у жалости ћете заспати.

ГЛАВА 51.

Послушайте мене, кои идете за правдомъ и кои тражите Господа, погледайте на тврдый каменъ, кой изсѣкосте, и у долину потока, кою ископасте. Погледайте на Авраама отца вашега и на Сарру, коя васъ є породила; како єданъ бяше, и дозвахъ га, и благословихъ га, и залюбихъ га, и умножихъ га. И тебе ћу сад' утѣшити, Сіоне, и утѣшихъ све пустынѣ нѣгове, и учинићу пустыню нѣгову као рай, и што му є къ западу као рай Господань; радость ће и веселѣ наћи у нѣму, исповѣданѣ и гласъ хвалѣня. Послушайте Мене люди Мои, послушайте, и Цареви мотрите на Ме, еръ отъ Мене ће законъ изићи, и судъ Мой є на просвѣту народа'. Приближуесе брзо правда Моя, и као свѣтлость ће изићи

спасеніе Мое, и у мышцу Мою народи ће уздатисе, острови Ме чекати и у мышцу Мою уздатисе. Подигните на небо очи ваше, и погледайте доле на землю, ер утврдисе небо као дымъ, и земля оветшава као хальина, а живећи на земльи изумреће као та, спасеніе пакъ Мое быће увѣкъ, и правде Мое неће престати. Послушайте Мене, кои судити умѣте, люди Мои, коима е законъ Мой у срдцу вашемъ, не убойтесе отъ укора човѣчія, и хулѣню ньиховоме не покоравайтесе. Єрбо као што ће хальина изедена быти временемъ, и као што ће сукно изедено быти отъ моляца, а правда ће Моя быти увѣкъ, и спасеніе Мое на родове родова. Устани, устани Іерусалиме, и обуцысе у мышцу крѣпости твое, устани као у почетку дана', као родъ вѣка; ниси ли ты побѣдіо гордога и растргнуо змію? ниси ли ты, кой опустошавашь море, воду бездне многу? простревши по дубльини морской путъ пролазка освобоѣеныма и избавлѣныма? ер Господемъ вратиће се, и доће у Сіонъ съ радосћу и съ веселѣмъ вѣчнымъ; почемъ е на глави ньиховой веселѣ и хвала, и радость ће ихъ обузети; отбѣже болѣсть и жалость и уздысанѣ; Я самь, Я самь Кой те тѣшимъ, разуми, Тко е свакда, убояо си се човѣка смртна и сына човѣчія, кои као трава осушишесе; а заборавіо си Бога, Кой те е создао, створіо небо, и основао землю; бояо си се свакда по свакій данъ отъ ярости онога, кой ти досаѣуе; ер како те хтѣде узети; а сад' гдѣ е ярость досадителя твога? Єр кад' ти буде спастисе, неће стати, нити ће закаснити; почемъ самь Я Богъ твой, Кой узмуѣуемъ море, и правимъ хуку валова нѣговыхъ, Господъ Саваотъ име е Мени. Метнуѣу рѣчи Мое у уста твоя, и покрыѣу те

подъ сѣномъ руке Мое, коіомъ самь небо поставіо, и основао землю, и рекиће Сіону: люди сте вы Мои. Устани, устани, воскресни Іерусалиме испивши чашу ярости изъ руке Господнѣ; еръ чашу падежа и пехаръ ярости испіо си и испраздніо, и отъ све дѣце твое, кою си родіо, не бяше тко да те утѣши, и не бяше тко да те прихвати за руку твою, нити отъ свію сынова твоихъ, кое си подигао. Два ова противна су теби: тко ће те сожалити? падежъ и сакрушенѣ, гладь и мачъ; тко ће те утѣшити? Сынови твои осиромашише сѣдећи на краю свакога излазка, као репа недокувана, препуни ярости Господнѣ, разслаблѣни Господемъ Богомъ. Зато чуй пониженый и піяный не віномъ. Тако говори Господъ Богъ, Кой суди людма Своима: ево узохъ изъ руке твое чашу падежа, пехаръ ярости Мое, и нећешь отсад' пити изъ нѣ, и метнућу ю у руке оныма, кои су те сувыше обидили, и понизили те, кои души твоіой рекоше: сагнисе, да проћемо, и ты си преклоніо леђа твоя равно са земльомъ споля мимоидућима.

ГЛАВА 52.

Устани, устани Сіоне, обуцысе у крѣпость твою Сіоне, и ты се у славу твою обуцы Іерусалиме граде светый, неће отсад' выше крозъ тебе проћи необрѣзаный и нечистый. Истреси прахъ и устани, те сѣди, Іерусалиме, свуцы уже съ врата твога, зароблѣна кћери Сіонова. Єръ ово говори Господъ: нипошто продани бысте, па нећете сребромъ ни избавитисе. Тако говори Господъ: преће се сиђоше люди Мои у Египетъ да буду пришелцы тамо, и у Ассирію силомъ се отведоше; а

сад' шта сте овдѣ? Ово говори Господъ: што се люди Мои узеше нипошто, чудитесе и плачете; тако говори Господъ: васъ ради непрестано хулисе име Мое по народы; зато познаю у тай данъ люди Мои име Мое, єрбо самь Я Самъ, Кой говоримъ, ту самь. Како су красне ноге благовѣствуюћихъ на горама миръ, благовѣствуюћихъ срећу, єръ ћу чувенымъ учинити спасеніе твое, говорећи: Сіоне; Богъ ће твой воцаритисе. Єръ гласъ оныхъ, кои те чуваю, уздижесе, и у гласъ ће скупа обрадоватисе, што ће очи у очи гледати, кад' помилуе Господъ Сіона. Нека пустынѣ Іерусалимске скупа изяве веселѣ, што помилова Господъ люде Свое и избави Іерусалимъ; и открыће Господъ мышцу Свою свету предъ свы' народы, пакъ ће сви краеви землѣ видити спасеніе, кое є отъ Бога нашега. Отступите, отступите, изиђите одавдѣ, и не додирайтесе нечистоте, изиђите изъ среде нѣгове, отлучитесе кои носите ссудове Господнѣ, єръ нећете съ метежомъ изиђи, нити ћете бѣгаюћи поћи, почемъ ће поћи предъ вама Господъ, Кой васъ собира Господъ Богъ Ісраилѣвъ. То ће дознати слуга Мой, пакъ ће узнетисе и прославитисе врло. Као што ће многи ужаснутисе тебе ради, тако ће видъ твой обезславитисе отъ сынова човѣчіихъ. Тако ћесе многи народи удивити нѣму, и Цареви ће затворити уста своя; єръ ће они, коима не бяше явлѣно за нѣга, видити, и кои не чуше, уразумѣти.

ГЛАВА 53.

Господе! тко вѣрова слуху нашему? — и коме се откры мышца Господня? Говоримсо као дѣте предъ ньимъ, као коренъ у земльи жедной, нема

му вида нити славе; и видисмо га, и не имаѣаше вида ни лѣпоте, но видъ нѣговъ безчестанъ, умалѣнъ веѣма него у свію сынова човѣчіихъ; човѣкъ у ранама, знаюћи трпити болѣсть, єръ се окрену лице нѣгово, безчестно бы, нитко га и не гледи. Тай грѣхе наше носи, и за насъ страда; мы држасмо, да су му муке и ране отъ Бога, и изъ озлоблѣня. А онъ рапѣнъ бы за наше грѣхе, и мученъ бы за наша безаконія, казань мира пашега на нѣму, раномъ нѣговомъ мы се исцѣлисмо. Сви као овце заблудисмо; човѣкъ съ пута свога заблуди, и Господъ га предаде за грѣхе наше. А онъ, премда озлоблѣнъ бы, не отвора уста своя; као овца на кланѣ водисе, и као ягнѣ, предъ стригуѣимъ га безгласно, тако не отвара уста своя. У смѣрности нѣговой судъ му се предузима, а родъ му тко ће исповѣдити? єръ ће узетисе са землѣ животъ нѣговъ, за беззаконія людій моихъ отведесе на смрть. И даћу зликовце умѣсто погреба нѣгова и богате умѣсто смрти нѣгове; єръ беззаконія не учини, нити се наѣе превара у усты нѣговы'. И Господъ хоће да га очисти отъ ране; ако се преда за грѣхъ, душа ће ваша видити сѣме дугоживотно. И Господъ хоће да рукомъ Своіомъ скине болѣсть съ душе нѣгове, да му яви свѣтлость и створи разумомъ, да оправда праведнога благо служеѣа многима, и грѣхе ньихове тай ће понети. Съ тога ће тай наслѣдити многе, и раздѣлити добытке крѣпкихъ; єръ предана бы душа нѣгова на смрть, и съ безаконыма примѣнусе, те узнесе грѣхе многихъ, и за беззаконія ньихова преданъ бы.

ГЛАВА 54.

Развезелисе неродкиньо, коя не рађашь, дигни гласъ и повичи коя ниси поболѣла утробомъ, єръ много є више дѣце у пусте, неголи у имаюће мужа; почемъ Господъ рече: расшири мѣсто куће твое и кровова твоихъ, гради не штеди, продужи ужета твоя, укрѣпи колѣ твое; простри іоштъ надесно и налѣво; и породъ ће твой наслѣдити народе, те ћешь населити запуштене градове. Не бойсе што си посрамлѣна, нити се застыди што си укорена; почемъ ћешь вѣчну срамоту заборавити, и укоръ удованя твога пећешь отсад' спомињати. Єръ Господъ управля тобомъ, Господъ Саваотъ име Му є, и Кой те є избавіо, Светый Ісраилѣвъ цѣлой земльи прозваћесе. Ніе тебе призвао Господъ као жену оставлѣну и малодушну, нити као жену изъ младости обненавиђену, рече Богъ твой. На кратко време оставихъ те, а милосћу великомъ помиловаћу те. У ярости отвратихъ замало лице Мое отъ тебе, но милосћу вѣчномъ помиловаћу те, рече Господъ Кой те є избавіо. Отъ воде при Ною то Ми є, као што самъ у време оно заклеосе нѣму противу землѣ, не разгнѣвитисе више на тебе, нити теби претити прелаганѣмъ гора', брегови твои неће покренутисе; тако ни милость отъ Мене къ теби неће престати, нити ће завѣтъ мира твога преставитисе, єръ рече милостивъ къ теби Господъ. У пониженю и колебаню ниси имала утѣшеня; гле! Я ћу ти приправити антраксъ каменъ твой и за темель твой сапфіръ; забране ћу твое начинити отъ іаспіса и врата твоя отъ камена кристалла и ограду твою отъ каменя избранога; све сынове твое Богомъ научене, и дѣцу твою на мно-

гомъ миру. Оградићешсе правдомъ, удалисе отъ неправеднога, пакъ се нећешь бояти, и трепетъ ти се приближити неће. Ето ће пришелцы доћи къ теби отъ Мене, уселитисе кодъ тебе, и прибѣћи къ теби. Гле! Я те создахъ, не као Ковачъ раздувлююћи углѣвлѣ и износећи ссудъ за посао, не на пагубу, да иструнешь. Ни єдноме ссуду начинѣноме противу тебе нећу дати напредка, и свакоме гласу, кой се противу тебе дигне на парницу, одолѣћешь имъ свыма, и они ће кривцы быти твои у томъ; то є наслѣдіе служећима Господу, и вы ћете Мени быти праведни, вели Господъ.

ГЛАВА 55.

Кои сте жедни, идите на воду, и кои немате сребра идите купите, єдите и пите безъ сребра и цѣне віно и масть. Зашто не даете сребро за хлѣбъ, трудите л' се да се не насытите? послушайте Мене, пакъ ћете наєстисе добра, и душа ће ваша насладитисе у добру. Пазите ушима вашима, идите по путовы Мои', послушайте Мене, пакъ ће жива быти душа ваша у добру, и завѣштавамъ вамъ завѣтъ вѣчанъ преподобна Давідова вѣрна. Гле! свѣдочбу по народы нѣга дахъ за Княза и Заповѣдника народма. Гле! народи, кои те не познаваше, призываће те, и люди, кои те не познаваше, прибѣћиће къ теби ради Господа Бога твога Светога Ісраилѣва, єръ прослави те. Тражите Господа, и кад' будете наћи Тога, призовите Га; а кад' се приближи къ вама, нека остави нечестивый путове свое и човѣкъ беззаконикъ совѣте свое, и нека се обрати ко Господу, пакъ ће помилованъ быти, што є премного грѣхова своихъ оставіо. Єръ нису

совѣти Мои, као совѣти ваши, нити као путови ваши, путови Мои, говори Господъ. Но као што отстои небо отъ землѣ, тако отстои путъ Мой отъ путова вашихъ и помышлѣня ваша отъ Мое мысли. Єръ као што ће сиѣи киша или снѣгъ съ неба, и неће повратитисе, докъ не напои землю, те ће родити и израсти и дати сѣме сѣюћему и хлѣбъ за раану: тако ће быти Моя рѣчь, коя буде изишла изъ уста' Моихъ, неће повратитисе къ Мени праздна, докъ не сврши сва, коя самь захтѣо, пакъ ћу усрећити путове твое и заповѣсти Мое. Єръ съ веселѣмъ ћете изиѣи и съ радосћу научитисе, почемъ горе и брегови ће подскочити чекаюћи васъ съ радосћу, и сва дрва польска гранама ће плѣскати, и умѣсто драче узрасће кипарісъ, и умѣсто коприве мирсіна ће ниѣи, и Господъ ће быти у име и у знаменѣ вѣчно, па неће престати.

ГЛАВА 56.

Ово вели Господъ: сачувайте судъ, и чините правду, єръ приближисе да доће спасеніе Мое, и милость Моя да се открые. Блаженъ човѣкъ, кой та чини, и човѣкъ кой ихъ се држи, и пази да не оскврнави Субботе, и чува руке свое да не чини неправде. Нека не говори инородацъ предавшійсе Господу: еда ли ће ме отлучити Господъ отъ Своихъ людій? и нека не говори ушкоплѣникъ: я самь дрво суво. Ово говори Господъ ушкоплѣныма: кои сачуваю Субботе Мое, и изберу што Я хоћу, и уздрже завѣтъ Мой, тыма ћу дати у дому Момъ и у огради Моіой мѣсто знаменито, болѣ отъ сынова и кћерій, име вѣчно даћу имъ, кое неће престати. И инородцы, предавшисе Господу да Му служе, и да

любе име Господнѣ, да Му буду слуге и служкинѣ, и да врло пазе не оскврнавити Субботе, и да држе завѣтъ Мой: те ћу ихъ увести у гору свету Мою, и развеселићу ихъ у дому молитве Мое; припоси ньихови и жертве ньихове быће пріятне на жертвенику Момъ; еръ ће домъ Мой нарећисе домъ молитве за све народе. Господъ Богъ, Кой собира разсѣяне Ісраилѣве, говори: собраћу къ нѣму соборъ. Сви звѣрови дивіи ходите, єдите све звѣрове шумске. Видите, да сви ослѣпише, не умѣше смыслити, сви пси нѣми неће моћи лаяти, саняюћи на ложу, дремаюћи радо. И пси безсрамни душомъ не познаваюћи сытости; лукави су, не имаюћи разума сви идоше своимъ путемъ, свакій се предаде лихвоимству своме отъ првога па до послѣднѣга. Ходите да узмемо віно, да се напунимо піянства, пакъ нека буде како данасъ тако и сутра, и све већма.

ГЛАВА 57.

Видите, како погину праведный, а нитко не прима къ срдцу; и праведни мужеви узимаюсе, а нитко и не цыта; еръ неправдомъ узесе праведный, съ миромъ погребъ нѣговъ, узесе изъ среде. Но вы сынови беззакони ходите амо, сѣме прелюбодѣяца и блуднице! чимъ се услађавасте? и на кога отвористе уста ваша? и на кога сунусте єзыкомъ вашымъ? нисте ли вы дѣца пагубе? сѣме беззаконо? кои се молите ідолма подъ дрвећемъ густымъ, колюћи дѣцу свою у долинама посред' камења? То є твоя часть, то твое жребіе, и тымъ си проліо преливе, и тымъ си принео жертве; пакъ на то заръ да се не разгнѣвимъ? На гори высокой и преузвышеной тамо

є ложе твое, и тамо си узносіо жертве твое, а за праговы твоихъ врата оставіо си паметь твою, мысліо си, ако отъ Мене отступишь, да ћешь нѣшто болѣ имати; залюбіо си се у оне, кое съ тобомъ спаваю, и умножіо си блуденѣ твое съ ньима, и съ многима си чиніо удалѣныма отъ тебе, слао си посланике изванъ предѣла' твоихъ, и понизіо си се до самога ада. Многима твоима путовма трудіо си се, а ниси рекао: престаћу; юначіо си се да си учиніо та; зато Ми се ни помоліо ниси. Кога благопочитуюћи убояо си се, и лагао Ми, и не споменуо Ме, нити Ме узео на умъ нити къ срдцу твоме; и Я гледећи те презиремъ, а ты се Мене побояо ниси. И я ћу обявити правду твою и злобе твое, съ коима нећешь напредовати, кад' будешь повикао, да те избаве у жалостма твоима; еръ та сва вѣтаръ ће узети и бура отнети; а кои се Мене држе, землю ће стећи и наслѣдити гору Мою свету, пакъ ће рећи: очистите предъ лицемъ Нѣговымъ путове, и уклоните запреке съ пута людій Моихъ. То говори Господъ Вышньій, Кой живи у высини увѣкъ, Светый у Светыма, име Му є Светый Кой у Светыма почива, и малодушныма дуготрплѣнѣ дае, и животъ дае скрушеныма срдцемъ. Нећу вамъ се довѣка светити, нити ћу свакда гнѣвитисе на васъ; еръ ће изићи изъ Мене Духъ, а скако дысанѣ Я створихъ. За грѣхъ мало нѣшто опечалихъ га, и поразихъ га, и лице Мое отвратихъ отъ нѣга, те се снужди, и пође жалостивъ путемъ своимъ; видихъ путове нѣгове, и исцѣлихъ га, и утѣшихъ га, и дадохъ му утѣшенѣ истинито: миръ на миръ свыма, кои су далеко и близу; па рече Господъ: исцѣлићу ихъ. А неправедни ће узваловитисе, и неће моћи починути. Нема радованя нечестивыма, рече Господъ Богъ

ГЛАВА 58.

Повичи яко, не штеди, као трубу узвыси гласъ твой, и навѣсти людма Моима грѣхе ньихове, и дому Іаковлѣвоме беззаконія ньихова, Мене данъ на данъ траже, и желе разумѣти путове Мое, као люди учинивши правду, и судъ Бога свога не оставивши; просе сад' отъ Мене суда праведна, и желе приближитисе ко Господу, говорећи: зашто да постисмо, кад' ниси видіо? смирисмо душе наше, а ниси дознао? Єръ у дане постова ваших налазите волѣ ваше, и све подручне ваше удручавате. Ако у суду и парницама постите, а пѣсницама біете смѣрнога; нашто Ми постите као данасъ, да се чуе гласъ вашъ съ викомъ? Не таквога поста и дана избрахъ Я, да смири човѣкъ душу свою, нити ако погуришь као српъ вратъ твой, и вретиште и пепео пода се прострешь, нити ћете тако постъ назвати пріятнымъ. Не таквога поста избрахъ Я, говори Господъ; но разрѣшуй свакій узао неправде, руши обвезанице насилныхъ писама, отпусти каюћесе у свободу, и свако неправедно писмо раздери, ломи гладныма хлѣбъ твой, и сиромахе безъ крова уведи у домъ твой, ако видишь нага, одѣни га, и отъ иманя свога не презри сонародника твога: онда ћесе рано развити свѣтлость твоя, и скорымъ засинути исцѣлѣнѣ твое, правда ће твоя предъ тобомъ ићи, и слава Божія загрлиће те. Онда ћешь новикати, и Богъ ће те услышати, и докъ ты іошть говоришь, рећиће: ево доѣохъ; ако бацышь отъ себе узао и рукобіенѣ и рѣчи роптаня, па дадешь гладноме хлѣбъ съ драге душе твое, и смѣрну душу насытишь; онда ће у тами засіяти свѣтлость твоя, и тама твоя быће као полдне. И Богъ твой съ то-

бомъ ће быти непрестано, иакъ ћешсе насытити као што жели душа твоя, и кости ће твое одебляти, те ће быти као вртъ заливенъ и као изворъ, коме не оскудѣва вода; и кости ће ти прорасти као трава, и расплодитисе, и наслѣдити родове родова. И сазидаћесе вѣчне пустынѣ твое, и вѣчна ће быти основанія твоя на родове родова, те ћешь прозватисе Зидаръ ограда', и стазе ћешь твое средомъ умирити. Ако отвратишь ногу твою отъ Суббота', да у светый данъ не радишь што хоћешь, него Субботе назовешь сладостне, свете Богу твоме, не покренешь ноге свое на посао, нити проговоришь рѣчи у лютости изъ уста твоихъ, и будешь уздаосе у Господа; то ће попети на срећу земальску, и ухлѣбити те наслѣдіемъ Іакова отца твога; ер уста Господня рекоше то.

ГЛАВА 59.

Еда рука Господня не може спасти? или є затворіо уши Свое, да не чуе? Но грѣси ваши разлуку чине међу вама и међу Богомъ, и сбогъ грѣхова вашихъ окрену лице Свое отъ васъ, да не помилуе. Єръ су руке ваше окаляне крвлю, и прсти ваши у грѣсы, а устне ваше говорише беззаконіе, и єзыкъ вашъ неправди се учи. Нитко не говори правду нити има правога суда; уздаюсе у суетна, и говоре праздна, єръ зачиню трудъ, а рађаю беззаконіе. Яйца аспідска разбише, и поставъ ткаю отъ паучине, и тко хоће отъ яйца' ньиховыхъ да еде, разбіе люску нѣгову, и нађе у ньой гую. Поставъ ньиховъ неће быти за хальину, нитиће се заодѣти отъ своихъ дѣла', почемъ су дѣла ньихова дѣла беззаконія. А ноге имъ лете

на зло, брзе су пролити крвь, и мысли ньихове мысли су о убиству, туга и бѣда є на путовы ньиховы'. И пута мирнога не познаше, нити има суда по путовы ньиховы', єръ су стазе ньихове развраћене по коима ходе, пакъ не знаю за миръ. Зато отступи отъ ньихъ судъ, нити ће ихъ постигнути правда, докъ чекаю свѣтлость, буде имъ тама, докъ чекаю зору, идоше по мраку. Пипаће као слѣпи зидъ, као да су безъ очію, пипаће, те ће пасти у полдне као у полноћь, уздысаће као умирући, као медвѣдъ и као голубъ скупа поћиће; чекасмо суда, и нема га, спасеніе се далеко уклони отъ насъ. Єръ є много беззаконія нашега предъ Тобомъ, и грѣси наши стадоше противу насъ; почемъ су беззаконія наша у нама, пакъ увидисмо неправде наше. Нечествовасмо и лагасмо и отступисмо отъ послѣдованя Богу нашему; говорисмо неправду, и непокорисмосе; зачесмо у утроби, и отъ срдца нашега поучисмосе рѣчма неправедныма, и остависмо острагу судъ, и правда се уклони далеко отъ пасъ, єръ изнеможе на путовы ньиховы' истина, те не могоше прећи правымъ путемъ. И узесе истина, пакъ почну умомъ своимъ смышляти; и Господъ види и негодова, што суда не бяше. И види, и мужа не бяше, и помысли, и не бяше избавителя, те имъ отмасти мышцомъ Своіомъ, и утврди помилованѣмъ. И одѣнесе правдомъ као штитомъ, и метне шлемъ спасенія на главу, и обучесе у одѣћу отмаштеня и одѣћомъ Своіомъ као плаћаюћи награду, укоръ непріятельма. И убояћесе, кои су отъ запада, имена Господня, и кои су отъ востока сунца, имена Нѣговога славнога, єръ ће доћи као струйна рѣка гнѣвъ отъ Господа, доћиће съ яросћу. И доћиће Сіона ради, да избави, те ће уклонити нечестіе отъ Іакова. И овай имъ є отъ Мене

завѣтъ, рече Господъ: Духъ Мой, кой є у теби, и рѣчи, кое Я метнухъ у уста твоя, неће престати отъ твоихъ уста и отъ уста сѣмена твога, єръ Господъ рече отсад' и навѣкъ.

ГЛАВА 60.

Свѣтлисе, свѣтлисе Іерусалиме, єръ дође свѣтлость твоя, и слава Господня на теби засія. Гле! тама ће покрыти землю, и мракъ ће наићи на народе, а на теби явићесе Господъ, и слава Нѣгова видићесе на теби. И поћиће Цареви за свѣтлосћу твоіомъ, и народи за сяйносћу твоіомъ. Подигни унаоколо очи твое, и види собрану дѣцу твою; гле! дођоше сви сынови твои издалека, и кћери твое на рамена дигнућесе. Онда ћешь видити и обрадоватисе и убоятисе и ужаснутисе срдцемъ, єръ ће ти додатисе богатство морско и язычника' и людій, и доћиће къ теби стада камила', и покрыће те камиле Мадіамске и Гефарске; сви отъ Саве доћиће носећи злато, и ліванъ ће принети, и каменъ драгій, и благовѣстиће спасеніе Господнѣ. И све овце Кидарске къ теби ће собратисе, и овнови Навеотски къ теби ће доћи, и узносићесе пріятна на жертвеникъ Мой, и домъ молитве Мое прославићесе. Кои су, кои къ Мени лете као облацы и као голубови съ голубићи? Мене острови чекаше и лађе Тарсиске међ' првыма, да доведу дѣцу твою издалека, и сребро и злато ньихово съ ньима имена ради Господня светога, и да Светый Ісраилѣвъ славанъ буде. И сазидаће сынови инородни стѣне твое и Цареви ће ньихови тебе дворити; єрбо те по гнѣву Моме поразихъ, и по милости Моіой залюбихъ те. Врата ће твоя непрестано отвоpатисе, данъ

и ноћь неће затворитисе, да се уведе къ теби войска язычничка са Царевы свои' доведены'. Єръ ће народи' и Цареви, кои не буду теби служили, погинути и народи пусто запустити, и слава Ліванова къ теби ће доћи, кипарісомъ, певгомъ и кедромъ уедно прославити мѣсто свето Мое. и прославићу мѣсто ногу' Моихъ. И поћиће къ теби боећисе сынови оныхъ, кои те понизижише и раздражише те, пакъ ће поклонитисе стопама ногу твоихъ сви, кои су те разгнѣвили, и нарећићетсе градъ Господань, Сіонъ Светога Ісраилѣва. За то, што си био оставлѣнъ и ненавиђенъ, и не бы ти помоћника, положићу те у радость вѣчну, веселѣ родовма родова. И изсисаћешь млеко язычника' и богатство Царева есћешь, пакъ ћешь уразумѣти, да самь Я Господъ, Кой те спасавамъ, и Богъ Ісраилѣвъ, Кой те избавлямъ. И умѣсто мѣди донећу ти злато, и умѣсто гвозђа донећу ти сребро, и умѣсто дрва' донећу ти мѣдь, и умѣсто каменя гвозђе; пакъ ћу предати Князеве твое миру, и Надзирателѣ твое правди, нити ће послѣ тога чувена быти неправда на земльи твоіой ни неволя ни бѣда у предѣлы твои', него ће затвори твои прозватисе спасеніемъ и врата твоя хваломъ. И неће теби отсад' быти сунце на свѣтлость дана, нити рађанѣ мѣсеца на осевѣтлѣнѣ поћи твое, него ће Господъ теби быти свѣтлость вѣчна, и Богъ слава твоя. Єръ теби сунце залазити неће, нити ће теби сманяватисе мѣсецъ, почемъ ће теби Господъ быти свѣтлость сад' вѣчна, и рыданя твога дани свршићесе. И люди твои сви праведни наслѣдиће землю занавѣкъ, чуваюћи дѣла руку' Нѣговыхъ на славу. Малый быће тысућама, а найманыій народомъ великимъ: Я Господъ по времену собраћу ихъ.

ГЛАВА 61.

Дух Господањ на мени е, кога ради помаза ме; посла ме благовѣстити ништыма, цѣлити сокрушене срдцемъ, проповѣдати робовма одпуштенѣ, и слѣпыма прогледанѣ, нарекши годину Господню пріятну и данъ наплате, утѣшити све плачуће, дати плачућима у Сіону славу умѣсто пепела, помазанѣ веселѣ плачућима, украсъ славе умѣсто очаяня; пакъ ће нарекисе родови правде, разсадъ Господањ у славу, те ће сазидати пустынѣ вѣчне, и прѣже запуштене градове подићи, и обновити градове пусте, запуштене отвайкада. И дочиће инородни да пасу овце твое, и иноплеменицы быће орачи и виноградари ваши. А вы ћете нарећисе Свештеницы Господньи, слуге Бога вашега; речиће вамъ се: крѣпость язычничку ћете ести, и у богатству ньиховомъ за чудо ћете быти. Тако ће по другій путъ землю свою наслѣдити и веселѣ вѣчно надъ ньиховомъ главомъ. Єръ Я самь Господъ, Кой правду любимъ, а ненавидимъ грабежъ по неправди; и трудъ ньиховъ даћу Праведницыма и завѣштаьамъ имъ завѣтъ вѣчанъ. И познаваћесе по народы сѣме ньихово, и унуцы ньихови посред' людій; свакій, кой ихъ види, познае ихъ, да су тіи сѣме благослогено отъ Бога, те ћесе радосћу обрадовати у Господу. Нека се обрадуе душа моя Господу, єръ обуче ме у хальину спасенія, и одѣћомъ веселя одѣну ме, као на женика метну на ме вѣнацъ, и као невѣсту украси ме красотомъ. И као што земля избія цвѣтъ свой, и као што вртъ тера сѣмена своя: тако ће Господъ Господъ издићи правду и веселѣ предъ свы' народы.

ГЛАВА 62.

Сіона ради нећу ућутати, и Іерусалима ради нећу попустити, догодъ као свѣтлость не изиђе правда Моя, и спасеніе се Мое не разжеже као свѣћа. Пакъ ће увидити народи правду твою и Цареви славу твою, те ће прозвати те именемъ новымъ, коимъ га Господъ наименуе. И быћешь вѣнацъ доброте у руки Господньой и круна царства у руки Бога твога. И нећешь отсад' називатисе оставлѣнъ, и земля твоя неће отсад' зватисе пуста; еръ теби ће прозватисе воля Моя, и земля твоя свелена, почемъ благоволи Господъ у теби, уѣдно и земля твоя населићесе. И као што юноша живи съ дѣвицомъ, тако ће сынови твои поживити съ тобомъ; те ће, као што се женикъ радуе невѣсти, тако Господъ радоватисе теби. И на стѣнама твоима, Іерусалиме, приставихъ стражаре цѣо данъ и сву ноћь, кои ућутати неће споминюћи Господа. Єръ ніе вама подобанъ; ако исправишь и учинишь, Іерусалиме, радованѣ на земльи. Заклеосе Господъ десницомъ Своіомъ и крѣпосћу мышце Свое: нећу отсад' дати пшеницу твою и раану твою непріятельма твоима, нити ће отсад' пити віно твое сынови туђи, о комъ си се ты трудіо. Но кои сбираю естиће ихъ и хвалити Господа, и кои беру испиће ихъ у дворовма светыма Моима. Идите на Моя врата и крчите путъ Моима людма, и укланяйте каменѣ съ пута; подигните знаменѣ противу язычника'. Єръ то е чувенымъ учиніо Господъ до послѣдньихъ краева землѣ; кажите кћери Сіоновой: гле! иде Спаситель твой, носи награду са Собомъ и дѣло Свое предъ лицемъ Своимъ. И про-

зваће ихъ: люди свети избављени Господемъ; а ты ћешь прозватисе: траженъ градъ и неоставлѣнъ.

ГЛАВА 63.

Тко е Тай, Кой дође изъ Едома, црвене Му хальине отъ Восора? Тай красный у накиту, у врлой крѣпости? Я говоримъ правду и судъ спасенія. Зашто су хальине Твое црвене, и одѣћа твоя као да си газіо грозђе? Пунъ гаженя, а отъ язычника' човѣка немамъ са мномъ; те изгазихъ ихъ яросћу Моіомъ, и сатрохъ ихъ као прахъ, и салихъ крвь ньихову у землю, пакъ омочихъ све хальине Мое. Єръ данъ отмаштеня дође на ньи, и лѣто избаве препѣ. Погледахъ, и не бы помоћника, помыслихъ, и не бы заступника; и избави ихъ мышца Моя, и ярость Моя наста, те ихъ сатрохъ гнѣвомъ Моимъ, и крвь ньихову салихъ у землю. Милость Господню поменухъ, добротворства Господня у свыма, коима намъ наплаћуе. Господъ е Судія благъ дому Ісраилѣву, наводи намъ по милости Своіой и по множини правде Свое. И рече: нису ли Мои люди? дѣца су, пакъ се неће отвргнути; те буде имъ на избаву отъ сваке туге ньихове. Не ходатай, нити Ангелъ, но Самъ Господъ спасе ихъ, єръ ихъ люби, и штеди ихъ, Самъ ихъ избави, и прими ихъ, и узнесе ихъ за све дане вѣка. Али се тіи не покорише, и разгнѣвише Духа Светога Нѣговога, те имъ се окр не на вражду, и Онъ воева на ньи. И помене вѣчне дане: гдѣ е, Кой подигну отъ землѣ Пастыра оваца Сьоихъ? гдѣ е, Кой уложи у ньи Духа Светога? Подигнута десницомъ Мойсеа мышца славе Нѣгове раздѣли воду предъ лицемъ нѣговымъ, да

му учини име вѣчно. Проведе ихъ крозъ бездну, као коня преко пустынѣ, и не утрудишесе, и као скотове по полю, и сиђе Духъ отъ Господа, те ихъ упути; тако си провео люде Твое, да Самоме Себи учинишь име славно. Обратисе, Господе, съ неба, и види отъ дома Твога светога и славе Твое: гдѣ е ревность Твоя и крѣпость Твоя? гдѣ е множство милости Твое и Твоихъ щедрота', да си насъ трпіо? Єръ Ты си Отацъ нашъ, почемъ Авраамъ не познава насъ, и Ісраиль не позна насъ, но Ты, Господе, Отацъ нашъ, избави насъ, испрва е име Твое на насъ. Зашто си насъ, Господе, уклоніо отъ пута Твога? обратисе ради слугу' Твоихъ, ради племена достоянія Твога, да баръ мало горе свете Твое наслѣдимо; противницы наши сатрше светыню Свою. Постасмо као испрва, кад' ниси владао надъ нама, нити бы наречено име Твое на насъ.

ГЛАВА 64.

Ако отворишь небо, трепетъ отъ Тебе узеће горе и растопићесе, као што се топи восакъ узъ ватру, и ватра ће противнике попалити, пакъ ће явлѣно быти име Твое на противницыма Твоима; отъ лица Твога узмутићесе народи, кад' учинишь славна; трепетъ отъ Тебе обузеће горе. Отъ вѣка не чусмо нити очи наше видише Бога, окромъ Тебе и Твоя дѣла, коя ћешь учинити чекаюћима милости. Єръ милость ће срѣсти чинеће правду, па ће путови Твои поминятисе; гле! Ты си се разгнѣвіо, и мы сгрѣшисмо; зато заблудисмо, и бысмо као нечисти сви мы, сва правда е наша као сукно крвоточиве, и отпадосмо као лисће сбогъ нашихъ

беззаконія'; тако ће насъ вѣтаръ отнети. И нема призывающега име Твое, и опоменувшега удржати Те; ер̀ъ си отвратіо лице Твое отъ насъ, и предао си насъ сбогъ нашихъ беззаконія'. Ты какъ, Господе, єси Отацъ нашъ, а мы блато, дѣла руку' Твоихъ єви. Не гнѣвисе на насъ врло, и не споминьи у време беззаконія наша; и погледай сад', ер̀ъ Твои люди мы єсмо єви. Градъ светилишта Твога поста пустъ, Сіонъ поста као пустыня, Іерусалимъ на проклетство. Домъ светый нашъ и слава, кою благословише отцеви наши, ватромъ бы спалѣнъ, и сва славна наша скупа падоше. И узъ сва та трпіо си, Господе, и ћутіо, и понизіо си насъ врло.

ГЛАВА 65.

Явлѣнъ бихъ оныма, кои Ме не трпише, наћохсе оныма, кои не пыташе за Ме; народу, кой не призываше име Мое, рекохъ: ево Ме! Простиремъ руке Мое повасданъ къ людма непокораваюћимасе и противно говорећима, кои не идоше путемъ истинитымъ, но за грѣхма своима. Люди ови, непрестано Ме у лице Мое лютећи, тіи приносе жертве по вртовы, и каде у цреповы бѣсовма, коихъ нема; по гробовы и пећинама леже да саняю; еду месо свињско и поливку поганичку; ссудови су имъ єви оскврнѣни; кои говоре: отлази отъ мене, не додирни ме се, ер̀ъ самь чистъ; тай дымъ ярости Мое, ватра гори у нѣму свакій данъ. Ево се преда Мномъ написа, нећу ућутати, докъ имъ не саспемь у нѣдра грѣхове њихове, вели Господъ, и грѣхе отаца њиховыхъ, кои кадише на горама, и на бреговы укорише Ме; дѣла ћу имъ вратити у нѣдра њихова.

Тако говори Господъ: као што се у ягоди налази зрно, пакъ веле, не квари га, єръ у нѣму є благословъ; тако ћу учинити онога ради, кой Ми служи, нећу све погубити нѣга ради. И извесћу сѣме изъ Іакова и изъ Іуде, те ће наслѣдити гору Мою свету, и наслѣдиће избрани Мои, и слуге Мои тамо ће населитисе, те ће по шумама быти обори стадама, и низа Ахорска за пландиште говедама Моихъ людій, кои Ме тражише. А вы, кои сте Ме оставили, и кои заборављате гору Мою свету, демону трапезу поставляте, и пуните среће приносе, васъ ћу Я предати подъ мачъ, сви ћете заклани попадати; єръ звахъ васъ, и не послушасте, говорихъ, и пречусте, и учинисте зло преда Мномъ, и што не хтѣдохъ, то избрасте. Зато тако говори Господъ: Гле! кои Ми служе, єсће, а вы ћете гладовати; гле! кои Ми служе, тіи ће пити; а вы ћете жеђь трпити; гле! кои Ми служе, обрадоваћесе, а вы ћете посрамитисе; гле! кои Ми служе, веселићесе у веселю срдца, а вы ћете якати отъ бола срдца вашега, и заплакатисе изъ уцвѣлѣне душе. Оставиће те име ваше, да се ньимъ насыте избрани Мои, а васъ ће избити Господъ, оныма пакъ, кои Ми служе, нарећиће се име ново, кое ће благословено быти на земльи, єръ ће благословити Бога истинитога, и кленућисе на земльи Богомъ ће истинитымъ клетисе; єръ ће прву свою жалость заборавити, нити ће имъ пасти на срдце, почемъ ће небо быти ново и земля нова, пакъ се неће опоминяти прећашньихъ, нити ће имъ пасти на срдце; но радость и веселѣ налазиће на ньой, єръ ево Я чинимъ веселѣ Іерусалиму и людма Моима радость. И обрадоваћусе сбогъ Іерусалима, и развеселитисе сбогъ людій Моихъ; те се неће отсад' чути у нѣму

МАТИЦЕ СРПСКЕ У НОВОМ САДУ

гласъ плача, ни гласъ яука, нит' ће тамо быти младенца ни старца, кой неће навршити године свое; почемъ ће младићъ быти сто година', а умирућій грѣшникъ отъ сто година' проклетъ ће быти. И домове ће сазидати и сами се уселити; насадиће віограде, а сами ће єсти плодове ньихове; неће сазидати да се други уселе, ни насадити, да се други єду, єръ као што су дани дрвету живота, тако су дани Моихъ людій, почемъ дѣла трудови ньиховыхъ отештаће. Избрани пакъ Мои неће напраздно трудитисе, нити ће изродити дѣцу на проклетыню, єръ є сѣме Богомъ благословено, а и унуцы ньихови съ ньима ће быти. И пре него они позову, Я ћу ихъ услышати, и докъ іоштъ говоре, рећићу: шта є? Онда ће вуцы и яганьцы заєдно пасти, и лавъ као волъ єсти плеву, и змія землю као хлѣбъ; ни увредити нити погубити неће на гори Моіой светой, говори Господъ.

ГЛАВА 66.

Тако говори Господъ: небо є престолъ Мой, а земля подножѣ ногу' Моихъ; кой ћете Ми храмъ сазидати? и кое мѣсто покоишту Моме? почемъ сва ова створи рука Моя, и ова сва Моя су, говори Господъ; и на кога ћу да погледимъ, осимъ на кроткога и на смиренога и боећегасе рѣчій Моихъ? А беззаконикъ, жертвуюћи Ми теле, као да пса убія, и приносећи Ми семидалъ као крвь свинећу, даюћи ліванъ у споменъ као хулникъ: тіи избраше путове свое и гнусности свое, кое душа ньихова захтѣде. И Я ћу избрати ругобе ньихове, и грѣхе ньихове вратићу имъ; єръ звахъ ихъ, и не послушаше Мене, говорихъ, и пречуше, па сотворише зло преда Мномъ, и, што

не хтѣдохъ, избраше. Чуйте слово Господнѣ, кои стрепите отъ рѣчи Нѣгове, кажите, Браћо, оныма, кои васъ ненавиде, и кои васъ се гнушаю, да се прослави име Господнѣ и яви у веселю ньиховомъ, а они да се посраме. Гласъ яука отъ града, гласъ отъ храма, гласъ Господа, Кой враћа заямъ противницыма. Пре него ће напони утробе снаћи ю, роди, пре него се трудити почне, опростисе утробнога бола, и породи мужко. Тко є чуо такво, и тко є видіо тако? да є земля родила съ боломъ у едаић данъ, или да се родіо цѣо народъ наедаредъ? као што поболова и роди Сіонъ дѣцу свою. Я дадохъ чеканѣ то, и нисі поменуо Мене, рече Господъ; нисамь ли Я створіо родкиню и неродкиню? рече Богъ твой. Веселисе Іерусалиме, и торжествуйте у нѣму сви любећи га, и живећи у нѣму радуйтесе скупа съ ньимъ радосћу, сви кои плакасте за ньимъ, да сисате и насытитесе отъ дойкій утѣшеня нѣговога, да сисавши насладитесе отъ улазка славе нѣгове. Єръ ово говори Господъ: гле! Я укланямъ на ньи миръ као рѣку, и као потокъ буйный славу народа'; дѣца ньихова узећесе на рамена, и на колѣны утѣшићесе. Као кад' кога мати тѣши, тако ћу и Я утѣшити васъ, пакъ ћете у Іерусалиму утѣшитисе. И видићете, и зарадоваћесе срдце ваше, и кости ће ваше као трава израсти, и познаћесе рука Господня надъ боећимасе Нѣга, и запретиће непокораваюћимасе; єръ, гле! Господъ ће као ватра доћи, и као бура кола су нѣгова, да у ярости даде награду отмаштенѣ Свое и претню у пламену ватреномъ. Єръ ватромъ Господньомъ судиће се сва земля, и мачемъ Нѣговымъ свако тѣло; многи ће ранѣни быти отъ Господа. Кои се чисте и освећую по вртовы, и кои предъ враты еду месо свиньско и гадове и мышеве, тіи ће

скупа погинути, рече Господъ. Я пакъ дѣла ньихова и помышлѣнѣ ньихово знамъ, и идемъ собрати све народе и язычнике, те ће доћи и видити славу Мою, и оставићу на ньима знаменѣ, и послаћу отъ ньихъ спасене међу народе у Тарсісъ и у Фудъ и у Лудъ и у Мосохъ и у Товель и у Елладу и у острове дальнѣ, кои не чуше име Мое, нити видише славу Мою, пакъ ће проповѣдати славу Мою по народы. И привесће браћу вашу изъ свію народа даръ Господу съ коньма и колы и носилама мазгій подъ сѣницама у светый градъ Іерусалимъ, рече Господъ, као да бы принели сынови Ісраилѣви жертве свое Мени съ пѣснама у домъ Господань. Пакъ ћу отъ тыхъ узети Себи Жреце и Левіте, рече Господъ. Єрбо као што небо ново и земля нова по Моіой уредби постое преда Мномъ, вели Господъ; тако ће стати сѣме ваше и име ваше. Пакъ ће отъ мѣсеца до мѣсеца и отъ Субботе до Субботе долазити свако тѣло у Іерусалимъ поклонитисе преда Мномъ, рече Господъ. И излазиће и гледаће лѣшине людій преступника Моихъ; єръ црвъ ньиховъ неће скончатисе, и ватра ньихова неће угаситисе, и быће на поворъ свакоме тѣлу.

ПРОРОКЪ ІЕРЕМІА.

ГЛАВА 1.

Слово Божіе бывше къ Іереміи сыну Хелкіе, єднога отъ Свештеника', кой пребываше у Анатоту предѣлу Веніаміновомъ, као што є было слово Господнѣ къ нѣму у време Іосіе, сына Амоса Цара Іудина, тринайсте године царства нѣговога. И буде у време Іоакіма, сына Іосіе Цара Іудина све до єданайсте године Седекіе сына Іосіе Цара Іудина до самога робства Іерусалимскога у петый мѣсецъ. И буде слово Господнѣ къ мени гласеће: пре него ћу те создати у утроби, познахъ те, и пре него ћешь изићи изъ утробе, осветихъ те, Пророкомъ те за народе поставихъ. И рекохъ: О Владыко Господе, Кой си свакда! ево я не умѣмъ бесѣдити, єръ самь я дѣчакъ. И рече ми Господъ: не говори: дѣчакъ самь я; єръ ћешь къ свыма, къ коима те пошлѣмъ, поћи, и сва, коя ти заповѣдимъ, говорити. Не убойсе отъ лица ньиховога, єрбо самь Я съ тобомъ, да те избавимъ, говори Господъ. И простре Господъ руку Свою къ мени, и дотакнесе моихъ уста', пакъ ми рече Господъ: гле! метнухъ рѣчи Мое у уста твоя. Ето! данасъ те поставихъ надъ народы и надъ царствама, да искоренишь и разоришь и расточишь и разрушишь, и опетъ

сазидашь и насадишь. И буде слово Господнѣ къ мени гласеће: шта ты видишь? Іереміе! и рекохъ: я видимъ орахову палицу. И рече ми Господъ: добро си видіо, еръ Я бдихъ надъ Моима рѣчма, да ихъ извршимъ. И буде слово Господнѣ по другій путъ къ мени гласеће: шта ты видишь? и рекохъ: видимъ котао надъ ватромъ, и лице му отъ лица сѣвера. И рече ми Господъ: отъ лица сѣвера упалићесе зла на све обытаваюће на земльи; еръ, гле! Я ћу сазвати сва царства земна отъ сѣвера, рече Господъ, те ће доћи и поставити скакій свой престолъ на улазку Іерусалимскихъ врата', и на свы' зидовы около нѣга и на свы' градовы Іудины'. И изрећићу имъ судъ за сваку злобу ньихову, како Ме оставише, и жертвоваше туђим' боговма, и поклонишесе дѣлма руку' своихъ. А ты се опаши по боковы твои', устай и говори имъ све, што ти заповѣдамъ; не бойсе отъ лица ньихова, нити се устраши предъ ньима, еръ самь съ тобомъ, да те избавимъ, говори Господъ. Гле! метнухъ те данасъ као градъ тврдъ и столпъ гвозденъ, и као стѣну мѣдну крѣпку свыма Царевма Іудиным' и Князевма нѣговым' и Свештеникма нѣговым' и людма землѣ. И ратоваће на тебе, ал' те неће надячати, почемъ Я самь съ тобомъ, да те избавимъ, рече Господъ.

ГЛАВА 2.

И буде слово Господнѣ къ мени гласеће: иди и вичи Іерусалиму у уши, говорећи: ово говори Господъ: помыслихъ на младость твою милостиво, и на любовь завѣта твога, кад' си у пустыньи ненасѣяной слѣдовао Светоме Ісраилѣву, говори Господъ. Светъ е Ісраиль Го-

споду, почетакъ плодова нѣговыхъ; сви єдуѣи га сгрѣшиће; зла ће ихъ постиѣи, рече Господъ. Чуйте слово Господнѣ, доме Іаковлѣвъ и сва племена дома Ісраилѣва; ово говори Господъ: кою погрѣшку нађоше у Мени отцеви ваши? те се удалише отъ Мене, и идоше за сустныма, пакъ се осуетише, а не рекоше: гдѣ є Господъ, Кой насъ изведе изъ землѣ Египетске, и преведе насъ по пустыньи, по земльи необытаваной и непроходной, по земльи безводной и неплодной, по земльи, по коіой човѣкъ никда ходіо ніе, и не пребывао тамо човѣкъ? И уведохъ васъ у землю Кармилъ, да єдете плодове нѣгове и блага нѣгова; и уђосте, пакъ оскврнависте землю Мою, и иманѣ Мое мрзкимъ учинисте. Свештеницы не рекоше: гдѣ є Господъ? и кои законъ држаше, не знаше Мене, и Пастыри нечествоваше на Ме, и Пророцы прорицаше у име Ваала, и ідолма слѣдоваше. Зато іоштъ судомъ претисе имамъ съ вама, рече Господъ, и са сыновма вашима прећусе. Тога ради дођите у острове Хеттімъ и видите, и у Кидаръ пошљите, и разсмотрите прилѣжно, и видите, єсу ли таква учинѣна; да ли су народи промѣнули богове свое, а тіи нису богови; Мои пакъ люди промѣнуше славу свою на то, отъ чега се неће ползотати. Ужаснусе отъ тога небо и уздрктасе отвеѣь врло, говори Господъ. Єръ два зла учинише люди Мои: Мене оставише изворъ воде живе, и ископаше себи кладенце развалѣне, кои не могу задржати воду. Еда є Ісраиль слуга, или є домочадацъ? зашто бы зароблѣнъ? На нѣга рыкаше лавови, и гласъ свой дигоше кои му землю учинише пустыньомъ, и градови су му попалѣни, да се не обытава у ньима. И сынови Мемфіса и Тафне познаше те, и наругаше ти се. Не учини ли ти то съ

тога, што си Мене оставіо? говори Господъ Богъ твой. Па сад' шта є теби и путу Египетскоме, да піешь воду Геонску? и шта є теби и путу Ассирскоме, да піешь воду рѣчну? Отступъ твой наказаће те, и злоба твоя обличиће те, пакъ познай и види, да ти є зло и горко, оставити Мене, говори Господъ Богъ твой, и не марихъ за те, говори Господъ Богъ твой; єръ си одавно изломіо ярамъ твой, и порастрзао си узе твое, па си рекао: нећу Теби служити, но идемъ на свакій брегъ высокъ, и подъ свакимъ дрветомъ листнатымъ тамо разлићусе у блуду момъ. А Я те насадихъ віноградъ плодоносанъ, савъ истинитъ; како си се преокренуо у горчину, віноградъ туђъ? Да се цѣђемъ умыешь, и умножишь себи траве борітове, порочанъ си у беззаконіяма твоима преда Мномъ, рече Господъ Богъ. Како ћешь рећи? не оскврнавихсе, и за Вааломъ не идохъ; види путове твое на мѣсту многогробномъ, н познай шта си починіо; у вече гласъ нѣговъ рыдаше, путове свое разшири на воде у пустыньи, у похотама душе свое вѣтромъ се ношаше, преданъ буде, тко ће га окренути? сви тражећи га нећесе утрудити, у пониженю нѣговомъ наћиће га. Сврати ногу твою съ пута стропотна, и грло твое отъ жеђи; и рече: очаявамъ залюблѣнъ у туђе и за ньима идући. Као што є стыдъ крадльивцу, кад' се ухвати, тако ће сынови Ісраилѣви застыдитисе, тіи и Цареви ньихови и Начелницы ньихови и Свештеницы ньихови и Пророцы ньихови. Дрвету рекоше: ты си отацъ мой, и камену: ты си ме родіо; Мени пакъ окренуше леђа а не лица своя; и у време неволѣ свое рећиће: устани, те насъ избави. А гдѣ су богови твои, кое си себи начиніо? нек' устану, и нека те избаве у време неволѣ твое; єръ по брою гра-

дова твоихъ быше ти богови твои, Іудо, и по брою путова Іерусалимскихъ жертваше Ваалу. Зашт' Мени говорите? сви вы нечествоваете, и сви вы беззаконоваете спрећу Мене, говори Господъ. Узалудъ поразихъ дѣцу вашу, наказаня не примисте, мачъ повде Пророке ваше убіяюћи као лавъ, и не убоястесе. Чуйте слово Господнѣ, тако говори Господъ: еда пустыня быхъ Ісраилю, или земля неплодна'? зашт' рекоше люди Мои, нећемо подъ владомъ, и отсад' нећемо доћи къ Теби? Еда ће заборавити невѣста красоту свою, и дѣвица поясъ прсію своихъ? а люди Мои заборавише Мене крозъ неброене дане. Кое ћешь іоштъ добро ухитрити на путовы твои', да любови потражишь? не тако; но и ты си лукавновала, да оскврнавишь путове твое и у рукама твоима нађесе крвь убогихъ невиныхъ душа' не у ямама нађохь ихъ, но у свакой шуми. И рекла си невина самь, пакъ нека се скине ярость Твоя съ мене; гле! Я ћу претисе съ тобомъ, кад' будешь рећи: не сгрѣшихъ. Будући си врло превртела, повтораваюћи путове твое, то ћешь и отъ Египта постыдитисе, као што си постыђена отъ Ассура; еръ ћешь и отуда изићи съ рукама твоима на глави твоіой, што отбацы Господъ наданѣ твое, нити ћешь имати среће у нѣму.

ГЛАВА 3.

Ако отпусти мужъ жену свою, те отиде отъ нѣга, и буде другоме мужу, еда ће, кад' се у повратку опетъ къ нѣму врати, непорочна быти и необскврнѣна жена та? а ты си сблудила съ Пастырма многима, и враћала си се къ Мени, говори Господъ. Подигни очи твое управо, и види, гдѣ се ниси смѣшала; на путовы си сѣдила као

врана усамлѣна, и оскврнавила си землю любодѣйствама и невалялствама твоима. Изъ тога узрока удржане быше каплѣ кишне, и кише вечернѣ не бяше. Лице ти є было као у блуднице, ни предъ кимъ стыда имала ниси. Ниси ли Мене нарекла као оградомъ и Отцемъ и Вођомъ дѣвства твога? Хоће ли тако быти увѣкъ, или се сачувати за побѣду? то си говорила, и чинила си зла, и све веѣма могла си. И рече ми Господъ у Цара Іосіе доба: еси ли видіо, шта Ми учини домъ Ісраилѣвъ? идоше па сваку гору высоку и подъ свако дрво листнато, те блудише тамо; и рекохъ: кад' прелюбодѣйствуешь у свыма тыма, къ Мени се обрати; ал' онъ се не обрати. И преступница Іудеа сестра нѣгова видила є преступлѣнѣ нѣгово. И видихъ, да є за сва изобличенъ, у коима є ухваћенъ, у коима є любодѣйствовао домъ Ісраилѣвъ; зато га отпустихъ, и дадохъ му кньигу распустну у руке нѣгове. Али се не убоя преступница Іудеа сестра нѣгова, но отиде и сблуди и та. И буде ниподашто блудъ нѣнъ, и оскврнави землю, и облудила є съ каменомъ и съ дрветомъ. И у свыма тыма не обратисе къ Мени преступница сестра нѣна Іудеа отъ свега срдца свога но у лажи, рече Господъ. И рече ми Господъ: отступница Ісраиль оправда душу свою веѣма него преступница Іудеа. Иди и прочитай рѣчи те къ сѣверу, и рећићешь; обратисе къ Мени доме Ісраилѣвъ, рече Господъ, пакъ нећу утврдити лица Мога на васъ, єръ милостивъ самъ Я, рече Господъ, па се нећу навѣкъ гнѣвити на васъ. Али признай беззаконіе твое, да си преступила спроћу Господа Бога твога, и расточила путове твое туђинама подъ свакимъ дрветомъ листнатымъ, а гласа Мога послушала ниси, рече Господъ. Обратитесе отступивши сынови, говори

Господъ; еръ Я ћу овладати вама, и узећу васъ еднога изъ града и двоицу изъ племена, пакъ ћу васъ увести у Сіонъ, и даћу вамъ Пастыре по Моме срдцу, те ће васъ водитн разумомъ и наукомъ. А кад' се умножите и нарастете на земльи, говори Господъ: неће у оне дане унапредакъ рећи, кивотъ завѣта Светога Ісраилѣва, неће пасти на срдце, нити ће споменутисе ни посѣтитисе ни правитисе выше. У оне дане нарећиће Іерусалимъ престоломъ Господньимъ, и къ нѣму ће сабиратисе сви народи у име Господнѣ у Іерусалимъ, и неће унапредакъ поћи за похотама срдца свога найгорега. У те дане ће доћи домъ Іудинъ къ дому Ісраилѣву, пакъ ће скупа поћи изъ землѣ сѣверне и са свію страна' къ земльи, кою дадохъ у наслѣдіе отцевма ньиховыма. А я рекохъ: нека буде, Господе! еръ ћу те учинити дѣцомъ своіомъ, и даћу ти землю избрану, иманѣ Бога Сведржителя надъ народы; и рекохъ: Отцемъ ћете Ме назвати, и нећете отъ Мене отвратитисе. Али као што се отмеће жена сожителя свога, тако се Мене отметну домъ Ісраилѣвъ, рече Господъ. Чувенъ бы изъ устній гласъ плача и молбе сынова Ісраилѣвыхъ, еръ беззаконоваше на путовы свои', заборавише Господа Бога Светога свога. Вратитесе сынови враћаюћисе натрагъ, пакъ ћу исцѣлити неволѣ ваше; ево ћемо мы быти слуге Теби, еръ си Ты Господъ Богъ нашъ. Заиста лажльиви бяху брегови и множство гора'? Ісраилѣво спасеніе естъ само отъ Господа Бога нашега. Но срамъ поеде труде отаца нашихъ отъ младости наше, овце ньихове и теоце ньихове и синове ньихове и кѣери ньихове. Заспасмо у стыду нашемъ, и покры насъ безчестіе наше, што Богу нашему сгрѣшисмо мы и отцеви наши отъ младости наше све до овога дана, а не послушасмо гласа Господа Бога нешега.

ГЛАВА 4.

Ако се, Ісраилю, обратишь говори Господъ, къ Мени се обрати, и ако избацышь гадъ твой изъ твоихъ уста, пакъ се убоишъ отъ лица Мога и заклећешсе: живи Господъ у истини и у суду и у правди, те ће Ньимъ благосиляти народи, и Ньимъ хвалити Бога у Ієрусалиму. Єръ ово говори Господъ людма Іудиныма и обытательма Ієрусалимскима: поновите себи поля и не сѣйте на трню. Обрѣжитесе Богу вашему, и обрѣжите суровостъ вашу люди Іудини и обытаваюћи у Ієрусалиму, да не изиће као ватра яростъ Моя, па да се распали, а не буде тко да угаси, сбогъ лукавства ваших намѣра'. Разгласите у Іудеи, и нека се чуе у Ієрусалиму; говорите, запойте трубомъ на земльи, повичите яко и рецыте,: Скупитесе па да уђемо у тврде градове; уздигнувши заставу бѣжите у Сіонъ; попаштитесе, не стойте, єръ Я наводимъ зла и сатрвенѣ велико отъ сѣвера. Дижесе лавъ отъ ложа свога, и подижесе губитель народа', и изиће отъ мѣста свога, да учини землю твою пустыньомъ, те ћесе градови твои разорити и безъ обытателя' остати. За тыма се опашите у вретишта, пакъ плачите и рыдайте, єръ се не отврати отъ васъ гнѣвъ ярости Господнѣ. У тай ће данъ быти, говори Господъ, да ће клонути срдце Царево и срдце Началника', и Свештеницы ће ужаснутисе, и Пророцы ће зачудитисе. И рекохъ: о Владыко Господе! еда си преварао люде ове и Ієрусалимъ, кад' си рекао: миръ ће вамъ быти; а гле! доће мачъ до душе ньихове! У оно време рећићесе людма овыма и Ієрусалиму: духъ заблуђеня є у пустыньи, путъ кћери людій Моихъ не на очисћенѣ нити у свето. Духъ испунѣня

отъ тыхъ дохиће Мени; и сад' ћу имъ Я изрећи судове Мое. Гле! као облакъ дићићесе, и као вихоръ кола Нѣгова, коньи Нѣгови бржи су отъ орлова; тежко нама, еръ страдамо. Умы отъ злобе срдце твое Іерусалиме, да се спасешь; докле ће быти у теби помышлѣня бѣдій твоихъ? Еръ гласъ Вѣстника дохиће отъ Дана, и чувенъ ће быти болъ отъ горе Ефремове. Кажите народма: ево дохоше; явите у Іерусалиму, иду войске отъ дальне землѣ, и дигоше гласъ свой противу градова Іудиныхъ. Као польски стражари сташе надъ ньимъ унаоколо; ербо си Ме занемаріо, говори Господъ. Путови твои и намѣре твое учинише теби то; ово твое зло, будући е горко, додирнусе срдца твога. Утроба Моя, утроба Моя боли Ме и чувства срдца Мога, смутна е душа Моя, трзасе срдце Мое; нећу ућутати, еръ е гласъ трубе чула душа Моя, якъ рата и бѣде; сатиранѣ на сатиранѣ дозывасе, еръ се опустила сва земля, изненадно опустисе жилиште Мое, растргошесе коже Мое; доклѣ ћу морати гледати бѣгаюће, слушаюћи гласове трубне? Будући Войводе Моихъ людій Мене не познаше, зато су сынови луди и безумни; мудри су, чинити зла, а добро творити не познаше. Погледахъ на землю, и гле! пуста; и на небо, а не бяше свѣтлости нѣгове. Видихъ горе, и дркташе, и сви брегови узмутишесе. Погледахъ, и гле! не бяше човѣка, све птице небесне уплашене. Видихъ, и гле! Кармилъ пустъ, и сви градови ватромъ спалѣни отъ лица Господня, и отъ лица гнѣва ярости Нѣгове пропадоше. Ово говори Господъ: пуста ће быти сва земля, но скончаня учинити нећу. За тыма нека плаче земля, и небо отзго нека се помрачи; еръ рекохъ, и нећусе раскаяти, устремихсе и нећусе повратити отъ тога. Отъ вике яшећихъ и затегнутога лука

побѣже свака страна; завукошесе у развалине, и у шумама посакрывашесе и на каменя се поуспиняше: градови сви оставлѣни су, не обытава у ньима човѣкъ. А ты, пустолино, шта ћешь чинити? да се у багреницу обучешь, и златныма ройтама украсишь, да очи твое враниломъ намажешь, залуд' ти є украсъ твой; отбацыше те любовницы твои, о животу ти раде. Єръ слушахъ гласъ стеняня твога као родилѣ, гласъ кѣери Сіонове изнемаже као у оне, коя се првый редъ пораѣа, и спушта руке свое: тежко мени, єръ нестае душе мое надъ убіеныма!

ГЛАВА 5.

Обиѣите путове Іерусалимске, и погледайте, и познайте и потражите на улицама нѣговыма, да ли ћете наћи човѣка, кой чини право и за вѣру пыта, пакъ ћу му милосрданъ быти, говори Господъ. Живъ є Господъ, говоре, а ипакъ не куну ли се лажно? Господе! очи, Твое на вѣру гледе, біо си ихъ, и не покаяшесе, сакрушіо си ихъ, и не хтѣше примити наказаня; лица су имъ тврѣа отъ камена, па не хтѣше обратитисе. А я рекохъ: можда су убоги и неразумни, па зато не могоше, што не увидише путове Господнѣ и судъ Бога свога. Идемъ къ Државныма, пакъ ћу имъ говорити; єръ тіи познаше путъ Господань и судъ Бога свога; а гле! тіи єднодушно изломише ярамъ, растргоше узе. Тога ради порази ихъ лавъ изъ шуме, и подави ихъ вукъ све до кућа', и рысъ чуваше стражу надъ градовы ньиховы'; сви излазећи изъ ньихъ похватани ће быти, што умножише нечестія своя, укрѣпишесе у преступаню своме. За кое отъ тыхъ да милосрданъ будемъ теби? Сынови твои оставише Мене

и клешесе тыма, кои нису богови; насытихъ ихъ, и прелюбодѣйствоваше, и по куѣама блудница' обытаваше. Начинишесе коньи бѣсни за женама, свакій на жену ближњега свога рзаше. Па сбогъ тыхъ да не посѣтимъ? рече Господъ, или таквоме народу да не отмасти душа Моя? Узиђите на зидове нѣгове, и разорите, али сасвымъ не развалите; оставите му подпоре, еръ су Господньи. Преступлѣнѣмъ преступіо е противу Мене домъ Ісраилѣвъ и домъ Іудинъ, говори Господъ. Лагаше Господу своме, и рекоше: нису та, нити ће наиђи на насъ, зла, нити ћемо видити мача и глади. Пророцы наши быше у вѣтаръ, и слово Господнѣ не бяше у ньима; тако ће имъ бъ:ти. Тога ради Господъ сила' говори тако: будући сте говорили ту рѣчь, Я, гле! мећемъ у твоя уста Мое рѣчи као ватру, а люде као дрва, пакъ ће ихъ поести. Гле! Я ћу навести на васъ народъ издалека, доме Ісраилѣвъ, рече Господъ, народъ силанъ, народъ старый, кога езыкъ нећешь знати, нити ћешь разумѣти, шта говори. Рожацъ е нѣговъ као отворенъ гробъ, сви су крѣпки, те ће поести жетву вашу и хлѣбове ваше, и поестиће сынове ваше и кћери ваше, и поестиће овце ваше и теоце ваше, и поестиће винограде ваше и смокве ваше и маслине ваше; и срушиће мачемъ градове ваше тврде, у кое се вы уздасте. Али у оне дане, говори Господъ Богъ твой, нећу учинити, да сасвымъ истреблѣни будете. И кад' рекнете: зашто намъ та сва учини Господъ Богъ нашъ? рећићешь имъ: ербо остависте Мене, и послужисте боговма туђима у земльи вашой, тако послужите боговма туђима у земльи не вашой. Явите то дому Іаковлѣвом', и разгласите у дому Іудиномъ, говорећи: чуйте то люди глупи немаюћи срдца; кои очи имаюћи не видите, и уши, а не чуете. Мене ли да

се не убоите? рече Господъ, или отъ лица Мога да се не застыдите? Кой самь мору метнуо песакъ за обалу са заповѣсћу вѣчномъ, да ю не преће, и узмутићесе, но не моћи, и захуяће валови нѣгови, али неће прећи ту; людма пакъ овыма бы срдце непослушно и непокорно, те се уклонише, и пођоше, а не рекоше у срдцу своме: убоймосе Господа Бога нашега, Кой намъ дае кишу рану и поздну на време, да се испуни заповѣсть жетве, и Кой намъ чува. Беззаконія наша уклонише та, и грѣси наши отргоше срећу отъ насъ; еръ се међу людма моима нађоше нечестиви, те мећаше замке, да погубе люде, и уловише. Као изметнута птицоловка пуна птица, тако су домови ньихови пуни преваре; зато се подигоше и обогатише. Утѣшени одебляше, и престушише рѣчи Мое найгори; парницу удовице не судише, и судъ сиромаха не исправише, и убогима право не судише. Еда нећу за та посѣтити, рече Господъ, или народу таквоме неће отмастити душа Моя? Ужасъ и страшна почињше на земльи; Пророцы проповѣдаше неправедно, и Свештеницы заплѣскаше рукама своима, и люди се мои залюбише у такова; а шта ће чинити у послѣдицама тыхъ?

ГЛАВА 6.

Утѣшитесе сынови Веніамінови посред' Іерусалима и Текуе затрубите трубомъ, и надъ Ветахармомъ подигните заставу; еръ зла произникоше отъ сѣвера, и сатрвенѣ быва велико. И высина ће твоя, кћери Сіонска, отузетисе; къ ньой ће доћи Пастыри и стада ньихова, колебе ће на ньой понамѣштати унаоколо, и свакій на свою руку управляти. Приправитесе ратовати на ню,

устаните да ударимо на ню око полдне; тежко нама, ѥръ преклонисе данъ, ѥръ исчезаваю сѣни дневни. Устайте да ударимо на ню ноћу, и да развалимо темелѣ нѣне. Ѥръ ово говори Господъ сила': посѣцы дрва нѣгова, изли силу на Іерусалимъ; о граде лажльивый! свако ѥ насилѣ у нѣму. Као што студенацъ воду свою чини студеномъ, тако ню студеномъ чини злоба нѣна; нечестіе и пакости слушаюсе у нѣму надъ лицемъ нѣговымъ свакда; немоћу и болѣсћу ћешь, Іерусалиме, наказанъ быти, да не отступи душа Моя отъ тебе, да те не учинимъ земльомъ непроходномъ. необытаваномъ. Ѥръ ово говори Господъ сила': пабирчите, пабирчите, као віноградъ, останке Ісраилѣве осврћитесе као пабирачъ на котарицу свою. Коме ћу говорити, и коме ћу засвѣдочити, да чуе? гле! необрѣзане су имъ уши, пакъ неће моћи чути; ето имъ слово Божіе бы за поругу, па неће га примити. И ярость Мою испунихъ, и тргнихъ, и не скончахъ ихъ; излићу на младенце споля, и на састанакъ младића' уѥдно; ѥръ ће мужъ и жена ухваћени быти, старацъ съ прематорымъ. И домови ће ньихови прећи на друге, ньиве и жене ньихове такоће; ѥръ ћу простретн руку Мою на обытаваюће на земльи овой, говори Господъ. Ѥръ отъ манѣга и све до вечега сви починише беззакона, отъ Свештеника па све до лажльивога Пророка, сви учинише лажна. И лѣчише неволю людій Моихъ, држећи за ништа, и говорећи: миръ, миръ; а гдѣ ѥ миръ? Постыдишесе, што не могоше, нити се као посрамлѣни постыдише, нити безчестія свога познаше; зато ће пасти паданѣмъ своимъ, и у време посѣте свое пропастиће, рече Господъ. Ово говори Господъ: станите на путовы, и видите, и упытайте за ставе Господнѣ вѣчне, пакъ видите, кой ѥ путъ до-

баръ, те по нѣму идите, и наћићете очисћенѣ душама вашима; а они рекоше: нећемо поћи. И метнухъ страже на васъ; чуйте гласъ трубе, и рекоше: нећемо да слушамо; тога ради слушаше народи и пасући стада своя. Чуй земльо! ево Я наводимъ зла на ове люде, плодъ отвраћаня ньиховога, што не послушаше Моихъ рѣчій, и отбацыше законъ Мой. Нашто Ми доносите кадило отъ Саве и кінамонъ изъ дальнѣ землѣ? палѣня ваша нису пріятна, и жертве ваше не усладише Ме. Зато тако говори Господъ: гле! Я ћу послати на люде ове болѣсть, пакъ ће изнемоћи отцеви и сынови заедно, сосѣдъ и ближньій нѣговъ погинуће. Ово говори Господъ: гле! иду люди отъ сѣвера, и народъ ће великій устати съ краева землѣ, лукъ и штитъ ће узети, склонѣнъ да мучи, и неће смиловатисе; гласъ му є као море шушћеће, на коньи и на колы ће ударити као ватра у битку противу тебе, кћери Сіонска! Чусмо за нѣга по гласу нѣговоме, ослабише руке наше, туга насъ обузе, болови као у родилѣ. Не излазите на ньиве, и на путове не идите, єръ мачъ вражій свуда є унаоколо. Кћери людій моихъ! опашисе вретиштемъ, и посписе пепеломъ, предайсе плачу и рыданю горкоме за любезнымъ, єръ ће изненада наићи на васъ пропасть; Искусителѣмъ самъ те метнуо међу люде искусне, пакъ ћешь Ме познати, кад' будемъ искусити путъ ньиховъ. Сви су непослушни, кои криво ходе, мѣдь су и гвозђе, сви искварени. Неста мѣхова при ватри, олово пропаде, залуд' Ковачъ сребро куе, єръ зла се ньихова не растопише. Назовите ихъ отбаченымъ сребромъ, єръ Господъ отбацы ихъ.

ГЛАВА 7.

Слово, кое бы къ Іереміи отъ Господа, гласеће: Стани на враты дома Господня, и ту проповѣдай слово то, и говори: чуйте слово Господнѣ сва Іудео, кои улазите крозъ ова врата, да се поклоните Господу; ово говори Господъ сила' Богъ Ісраилѣвъ: исправите путове ваше и намѣре ваше, пакъ ћу васъ населити на овомъ мѣсту. Не уздайтесе у себе по рѣчма лажныма, еръ нећетесе много ползовати говорећи: Храмъ Господань, храмъ Господань, храмъ Господань есть. Єръ ако исправляюћи исправите путове ваше и намѣре ваше, и судећи судите право међу човѣкомъ и ближиьнмъ нѣговымъ, пришелцу и сироти и удовицы не чините насиля, и крви невине не проліете на мѣсту овомъ, н не пођете за туђим' боговма на ваше зло: населићу васъ на овомъ мѣсту, на земльи, кою дадохъ отцевма вашима, отвѣка па све довѣка. Ако ли се вы уздате у лажне рѣчи, откуда вамъ неће быти ползе, па крадете и убіяте, блуду се отдаете, лажно се кунете, Ваалу жертвуете, и идете за боговы туђи', кое не познаете, да су вамъ на зло; пакъ дођосте и стадосте преда Мномъ у дому овомъ, у комъ є призвано име Мое, и рекосте: удалисмосе да не чинимо мрзости ове све. Еда є пештера разбойницыма домъ Мой, у комъ се призва име Мое ту на ваше очи? гле! Я видихъ, говори Господъ, тога ради идите къ мѣсту Моме кое є у Силому, куд' самь уселіо име Мое отъ почетка, пакъ видите, шта му учинихъ сбогъ зала людій Моихъ Ісраиля. А сад', кад' учинисте сва дѣла ова, рече Господъ, и говорихъ вамъ рано устаюћи и казуюћи, па не послушасте Мене, и звахъ васъ, па се не отзвасте: и Я ћу

дакле учинити дому овоме, у комъ є призвано име Мое, на кой се вы уздасте, и мѣсту, кое дадохъ вама и отцевма вашима, као што учинихъ Силому. И отбацыћу васъ отъ лица Мога, као што отбацыхъ сву браћу вашу цѣло племе Єфремово. А ты се не моли за люде те, и не проси да буду помиловани, нити моли нити приступай къ Мени за ньи, єръ те нећу услышати. Еда не видишь, шта тіи чине у градовы Іудины' и на путовы Іерусалимски' ? Сынови ньихови купе дрва, отцеви ньихови подстичу ватру, и жене ньихове замѣшую брашно, да пеку колаче войсцы небесной, и наливаше приливе боговма туђима, да разгнѣве Мене. Гнѣве ли тіи Мене? вели Господъ, не себе ли саме ? да се постыде лица ньихова. Зато тако говори Господъ: гле! гнѣвъ и ярость ліесе на мѣсто ово и на люде и на скоте и на свако дрво предѣла ньиховога и на плодове земне, пакъ ћесе упалити. а не угасити. Ово говори Господъ сила' Богъ Ісраилѣвъ: спалѣня ваша скупите са жертвама вашима, и изѣдите месо: єръ не говорихъ отцевма вашима, и не заповѣдахъ имъ онда, кад' ихъ изведохъ изъ землѣ Египетске, о спальиваню и жертвама. Но ово текъ слово заповѣдихъ имъ рекавши: чуйте гласъ Мой, пакъ ћу вамъ быти Богъ, и вы ћете быти Мени люди, пакъ идите по свы' путовы Мои', по коима заповѣдихъ вамъ, да вамъ благо буде. И не послушаше Мене, и уво ньихово не чу; но пођоше за похотама по стропотности срдца свога злога, те ударише натрагъ а не унапредъ. Отъ дана, у кой пзиђоше отцеви ньихови изъ землѣ Египетске, па све до овога дана слахъ вамъ све слуге Мое Пророке даню рано устаюћи и шалюћи. И не послушаше Ме, нити приклонише уво свое, и вратъ свой ожесточише већма отъ своихъ отаца. И рећићешь

имъ: овай народъ, кой не послуша гласъ Господа Бога свога, нити прими наказаня, изгуби вѣру, и отузесе отъ уста ньиховыхъ. Острижи главу твою и отметни, те узми у устне рыданѣ, єръ отбацы Господъ и отби родъ, кой то ради. Будуѣи сынови Іудини зло чинише у очима Моима, рече Господъ, поставише гадове свое у дому, у комъ є призвано име Мое, да га оскврнаве, и сазидаше жертвиште Тафету, кое є у долини сына Енномлѣва, да сажижу сынове свое и кѣери свое ватромъ, кое имъ не заповѣдихъ, нити помыслихъ у срдцу Момъ: тога ради, гле! долазе дани, говори Господъ, пакъ неѣе выше реѣи, жертвиште Тафетово и доллина сына Енномлѣва, но долиіа закланыхъ, и у Тафету ѣе погребтисе, почемъ мѣста нема. И лѣшине тыхъ людій быѣе раана птицама небесныма и звѣровма земныма, а неѣе быти тко да ихъ отера. И по градовы ѣу Іудины' и съ путова Іерусалимскихъ умучкати гласъ радостныхъ и гласъ веселыхъ, гласъ женика и гласъ невѣсте, єръ ѣе запусѣена быти сва земля.

ГЛАВА 8.

У време ѣе оно, говори Господъ, избацыти кости Царева Іуде и кости Князева нѣговыхъ и кости Свештеника' и кости Пророка' и кости обытаваюѣихъ у Іерусалиму изъ гробова ньиховыхъ, и бацыѣе ихъ супротъ сунца и мѣсеца и супротъ свію звѣзда' небеспыхъ и супротъ сваке войске небесне, у коя се залюбише, и коима служише, и за коима идоше, и коихъ се држаше, и коима се кланяше; неоплакани ѣе и непогребени быти, и за

примѣръ ће отвго на земльи остати, што избраше пре смрть него животь, и свыма, кои осташе отъ племена тога покваренога по свы' мѣсты, куда ћу ихъ истерати, рече Господъ сила'. И рећићешь имъ, єръ то говори Господъ: еда, кой падне, не устае? или кой се отвраћа, неће се вратити? Зато се отвратише люди ови мои у Іерусалиму отметанѣмъ безерамнымъ? утврдишесе у самовольству своемъ, и не захтѣше обратитисе? Пазите и слушайте, неће ли тако говорити? нема човѣка, кои се кае грѣха свога, говорећи: шта учинихъ? изнеможе бѣжећій отъ трчаня свога, као конь утруђенъ у рзаню своемъ. Рода позна на небу време свое, грлица и ласта польска. врабцы сачуваше времена улазка свога; а люди ови мои непознаше судбе Господнѣ! Како ћете рећи: мудри смо мы, и законъ Господань съ нама є? заиста узалуд' бы перо лажльиво Кньижницыма, постыдишесе премудри, и устрашени быше, єръ слово Господнѣ отбацыше; коя є мудрость у ньима? Съ тога ћу жене ньихове дати другима, и селишта ньихова послѣдницыма; єръ отъ мала све до велика сви иду за златолюбіемъ, и отъ Пророка све до Свештеника сви лажно раде. И лѣчише неволю кћери людій моихъ къ безчестію говорећи: миръ, миръ, а мира не бы. Посрамлѣни су, што учинише гнусно, и отъ срама се не застыдише, и посрамитисе не знаше; зато ће пасти међу падаюћима, у време ће посѣте свое пасти, рече Господъ. И плодове ће ньихове сбрати, говори Господъ, нема грозда на лози, и смокве нема на смоковницама, опаде и лисће; и дадохъ имъ, и мимоиђоше ихъ. Што мы сѣдимо? скупитесе да уђемо у градове тврде, и бацымосе тамо, єръ Господъ Богъ нашъ отби насъ, и напои насъ водомъ жучи, што

сгрѣшисмо предъ Њимъ. Чекасмо мира, а добра не бяше, времена лѣку, и гле, страхъ! Отъ Дана се зачу рзанѣ коня' нѣговыхъ, отъ гласа рзаня яхаћихъ коня' затресе се сва земля, пакъ ће доћи и прождрети землю са свымъ што є на њой, градъ и обытаваюће у нѣму. Єръ Я ћу, гле! послати на васъ зміе убице, у коима ніе баяня, пакъ ће васъ угрызти, рече Господъ, у неизлѣчной болѣсти исчезаваюћега срдца вашега. Гле! гласъ яука кћери людій моихъ изъ дальнѣ землѣ; еда Господъ ніе у Сіону? или Цара нема у нѣму? кад' Ме разгнѣвише изрѣзаныма ликовма свима и суетныма туђима. Проће жетва, мимоиће лѣто, и мы писмо спасени. Ожалосћенъ самь и опечалѣнъ надъ тугомъ кћери людій моихъ, у ужасу обузеше ме болови као родилю. Или заръ нема уля у Галлааду? или Лѣкара нема тамо? зашт' ніе залѣчена рана кћери людій моихь?

ГЛАВА 9.

Тко ће дати глави моіой воду, и очима моима изворъ суза'? да плачемъ данъ и ноћь за поубіяныма кћери людій моихъ. Тко ће ми дати послѣдныій у пустыньи станъ, да оставимъ люде мое, и отидемъ отъ њихъ? єръ сви прелюбодѣйствую, сбориште преступника', на напрегнуше єзыкъ свой као лукъ, лажь и невѣрство оячаше на земльи, єръ изъ зла у зло падаше, и Мене не познаше, рече Господъ. Свакій нека се отъ ближнѣга свога чува, и у браћу се свою не уздайте, єръ свакій ће братъ препреку подмећати, и свакій ће другъ преваромъ нападати. Свакій ће другу своме подсмѣватисе, истину неће говорити; научише єзыкъ свой говорити лажь, не-

правдоваше, и не захтѣше обратитисе. Лихва на лихву, и превара на превару; Мене иознати не хтѣше, рече Господъ. Тога ради тако говори Господъ сила': ево ћу Я разжећи ихъ и искусити ихъ; еръ шта друго да чинимъ спроћу злобе людій Моихъ? Єзыкъ имъ є стрѣла, коя рани, лажльиве су рѣчи ньиховыхъ уста; пріятелю своме говори мирно, а у себи носи вражду. Такве ли да не посѣтимъ? рече Господъ, или людма таквыма да не отмасти душа Моя? Пуститесе у плачъ и тугу на горама и на стазама пустынѣ у рыданѣ, еръ су запуштене да нема пролазећихъ людій; не чуше гласа обытаваюћихъ птица' небесныхъ и ни самыхъ скотова, ужаснушесе, отидоше. Пустымъ ћу учинити Іерусалимъ и стаништемъ змія', и градове ћу Іудине предати разореню, да неће быти обытаваюћега. Тко е мужъ премударъ, да уразумѣ то? и коме бы слово Господнѣ, да вамъ каже, зашто пропаде земля, сажежена є као пустыня, коіомъ нитко не пролази. И рече ми Господъ: будући оставише законъ Мой, кой имъ дадохъ предъ лицемъ ньиховымъ, и не послушаше гласа Мога, и по нѣму се не владаше, но поћоше по наклону срдца свога злога за ідолы, коима ихъ научише отцеви ньихови; тога ради тако говори Господъ сила' Богъ Ісраилѣвъ: гле! Я ћу люде ове нараанити неволяма, и за пиће даћу имъ воду жучну, и растурићу ихъ по народы, кое ни они ни отцеви ньихови не знаше, и послаћу на ньи мачъ, докъ се не сатру. Ово рече Господъ сила': дозовите запѣвачице, нека дођу, и пошльите по жене премудре, нек' наричу запѣваюћи надъ вама съ плачемъ, и да пусте очи вамъ сузе, и трепавице ваше проспу воду; еръ гласъ плача чувенъ бы у Сіону: како бѣдни бысмо посра-

млѣни яко, што остависмо землю, и отбацысмо обыталишта наша ? Чуйте дакле жене слово Господнѣ, и примите ушима вашима рѣчи Нѣговыхъ уста, и научите кѣери ваше рыданю, и свака свою другу плачу. Єръ уѣе смрть крозъ окна ваша, и доѣе у землю вашу погубити дѣцу вашу споля и младиће ваше са улица'. Говори, ово рече Господъ : мртви люди на површности поля ваше землѣ быће за примѣръ, као сѣно остратъ за косачемъ, а нема тко да га скупи. Тако говори Господъ мударъ нека се не хвали мудросћу своіомъ, и крѣпакъ нека се не хвали крѣпосћу своіомъ, и богатъ нека се не хвали богатствомъ своимъ. Но кой се хвали, нека се хвали тымъ што разумѣ и зна, да самь Я Господъ, Кой чинимъ милость и судъ и правду на земльи, єръ у тыма є воля Моя, говори Господъ. Ето иду дани, вели Господъ, и посѣтићу све, кои имаю обрѣзано тѣло свое: Египетъ и Іудмею и Едомъ и сынове Аммонове и сынове Моавове и свакога, кой бріе косу по лицу своме, и кои обтыаваю у пустыньи, єръ сви су народи необрѣзани тѣломъ, а савъ домъ Ісраилѣвъ необрѣзани су срдцама своима.

ГЛАВА 10.

Чуйте слово Господнѣ, кое рече Господъ на васъ доме Ісраилѣвъ! Ово говори Господъ : по путовы язычнички' не учитесе, и отъ небесныхъ знаменя' не страшитесе, єръ ныхъ се бое язичницы; закони пакъ язычнички суетни су, дрво у шуми отсѣчено, дѣло вѣштачко и саливъ, сребромъ и златомъ су украшена, млатовы и гвоздены клинови утврдише ихъ, да се не мичу; сребро є изрѣзано, не говоре, ношени носесе, єръ ходити не могу; не бойте ихъ се, почемъ нѣе учинити зла, а и добра

нема у ньима. Ніе подобанъ Теби, Господе! великъ си Ты, и велико є име Твое у крѣпости. Тко се неће бояти Тебе, о Царе народа'! єръ Твоя є честь међу евыма премудрыма по народы и у свыма царствама ньиховыма ни єданъ ніе подобанъ Теби. Скупа глупи и безумни су, доказъ ньиховыхъ суета' естъ дрво, сребро извіено изъ Тарсіса, злато донешено изъ Офаза, а рука златареска, савъ посао вѣштачкій; обуку ихъ у синету и багреницу, дѣла та сва вѣштачка су. А Господъ є Богъ истинитъ, Онъ є живый Богъ и Царъ вѣчный; отъ Нѣгова ће гнѣва подигнутисе земля, и народи претню Нѣгову неће поднети. Тако имъ кажите: богови, кои небо и землю не створише, нек' погину са землѣ и отъ овыхъ подъ небомъ. Господъ, Кой є у крѣпости Своіой створіо землю, Кой є у премудрости Своіой свелену уредіо, и разумомъ Своимъ небо прострео, къ гласу Своме дае премногу воду на небу, и уздиже облаке са краева землѣ, блистанѣ у кишу створи, и изведе ветаръ изъ благайница' Своихъ. Глупымъ быва свакій човѣкъ отъ ума свога, свакій златодѣлацъ постыдисе у сликама своима, ербо є лажна саліо, нема духа у ньима. Суетна су дѣла смѣха достойна, у време посѣте свое пропастиће. Ніе таква часть Іакову, почемъ, Кой є сва створіо, Тай есть, и Ісраиль є палица иманя Нѣговога; Господъ сила' име Му є. Собра иманѣ споля налазећесе по избраны' селишты, єръ тако говори Господъ: ево ћу Я обытателѣ землѣ ове бацыти у жалости, и смутићу ихъ, како да се наће рана твоя. Тежко теби у сакрушеню твомъ, люта є рана твоя; а я рекохъ: заиста є болѣстъ ова моя, и обузе ме; пуста ми є кућа, пропаде, и све жиле мое порастрзашесе; нестаде сынова моихъ и оваца моихъ,

нема више мѣста куѣи моіой, мѣста жилама моима. Будуѣи полудише Пастыри, па Господа не тражише; зато не сазнаде цѣло стадо, те се и распуди. Ето иде гласъ слушаня и трусъ великій отъ землѣ сѣверне, да опустоши градове Іудине, и учини обыталиштемъ зміяма. Знамъ, Господе, да човѣку ніе свога пута, нити ѣе мужъ поѣи и исправити ходъ свой. Накажи насъ, Господе, али судомъ а не яросѣу, да не уништишь насъ. Изли гнѣвъ Твой на народе, кои Те не познаю, и на племена, коя име Твое не призваше, ѳръ поѳдоше Іакова, и истребише га, и пашу нѣгову опустошише.

ГЛАВА 11.

Слово бывше отъ Господа къ Іереміи, гласеѣе: чуйте рѣчи завѣта овога, и говорите мужевма Іудиныма и жительма Іерусалимскима, пакъ ѣешь имъ рѣи: ово говори Господъ Богъ Ісраилѣвъ: проклетъ човѣкъ, кой не послуша рѣчи завѣта овога, кой заповѣдихъ отцевма вашима у данъ, кад' ихъ изведохъ изъ землѣ Египетске, изъ пеѣи гвоздене, говореѣи: почитуйте гласъ Мой, и учините сва, коя вамъ заповедамъ, пакъ будите Ми люди, и Я ѣу вама быти Богъ, да утврдимъ заклетву Мою, коіомъ самъ се клео отцевма вашима, да ѣу имъ дати землю точеѣу млеко и медъ, као што ѳ и данъ данашныій. А я отговорихъ и рекохъ: буди Господе! И Господъ рече мени: прочитай све ове рѣчи у градовы Іудины' и ванъ Іерусалима, пакъ рецы: чуйте рѣчи завѣта овога, и тако радите; ѳръ свѣдочеѣи засвѣдочихъ отцевма вашима у данъ, у кой ихъ изведохъ изъ землѣ Египетске до самога овога дана, ютромъ устаюѣи

засведочавахъ, говорећи: чуйте гласъ Мой! И не чуше, нити приклонише уво свое; но идоше свакій невалялствомъ срдца свога злога; и наведохъ све рѣчи на ньи завѣта овога, кой имъ чинити заповѣдихъ, и не чинише. И рече Господъ мени: нашласе урота на зло међ' мужевма Іудиныма и међ' жительма у Іерусалиму. Вратишесе къ безаконіяма првыма отаца своихъ, кои не хтѣше слушати рѣчи Мое, пакъ ево тіи пођоше за боговма туђима, да имъ служе, те разори домъ Ісраилѣвъ и домъ Іудинъ завѣтъ Мой, кой уговорихъ съ отцевы ньиховы'. Тога ради ово говори Господъ: гле! Я ћу пустити на ньи зла, изъ коихъ неће моћи изићи, и повикаће къ Мени, а нећу ихъ услышати; и пођиће градови Іудини и жители Іерусалима, пакъ ће повикати къ боговма, коима тіи каде, кои ихъ спасти неће у време ньиховыхъ жалостій. Єръ по брою градова твоихъ быше ти богови твои, Іудо, и по брою путова Іерусалимскихъ поставише олтаре срамне, олтаре на каденѣ Ваалу. Али се ты не моли за люде те, и не проси за ньи у молби и молитви, єръ ихъ нећу услышати у време виканя ньиховога къ Мени и у време неволѣ ньихове. Зашто любезна моя учини многе гаднѣ у дому Момъ? еда ће обѣти и свето месо скинути съ тебе зла твоя? или ћешь по тыма избѣћи? Маслиномъ благосѣномъ красномъ за погледъ нарече Господъ име твое, на гласъ обрѣзаня нѣна разгоресе ватра у ньой, велика жалость на теби, непотребне быше гране нѣне. И Господъ сила', Кой те усади, говоріо е на те зло за зла дома Ісраилѣва и дома Іудина, коя починише себи лютећи Мене каденѣмъ Ваалу. Господе! покажи ми, пакъ ћу уразумѣти; онда видихъ намѣре ньихове. А я као не-

злобно ягнѣ, кое се на кланѣ води, не разумѣдохъ, да помыслише на ме помысао лукавъ, говорећи: ходите да метнемо дрво у хлѣбъ нѣговъ, па да га истребимо са землѣ живыхъ, и да му се выше не спомене име. Господе Саваоте, Кой судишь праведно, срдце и утробе испытуешь, да видимъ отмаштенѣ Твое на ньима, еръ Теби открыхъ оправданѣ мое. Зато ово говори Господъ противу людій Анатотскихъ, кои ми о животу раде, говорећи: да не пророчествуешь у име Господнѣ; ако ли пакъ не, умрећешь у нашима рукама. Съ тога говори Господъ сила' ово: гле! Я ћу ихъ посѣтити; младићи ньихови мачемъ ће умрети, и сынови ньихови и кћери кьихозе отъ глади ће скончати, и останка отъ ньихъ неће быти, еръ ћу навести зла на живеће у Анатоту у доба посѣте ньихове.

ГЛАВА 12.

Праведанъ еси, Господе, што Ти отговарамъ? али ћу о судбама пробесѣдити съ Тобомъ: шта е, да путъ нечестивыхъ напредуе? да се обогатише сви чинећи беззаконія? Усадіо си ихъ и укоренишесе; дѣцу родише, и напредоваше; близу ньиховыхъ уста еси Ты, ал' далеко отъ ньиховыхъ утроба'. И Ты, Господе, разумѣшь ме, видіо си ме, и искусіо си срдце мое предъ Тобомъ; скупи ихъ као овце на кланѣ, и очисти ихъ у данъ кланя ньиховога. Доклѣ да плаче земля, и трава сва польска да се суши отъ злобе живећихъ на ньой? изгинуше скотови и птице, еръ рекоше: неће Богъ видити путова нашихъ. Ноге твое трче, и разслабиће те; како ћешь пристати съ коньма? и у земльи мира твога надао си

се; шта ћешь радити у хуки Іорданской? Будући и браћа твоя и домъ отца твога, и тіи се отметнуше тебе, и тіи повикаше, за леђи ти скупишесе, не вѣруй имъ, кад' ти буду лѣпо говорили. Оставихъ домъ мой, оставихъ иманѣ мое, дадохъ люблѣну душу мою у руку непріятеля' нѣныхъ. Иманѣ мое буде ми као лавъ у шуми, пусти противу мене гласъ свой; тога ради омрзнухъ на то. Ніе ли мени пештера Хіенина иманѣ мое, или язбина около те? идите, скупите све звѣрове польске, нека дођу извести то. Пастыри многи упарложише віноградъ мой, оскврнавише часть мою, пожелану часть мою учинише пустыньомъ непроходномъ, за истреблѣнѣ метнуше пагубе; сбогъ мене разоренѣмъ разорена е сва земля, што ни еднога нема, кой размышлява срдцемъ. Свакимъ путемъ пустынѣ дођоше опустошительи, еръ мачъ Господань повестиће отъ края землѣ све до края нѣна, нема мира ни едноме тѣлу. Посѣясте пшеницу, а пожнѣсте трнѣ, иманя ньихова неполезна ће имъ быти; застыдитесе стыдомъ отъ похвале ваше и отъ поноса предъ Господемъ; еръ ово говори Господъ за све сосѣде зле, кои се додираю наслѣдія мога, кое раздѣлихъ людма моима Ісраилю: гле! Я ћу ихъ истргнути изъ землѣ ньихове, и домъ Іудинъ избацыћу изъ среде ньихове. А кад' ихъ истргнемъ, обратићусе, и помиловаћу ихъ, и уселићу свакога ихъ у свое иманѣ, и свакога ихъ у землю свою. И кад' учећисе научесе путовма людій Моихъ, да се куну именемъ Моимъ; живъ Господъ, као што научише люде Мое клетисе Ваалomъ, и сред' людій Моихъ сазидаћесе. Ако ли не послушаю, истргнућу народъ онай истргомъ и пропасћу, рече Господъ.

ГЛАВА 13.

Ово ми говори Господъ: иди и прибави себи поясъ ланенъ, па га опаши по боковы твои', а у воду да га не унесешь. И прибавихъ поясъ по рѣчи Господньой и обложихъ около бокова моихъ. И бы слово Господнѣ къ мени по другій путъ, гласеће: узми поясъ, кой си прибавіо, кой е около бокова твоихъ, пакъ устани те иди къ Еуфрату, и сакры га тамо у разсѣлини каменой. И идохъ и сакрыхъ тай у Еуфрату, као што ми заповѣди Господъ. Послѣ много дана' рече ми Господъ: устани, пакъ иди къ Еуфрату, те узми отуда поясъ, кой ти зановѣдихъ сакрыти тамо. И отидохъ къ Еуфрату, и раскопахъ, и узохъ поясъ съ мѣста, гдѣ га сакрыхъ; и гле! иструо поясъ, да ни на што потребанъ не бяше. И бы слово Господнѣ къ мени, гласеће: ово говори Господъ: тако ћу труломъ учинити гордость Іудину и гордость Іерусалимову, многу ту гордость людій овыхъ невалялыхъ, кои неће да послушаю Моихъ рѣчій, иду за развратносћу сердца свога, поводишесе за боговы туђи', да имъ служе, и да имъ се кланяю, пакъ ће быти као поясъ тай, кой ніе ни на што потребанъ. Єръ као што се поясъ држи бокова на човѣку, тако прилѣпихъ Мени савъ домъ Ісраилѣвъ и савъ домъ Іудинъ, рече Господъ, да Ми буду люди именити, на хвалу и на славу; и не послушаше Мене. И рећићешь людма тыма ове рѣчи: тако рече Господъ Богъ Ісраилѣвъ: свака мѣшина напуниће се віна; и ако ти рекну: заръ ми знаюћи нећемо знати, да ће свака мѣшина напунитисе віна? а ты ћешь имъ рећи, ово говори Господъ: гле! Я ћу напунити све обытателѣ землѣ ове, и Цареве ньихове отъ колѣна Да-

вїдова сѣдеће на престолу своме, и Свештенике и Пророке и Іуду и све обытаваюће у Іерусалиму піянствомъ; и растурићу ихъ мужа отъ брата нѣговога, и отцеве ньихове и сынове ньихове скупа; нећу пожалити, рече Господъ, нећу поштедити, и нећу смиловатисе да ихъ не погубимъ. Слушайте, пазите, и не поноситесе, ѳръ Господъ ѳ рекао. Даите Господу Богу вашему славу пре него се смркне, и пре него се ноге ваше потакну о горе тамне, па ћете почекати свѣтлости, а тамо смртный сѣнъ, те ће положени быти у мракъ. Ако ли не послушате, душа ће ваша у тайности заплакатисе видећи гордость, и рыдаюћи плакаће, и очи ће ваше лиги сузе, што ѳ сатрвено стадо Господнѣ. Кажите Цареу и Владикама: смиритесе, сѣдите, ѳръ се скиде вѣнацъ славе ваше съ главе ваше. Градови южни затворени су, а нема тко да ихъ отвори; праведанъ ѳ савъ Іуда, свршише преселѣнѣ совршено. Подигни очи твое, Іерусалиме, и види долазеће отъ сѣвера; гдѣ ѳ дано ти стадо, овце славе твое? Шта ћешь рећи, кад' те посѣте? а ты си' ихъ научіо наукомъ се надмећати съ тобомъ; еда те неће обузети болѣсти као раћаюћу жену? Ако пакъ рекнешь у срдцу твомъ: зашто наиђоше та на ме? за множину беззаконія твога откривена су задня твоя, да изругане буду стопе твое. Ако промени Етіоплянинъ кожу свою и рысъ шаре свое, и вы ћете моћи добро творити научившисе злу. И развѣяћу ихъ, као што се стабльике вѣтромъ носе у пустыню. То ѳ судба твоя и часть непокорности твое спрамъ Мене, говори Господъ; што си Ме заборавіо и уздаосе у лажь. И Я ћу дакле обнажити бедра твоя предъ очима твоима, те ће се явити срамота твоя, и прелюбодѣйство твое, и рзанѣ твое, и стран-

ствованѣ блуда твога; на ґорама и по селиштама видихъ гадове твое; тежко теби, Іерусалиме, што се очистіо ниси, слѣдуюћи Мени! доклѣ іоште?

ГЛАВА 14.

Слово Господнѣ къ Іереміи о суши: Рыдала Іудеа, врата іой се разрушише и потамнише на земльи; дижесе вика у Іерусалиму, и Великаши нѣгови послаше млађе свое на воду; дођоше на кладезе, и не нађоше воде, пакъ отнесоше ссуде свое праздне; застыђени су и посрамлѣни, пакъ покрыше главе свое. И послови польски престаше, єръ кише не бяше на земльи, те застыђени землѣдѣлцы покрыше главе свое. И кошуте на ньиви родише, пакъ и оставише, єръ траве не бяше. Дивіи магарцы сташе на каменю, гуташе у се вѣтаръ као зміе; усале имъ очи, єръ траве не бяше. Беззаконія наша сташе противу насъ; Господе! учини намъ имена ради Твога, єръ су многи грѣси наши предъ Тобомъ, Теби сгрѣшисмо. Исчекиванѣ Ісраилѣво, Господе, Спасателю нашъ у време неволѣ! зашто си као пришелацъ на земльи, и као путникъ тражећій конака? Еда ћешь быти као човѣкъ спаваюћій, или као мужъ не могућій спасти? а Ты си у нама, Господе, и име Твое призвано бы на насъ, не заборави наеъ! Ово говори Господъ людма овыма: радо дижу ноге свое, и не отморишесе, и Богъ имъ не даде напредка, сад' ће споменути беззаконія ньихова, и посѣтиће грѣхе ньихове. И рече Господъ къ мени: не молисе за люде те на добро; кад' буду постити, нећу услышати прошеня ньихова, и ако принесу палѣвине и жертве, нећу имъ наклонѣнъ быти; єръ ћу Я мачемъ, глађу и поморомъ скончати ихъ. И рекохъ: Господе Бо-

же Кой си свакда! ево Пророцы ньихови проричу, и говоре, нећете видити мача, и глади вамъ быти неће, но истину и миръ даћу на земльи и на мѣсту овомъ. И рече ми Господъ: лажно проричу Пророцы у име Мое, не послахъ ихъ, нити имъ заповѣдихъ, нити самъ къ ньима говоріо, почемъ виђеня лажльива и гатаня и врачаня и произволѣня срдца свога тіи вамъ проричу. Тога ради ово говори Господъ о Пророцыма, кои проричу у име Мое лажна: и не послахъ ихъ Я, кои говоре: мачъ и гладь неће быти на земльи овой; лютомъ смрћу умреће, и глађу скончаћесе Пророцы тіи, и люди, коима тіи проричу, быће избачени на путовы Іерусалима отъ мача и глади, и неће быти тко да погребе ихъ и жене ньихове и сынове ньихове и кћери ньихове, и излићу на ньи зла ньихова. И рећићешь имъ слово ово: нека очи ваше сузе лію данъ и ноћь, и да не престану; єръ є великимъ сатрвенѣмъ сатрвена дѣвица кћи людій моихъ и раномъ врло лютомъ. Ако изиђемъ у полѣ, гле! ту заклани мачемъ, и ако уђемъ у градъ, гле! уморени глађу; єръ Пророкъ и Свештеникъ отидоше на страну, кою не знаше. Еда си отбацујући отметиуо Іуду, и отъ Сіона отступи душа твоя? зашто си насъ поразіо, и ніе намъ лѣка? чекасмо мира, и не бы добра, време исцѣлѣня, и гле! боязань. Познасмо, Господе, грѣхе наше, беззаконія отаца нашихъ, єръ сгрѣшисмо предъ Тобомъ. Престани имена Твога ради, не погуби престолъ славе Твое; спомени, не разори завѣтъ Твой съ нама. Еда є међу изрѣзаныма язичныћкима, кой кишу шалѣ? или небо може дати влагу свою? ниси ли Ты Господе Боже нашъ? Тебе ћемо дакле почекати, Господе, єръ Ты си створіо та сва.

ГЛАВА 15.

И рече ми Господъ: да стану Мойсей и Самуилъ предъ лицемъ Моимъ, ипакъ ніе душа Моя къ людма овыма; истерай те испредъ лица Мога, нек' излазе. И ако ти буду рекли: куда да излазимо? рећићешь имъ, ово говори Господъ: кой къ смрти, къ смрти; и кой къ мачу, къ мачу; и кой къ глади, къ глади; и кой къ робству, къ робству. И отмастићу имъ на четыри начина, рече Господъ: мачъ за клапѣ, и пси за растрзанѣ, и птице неба и звѣрови землѣ за прождренѣ и развлаченѣ. И предаћу ихъ на утѣсняванѣ свыма царствама земныма сбогъ Манассіе сына Єзекіина Цара Іудина за сва, коя учини у Іерусалиму. Тко ћесе умилостивити къ теби Іерусалиме? и тко ће те пожалити? или тко ће поћи молити мира теби? Ты си Мене оставіо, рече Господъ; пошао си натрагъ, пакъ ћу прострети руку Мою на те, и убићу те, и выше ихъ поштедити нећу. И расточићу ихъ расточенѣмъ на враты людій Моихъ, обезчадиште, погубиште люде Мое злобама своима, и не обратишесе. Умножишесе удовище ньихове веѣма отъ песка морскога; наведохъ на матерь младиће, бѣду око полдне, набацыхъ на ню изненада страхъ и трепетъ. Праздномъ поста, коя е родила седморо, неста душе нѣне, заће іой сунце іошть усредъ полдне, посрамлѣна бы и укорена; а друге ихъ даћу подъ мачъ предъ непріятельма ньиховыма, рече Господъ. Тежко мени, мати моя! зашто си ме родила човѣка за инатъ и судъ по цѣлой земльи; не узаймихъ, нит' узайми отъ мене тко; снага ми клону отъ проклинюћихъ ме; рече Господъ. Буди имъ, Владыко, исправляюћима у помоћи, ако и нисамь къ Теби притекао у

време неволѣ ньихове и у време туге ньихове на ньихово добро противу непріятеля. Еда се познае гвозђе? крѣпость є твоя одѣло отъ мѣди. И блага ћу твоя на разграблѣнѣ дати у размѣну за све твое грѣхе, и по свы' предѣлы твои'. Покорићу те непріятельма твоима унаоколо у земльи, кою не познаешь; єръ упалисе ватра отъ ярости Мое, и горѣће противу васъ. Ты знашь, Господе, спомени ме, и посѣти ме, и отбрани ме отъ гонителя' моихъ, не узми ме подъ дуготрплѣнѣ Твое; знай, да Тебе ради поднесохъ поругу отъ оныхъ, кои отбацую рѣчи Твое. Скончай ихъ, пакъ ће быти слово Твое мени на радость и на веселѣ сердца мога, єръ є призвано име Твое на мени, Господе Боже сила'! Не сѣдохъ у скупу ихъ играюћихъ, но бояхсе отъ лица руке Твое; но само сѣдихъ, єръ препунъ быхъ горчине. Зашто тіи, кои ми жао чине, у снаги су противу мене? рана моя тврда є, откуд' ћусе исцѣлити? учини ми се као вода лажльива не имућа вѣрности. Тога ради ово говори Господъ: ако се обратишь, исправићу те, пакъ ћешь стати предъ лицемъ Моимъ; и ако отберешь честно отъ недостойнога, быћешь као уста Моя, пакъ ћесе тіи къ теби обратити, и ты се нећешь обратити къ ньима. И даћу те людма овыма као стѣну крѣпку, мѣдну, и поратоваће на те, али те надячати неће, єръ Я самь съ тобомъ, да те спасемъ, и избавићу те, рече Господъ. Избавићу те изъ найгорыхъ руку', и освободићу те изъ руку' губителя'.

ГЛАВА 16.

И буде слово Господнѣ къ мени глагоље: и ты да не узмешь жену, пакъ ти се неће родити сынъ нити

кћи на овомъ мѣсту. Єръ ово говори Господъ о сыновма и кћерма, кои се роде на овомъ мѣсту, и о матерма ньиховыма, кое ихъ родише, и о отцевма ньиховыма, кои ихъ родише у земльи овой: смрћу лютомъ ће помрети, неће оплакани ни погребени быти, за примѣръ ће остати отзго на земльи, и мачемъ ће пасти и глађу скончатисе, а лѣшине ньихове быће за раану птицама небеснима и звѣровма земныма. Ово говори Господъ: не улази у домъ ньиховъ пирный, нити иди плакати, нити жалѣвай за ньима, єръ отузохъ миръ Мой отъ овыхъ людій, рече Господъ, милость и штедроте. И умреће велики и мали на овой земльи; нећесе погребети ни оплакати, нити ће трзаня быти на ньима, нити ће ньихъ ради обріятисе. И хлѣба неће ломити у стеняню своме за утѣшенѣ надъ мртвымъ, нити ће имъ дати чашу пића за утѣшенѣ надъ отцемъ ньиховымъ и матеромъ. И у домъ пирный да не уђеш сѣдити съ ньима єсти и пити. Єръ ово говори Господъ сила' Богъ Ісраилѣвъ! гле! Я ћу отузети отъ мѣста овога наочигледъ вама и у дане ваше гласъ радости и гласъ веселя, гласъ женика и гласъ невѣсте. И кад' обявишь людма овыма све ове рѣчи, рећиће ти: зашто є рекао Господъ на насъ сва зла ова? коя є неправда наша? и кой є грѣхъ нашъ? чимъ сгрѣшисмо Господу Богу нашему? А ты ћешь имъ рећи: єръ оставише Ме отцеви ваши, говори Господъ, и идоше за боговма туђима, те имъ служише, и кланяше имъ се, а Мене оставише, и закона Мога не сачуваше. И вы горе радисте него отцеви ваши, па сто и вы идете свакій за похотама срдца вашега злога, да не слушате Мене. Избацыћу васъ изъ землѣ ове у землю, кою вы и отцеви ваши не познаете, и тамо ћете послужити бо-

говма туђима данъ и ноћь, кои вамъ неће дати милостп. Зато, гле! иду дани, говори Господъ, пакъ неће унапредакъ говорити: живъ Господъ, Кой изведе сынове Ісраилѣве изъ землѣ Египетске; но живи Господъ, Кой изведе сынове Ісраилѣве изъ землѣ сѣверне, и отъ свію страна', куд' растурани быше, пакъ ћу ихъ вратити у њихову землю, кою дадохъ отцевма њиховыма. Я ћу, гле! послати многе Рыбаре, рече Господъ; а затымъ ћу послати многе Ловце, те ће ихъ уловити на свакой гори и на свакомъ брегу и по каменныма пештерама. Єръ очи су Мое на свы' путовы њиховы', несакрывени су отъ лица Мога, и неутаена су отъ Моихъ очію беззаконія њихова. Найпре ћу имъ вратити двострука беззаконія и грѣхе њихове, коима оскврнавише землю Мою црканицама гадова своихъ и беззаконіяма своима, коима напунише достоянѣ Мое. Господе! Ты крѣпость моя и помоћь моя и прибѣжиште мое у злы' даны, къ Теби ће доћи народи са краева землѣ, пакъ ће рећи: заиста лажльиве ідоле стекоше отцеви наши, нема у њима ползе. Еда ће човѣкъ створити себи богове? и тіи нису богови. Тога ради, гле! Я ћу имъ показати у ово време руку Мою, пакъ ће познати, да Ми є име Господъ.

ГЛАВА 17.

Грѣхъ Іудинъ написанъ є писаломъ гвозденымъ, ноктомъ адамантовымъ начертанъ є на таблицы срдца њиховога и на роглѣвы њиховыхъ олтара'. Кад' сынови њихови спомену олтаре свое и шуме свое при дрвету листнатомъ и на высокима брегoвма, о нагорный жителю! крѣпость ћу твою и блага твоя и высока твоя дати на

разграблѣнѣ сбогъ грѣхова твоихъ, кои су по свы' предѣлы твои'. И остаѣешь єданъ отъ наслѣдства твога, кое самь ти дао; и учинићу да служишь непріятельма твоима у предѣлу теби непознатомъ, єръ си распаліо ватру у ярости Моіой, коя ће све довѣка горѣти. Ово говори Господъ: проклетъ човѣкъ, кой се узда у човѣка, и насланя тѣло мышце свое на нѣга, а отъ Господа отступи срдце нѣгово. И быће као дивія миріка у пустыньи, неће угледати срећу кад' дође, обытаваће у сувоћи у пустыньи на земльи слапой и необытаваной. А благословенъ човѣкъ, кой се узда у Господа, и буде му Господъ надежда. И быће као дрво усађено при водама, и у влаги ће пустити коренѣ свое; неће боятисе, кад' наиће врућина, на нѣму ће гранѣ бити зелено, и у време суше неће устрашитисе, ни престати носити плода. Дубоко є срдце у човѣка преко свега, и човѣкъ є, па тко ће га познати? Я Господъ испытуемъ срдца и искушавамъ утробе, да дадемъ свакоме по путу нѣговоме и по плодовы измышлѣня' нѣговыхъ. Яребица повика, скупи коя ніе снела: тако множећи богатство свое не съ правдомъ, у преполовлѣню своихъ дана' оставиће га, и на своемъ послѣдку быће безуманъ. Престолъ славе узвышенъ отъ почетка є мѣсто светынѣ наше. Надеждо Ісраилѣва, Господе! сви, кои Тебе оставляю, нека се постыде, кои отъ Тебе оступаю, нека се на земльи попишу, што оставише изворъ живыхъ вода' Господа. Исцѣли ме Господе, пакъ ћу исцѣлитисе; спаси ме, пакъ ћу спасенъ быти, єръ хвала моя Ты си. Гле! тіи ми говоре: гдѣ є слово Господнѣ? нека дође. А я се не утрудихъ Теби Пастыру послѣдующи, и не пожелихъ човѣчія дана: Ти знашь излазеѣа изъ моихъ устній, предъ

лицемъ су Твоимъ. Не буди ми на туђенѣ, узданѣ си Ты мое у лютъ данъ. Нека се постыде гонительи мои, а я да се не постыдимъ; нека се устраше тіи, а я да се не устрашимъ; наведи на ньи данъ озлобленя, двострукимъ сакрушенѣмъ сатри ихъ. Ово говори Господъ къ мени: иди и стани на враты сынова людій твоихъ, на коя улазе и излазе Цареви Іудини, и на свы' враты Іерусалимски', пакъ ћешь имъ рећи: чуйте слово Господнѣ Цареви Іудини и ева Іудеа и савъ Іерусалимъ, кои улазите на ова врата. Ово говори Господъ: сачувайте душе ваше, и не носите бремена у данъ Субботный, и не излазите враты Іерусалима, и не износите бремена изъ домова вашихъ у данъ Субботный, и никаквога посла не радите; осветите данъ Суботный, као што заповѣдихъ отцевма вашима. И не чуше нит' приклонише уво свое, но осташе тврдоврати већма нег' отцеви ньихови, да Ме не чую, и да не приме науке. И ако Мене послушате, говори Господъ, да не уносите бремена на врата града овога у данъ Субботный, и да светите данъ Субботный, у тай данъ никаква посла да не радите; то ће улазити на врата града овога Цареви и Началницы, кои сѣде на престолу Давідовомъ, долазиће на колы и коньи' свои', тіи и Началницы ньихови, люди Іудини и жительи Іерусалима, пакъ ће обытавати у граду овомъ навѣкъ. И доћиће изъ градова Іудиныхъ и изъ околныхъ Іерусалима и изъ предѣла Веніамінова, и съ поля и съ гора' и съ юга носећи палѣня и жертву и тамянъ и даре и ліванъ, хвалу носећи у домъ Господань. Ако ли Ме не послушате, да светите данъ Субботный, и да не носите бремена, нити да улазите на врата Іерусалима у

данъ Субботный; то ћу запалити ватру у враты нѣговы', и та ће пождерати домове Іерусалимске, нити ће угаситисе.

ГЛАВА 18.

Слово бывше отъ Господа къ Іереміи гласеће: устай и сиђисе у куђу лончарску, пакъ ћешь тамо чути рѣчи Мое. И сиђохсе у куђу лончареку, и тай, гле! правляше посао у камену, и разбисе ссудъ, кой правляше отъ землѣ рукама своима, пакъ опетъ начини изъ тога другій ссудъ, као што се нѣму свиди направити. И буде слово Господнѣ къ мени гласеће: еда као Лончаръ овай нећу моћи створити васъ доме Ісраилѣвъ? рече Господъ: гле! као блато у рукама Лончара, тако сте вы, доме Ісраилѣвъ, у рукама Моима. Најпослѣ ћу говорити на народъ и на царство, да ћу ихъ искоренити и разорити и растурити, и, ако се обрати народъ тай отъ свію своихъ зала, раскаяћусе и нећу ихъ озлобити, коя помыслихъ чинити имъ. И најпослѣ ћу рећи на народъ и царство, да ћу ихъ опетъ сазидати и усадити. А ако узчине зла предъ очима Моима, да не послушаю гласа Мога; то ћу се раскаяти, што рекохъ добро имъ учинити. Па сад' рецы людма Іудиыма и обительма Іерусалима говорећи, ово рече Господъ: гле! Я шалѣмъ на васъ зла, и смышлямъ противу васъ намѣре; нека се дакле свакій обрати съ пута свога влога, пакъ исправите путове ваше и умысле ваше. И рекоше: бышћемо постояни, за развратностма нашима ићићемо, и свакій ћемо чинити што є угодно сердцу му зломе. Зато говори Господъ ово: упытайте сад' язычнике, тко чу такве

страхоте, кое преко мѣре почини дѣва Јераилѣва? Еда ће нестати сиса' у камену, или снѣга съ Лівана? Еда ће уклонитисе вода, кою вѣтаръ яко тера? Будући люди Мои Мене заборавише у залуд' жертвующи, то ће изнемоћи на путовоы свои' и на сгазама вѣчныма, те наиђоше на стазе не имаюће пута за ходанѣ, како да учине землю свою пустолиномъ и на звизжданѣ вѣчно, свакій ће, кой пређе по ньой, зачудитисе и махати главомъ своіомъ. Као вѣтаръ, кой пали, разсѣяћу ихъ предъ непріятельи' ньиховы', леђа а не лице показаћу имъ у данъ погибельи ньихове. И рекоше: ходите да смислимо на Іеремію совѣтъ, еръ неће пропасти законъ отъ премудрога, ни слово отъ Пророка; ходите да га поразимо єзыкомъ, и да не пазимо на све нѣгове рѣчи. Погледай, Господе, на ме, и услыши гласъ оправданя мога. Еда се зла враћаю за добра? те говорише рѣчи противу душе мое, и сакрыше ми мученѣ свое; помени ме стоявшега предъ Тобомъ, да добро за ньи говоримъ, да отвратимъ гнѣвъ Твой отъ ньихъ. Съ тога предай сынове ньихове глади, и скупи ихъ у руке мача; жене ньихове нека буду безчадне и удове, а мужеви ньихови нека смрћу убіени буду, и младићи ньихови нека мачемъ падну у рату. Нека буде якъ по домовы ньиховы', напусти на ньи разбойнике изненада, почемъ се договорише у совѣту, да ме ухвате, и сакрыше замке противу мене. Но Ты, Господе, знашь савъ совѣтъ ньиховъ противу мене на смрть; не очисти беззаконія ньихова и грѣхе ньихове испредъ лица Твога, нека буде болѣсть ньихова предъ Тобомъ, и у време ярости Твое казни ихъ.

ГЛАВА 19.

Ово ми рече Господъ: иди и прибави ссудъ лончарскій печенъ, пакъ доведи отъ стараца людскихъ и отъ стараца Свештеничкихъ, те изиђи на мѣсто многогробно сынова Енноновыхъ, кое є близу преддверя сунчаныхъ врата, и прочитай имъ тамо све рѣчи, кое ти Я будемъ казати. И рећићешь имъ: чуйте слово Господнѣ, Цареви Іудини и люди Іудини и жительи Іерусалима и кои улазите крозъ ова врата; ово говори Господъ сила' Богъ Ісраилѣвъ: гле! Я ћу навести зла на ово мѣсто, да ће свакоме, кой чуе та, зазвечати у ушима нѣговыма. Будући оставише Мене, и туђимъ учинише мѣсто ово, и жертваше на нѣму боговма туђима, кое не познаваше тіи и отцеви ньихови, и Цареви Іудини напунише мѣсто ово крвлю невиныхъ, и сазидаше высока Ваалу на спальиванѣ сынова своихъ ватромъ у жертванѣ Ваалу, коя не заповѣдихъ нити говорихъ, нити дођоше на срдце Мое: зато иду, гле! дани, говори Господъ, и мѣсто ово нећесе выше звати падежемъ и мѣстомъ многогробнымъ сынова Енноновыхъ, но мѣстомъ многогробнымъ кланя. И расточићу совѣтъ Іудинъ и совѣтъ Іерусалима у мѣсту овомъ, и свалићу ихъ мачемъ предъ непріятельи' ньиховы' и у рукама оныхъ, кои имъ о животу раде; а лѣшине ньихове даћу на ело птицама небеснымa и звѣровма земнымa. Градъ ћу овай метнути на разоренѣ и на звижданѣ, свакій, кой мимоиђе, зачудићесе томе, и зазвиждаће надъ свомъ несрећомъ нѣговомъ. И естиће месо своихъ сынова и тѣло своихъ кћерій, и свакій ће тѣло друга свогаести у тѣсноћи и невольи, коіомъ ће скучити ихъ непріятельи ньихови ра-

деħи имъ о животу. Пакъ скруши ссудъ предъ очима людій излазеħихъ съ тобомъ, и реħиħешь имъ, ово говори Господъ сила': тако ħу сакрушити люде ове и градъ овай, као што се скруши ссудъ овай земљяный, кой не може выше цѣо быти, и у Тофіту ħе погребстисе тога ради, што неħе быти другога мѣста за погребаванħ. Тако ħу учинити мѣсту овоме, говори Господъ, и обытательма нѣговыма, да подровимъ градъ тай као падаюħій. И быħе домови Іерусалима и домови Царева Іудиныхъ као мѣсто падаюħе отъ своихъ нечистота' по свы' домовы, у коима жертвоваше на свои' крововы цѣлой войски небесной, и приносише приливе боговма туђима. И доħе Іереміа съ мѣста падежа, куд' га посла Господъ прорицати, и стане у двору дома Господня, пакъ рекне свыма людма; ово говори Господъ сила' Богъ Ісраилѣвъ: гле! Я ħу навести на градъ овай и на све градове нѣгове и на сва села нѣгова свако зло, кое самъ рекао на нѣга: ербо ствргнуше вратове свое, да не чую заповѣстій Моихъ.

ГЛАВА 20.

Пасхоръ сынъ Еммеровъ Свештеникъ, кой е поставлѣнъ быо Началникомъ у дому Господнѣмъ, чуе прорицаюħега Іеремію те рѣчи. И удари Пасхоръ Іеремію Пророка, и бацы га у кладе, кое бѣху на Веніаміновы' враты горньи' у дому Господнѣмъ. А кад' буде уютру, изведе Пасхоръ Іеремію изъ клада'; и рече му Іереміа: не, Пасхоръ, нарече Господъ име твое, но преселника отсвуда; еръ ово говори Господъ: гле! Я ħу те дати у преселенħ и све другове твое, те ħе пасти мачемъ сво-

ихъ непріятеля', и очи твое видиће, тебе и свега Іуду даћу у руке Цара Вавилонска, пакъ ће ихъ отвести у Вавилонъ, и поубіяти ихъ мачевма. И даћу сву силу града овога, и све иманѣ нѣгово, и сва блага Цара Іудина у ууке нейріятельма нѣговыма, те ће ихъ разграбити, узети, и отвести у Вавилонъ. А ты, Пасхоръ, и сви обытательи дома твога отићићете у робство, и доћићешь у Вавилонъ па тамо умрети, и тамо се погребсти ты и сви другови твои, коима си прорипао лажь. Преваріо си ме, Господе, и преваренъ самь, ячій си отъ мене, па си побѣдіо; васданъ самь на подсмѣхъ быо, сви ми се ругаю. Што се горкомъ бесѣдомъ насмѣемъ, отбацанѣ и бѣду наводимъ, зато ми буде слово Господнѣ на понашанѣ и подсмѣхъ васданъ. И рекохъ: нећу споменути име Господнѣ, нити отсад' говорити у име Нѣгово, те буде у срдцу момъ као ватра горућа, палећа у костима моима, пакъ равслабихъ отсвуда, и не могу подносити, єръ слушахъ досаде изскупившихсе многихъ унаоколо: нападайте, да нападнемо на нѣга сви люди другови нѣгови, мотрите на помышлѣнѣ нѣгово, ако се како превара, те га надячамо, и отмаштенѣ му наше учинимо. Али є Господъ са мномъ као борацъ крѣпакъ: зато потераше, и уразумѣти не могоше; постыдишесе яко, што не разумѣше безчестія свога, кое ће навѣкъ незаборавлѣно быти. И Ты Господе сила', Кой искушавашь праведна, Кой познаешь утробе и срдца, молимъ Ти се, да видимъ отмаштенѣ Твое на ньима, єръ Теби открыхъ парницу мою. Пойте Господу, хвалите Господа, што избави душу убогога изъ руке злыхъ. Проклетъ данъ, у кой се родихъ, данъ, у кой ме роди мати моя, не быо благословенъ. Проклетъ човѣкъ, кой обяви отцу моме и ре-

че: роди ти се мужко дѣте, и што га обрадова радосћу. Нека буде човѣкъ тай као градови, кое развали Господъ яросћу, и не раскаясе; нека слуша ютромъ якъ, и рыданѣ у време полудневно, што ме ніе убіо у утроби материной, те бы ми мати моя была гробъ мой, и материца вѣчнога зачећа. Зашт' изиђохъ изъ утробе, да гледимъ муке и болѣсти, те се скончаше у постыђеню дани мои?

ГЛАВА 21.

Слово бывше отъ Господа къ Іереміи, кад' посла къ нѣму Царъ Седекіа Пасхора сына Мелхіина, и Софонію сына Васаіева, Свештеника, говорећи: Упытай за насъ Господа, єръ Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій устаде на насъ; хоће ли учинити Господъ съ нама по свы' Свои' чудесы, да отиде отъ насъ? И рече имъ Іереміа; тако рецыте Седекіи: ово говори Господъ Богъ Ісраилѣвъ: ево Я обраћамъ оружія борна, коя су у рукама вашима, коима се вы ополчавате противу Цара Вавилонска и Халдійска, кои васъ обколяваю унаоколо ванъ зидова; и скупићу та посред' града овога, и борићусе Я за васъ рукомъ простртомъ и мышцомъ крѣпкомъ съ яросћу и гнѣвомъ великимъ. И побићу све обытаваюће у граду овомъ, люде и скотове пропасћу великомъ, пакъ ће изумрети. А затымъ ћу, тако говори Господъ, Седексію Цара Іудина и слуге нѣгове и люде нѣгове и заоставше у граду овомъ отъ пропасти глади и мача дати у руке Навуходоносора Цара Вавилонска и у руке ныиховыхъ непріятеля' и у руке оныхъ, кои имъ о животу раде, те ће ихъ побити оштрлѣмъ мача; и нећу ихъ по-

штедити, нити ћу имъ милостивъ быти. Рећићешь людма овыма, ово говори Господъ: гле! Я даемъ предъ вама путъ живота и путъ смрти. Тко у граду овомъ обытава, умреће мачемъ глађу и поморомъ; а тко излазећи пребѣгне къ Халдеянма обколяваюћима васъ, живъ ће быти, животъ му у робетву, а живъ ће быти. Єръ утврдихъ лице Мое на овай градъ на зло, а не на добро, рече Господъ; у руке Цѧра Вавилонска предаћесе, пакъ ће га ватромъ спалити. Доме Цара Іудина! чуйте слово Господнѣ; доме Давідовъ! ово говори Господъ: држите сутра судъ, и исправите и избавите силомъ угнѣченога изъ руке обидника, да се не запали ярость Моя као ватра, и разгорѣћесе, а неће быти тко да угаси сбогъ злыхъ вашихъ дѣла'? Гле! къ теби, кой обытавашь у якой польской долини, рече Господъ, Я ћу васъ, кой говорнте: тко ће ући у домове наше? посѣтити по злыма дѣлма вашима, рече Господъ, и запалићу ватру у шуми нѣговой, пакъ ће поести сва, коя су около нѣга.

ГЛАВА 22.

Ово рече Господъ: иди и уђи у домъ Цара Іудина, па му ту рецы ово слово, и рећићешь: чуй слово Господнѣ, Царе Іудинъ, кой сѣдишь на престолу Давідовомъ, ты и домъ твой и слуге твои люди и кои улазе на ова врата. Ово говори Господъ: чините право и правду, и избавите угнѣченога силомъ изъ руке обидника нѣговога, и пришелца и сироту и удовицу не опечалите, не угнѣтавайте беззаконо, и невине крви не проливайте на овомъ мѣсту. Єръ ако тако чинећи испуните слово ово, то ће улазити на врзта овога дома Цареви,

кои сѣде на престолу Давідовомъ, и кои сѣдаю на кола и на конѣ, тіи и слуге ньихови и люди ньихови. Ако ли не послушате рѣчій овыхъ, Самъ Собомъ заклео самъ се, рече Господъ, да ће пустыньомъ быти домъ овай. Єръ тако говори Господъ на домъ Цара Іудина: Галаадъ ты Мени глава Ліванска, ако те не учинимъ пустыньомъ, градовы необытаваны,' и навесћу на те убицу човѣка и сѣкиру нѣгову, пакъ ће посѣћи избране кедре твое и бацыти на ватру. И проћиће многи народи крозъ овай градъ, и свакій ће ближнѣму своме рећи: зашт' тако учини Господъ граду овоме великоме? а они отговараю: тога ради, што оставише завѣтъ Господа Бога свога, и кланяшесе боговма туђима, и служише имъ. Не плачите надъ мртвымъ, нит' рыдайте за ньимъ; плачъ плачите за излазећимъ, єръ се неће выше вратити, нити ће выше угледати землю рођеня свога; почемъ Селлиму сыну Іосіину Цару Іудину царствующем' умѣсто Іоссіе отца свога, кой є изишао изъ овога мѣста, ово рече Господъ: неће выше вратитисе амо, него ће на мѣсту томъ, куда самъ га превео, тамо умрети, а землѣ ове неће выше вратити, нити ће выше угледати. Тежко ономе, кой зида кућу свою съ неправдомъ и горнице свое неправо, кодъ кога ближныій нѣговъ ради безъ плате, и награде му не дае. Кой рече: кућу себи сазидаћу пространу, и горнице широке съ отворенима окнама и сводовы кедровы' изшараны' црвениломъ. Еда ћешь царствовати. те се ты оштришь Ахазомъ отцемъ твоимъ? не єду, нити пію; болѣ ти є было, судити и чинити правду благу. Не познаше, не судише право смѣрноме и сиромаху; ніе ли теби до тога, не знати Мене? рече Господъ. Нису ето очи твое добре нити срдце твое благо, но къ сребролюбію твоме и проливаню крви не-

вине и къ обидама и къ убиству; за тыма є теби. Зато ово рече Господъ Іоакіму сыну Іосіину Цару Іудину: тежко човѣку овоме, неће га оплакати: яо брате! нити зарыдати за ньимъ: ухъ мени Господине! Укономъ ће магарећимъ погребстисе, вученъ избаченъ ће быти ванъ врата Іерусалима. Узиђи на Ліванъ, и повичи, и у Васанъ пусти гласъ твой, пакъ повичи на ону страну мора, еръ сатрвени су сви твои любимцы. Говорихъ ти при паданю твомъ, па си рекао: нећу да чуемъ; то є путъ твой отъ младости твое, што ниси послушао гласа Мога. Све Пастыре твое вѣтаръ ће попасти, и любимцы твои у робство ће поћи, пакъ ћешисе онда постыдити и посрамити отъ свію любећихъ те. Кой сѣдишь на Лівану и гнѣздишисе међу кедрама, стењећешь, кад' ти дођу болови као родилѣ. Живимъ Я, рече Господъ, ако буде Іехоніа сынъ Іоакіма Царъ Іудинъ, прстенъ на руцы Моіой десной, истргнућу те отуда, и предаћу те у руке оныма, кои ти о животу раде, и у руке, коихъ се ты боишь, и у руке Навуходоносора Вавилонска, и у руке Халдеянма. И отбацыћу те и матерь твою, коя те роди, у туђу землю, у коіой нисте рођени, и тамо ћете умрети. А у землю, у кою тіи душама своима повратитисе желе, вратитисе неће. Обезчестисе Іехоніа, као непотребанъ ссудъ, еръ отбаченъ бы тай и сѣме нѣгово, пакъ избаченъ бы у землю, кою не познаваше. Земльо, земльо, земльо! чуй слово Господнѣ. Ово рече Господъ: запиши мужа тога као отбачена, мужа, кой крозъ свое дане среће имати неће; еръ неће ни отъ сѣмена нѣговога быти мужъ, кой ће сѣсти на престолъ Давідовъ, и власть имати унапредакъ у Іуди.

ГЛАВА 23.

Тежко Пастырма, кои губе и растерую овце паствe Мое, рече Господъ. Тога ради ово вели Господъ Богъ Ісраилѣвъ къ пасуѣима люде Мое: вы сте распудили овце Мое, и отбацысте ихъ, и не посѣтисте ихъ; гле! Я ћу васъ посѣтити по злобы намышляя' вашихъ, рече Господъ. И Я ћу собрати останке стада Мога отъ свію земаля, у кое ихъ избацыхъ тамо, и вратиђу ихъ на селишта ньихова, пакъ ће нарасти и умножитисе. И поставиђу Пастыре надъ ньима, кои ће ихъ пасти, па се неће выше бояти нити се ужаснути, и неће ни еданъ погинути изъ броя, рече Господъ. Гле! иду дани, рече Господъ, и подиђиђу Давіду опетъ востокъ праведный, и царствоваће Царъ, и быће премударъ, и судиће право по правди на земльи. У нѣгове дане Іуда ће спастисе, и Ісраиль ће остати у надежди, и ово є име, коимъ ће га назвати: Господъ нашъ праведанъ. Ето зато иду дани, рече Господъ, пакъ неће выше ређи: живи Господъ, Кой изведе сынове Ісраилѣве изъ землѣ Египетске; него: живи Господъ, Кой изведе сѣме дома Ісраилѣва изъ землѣ сѣверне и изъ свію земаля, у кое ихъ растури тамо, пакъ ће обытавати у земльи своіой. О Пророцыма сердце є мое сатрвено у мени, затрепташе све кости мое, быхъ као човѣкъ піянъ и као човѣкъ, кога савлада віно, отъ лица Господня и отъ лийа благолѣпія славе Нѣгове. Єръ прелюбодѣйствомъ напунѣна є земля, па сбогъ тога заплакасе земля, осушишесе паше пустыньске, те владанѣ ньихово постаде зло, и снага ньихова такоће. Будуђи Пророкъ и Свештеникъ оскврнавишесе, и у дому Момъ нађохъ зло ньихово, рече Господъ; тога ради путъ ће

ньиховъ быти имъ склизавъ у тами, подтакнуѣесе и пасти на нѣму; еръ ћу навести на ньи зла у доба посѣте ньихове, рече Господъ. И у Пророцы Самарянски' видихъ беззаконія, прорицаше у име Ваала, и вараше људе Мое Израиля. И у Пророцы' Іерусалимски' вудихъ ужасна, прелюбодѣйствую, теже на лажь, и крѣпе руке невалялствама, да се свакій ихъ не отврати отъ пута свога злога; быше Ми сви као Содомъ, и обытаваюћи у пѣму као Гоморръ. Тога ради тако рече Господъ сила' къ Пророцыма: Я ћу ихъ, гле! нарашити пеленомъ и напоити ихъ жучи, еръ отъ Пророка' Іерусалимскихъ изиђе оскврнѣнѣ на сву землю. Ово говори Господъ сила': не слушайте рѣчій Пророка', кои вамъ проричу, и ваараю васъ; што имъ срдце свое види, то говоре, а не изъ уста Господньихъ; отбацуюћима Мене говоре, рече Господъ: миръ ће вамъ быти и свыма, кои иду за похотама своима, и свакоме кой ходећем' за невалялствомъ срдца свога, рекоше: неће васъ снаћи зла. Єръ тко є было у совѣту Господнѣмъ, па видіо и чуо рѣчи Нѣгове? тко є узео на умъ слово Нѣгово и чуо? Гле! бура отъ Господа и яростя излази на сатрешенѣ, съ наглосћу доћиће на нечестиве, а натрагъ се выше вратити неће ярость Господня, докъ не учини то, и докъ не изврши помышлѣнѣ срдца Свога; у послѣднѣ дане уразумѣћете совѣтъ Нѣговъ. Не шиляхъ Пророке, а они трчаше; не говорихъ имъ, а они прорицаше. И кад' бы стали у совѣту Момъ, чувеныма бы учинили рѣчи Мое, и отвратили бы људе Мое отъ пута ньиховога злога и отъ намѣра' ньиховыхъ злыхъ. Я самь Богъ, Кой се приближуемъ, говори Господъ, а не издалека. Хоће ли тко у потаи сакрытисе, и Я ли га видити нећу? рече Го-

сподъ. Чухъ што говоре Пророцы прорицаюћи у име Мое лажь, и говорећи: видихъ санъ, видихъ санъ. Доклѣ ће быти у срдцу Пророка', прорицати лажь и пророчествовати преваре срдца свога? мыслити да ће заборавлѣнъ быти законъ у ньиховы' сановы, кое казую свакій ближнѣму своме, као што заборавише отцеви ньихови име Мое сбогъ Ваала. Пророкъ, кой има сновиђенѣ, нек' казуе санъ свой; а кой има слово Мое, нек' говори слово Мое у истини; шта є плева спрамъ пшенице? тако слово Мое, рече Господъ. Еда нису рѣчи Мое као горућа ватра, рече Господъ, и као маль, кой дроби каменъ? Тога ради, гле! Я самъ, рече Господъ, противу Пророка', кои краду рѣчи Мое свакій отъ ближнѣга свога. Гле! Я самъ, говори Господъ, на Пророке, кои износе пророчества єзыкомъ, и бораве дреманѣ свое. Гле! Я самъ на Пророке, кои прорицаю сне лажльиве, рече Господъ, и казываше те, пакъ праваше люде Мое лажама своима и праварама своима, а Я ихъ не послахъ нит' заповѣдихъ имъ, пакъ неће ползомъ усрећити люде ове, рече Господъ. И ако запытаю люди ови, или Пророкъ, или Свештеникъ, говорећи: кое є бреме Господнѣ? рећићешь имъ: вы сте бреме, и сбацыћу васъ, рече Господъ. И Пророкъ и Свештеникъ и люди, кои рекну, бреме Господнѣ, посѣтићу отмаштенѣмъ човѣка тога и домъ нѣговъ. Тако рецыте свакій ближнѣму и брату своме, шта отговори Господъ, и шта рече Господъ? И бреме Господнѣ неће више споменутисе, єръ ће свакоме быти бреме слово Нѣгово; а вы преокренусте рѣчи Бога живога, Господа сила', Бога нашега. То рецы Пророку, шта ти отговори Господъ, и шта ти рече Господъ? Ако ли рекнете: бреме Господнѣ! на то овако говори

Господъ: будући рекосте рѣчь ту, бреме Господнѣ, Я послахъ къ вамъ и рекохъ: не говорите бреме Господнѣ. Зато ћу, гле! Я узети и сбацыти васъ и градъ, кой дахъ вама и отцевма вашима, испредъ лица Мога. И даћу васъ на поругу вѣчну и на срамоту вѣчну, коя се никда заборавомъ загладити неће.

ГЛАВА 24.

Показа ми Господъ, и гле! двѣ котарице пуне смокава метнуте предъ храмомъ Господньимъ, кад' већь преведе Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій Іехонію сына Іоакімова, Цара Іудина, и Началнике нѣгове и Художнике и сужнике и богате изъ Іерусалима, и преведе ихъ у Вавилонъ. Котарица єдна смокава врло добрыхъ, као што обычно бываше смокве првыхъ времена; а друга котарица врло невалялыхъ смокава, кое ніе можно єсти сбогъ худости ньихове. И рече Господъ къ мени: Іереміе! шта ты видишь? и рекохъ: смокве; смокве добре, врло добре, и неваляле, врло неваляле, кое ніе можно єсти сбогъ худости ньихове. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: ово говори Господъ Богъ Ісраилѣвъ: као што су смокве ове добре, тако познаемъ преселѣне Іудеане, кое послахъ изъ овога мѣста у землю Халдейску на добро. И утврдићу очи Мое на ньима на добро, и превесћу ихъ опетъ у ову землю на добро, и сазидаћу ихъ опетъ, а не разорити, и усадићу ихъ, а не исчупати. И даћу имъ срдце, да Ме познаду, да самь Я Господъ, пакъ ће Ми быти люди, и Я ћу имъ быти Богъ, почемъ ће обратитисе къ Мени свымъ срдцемъ своимъ. А као што су смокве неваляле, кое ніе можно єсти сбогъ худости ньихове,

ово рече Господъ: тако ћу предати Седекію Цара Іудина и Началнике нѣгове и останакъ Іерусалима, кои осташе у граду овомъ, и кои обытаваю у земльи Египетской; пакъ ћу ихъ дати на расточенѣ и озлоблѣнѣ свыма царствама земныма, те ће быти на поругу и на причанѣ и на ненависть и на проклетство по свы' мѣсты, у коя ихъ протерахъ. И послаћу на ньи мачъ и гладь и пропасть, догодъ не исчезну са землѣ, кою дахъ ньима и отцевма ньиховыма.

ГЛАВА 25.

Слово бывше къ Іереміи на све люде Іудеане у четврту годину Іоакіма сына Іосіина, Цара Іудина; та є година прва Навуходоносору Цару Вавилонскоме. То изговори Іереміа Пророкъ свыма людма Іудиныма и свыма обытательма Іерусалима, и рекне: у тринайсту годину Іосіе сына Амосова, Цара Іудина, и све до овога дана, ово є двадесетъ трећа година, буде слово Господнѣ къ мени, и говорихъ вамъ рано устаюћи и казуюћи; а вы не слушасте. И Господъ пошиляше къ вама све Свое слуге Пророке устаюћи зоромъ и шалюћи, па не слушасте, нит' приклонисте уши ваше, да чуете, кад' говораше: вратитесе свакій съ пута свога злога и отъ найгорыхъ умышляя' вашихъ, пакъ ћете обытавати на земльи, кою даде Господъ вама и отцевма вашима отъ вѣка и све довѣка. И не идите за боговма туђима служити имъ, и кланяти имъ се, да не гнѣвите Мене дѣлы руку' вашихъ, па да вамъ зло учинимъ. И не послушасте Ме, рече Господъ, да Ме не дражите на гнѣвъ дѣлы руку' вашихъ себи на зло. Тога ради ово говори Го-

сподъ сила': будуħи не послушасте рѣчи Мое, то ћу ево послати и узети сва племена сѣверна, рече Господъ, и Навуходоносора Цара Вавилонска слугу Мога, и довесћу ихъ на ову землю и на обытателѣ нѣне и на све народе, кои су около нѣ, пакъ ћу ихъ убити и изложити их'ь на ужасъ и на звизжданѣ и на поругу вѣчну. Угушићу у ньима гласъ радости и гласъ веселя, гласъ женика и гласъ невѣсте, пріятанъ мирисъ уля и свѣтлость свѣћника. Пакъ ће быти сва земля ова запуштена и на ужасъ, и тіи ће робовати међу народы Цару Вавилонскоме седамдесетъ година'. А кад' се навршн седамдесетъ година', посѣтићу Цара Вавилонска и онай народъ, рече Господъ, беззаконія ньихова, и землю Халдейску, пакъ ћу учинити ту пустыньомъ вѣчномъ, и на землю ћу ону навести све Мое рѣчи, кое изговорихъ на ню, написане све у кньиги овой, и кое прорече Іереміа на све народе, ербо имъ служише, кад' быше народи многи и Цареви велики, и вратићу имъ по дѣлы ньиховы' и по радньи руку' ньиховыхъ. Колико прорече Іереміа на све стране, еръ тако говори Господъ Богъ Ісраилѣвъ: узми чашу віна ярости ове изъ руке Мое, да напоишь све народе, къ коима ћу те Я послати; нека испію и сметусе и полуде, кад' виде мачъ, кой ћу Я послати међу ньи. И узохъ чашу изъ руке Господнѣ, и напоихъ све народе, къ коима ме посла Господъ: Іерусалимъ и градове Іудине, и Цареве нѣгове и Князеве нѣгове, да буду пустыньомъ непроходномъ на поругу и проклетство као овай данъ, и Фараона Цара Египетскога, и слуге нѣгове и Началнике нѣгове и све люде нѣгове и све свойте нѣгове, и све Цареве землѣ Усъ, и све Цареве инородне, Аскалона и Газу и Аккарона и останакъ Азота

и Ідумею и Моавітиду и сынове Аммонове, и све Цареве Тирске и Цареве Сидонске и Цареве кои су съ оне стране мора, и Дедана и Темана и Роса, и свакога обріянога по лицу нѣговоме, и све Цареве Арабіе, и све свойте обытаваюће у пустыньи, и све Цареве Замврійске и све Цареве Єламске и све Цареве Перске и све Цареве на востокъ далѣ и ближе, свакога къ брату нѣговоме, и сва царства коя су на лицу землѣ, и Царъ Сесахъ испиће послѣ ньихъ. И рећићешь имъ, тако рече Господъ сила' Богъ Ісраилѣвъ: пите и опитесе и изблюйте, и падните и не устаните отъ лица мача, кой ћу Я послати сред' васъ. И ако не усхту примити чашу изъ руке твое да пію, рећићешь имъ, тако рече Господъ: піюћи пите; єръ у граду, у комъ се назва име Мое, Я ћу почети озлобльвати, па се вы чисћенѣмъ очистити нећете, єръ Я призывамъ мачъ на све сѣдеће на земльи, рече Господъ сила'. А ты ћешь прорећи на ньи све ове рѣчи, и рећићешь: Господъ ће съ высине дати судъ, са светога Свога пустиће гласъ Свой, слово ће прорећи на мѣсто Свое, а ови као берући віноградъ отговараю; и на све сѣдеће на земльи наиће пагуба, на часть землѣ, єръ судъ е Господа надъ народы, Онъ има судити свакоме тѣлу; а нечестиви предани быше мачу, говори Господъ. Тако говори Господъ: гле! зла прелазе съ народа на народъ, и вихоръ великъ излази отъ края землѣ, па ће быти ранѣни отъ Господа у данъ Господань отъ края землѣ и до накрай землѣ; неће оплакатисе нити прибратисе ни погребстисе, у смету ће остати на површку землѣ. Ускликните Пастыри, повикните и заплачитесе овнови овчіи, єръ се навршише дани ваши за кланѣ, попадаћете као овнови избрани, и Пастыри неће

утеħи, и избаве нема овновма овчiима. Гласъ яука Пастырска, вриска оваца и овнова, што уништи Господъ паше ньихове, и останцы мира уħутаħе при погледу ярости Господнħ. Остави као лавъ станиште свое, почемъ земля ньихова постаде непроходномъ отъ погледа на мачъ великiй.

ГЛАВА 26.

У почетку царствованя Іоакiма сына Іосiина буде слово отъ Господа ово. Тако рече Господъ: стани у двору дома Господня, и проповħдай свыма Іудейма, улазеħима у домъ Господань кланятисе, све рħчи, кое ти наложихъ проповħдати имъ; не изостави ни едне. Можда ħе послушати, те ħе обратитисе свакiй отъ пута свога злога, пакъ ħу престати отъ зала, коя мыслимъ учинити имъ за зле умышляе ньихове. И рекиħешь, тако рече Господъ: ако не послушате Мене, да идете по законы Мои', кое вамъ дахъ на ваше очи, да слушате рħчи слугу' Моихъ Пророка', кое Я вамъ шалħмъ изютра, и послахъ, и не послушасте Мене; то ħу учинити домъ овай као Силомъ, и градъ ħу овай предати клетви свiю народа' све землħ. И чуше Жрецы и и Лажопророцы и сви люди Іеремiю говореħа те рħчи у дому Господнħмъ. А кад' преста говорити сва, коя наложи му Господъ говорити свыма людма, Жрецы и Лажопророцы и сви люди ухвате Іеремiю, говореħи: нека смрħу умре; зашт' прорече именемъ Господньимъ говореħи: као Силомъ быħе домъ овай, и градъ овай пустъ безъ жителя'. И скупишесе сви люди на Іеремiю у дому Господнħмъ. Чуше и Князеви Іудини рħчи те,

пакъ дођу изъ дома Царева у домъ Господань, и сѣдну у преддверю новыхъ врата' дома Господня. Жрецы и Лажопророцы рекну Князевма и свыма людма, говорећи: смртный судъ овоме човѣку, еръ прорече на овай градъ, као што ушима вашима чусте. А Іереміа рече свыма Князевма и свыма людма, говорећи: Господъ ме посла прорећи на домъ овай и на градъ овай све рѣчи, кое чусте. И сад' поболшайте путове ваше и дѣла ваша, послушайте гласъ Господа Бога вашега. и Господъ ће престати отъ зала, коя е изрекао на васъ. И ево самь я у рукама вашима, учините ми као што вамъ е угодно, и као што вамъ се болѣ види; но разумите и знайте, да, ако мене убіете, крвь ћете невину наметнути на се и на градъ овай и на живеће у нѣму; еръ заиста посла ме Господъ, у уши ваше говорити све ове рѣчи. И рекоше Князеви и сви люди Жрецевма и Лажопророцыма: ніе човѣку овоме смртный судъ, еръ у име Господа нашега говораше намъ. И усташе мужева отъ Старѣшина' земальскихъ, па рекоше свему Собору людскоме, говорећи: Міхеа Моратітскій бяше пророчествуюћи у дане Єзекіе Цара Іудина, и рече свыма людма Іудиныма, говорећи, тако рече Господъ: Сіонъ ће као њива узорагисе, и Іерусалимъ ће быти као путъ непроходанъ, и гора храма быће шумскій лугъ. Еда га Єзекіа Царъ Іудинъ и сви люди Іудини осудише на смрть, и убише? не убояше ли се Господа? и будући се помолише лицу Господню, престане Господъ отъ зала, коя е изрекао на њи. И мы учинисмо зла велика противу нашихъ душа'. И бяше човѣкъ проричући именемъ Господньимъ Уріа сынъ Самеовъ изъ Каріатіарима, и прорече на градъ овай и о

земльи овой по свыма рѣчма Іеремійныма. Кад' чу Царъ Іоакімъ и сви Князеви све рѣчи нѣгове, науме убити га, а Уріа чувши побоисе, побѣгне и дође у Египетъ. Царъ Іоакімъ пошлѣ люде у Египетъ, Елдатана сына Ахорова и мужеве съ ньимъ у Египетъ, па га изведоше отуда, и доведоше къ Цару, те га посѣче мачемъ, и бацы га у гробъ сынова людій своихъ. Но рука Ахікама сына Сафаніина бяше съ Іереміемъ, да га не убію.

ГЛАВА 27.

У почетку царствованя Іоакіма сына Іосіина Цара Іудина буде слово ово къ Іереміи отъ Господа, гласеће, тако рече Господъ: начини си ланце и кладе, па ихъ метни на свой вратъ, и пошльи ихъ къ Цару Ідумейску и къ Цару Моавску и къ Цару сынова Аммоновыхъ и къ Цару Тирску и къ Цару Сідонску преко Посланика' ньиховыхъ идућихъ у Іерусалимъ поздравити Седекію Цара Іудина. И наложи имъ рећи Господама своима, тако рече Господъ Богъ Ісраилѣвъ, тако рецыте Господама своима: Я створихъ землю и човѣка и скотове, кои су на лицу землѣ, крѣпосћу Моіомъ великомъ и мышцомъ Моіомъ высокомъ, пакъ ћу ю дати, коме Ми буде угодно предъ очима Моима. А сад' Я дадохъ сву землю сву у руке Навуходоносору Цару Вавилонскоме, да му служе, и звѣрове польске дадохъ му, да му раде. И сви народи нѣму ће служити и сыну нѣговоме и сыну сына нѣговога, докъ не дође време земльи нѣговой и нѣму самоме, и служиће му народи многи и Цареви велики. Страну пакъ и народе, ако кои не буду служили Цару

Вавилонскоме, и кои не подклоне вратъ свой у ярамъ Цара Вавилонскога, посѣтићу мачемъ и глађу, рече Господъ, докъ се не скончаю у руцы нѣговой. Но вы не слушайте Лажопророке ваше и оне, кои вамъ врачаю, и кои вамъ сне казую, ни врачаня ваша ни ваше баятелѣ, говореће: не служите Цару Вавилонскоме; єръ тіи вамъ лажь проричу, да бы се вы удалили отъ землѣ ваше, да избачени будете и погинете. А страну, коя склони вратъ свой подъ ярамъ Цара Вавилонска и послужи му, оставићу на своіой земльи, говори Господъ, пакъ ће ю орати и населитисе на ньой. И Єзекіи Цару Іудину говорихъ по свыма тыма рѣчма, говореѣи: склоните вратове ваше подъ ярамъ Цара Вавилонска, и служите нѣму и людма нѣговыма, пакъ ћете живи быти. Зашто умирете ты и люди твои мачемъ и глађу и моромъ, као што рече Господъ странама, кое не хтѣше служити Цару Вавилонскоме? Не слушайте рѣчи Пророка' говореѣихъ вамъ: не служите Цару Вавилонскоме, єръ неправедно вамъ тіи проричу; почемъ не послахъ ихъ, рече Господъ, а тіи проричу именемъ Моимъ о неправди, да бы васъ погубили, и погинућете вы и Пророцы ваши, кои вамъ проричу лажна по неправди. Вама и свыма людма овыма и Жрецыма говорихъ и рекохъ; тако рече Господъ: не слушайте рѣчій Пророка', кои вамъ лажь проричу, и говоре: гле! ссуди дома Господня вратиѣесе изъ Вавилона сад' скоро; єръ лажь вамъ проричу; не послушайте ихъ, но служите Цару Вавилонскоме, да живи будете; зашт' даете да буде градъ овай пустъ? Ако су Пророцы, и ако є у ньима слово Господнѣ, нека предстану Господу Сведжителю, да не отиду у Вавилонъ ссуди, кои осташе у дому Господнѣмъ и у дому Цара Іудина и у Іерусалиму. Єръ

тако говори Господъ Сведржитель о столповы и о умывалницы и о подставама и о други' ссудовы, кои осташе у граду овомъ, кое не узе Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій, кад' пресели Іехонію сына Іоакімова Цара Іудина изъ Іерусалима у Вавилонъ, и све Старѣшине Іудине и Іерусалимске. Єръ тако говори Господъ Сведржитель Богъ Ісраилѣвъ о ссудовы оставши' у дому Господнѣмъ и у дому Цара Іудина и у Іерусалиму: у Вавилонъ ће пренетисе, и тамо ће быти све до дана посѣте свое, говори Господъ; и заповѣдиђу пренети ихъ, и вратити натрагъ на мѣсто ово.

ГЛАВА 28.

У четврту годину царствованя Седекіе Цара Іудина истога мѣсеца рече ми Ананіа сынъ Азоровъ лажльивый Пророкъ Гаваонітскій у дому Господнѣмъ предъ очима Жрецева и свію людій, говорећи, тако рече Господъ Сведржитель Богъ Ісраилѣвъ: сакрушихъ ярамъ Цара Вавилонска; іоштъ двѣ године дана, вратиђу Я на ово мѣсто све ссуде дома Господня, кое узе Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій съ мѣста овога, и пренесе ихъ до Вавилона, и Іехонію сына Іоакімова Цара Іудина и све преселѣнѣ Іудино ушавше у Вавилонъ вратиђу на ово мѣсто, говори Господъ, єръ ћу сакрушити ярамъ Цара Вавилонска. И рече Іереміа Пророкъ Ананіи Лажопророку предъ очима Жрецева и предъ очима свію людій стоећихъ у дому Господнѣмъ; и рече Іереміа: заиста тако нек' учини Господъ, нек' потврди Господъ твою рѣчь, кою ты проричешь, да ссуде дома Господня и све преселѣне поврати изъ Вавилона на мѣсто ово. Али чуйте слово ово, кое гово-

римъ я у уши ваше и у уши свію людій: Пророцы бывши пре мене, и пре васъ отъ вѣка, прорекоше на многе землѣ и на царства велика о рату и о пропасти и о глади; Пророкъ, кой прорече миръ, кад' се сбуде слово, познаю Пророка, кога имъ посла Господъ у вѣри. И Ананіа предъ очима свію людій скине кладе съ врата Іеремійна, и изломи ихъ. И рече Ананіа предъ очима свію людій, говорећи, овако рече Господъ: тако ћу изломити ярамъ Навуходоносора Цара Вавилонска до двѣ іоштъ године дана' съ врата свію народа'; и отиде Іереміа своимъ путемъ. И буде слово Господнѣ къ Іереміи, кад' є изломіо быо Ананіа кладе съ врата нѣгова, говорећи: иди кажи Ананіи, и рецы, тако говори Господъ: кладе си дрвене изломіо, а умѣсто ньихъ начинићешь кладе гвоздене, єръ тако рече Господъ: ярамъ гвозденъ метнухъ на вратъ свію народа', да служе Навуходоносору Цару Вавилонскоме, и да му послуже; ко томе и звѣрове земне дахъ му. И рече Іереміа Пророкъ Ананіи: чуй Ананіе! не посла тебе Господъ, но самъ си учиніо да се люди ови уздаю у неправду. Тога ради овако рече Господъ: гле! Я ћу те съ лица землѣ скинути, ове године ћешь умрети, што си на Господа Бога говоріо. И умре Ананіа Лажопророкъ ове године у седмомъ мѣсецу.

ГЛАВА 29.

Ове су рѣчи кньиге, кою посла Іереміа изъ Іерусалима на Старѣшине преселѣне и на Жреце и лажльиве Пророке и све люде, кое пресели Навуходоносоръ изъ Іерусалима до Вавилона, кад' послѣ изиђоше Іехоніа Царъ

и Царица, и Благайницы и свакій свободанъ Художникъ и подчинѣнъ изъ Іерусалима, рукомъ Елеаса сына Сафанова, и Гамаріа сына Хелкіина, кога посла Седекіа Царъ Іудинъ къ Цару Вавилонскоме у Вавилонъ, говорећи: тако рече Господъ Богъ Ісраилѣвъ о преселѣныма, кое пресели изъ Іерусалима у Вавилонъ: саградите куће, и уселитисе, и насадите віограде, и єдите плодове ньихове; женитесе, и рађайте сынове и кћери; доводите сыновма вашима жене, и кћери ваше удаите за мужеве, да рађаю сынове и кћери, пакъ се множите, а не умалявайтесе. И тражите мира земльи, на кою васъ преселихъ тамо; и молите Господа за ньи, єръ у миру ньиховомъ быће вама миръ; єръ тако рече Господъ сила' Богъ Ісраилѣвъ: нека васъ не наговараю лажльиви Пророцы, кои су међу вама, и да васъ не наговараю Врачари ваши, и не слушайте саняня своя, коя вы у сну видите; єръ неправедно вамъ тіи проричу у Мое име, а не послахъ ихъ, рече Господъ. Почемъ тако рече Господъ: кад' се наврши у Вавилону седамдесетъ година', посѣтићу васъ, и потврдићу рѣчи Мое на васъ, да ћу вратити люде Мое на ово мѣсто. И сѣтићу васъ се помысломъ мира, а не да вамъ дамъ зла. Помолите Ми се, пакъ ћу васъ услышати; тражићете Ме, па ћете Ме наћи. А кад' Ме свымъ срдцемъ вашимъ узтражите, явићу вамъ се, говори Господъ, и вратићу роблѣ ваше, и скупићу васъ отъ свію страна' и отъ свію градова, у кое васъ истерахъ, говори Господъ, и заповѣдићу вамъ вратитисе на мѣсто, откуда васъ превести заповѣдихъ. Вы, истина, рекосте: подиже намъ Господъ Пророке у Вавилону, почемъ тако рече Господъ къ Цару сѣдећем' на престолу Давідову и свыма людма живећима у граду

томъ и браћама вашима неизишавшима съ вама у робство. Тако говори Господъ Сведржитель: гле! Я ћу послати на ньи мачъ и гладь и поморъ, и учинићу ихъ као смокве неваљале, кое ніе можно єсти, почемъ су врло неваљале быле. И сатрћу ихъ мачемъ и глађу и поморомъ, и предаћу ихъ свыма царствама земальскима на погубљенѣ и на проклетыню и на гнушанѣ и на подсмѣхъ и на поругу свыма народма, къ коима ихъ избацыхъ; што не послушаше Моихъ рѣчій, говори Господъ, кое имъ послахъ преко слугу' Моихъ Пророка' рано устаюћи и шалюћи, и не послушасте, говори Господъ. Слушайте дакле вы слово Господнѣ, сви преселѣни, кое изаслахъ изъ Іерусалима у Вавилонъ. Тако говори Господъ Сведржитель Богъ Ісраилѣвъ на Ахіава сына Коліева, и на Седекію сына Маасіева, кои вамъ проричу именемъ Моимъ лажльиво: єво ћу ихъ Я предати у руке Навуходоносора Цара Вавилонска, пакъ ће ихъ побити предъ очима вашима. И отузећесе отъ ньихъ проклетство свему преселѣню Іудину, кое є у Вавилону, говорећи: нека ти учини Господъ, као што є учиніо Седекіи и као Ахіаву, кое є спаліо Царъ Вавилонскій на ватри за беззаконія, коя починише у Іерусалиму блудећи са женама своихъ граћана', и говорише у Мое име слово лажно, кое имъ не заповѣдихъ, а Я самь Судія и Свѣдокъ, говори Господъ. И Самеи Еламітину рећићешь, тако говори Господъ Сведржитель Богъ Ісраилѣвъ: будући си послао у име твое писма на све люде, кои су у Іерусалиму, и на Софонію сына Маасеова Жреца, и на све Жреце, говорећи: Господъ те учини Жрецемъ умѣсто Іодая Жреца, да будешь Приставникъ у дому Господнѣмъ надъ свакимъ човѣкомъ, кой прориче, и надъ

свакимъ човѣкомъ, кой бѣсни, да га метнешь подъ затворъ и у кладе; пакъ зашто не запретисте Іереміи, кой є изъ Анатота, и кой вамъ прориче? єръ тога ради посла намъ у Вавилонъ, говорећи: дуго є време, сградите куће, уселитесе, и насадите виногради, пакъ єдите плодове ньихове. И прочита Софоніа писмо то у уши Іереміе Пророка. И буде слово Господнѣ къ Іереміи, гласеће: пошльи къ преселѣныма, и рецы: тако рече Господъ на Самею Еламітина: будући пророче вамъ Самеа, а Я га не послахъ, и наведе васъ уздатисе у неправду; зато рече Господъ овако: гле! Я ћу посѣтити Самею и родъ нѣговъ, пакъ неће му быти човѣка међу вама, кой ће видити добра, коя ћу Я вама учинити, говори Господъ, єрбо є отметъ говоріо на Господа.

ГЛАВА 30.

Слово бывше отъ Господа къ Іереміи, гласеће: тако рече Господъ Богъ Ісраилѣвъ, говорећи: упищи у кньигу све рѣчи, кое самь ти говоріо. Єръ ево иду дани, рече Господъ, пакъ ћу вратити преселѣне люде Мое Ісраиля и Іуде, рече Господъ Сведржитель, и вратићу ихъ на землю, кою дахъ отцевма ньиховыма, те ће овладати ньомъ. И те су рѣчи, кое рече Господъ о Ісраилю и о Іуди. Тако рече Господъ: гласъ ћете страха чути; страхъ, а мира ніе. Упытайте и видите, рађа ли мужкій полъ? и у страху на слабинама тражиће спасеніе, єръ видихъ свакога човѣка, да су му руке на слабинама као у жене, коя рађа; лица се преобразише у жутицу. Ахъ яо! великій є то данъ, и нема му подобна! а време є тѣсно Іакову, и отъ тога ће спастисе. У тай данъ, рече Го-

сподъ, изломиħу ярамъ съ врата ньиховога, и растргнуħу узе ньихове, пакъ неħе тіи выше служити туђима, него ħе служити тіи Господу Богу своме, и дигнуħу имъ опетъ Цара ньиховога Давіда. Съ тога не бой се ты, слуго Мой Іакове, говори Господъ, не страшисе Ісраилю; еръ, гле! Я ħу те избавити изъ дальнѣ землѣ, и родъ твой изъ землѣ робства ньихова, пакъ ħе опетъ натрагъ се вратити Іаковъ, и отпочинуħе свакога добра напунѣнъ, нити ħе быти выше тко да га плаши. Єръ Я самь съ тобомъ, говори Господъ, Кой те спасавамъ, почемъ ħу край учинити по свы' народы, међу кое те разсѣяхъ; а теби край учинити нећу, но наказаħу те судомъ, и чистећи очистити те нећу. Єръ тако говори Господъ: увеличахъ жалость твою, люта е рана твоя, нема тко да ти судъ суди, отъ болѣсти си лѣчіосе, нема теби помоћи. Сви другови те твои заборавише, нити те пытаю, како ти є; почемъ те раномъ непріятельскомъ поразихъ, казню жестокомъ; узъ многу неправду твою осилишесе грѣси твои. Што яучешь у жалости твоіой? болѣсти твоіой нема лѣка сбогъ многе неправде твое; за постояне грѣхе твое учинихъ ти та сва. Зато ħе сви, кои те еду, изедени быти, и сви непріятельи твои све тѣло ħе свое извести; у множству неправде твое умножишесе грѣси твои, па ти учинише та; и они, кои тебе разграблюю, быħе за грабежъ, и све, кои тебе плячкаю, предаħу плячканю. Єръ ħу завити рану твою, и отъ твоихъ рана' излѣчиħу те, рече Господъ; што те, Сіоне, называху расточенымъ, ловъ є нашъ, еръ нема тко да га тражи. Тако говори Господъ: гле! Я ħу вратити преселѣнѣ Іаковлѣво, и помиловаħу роблѣ нѣгово, и градъ ħе саградитисе у высину свою, и храмъ ħе по реду своме утврдитисе,

пакъ ће излазити изъ нѣга гласъ Пѣвача и Играча, кое ћу умножити а не умалити. И сынови ће ньихови улазити као и отпре, и скупштине ће ньихове предъ лицемъ Моимъ подићисе, пакъ ћу посѣтити све досадителѣ ньихове, те ће ячи быти отъ нѣга против' ньихъ, и Князъ ће нѣговъ изъ нѣга изићи; и скупићу ихъ, те ћесе обратити къ Мени, єръ тко є тай, кой ће склонити срдце свое, да се къ Мени обрати? рече Господъ. Пакъ ћете Ми быти люди, и Я ћу вама быти Богъ. Єръ гнѣвъ Господань изиђе яръ, изиђе гнѣвъ, кой се утолити да; на нечестиве ће пасти. Гнѣвъ ярости Господнѣ утолитисе неће, докъ не учини и докъ не изврши намышљяй срдца Свога; у послѣднѣ дане познаћете га.

ГЛАВА 31.

У време ћу оно, рече Господъ, быти Богъ роду Ісраилѣву, и тіи ће быти Мои люди. Тако рече Господъ: нађохъ топлоту у пустыньи съ погублѣныма мачемъ, идите и не истребите Ісраиля, Господъ ће му издалека явитисе; любовмъ вѣчномъ заволихъ те, зато те увукохъ у штедроте. Опетъ ћу те саградити, и опетъ ћешь сградитисе, дѣвойко Ісраилѣва; свирале ћешь твое узети, и изићићешь съ коломъ играюћихъ. Іоштъ ћете насадити віограде на гори Самарійской, садећи насадићете и похвалити. Єръ данъ є званя отговараюћихъ на горама Єфремовыма: устаните и попнитесе у Сіонъ Господу Богу нашему; єръ тако рече Господъ Іакову: весел'тесе веселѣмъ, и ускликните на главу народа', разгласите, и рецыте: спасе Господъ люде Свое останакъ Ісраилѣвъ. Я, гле! водимъ ихъ отъ сѣвера, и скупићу ихъ отъ краева землѣ на праздникъ Пасхе; народъ ћесе народити многъ,

и вратићесе амо. Съ плачемъ изиђоше, а съ утѣшенѣмъ довесћу ихъ натрагъ проводећи ихъ преко ровина' вода' по правоме путу, па неће заблудити на нѣму; еръ Я быхъ Ісраилю Отацъ, и Єфремъ Ми є првенацъ. Чуйте народи слово Господнѣ, и явите по островы дальньи', пакъ рецыте: Кой є развѣяо Ісраиля, собраће га, и снабдѣће га као Пастыръ стадо свое. Єръ избави Господъ Іакова, и узе га изъ руке много силніихъ отъ нѣга; и доћиће и развеселитисе на гори Сіонъ, и доћиће у благоте Господнѣ на землю пшенице и віна и плодова и скотова и овнова, пакъ ће быти душа ньихова као дрво плодовито, и неће выше гладовати. Онда ћесе обрадовати дѣвойке у скупу младића', и старцы ће радоватисе; окренућу плачъ ньиховъ на радость, и утѣшићу ихъ, и учинићу ихъ веселе. Увеличаћу душу Жрецева сынова Левійныхъ, и люди Мои насытићесе Моихъ благота'. Тако рече Господъ: у Рами чувенъ бы гласъ плача и рыданя и яука; Рахиля, плачући за дѣцомъ своіомъ, не хтѣде утѣшитисе, што ихъ нема. Тако рече Господъ: нек' престане гласъ твой отъ плача, и очи твое отъ суза', еръ има награде дѣлма твоима, говори Господъ, па ће вратитисе изъ землѣ непріятельске; и надежда є послѣдньима твоима, говори Господъ, и вратићесе сынови твои у предѣле свое. Слушаюћи чухъ Єфрема плачућа: казніо си ме, Господе, и казнѣнъ быхъ; я као теле не научихсе; обрати ме, и обратићусе, еръ Ты єси Господъ Богъ мой; почемъ послѣ зароблѣня мога покаяхсе, и послѣ уразумлѣня мога узданухъ у данъ срамоте, и показахъ Теби, да примихъ укоръ отъ младости мое. Сынъ любезанъ Мени є Єфремъ, дѣте нѣжно, почемъ су рѣчи Мое у нѣму, памтенѣмъ памтићу га; съ тога самь се по-

старао за нѣга, милуюћи помиловаћу га, рече Господъ. Метни себе самог', Сіоне, на стражу, задай си муку, управи срдце твое на путъ правъ, коимъ си ходіо, вратисе дѣвойко Ісраилѣва, окренисе у градове твое рыдаюћи. Доклѣ ћешь отвраћатисе кћери обезчесћена? єръ Господъ созда спасеніе за насаћенѣ ново, у комъ ће спасени люди обилазити. Єръ тако рече Господъ: іоштъ ће рећи слово ово у земльи Іудейской и у градовы нѣны', кад' вратимъ преселѣнѣ нѣгово: благословенъ Господъ на праведной гори светой Своіой! У градовы Іудины' и по цѣлой земльи нѣговой живиће скупа са землѣдѣлцемъ, и узнећесе у стаду; єръ напоихъ сваку душу жедну, и сваку душу гладну насытихъ; тога ради устахъ отъ сна, и видихъ, да и санъ ми сладакъ бы. Гле! иду дани, говори Господъ, и усѣяћу Ісраиля и Іуду сѣме човѣчіе и сѣме скотско. И као што самь на ньима бдѣо изтребити и озлобити; тако ћу бдѣти за ньи, да сазидамъ и насадимъ, рече Господъ. У те дане неће выше рећи: отцеви єдоше киселину, а дѣцы зуби утрнуще; но свакій ће своимъ грѣхомъ умрети, и кой є кисело єо, томе ће нѣгови утрнути зуби. Гле! иду дани, говори Господъ и завѣштавамъ дому Ісраилѣву и дому Іудину завѣтъ новъ, не по завѣту, кой завѣштахъ отцевма ньиховыма у данъ, у кой узохъ ихъ за руку, да ихъ изведемъ изъ землѣ Египетске, што тіи не осташе у завѣту Момъ, и Я не марихъ за ньи, говори Господъ. Овай пакъ завѣтъ, кой завѣштавамъ дому Ісраилѣву, послѣ оныхъ дана', говори Господъ, даюћи законе Мое на размышлѣнѣ ньихово, и на срдцама ћу ньиховыма написати ихъ, пакъ ћу имъ быти Богъ, и тіи ће Ми быти люди. И неће свакій учити ближнѣга свога и свакій брата свога, говорећи: познай

Господа; ѥрбо Ме сви познаю отъ малога све до великога ихъ. Да се дигне небо іоштъ вышше, рече Господъ, и да се спусти исподъ землѣ ниже, Я ипакъ нећу отбацыти родъ Ісраилѣвъ за сва, коя Ми починише, говори Господъ. Тако рече Господъ, Кой ѥ дао сунце на свѣтлость дана, мѣсецъ и звѣзде на свѣтлость ноћи, и хуку на мору, те захукаше валови нѣгови, Господъ Сведржитель име Му ѥ. Ако заћуте отъ лица Мога закони тіи, рече Господъ, то ће и родъ Ісраилѣвъ престати быти народъ предъ лицемъ Моимъ заувѣкъ. Гле! долазе дани, рече Господъ, и градъ ће сазидатисе Господу отъ куле Анамеилѣве до врата на роглю, и повућићесе размѣра нѣгова спрамъ те до могила' Гаривъ, и опасаћесе унаоколо избранымъ каменѣмъ, и сва долина мртвыхъ и пепела и савъ Ассаримотъ све до потока Кедарска све до рогля коньска восточныхъ врата', освећенъ Господу, нити ће выше изтргнутисе нити уништитисе све довѣка.

ГЛАВА 32.

Слово бывше отъ Господа къ Іереміи десете године Седекіе Цара Іудина; та ѥ година осамнайста Навуходоносору Цару Вавилонскоме. И онда войска Цара Вавилонска метне обсаду около Іерусалима, а Іереміа бяше затворенъ у двору тамничномъ, кой ѥ у двору Цара Іудина, гдѣ га ѥ затворіо Седекіа Царъ, говорећи: зашто ты пророчешь казујући? тако рече Господъ: гле! Я даемъ овай градъ у руке Цара Вавилонска, па ће узети га, и Седекіа Царъ Іудинъ нећесе избавити изъ руке Халдейске, ѥръ предаіомъ предаћесе у руке Цара Вавилонска, пакъ ће говорити съ ньимъ своима устма къ нѣговима устма, и очи ће

нѣгове гледати у нѣгове очи. И у Вавилонъ ће уѣи Седекіа, и ту ће быти, докъ га не посѣтимъ, говори Господъ; ако пакъ будете воевати на Халдеане, нећете успѣти нимало. И рече Іереміа: слово Господнѣ бяше къ мени, гласеће: ево Анамеилъ сынъ Салома брата отцу твоме иде къ теби говорећи: прикупи себи селиште мое, кое є у Анатоту у земльи, єръ по праву сродства теби пристои купити га. И доће Анамеилъ, сынъ Салома брата отцу моме, по рѣчи Господньой къ мени у дворъ тамничный, па ми рече: прикупи себи селиште мое, кое є у Анатоту на земльи Веніаміновой, єръ теби є право купити га, почемъ си ты старіи; и познахъ, да є слово Господнѣ, и прикупихъ селиште Анамеила сына брату отца мога изъ Анатота, и обѣћахъ му седамдесетъ сіклый сребра, пакъ уписахъ у кньигу, и запечатихъ, и потврдихъ чрезъ Свѣдоке, и метнухъ сребро на вагу, те узохъ кньигу прекупе прочитану и запечаћену, и дадохъ кньигу прекупе Варуху сыну Нирійну, сына Маасеова, предъ очима Анамеила сына брату отца мога, и предъ очима стоећихъ свѣдока' подписавшихъ кньигу продае, и предъ очима свію Іудеана сѣдећихъ у двору тамничномъ. И наложихъ Варуху предъ очима ньиховыма говорећи: тако рече Господъ Сведржитель Богъ Ісраилѣвъ: узми кньигу ову прекупе запечаћену и кньигу прочитану, пакъ ю метни у ссудъ землянъ, нека остане ту врло много дана'. Єръ тако рече Господъ Сведржитель, Богъ Ісраилѣвъ: іоштъ ћесе прибавити куће и селишта и виногради на овой земльи. И кад' предадохъ кньигу прекупе Варуху сыну Нирійну, молихсе Господу говорећи: О Господе Боже вѣчный! Ты си створіо небо и землю крѣпосћу Твоіомъ великомъ и мышцомъ Твоіомъ высо-

комъ, отъ Тебе се ништа утаити неће, Кой милость чинишь тысућама, грѣхе отчіе спушташь послѣ ньихъ у нѣдра дѣце ньихове, Богъ великій и крѣпкій, Богъ велика совѣта, и дѣлы свесиланъ, Богъ великій Сведржитель, и великоименитъ Господъ; очи су Твое отворене на све путове сынова човѣчіихъ, да свакоме дадешь по нѣгову путу и по плоду нѣговыхъ умышляя'; Кой си створіо знаменя и чудеса у земльи Египетской све до овога дана и у Ісраилю и међу людма, и подигао си Себи име као што є овай данъ, и извео си люде Твое Ісраиля изъ землѣ Египетске преко знаменя' и чудеса' рукомъ крѣпкомъ и мышцомъ высокомъ и страхотама великима; и дао си имъ ову землю, коіомъ си се заклео отцевма ньиховыма, землю кипећу медомъ и млекомъ. И уђоше и примише ю, и не послушаше гласа Твога, и по заповѣстма Твоима не идоше; сва, коя си имъ заповѣдіо чинити, не чинише, но учинише, да имъ се сва ова зла случе. Гле! иде народъ на овай градъ узети га, и градъ є преданъ у руке Халдеана воююћихъ мачемъ на нѣга, глађу и поморомъ, као што си говоріо, тако є и было; и ево видишь Самъ. Ты пакъ мени велишь: прибави себи селиште за сребро; и уписахъ у кньигу и запечатихъ и засвѣдочихъ преко Свѣдока'; а градъ ће предатисе у руке Халдейске. И буде слово Господнѣ къ мени гласеће: Я Господъ Богъ свакога тѣла, еда ће утаитисе отъ мене што? Тога ради тако рече Господъ Богъ Ісраилѣвъ: покорно предаћесе градъ овай у руке Цара Вавилонска, и узеће га, пакъ ће доћи Халдейцы воюћи на овай градъ, и спалиће га ватромъ, попалиће и куће, у коима кадише на крововы свои' Ваалу, и ливаше преливе боговма иныма, да Мене разгнѣве. Єръ сынови

Ісраилѣви и сынови Іудини едни быше чинеѣи зло предъ очима Моима отъ младости свое, сынови Ісраилѣви дижу Ме на гнѣвъ дѣлы руку' своихъ, рече Господъ, да на гнѣвъ Мой и на ярость Мою бы градъ овай отъ онога дана, у кой га саградише, и све до овога дана, те самъ га оставіо испредъ лица Мога сбогъ злобе свакояке сынова Ісраилѣвыхъ и Іудиныхъ, што учинише, да се разгнѣвимъ, тіи и Цареви ньихови и Князеви ньихови и Началницы ньихови и Жрецы ньихови и Пророцы ньихови, люди Іудини и живеѣи у Іерусалиму; пакъ окренуше Мени леѣа а не лице; и учихъ ихъ изъ ютра, и не послушаше примити науке. И пометаше гадове свое у дому, гдѣ се нарече име Мое, у своима нечистотама. И саградише жертвенике Ваалу, кои су у долини сына Енномлѣва, да жертвую сынове свое и кѣери свое Молоху, кое имъ не заповѣдихъ и на срдце Ми не паде, чинити гнусность ту на грѣшенѣ Іуди. И сад' тако рече Господъ Богъ Ісраилѣвъ къ граду, о комъ ты говоришь: преданъ ѣе быти у руке Цара Вавилонска мачемъ, глаѣу и поморомъ. Гле Я ѣу ихъ сабрати са све землѣ, куда ихъ разсѣяхъ у гнѣву Момъ и ярости Моіой и у огорченю великомъ, и вратиѣу ихъ на ово мѣсто, и посадиѣу ихъ у наданю, пакъ ѣе Ми быти люди, и Я ѣу имъ быти Богъ. И даѣу имъ другіій путъ и срдце друго, да се бое Мене у све дане на свое благо и дѣце свое послѣ ньихъ. И завѣштавамъ имъ завѣтъ вѣчный, кой неѣу окренути послѣ ньихъ, и страхъ Мой даѣу у срдце ньихово, да не отступе отъ Мене. И посѣтиѣу да ихъ ублажимъ, и насадиѣу ихъ у овой земльи съ вѣромъ и са свымъ срдцемъ Моимъ и са своимъ душомъ Моіомъ. Єръ тако рече Господъ: као што наведохъ на люде ове сва зла ова велика, тако ѣу

Я навести на ньи све благоте, кое имъ Я говорихъ. И опетъ ће овладати селиштама на земльи, о коіой ты говоришь, да ће непроходна быти за люде и за скота, и предадошесе у руке Халдейске, освоиће селишта сребромъ, и уписаћешь у кньиге, и запечатићешь и потврдићешь чрезъ Свѣдоке у земльи Веніаміновой и около Іерусалима и у градовы Іудины' и у градовы горньи' и у градовы польски', и у градовы южны', еръ ћу вратити преселѣня ньихова, говори Господъ.

ГЛАВА 33.

И буде слово Господнѣ къ Іереміи по другій путъ, а онъ бяше іоштъ свезанъ у двору тамничномъ, гласеће: тако рече Господъ, Кой ствара землю, и уређуе ю, да ю исправи, Господъ Му е име: Зови Ме, пакъ ћу ти отговорити, и явиђу ти велика и крѣпка, коя разумѣо ниси. Єръ тако рече Господъ Богъ Ісраилѣвъ о домовы града овога и о храмовы Цара Іудина, кои су растрзани на обсаде и на забране супротъ Халдеана, и напуниђу ихъ мртвыма людма, кое поразихъ у гнѣву Момъ и у ярости Моіой, и отвратихъ лице Мое отъ ньихъ сбогъ свію зала ньиховыхъ. Гле! Я ћу учинити, да имъ зарасту ране, излѣчесе, и явиђу имъ, нека слушаю, и исцѣлиђу ихъ, и дађу имъ миръ и вѣру. И повратиђу преселѣнѣ Іудино и преселѣнѣ Ісраилѣво, и оградиђу ихъ, као и пре; и очистиђу ихъ отъ свію неправдій ньиховыхъ, коима сгрѣшише Ми, и милостивъ ћу быти свыма неправдама ньиховыма, коима отступише отъ Мене. И быће на веселѣ и на хвалу и на поносъ свыма людма землѣ, кои буду чули за све благоте, кое ћу имъ учинити, пакъ ћесе

убояти и лютићесе за све благоте и за савъ миръ, кой ћу имъ Я учинити. Тако рече Господъ: іоштъ ћесе чути на овомъ мѣсту, о комъ вы говорите: пусто є безъ людій и безъ скотова, у градовы Іудины' и ванъ Іерусалима опустѣлы', єръ нема човѣка ни скота. Гласъ веселя и глась радости, гласъ женика и глась невѣсте, гласъ говорећихъ: исповѣдайтесе Господу Сведржителю, єръ є благъ Господъ, єръ є увѣкъ милость Нѣгова; пакъ ће приносити даре хвалѣня у домъ Господань, єръ ћу повратити све преселѣнѣ землѣ те по пређашнѣму, рече Господъ. Тако говори Господъ сила': іоштъ ће быти на овомъ мѣсту пустомъ, умѣсто да нема човѣка ни скота, у свы' градовы нѣговы' колебе Пастыра' пасућихъ овце. У градовы горньи' и у градовы польски' и у градовы южны' и у земльи Веніаміновой и у околныма Іерусалима и у градовы Іудины' іоштъ ће ићи овце къ руцы броећега ихъ, говори Господъ. Гле! долазе дани, рече Господъ, пакъ ћу подигнути слово благо, кое вамъ говорихъ у дому Ісраилѣву и у дому Іудину, у оне дане и у то време учинићу, да произрасте Давіду изданакъ правде, кой ће чинити судъ и правду на земльи. У оне дане спасенъ ће быти Іуда, и Іерусалимъ ће остати єднако у надежди; и ово є име, коимъ ће га назвати: Господъ праведанъ нашъ. Єръ тако рече Господъ: неће оскудѣвати отъ Давіда мужъ сѣдећій на престолу дома Ісраилѣва; и отъ Жрецева и отъ Левита' неће погинути мужъ испредъ лица Мога приносећій палѣвину и даръ и жертвующій свакій данъ. И буде слово Господнѣ къ Іереміи, гласеће: тако говори Господъ: може ли се разорити завѣтъ Мой съ даномъ, и завѣтъ Мой съ ноћу, па да не буде дана и ноћи у свое доба? то ће

и завѣтъ Мой съ Давідомъ слугомъ Моимъ разоритисе, па да не буде отъ нѣга сына царствующега на престолу нѣговомъ, и съ Левіты и Жрецевы слугама Моима. Као што звѣзде небесне изброитисе не могу ни измѣритисе песакъ морскій, тако ћу умножити сѣме слуге Мога Давіда и Левіте служителѣ Мое. И буде слово Господнѣ къ Іереміи, гласеће: еда ниси видіо, шта рекоше люди ови, говорећи: два народа, кое избра Господъ, и гле! отбацы ихъ; и огорчише врло люде Мое зато, како да не буде выше народъ предъ ньима? Тако говори Господъ: еда нисамь дакле ставіо завѣтъ Мой измећу дана и ноћи и законе небу и земльи? Онда ћу и сѣме Іаковлѣво и Давіда слугу Мога отбацыти, да не узимамъ выше отъ нѣгова сѣмена Князеве сѣмена Авраама, Ісаака и Іакова; ер ћу опетъ повратити роблѣ ньихово, и помиловаћу ихъ.

ГЛАВА 34.

Слово бывше отъ Господа къ Іереміи, кад' Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій и сви Войницы нѣгови и сва земля власти нѣгове и сви люди воеваше на Іерусалимъ и на све градове Іудине, говорећи: тако рече Господъ Богъ Ісраилѣвъ: иди къ Седекіи Цару Іудину, пакъ ћешь му рећи: тако рече Господъ: предаіомъ предаћесе градъ овай у руке Цара Вавилонска, и узеће га, и спалити га ватромъ. И ты нећешь утећи отъ руке нѣгове, и ухваћенъ ћешьбыти, и у руке нѣгове предаћешсе; очи ће твое у нѣгове очи гледати, и уста нѣгова съ твоима устма ће разговарати, и ућићешь у Вавилонъ. Но ипакъ чуй слово Господнѣ, Седекіе Царе Іудинъ! тако Господъ говори къ теби: нећешь умрети отъ мача, но

у миру ћешь умрети; и као што плакаше за отцевы твои', кои царствоваше пре тебе, и за тобомъ ће заплакатисе: ахъ Господине! и ахъ Господине! заплакаћесе за тобомъ, еръ Я изрекохъ слово, рече Господъ. И рече Іереміа Пророкъ Седекіи Цару Іудину све ове рѣчи у Іерусалиму. И войска Цара Вавилонска воева на Іерусалимъ и на градове Іудине заоставше, на Лахісъ и на Азику, еръ тіи заосташе међу градовы Іудины', градови тврди. Слово бывше къ Іереміи отъ Господа, кад' заключи Царъ Седекіа съ людма у Іерусалиму завѣтъ, обявити отпустъ, да отпусти свакій слугу свога и свакій служкиню свою, Євреанина и Євреанку свободне, да човѣкъ Ісраилтянинъ не служи. И сви се Началници, и сви люди ступивши у завѣтъ обратише, да отпусти свакій свога слугу и свакій свою служкиню свободне, да више не господаре надъ ньима; то дакле чувши отпусте ихъ. Али послѣ тога ударише натрагъ, и задржаше опетъ слуге свое и служкинѣ, кое су отпустили были свободне, и узеше ихъ за слуге и служкинѣ. И буде слово Господнѣ къ Іереміи отъ Господа, гласеће: тако рече Господъ Богъ Ісраилѣвъ: Я завѣштахъ завѣтъ отцевма вашима у данъ, у комъ ихъ избавихъ са землѣ Египетске изъ дома робіе, говорећи: кад' се наврши шестъ година', да отпустишь брата свога Євреанина, кой ти є проданъ, и нека ти ради шесть година, па га отпусти отъ себе свободна; и не послушаше Мене отцеви ваши, нити приклонише ува свога; и обратистесе вы данасъ чинити право предъ очима Моима, да явите свакій отпустъ ближнѣга свога, и извршисте завѣтъ предъ лицемъ Моимъ у дому, гдѣ се нарече име Мое у нѣму. И отвратистесе и оскврнависте завѣтъ Мой, да свакій вратите слугу свога и свакій служ-

киню свою, кое отпустисте свободне на волю ньихову, пакъ покористе ихъ, да буду у васъ слуге и служкинѣ. Съ тога овако рече Господъ: вы не послушасте Мене, да свакій яви отпустъ брату своме и свакій ближнѣм' своме; гле! Я являмъ вама отпустъ на мачъ и на смрть и на гладь, и даћу васъ на разсыпанѣ свыма царствама земальскима; и даћу люде преступивше завѣтъ Мой и не чуваюће рѣчи завѣта Мога, на кой присташе предъ лицемъ Моимъ, теле, кое разсѣкоше на двѣ части, и ходише међу раздѣлѣныма тога полама, Князеви Іудини и Князеви Іерусалимски и Началницы и Жрецы и сви люди землѣ међу располовлѣнымъ телетомъ. И даћу ихъ у руке непріятельма ньиховыма и у руке оныма, кои имъ о животу раде; пакъ ће лѣшине ньихове быти за ело птицама небесныма и звѣровма земныма. И Седекію Цара Іудейска и Князеве нѣгове даћу у руке нѣговыхъ непріятеля' и у руку оныхъ, кои имъ о животу раде, и у руку войске Цара Вивилонска, кои бѣже отъ ньихъ. Гле! Я завѣштавамъ, рече Господъ, и вратићу ихъ у ову землю, пакъ ће повоевати на ню, и узети ю, и спалити ю ватромъ и градове Іудине, и учинићу ихъ непроходныма за живеће.

ГЛАВА 35.

Слово бывше отъ Господа къ Іереміи у дане Іоакіма сына Іосіе, Цара Іудина, гласеће: иди у домъ Рихавлѣвъ, призови ихъ и уведи у домъ Господань у еданъ отъ дворова, пакъ ћешь напоити ихъ віномъ. И изведохъ Іезонію, сына Іереміе, сына Хавасіе, и браћу нѣгову и сынове нѣгове и савъ домъ Рихавлѣвъ. И уведохъ ихъ

у домъ Господань у хранилницу имања сынова Ананіе сына Годолiина човѣка Божія, кой є близу Князева, вышше дома Маасеа сына Селомлѣва, кой чува дворъ. И метиемъ предъ ньи крчагъ віна и чаше, па рекнемъ: пите віно; а они рекоше: не піемо віна, єръ Іонадавъ, сынъ Рихавлѣвъ, отацъ нашъ, заповѣдіо намъ є, говорећи: не пите віна вы и сынови ваши довѣка; куће не градите, и сѣмена не сѣйте, и віограде не држите; но у колебама да живите крозъ све дане живота вашега, да поживите многе дане на земльи, на коіой вы обытавате. И послушасмо рѣчи Іонадава отца нашега, не пити віна крозъ све дане живота нашега, мы и жене наше и сынови наши и кћери наше; не градити кућа' ни живити у ньима; віограда и ньиве и сѣмена не бяше у насъ. И живисмо по колебама, послушасмо и учинисмо по свему, као што намъ заповѣди Іонадавъ отацъ нашъ. А кад' дође Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій на землю нашу, рекосмо: ходите да уђемо у Іерусалимъ испредъ лица Халдейска и испредъ лица войске Ассирске, и уселисмосе ту. И буде слово Господнѣ къ Іереміи, гласеће: тако говори Господъ сила' Богъ Ізраилѣвъ: иди па кажи човѣку Іудину и живећима у Іерусалиму: еда нећете наказаня да послушате рѣчи Мое? Сынови Іонадава, сына Рихавлѣва, осташе тврди на томъ, што заповѣди сыновма своима, не пити віна, и не пише све до овога дана, єръ послушаше заповѣсть отца свога; а Я вамъ говорихъ изютра, и не послушасте Мене. И слахъ вамъ слуге Мое Пророке ранећи и говорећи: вратитесе свакій са свога пута злога, и болѣ радите дѣла своя, и не идите за боговы ины' служити имъ, пакъ ћете уселитисе у предѣлъ, кой дахъ вама и отцевма вашима; и не прикло-

нисте уши ваше, и не послушасте. Тако тврдо држашесе сынови Іонадава, сына Рихавлѣва, заповѣсти отца свога, кою имъ даде; а люди Мои не послушаше Мене. Тога ради овако рече Господъ сила', Богъ Ісраилѣвъ: гле! Я ћу навести на Іуду и на све живеће у Іерусалиму сва зла, коя самь изрекао на ньи; еръ говорихъ имъ, и не послушаше, призывахъ ихъ, и не отговорише Ми. А дому Рихавову рече Іереміа: тако рече Господъ Богъ Сведржитель: будући послушаше сынови Іонадава, сына Рихавлѣва, заповѣсти отца свога чинити, што имъ заповѣди отацъ ньиховъ; зато говори ово Господъ сила', Богъ Ісраилѣвъ: неће оскудѣвати међу сыновы Іонадава, сына Рихавлѣва, мужъ, кой ће стояти предъ лицемъ Моимъ крозъ све дане землѣ.

ГЛАВА 36.

Године четврте Іоакіма, сына Іосійна, Цара Іудина, буде слово Господнѣ къ Іереміи, гласеће: узми себи свитакъ кньижный, и напиши у нѣму све рѣчи, кое ти изговорихъ на Ісраиля и на Іуду и на све народе, отъ кога ти дана говорихъ, отъ дана Іосіе Цара Іудина па до овога дана. Можда ће домъ Іудинъ услышати сва зла, коя имъ мыслимъ• учинити, пакъ се вратити съ пута свога злога, те ћу милостивъ быти неправдама ньиховыма и грѣховма ньиховыма. И призове Іереміа Варуха, сына Нирійна, и упише Варухъ изъ уста Іеремійныхъ све рѣчи Господнѣ, кое говораше съ ньимъ, у свитакъ кньижный. И заповѣди Іереміа Варуху, говорећи: я самь затворенъ, па не могу ући у домъ Господань; ући дакле ты, и прочитай изъ свитка овога, у кой си написао

изъ уста моихъ рѣчи Господнѣ, на уши людій у дому Господнѣмъ у данъ поста, и на уши свему дому Іудину, кои дол^зе изъ своихъ градова, прочитай имъ. Можда ће пасти молитва ньихова предъ лицемъ Моимъ, те ћесе вратити съ пута свога злога; ер̀ е велика ярость и гнѣвъ Господань изреченъ на люде ове. И Варухъ, сынъ Нирійнъ, учини по свему, што му е заповѣдіо Іереміа Пророкъ прочитати изъ кньиге рѣчи Господнѣ у дому Господнѣмъ. И догодисе у петой години Іоакіма, Цара Іудина, у деветый мѣсецъ, заповѣдиште предъ лицемъ Господньимъ свыма людма у Іерусалиму и свему множству, кое се скупило изъ градова Іудиныхъ у Іерусалимъ. И прочита Варухъ изъ кньиге рѣчи Іеремійне у дому Господнѣмъ, у дому Гамаріа, сына Сафана Кньигочіе, у двору горнѣмъ у преддверю новыхъ врата' дома Господня на уши свыма людма. Чувши Міхеа, сынъ Гамаріа, сына Сафанова, све рѣчи Господнѣ изъ кньиге, сиђесе у домъ Царевъ у домъ Кньижника, а ту, гле! сѣдише сви Князеви, Елісамъ Кньигочія, и Далеа сынъ Селеміевъ, и Натанъ сынъ Аховоровъ, и Гамаріа сынъ Сафоновъ, и Седекіа сынъ Ананійнъ, и сви Князеви. И яви имъ Міхеа све рѣчи, кое е чуо отъ Варуха читаюћега у уши людма. И послаше сви Князеви къ Варуху, сыну Нирійну Іудину сыну Натанійну, сына Селемійна, сына Хусійна, говорећи: кньигу, кою ты читашь у уши людма, узми у руку свою, и дођи; и узе Варухъ сынъ Нирійнъ кньигу у руку свою, и сиђесе къ ньима. И рекоше му: прочитай опетъ у наше уши; и Варухъ прочита у уши ньихове. Кад' чуше све рѣчи, совѣтовашесе свакій са своимъ ближньимъ, пакъ рекоше Варуху: те све рѣчи явићемо Цару. И упытаю Варуха говорећи: откуд' си уписао те све рѣчи? И рече Варухъ: изъ своихъ уста

казываше ми Іереміа те све рѣчи, а я писахъ у кньигу. И рекоше Князеви Варуху: иди па се сакры ты и Іереміа, и да човѣкъ не дозна, гдѣ сте вы. И уђоше къ Цару у дворъ, а кньигу дадоше да се чува у дому Елісама Кньигочіе, и яве Цару све рѣчи те. И пошлѣ Царъ Іудина узети кньигу; и узме ю изъ дома Елісама Кньигочіе, и прочита Іудинъ у уши Цареве и у уши свію Князева стоећихъ около Цара. А Царъ сѣђаше у соби зимной деветога мѣсеца, и намѣштено бяше предъ ньимъ огньиште съ ватромъ. Кад' Іудинъ читаше трећій листъ и четвртый, раздроби ихъ бритвомъ Кньигочія, и бацаше на огньиште у ватру, докъ не бы край свему свитку на ватреномъ огньишту. И не ужаснушесе и не раздераше хальине свое Царъ и сви слуге нѣгови чувши те све рѣчи. А Елнатанъ и Далеа и Гамаріа и Годоліа говорише Цару, да не спали свитка; но онъ ихъ не послуша. И заповѣди Царъ Іеремеилу сыну Цареву, и Сараю сыну Єзрійлѣву, и Селеміи сыну Авдеилову, ухватити Варуха Кньигочію и Іеремію Пророка; али ньи сакры Господъ. И буде слово Господнѣ къ Іереміи, кад' спали Царъ свитакъ, све рѣчи, кое уписа Варухъ изъ уста Іеремійныхъ, гласеће: узми ты опетъ свитакъ другій, и упиши све рѣчи бывше у свитку, кое спали Царъ Іоакімъ; пакъ ћешь реѣи Іоакіму Цару Іудину: тако рече Господъ: ты си спаліо ову кньигу говорећи: зашто си уписао у ню говорећи: доћиће и ућиће Царъ Вавилонскій, и истребиће землю ову, пакъ ће истребитисе съ нѣ люди и скотови? Тога ради овако рече Господъ на Іоакіма Цара Іудина: неће му быти сѣдећега на престолу Давідову, и нѣгово мртво тѣло бачено ће быти на припеку дневну и на мразъ ноћный. И посѣтиђу га и родъ нѣговъ и

слуге нѣгове, и навесћу на нѣга и на живеће у Іерусалиму и на землю Іудину сва зла, коя самь изрекао на ньи, и не послушаше. И узме Варухъ свитакъ другій, пакъ упише у нѣму изъ уста Іеремійныхъ све рѣчи кньиге, кою є спаліо Іоакімъ Царъ Іудинъ; и іошть дода врло много выше рѣчій, него што є у првой.

ГЛАВА 37.

И царствова Седекіа Іосійнъ умѣсто Іехоніе сына Іоакімова, кога постави Навуходоноръ Царъ Вавилонскій, да влада у Іудеи. И тай и слуге нѣгови и люди землѣ не послушаше рѣчи Господнѣ, кое говораше рукомъ Іемійномъ. И посла Царъ Седекіа Іоахала сына Салемійна, и Софонію сына Массеа Жреца къ Іереміи Пророку, говорећи: молисе за насъ Господу Богу нашему. А Іереміа свободанъ иђаше и пролазаше по граду, єръ га не уведоше у затворъ тамничный. И войска Фараонова изиђе изъ Египта, а Халдеани, кои су были обколѣли Іерусалимъ, чувши тай гласъ за ньи, отступише отъ Іерусалима. И буде слово Господнѣ къ Іереміи, гласеће: тако рече Господъ Богъ Ісраилѣвъ: тако ћешь рећи Цару Іудину, кой є послао къ теби упытати Ме: гле! войска Фараонова, изишавша вама у помоћь, вратићесе опетъ у землю Египетску; а Халдеани опетъ ће вратитисе и воевати на овай градъ, узеће га и спалити га ватромъ. Єръ тако рече Господъ: не варайте свое душе, говорећи: отлазећи отићиће отъ насъ Халдеани; єръ неће отићи. Па и да побіете сву войску Халдеана ратуюћихъ на васъ, остаће нѣки ранѣни свакій на своемъ мѣсту, пакъ ће тіи устати, и спалиће градъ овай ватромъ. А кад' войска

Халдейска отиде отъ Іерусалима боећисе силе Фараонове, изиђе Іереміа изъ Іерусалима, да иде у землю Веніамінову уредитисе међу людма. И кад' буде на враты Веніаміновы', нађесе тамо човѣкъ, кодъ кога є обытавао Саруіа сынъ Селеміе сына Ананійна, те ухвати Іеремію говорећи: ты къ Халдеанма бѣжишь. И рече Іереміа: то є лажь, не бѣжимъ я къ Халдеанма; но Саруіа га не слуша, него узме Іеремію, и отведе га къ Князевма. И разлютесе Князеви на Іеремію, те га бише, и послаше га у домъ Іонатана Кньигочіе, єръ тай учинише затворомъ тамничнымъ. Тако допаде Іереміа у затворъ яме и окова, те отсѣди ту много дана'. Седекіа Царъ пошлѣ и дозове га, пакъ га тайно упыта Царъ: да ли є слово отъ Господа? а Іереміа му рече: єсть; и рече: у руке Цара Вавилонска ћешь преданъ быти. И рече Іереміа Цару: чимъ увредихъ те и слуге твое и люде твое, да ме бацышь у затворъ тамничный? Гдѣ су Пророцы ваши, кои вамъ прорицаше, говорећи: неће доћи Царъ Вавилонскій на васъ и на ову землю? Ал' сад' послушай, молимъ ти се, Господине мой Царе, нека буде примлѣна молба моя предъ лицемъ твоимъ, па ме не шальи опетъ у домъ Іонатана Киьигочіе, да не умремъ тамо. А Царъ заповѣди, и бацыше га у затворъ тамничный, те му даваше споля єданъ хлѣбъ на данъ изъ пекарнице, кад' се потрошише хлѣбови изъ града; и сѣђаше Іереміа у затвору тамничномъ.

ГЛАВА 38.

Но Сафаніа, сынъ Натановъ, и Годоліа, сынъ Пасхоровъ, и Іоахалъ, сынъ Селемійнъ, и Фасхоръ, сынъ

Мелхіевъ, чую те рѣчи, кое рече Іереміа свыма людма, говорећи: тако рече Господъ: тко сѣди у граду овомъ, умреће мачемъ, глађу и поморомъ, а тко пређе къ Халдейцыма, живъ ће быти, и избавиће душу свою, пакъ ће живити. Єръ тако рече Господъ: предаіомъ предаћесе градъ овай у руке войски Цара Вавилонскога, и узеће га. И рекоше Цару: нека умре човѣкъ тай, єръ тай разслаблява руке людій воюющихъ и руке свію людій заоставшихъ у граду, говорећи имъ по тыма рѣчма, почемъ човѣкъ тай не проповѣда людма овыма миръ, но само зла. И рече Седекіа: ето є тай у рукама вашима; єръ Царъ не могаше противу ньихъ. И узеше Іеремію, и бацыше га у яму Мелхіе сына Царева, коя бяше у двору тамничномъ, и спусте га на ужеты у яму; а у ями не бяше воде но глибъ, и у глибу буде Іереміа. Авдемелехъ Муринъ, кой бяше у двору Царевомъ, чувши да бацыше Іеремію у яму, а Царъ у тай махъ сѣђаше на враты Веніаміновы', пакъ изиђе Авдемелехъ изъ дома Царева, и рече Цару говорећи: зло си учиніо, што си допустіо убити човѣка овога глађу, єръ нема већь выше хлѣба у граду. И заповѣди Царъ Авдемелеху говорећи: узми отовуд' са собомъ тридесетъ момака, пакъ извуцы Іеремію изъ яме, да не умре. Авдемелехъ узме момке, и доће у домъ Царевъ подземный, пакъ узме отуда старе одирке и стара ужета, те бацы ихъ къ Іереміи у яму, и рекне му: метни ово подъ ужета. Іереміа тако учини; и извуку га на ужеты, и изваде га изь яме, и сѣде Іереміа у двору тамничномъ. А Царъ пошлѣ и призове къ себи Іеремію у домъ Аселісилѣвъ, кой є у дому Господнѣмъ. И рече му Царъ: пытамъ те єдну рѣчь, па не утаи отъ мене рѣчи. А Іереміа рече Цару: ако ти ка-

жемъ, то нећешь ли смрћу уморити ме? а ако ти узсовѣтуемъ, то ме послушати нећешь. Царъ му се закуне говорећи: живъ є Господъ, Кой намъ створи ову душу, да те нећу убити, и да те нећу предати у руке овыхъ людій, кои ти о животу раде. А Іереміа му рече: тако рече Господъ сила', Богъ Ісраилѣвъ: ако пошавши изиђешь къ Войводама Цара Вавилонска, жива ће быти душа твоя, и градъ овай неће спалитисе ватромъ, и живъ ћешь быти ты и домъ твой. Ако пакъ не изиђешь къ Князевма Цара Вавилонска, градъ овай предаћесе у руке Халдейске, пакъ ће га спалити ватромъ, и ты се нећешь спасти изъ руке ньихове. И рече Царъ Іереміи: я се боимъ избѣгшихъ ко Халдейцыма Іудеа', да ме у руке ньихове не предаду, па да ми се наругаю. И рече Іереміа: неће предати те, само послушай слово Господнѣ, кое ти я кажемъ, пакъ ће болѣ быти, и жива ће быти душа твоя. Ако ли не узхтѣшь ты изиђи, ово є слово, кое ми каза Господъ: гле! све жене, заоставше у дому Цара Іудина, извесћесе къ Князевма Цара Вавилонска, и те говорише: превараше те, и надмудрише те мужеви твои, кои ти миръ совѣтоваше, и ослабише ногу твою на склизавицама, пакъ се окренуше отъ тебе. И жене твое и дѣцу твою извесће къ Халдейцыма, и ты се нећешь избавити, еръ ћешь рукомъ Цара Вавилонска ухваћенъ быти, и градъ ће овай спалитисе. И рече нѣму Царъ: нека нитко не дозна ове рѣчи, па да не умрешь. А ако чую Князеви, да самъ говоріо съ тобомъ, и доћу къ теби, те ти рекну: кажи намъ, шта ти є говоріо Царъ? не утаи отъ насъ, пакъ те нећемо убити; шта ти є говоріо Царъ? ты ћешь имъ рећи: предложіо самъ я молбу мою предъ лицемъ Царевымъ, да ме не врати у домъ Іонатановъ, да умремъ

тамо. И дођу сви Князеви къ Іереміи, и упытаю га, а онъ имъ приповѣди по свыма тыма рѣчма, кое му є заповѣдіо Царъ; и они уђуташе, ербо не бы чувено слово Господнѣ. И сѣђаше Іереміа у двору тамничномъ, докъ не узеше Іерусалимъ.

ГЛАВА 39.

У девету годину Седекіе Цара Іудина мѣсеца десетога дође Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій и сва войска нѣгова на Іерусалимъ, и воеваше противу нѣга. А у єданайсту годину Седекіе мѣсеца четвртога у деветый данъ отворисе градъ. И уђоше сви Князеви Цара Вавилонска, пакъ сѣдоше на враты средньи' Ниргелсарасаръ, Самагадъ, Навусахаръ, Навусарісъ, Нагаргасъ, Насерравамагъ, и други Войводе Цара Вавилонскога. А кад' ихъ види Седекіа Царъ Іудинъ и сви люди нѣгови ратни, избѣгоше и изиђоше ноћу изъ града путемъ врта Царева крозъ врата, коя быше међу зидомъ и предзиђемъ, пакъ изиђу на путъ пустынѣ. А войска Халдейска потера за ньима, и стигне Седекію на полю пустынѣ Іеріхонске, и ухвативши га доведу къ Навуходоносору Цару Вавилонскоме у Ревлатъ, кой є у земльи Ематъ, и изрече му судъ. И потуче Царъ Вавилонскій сынове Седекійне у Ревлату предъ очима нѣговыма, и све Началнике Іудине побіе Царъ Вавилонскій. А Седекіи извади очи, и окуе га у пута, па га отведе у Вавилонъ. Домъ пакъ Царевъ и домове свію людій попале Халдейцы ватромъ, и зидъ Іерусалимскій стровале. А останакъ людій и оставше у граду и побѣгше, кои утекоше къ Цару Вавилонскоме, и останакъ людій и оставше пресели Навузарданъ Вой-

вода у Вавилонъ. Отъ людій пакъ убогихъ, кои ништа не имаше, остави Навузарданъ Войвода войскій у земльи Іудиной, и даде имъ віограде и ньиве у тай данъ. И заповѣди Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій за Іеремію Пророка Навузардану Войводи войскій, и рече: узми га, и мотри на нѣга очима твоима, и не учини му никаква зла, но како усхтѣ, тако му учини. На то Навузарданъ, Войвода войске, и Навизезванъ, и Рапсарисъ, и Ниргелъ, и Сарасаръ, и Фавманъ, и сви Войводе Цара Вавилонска послаше и узеше Іеремію изъ двора тамничнога, и дадоше га Годоліи, сыну Ахакама, сына Сафана, и изведоше га, те сѣде међу люде. И буде слово Господнѣ къ Іереміи у двору тамничномъ, гласеће: иди па кажи Авдемелеху Мурину говорећи: тако рече Господъ Богъ Ісраилѣвъ: ево Я приносимъ рѣчи Мое граду овоме на зло а не на добро, пакъ ће быти предъ лицемъ твоимъ у тай данъ; и избавићу те у тай данъ, и нећу те дати у руке людій, отъ лица коихъ се ты боишь; еръ избавляюћи спастићу те, па нећешь пасти отъ мача, него ћешь избавити животъ, што си се уздао у Мене, рече Господъ.

ГЛАВА 40.

Слово бывше отъ Господа къ Іереміи, кад' га отпусти Навузарданъ Архімагіръ изъ Раме, кад' га узе везанога у пута изсред' робля воћенога изъ Іерусалима и Іуде у Вавилонъ. И узе га Архімагіръ, па му рече: Господъ Богъ твой изрекао е зла ова на мѣсто ово; и као што рече Господъ, тако и у дѣлу показа и учини, еръ Му сгрѣшисте, и не послушасте гласа Нѣгова, те вамъ бы та рѣчь. И сад', гле! отрѣшихъ ти везане руке; ако

ти є повольно ићи са мномъ у Вавилонъ, ходи, пакъ ћу те пазити очима моима; ако ли не, а ты остани овдѣ; гле! сва є земля предъ твоимъ лицемъ, што изволишь, и куда усхтѣшь ићи, тамо иди; вратисе и къ Годоліи, сыну Ахікамову, сыну Сафанову, кога є Царъ Вавилонскій поставіо у земльи Іудиной, пакъ живи съ ньимъ међу людма у свакомъ добру предъ твоима очима, куд' хоћешь, иди; и даде му Архімагіръ раану и даре, па га отпусти. И дође Іереміа къ Годоліи сыну Ахікамову у Массифатъ, и сѣде међу свое люде заоставше у земльи. А кад' чуше сви Войводе войске, коя бяше по полю, тіи и войске ньихове, да є Царъ Вавилонскій поставіо Годолію сына Ахікамова Властникомъ надъ земльомъ, и да му є предао мужеве и жене и дѣцу и сиромахе землѣ, кои не быше преведени у Вавилонъ; дођу къ Годоліи у Массифатъ Ісмаилъ сынъ Натанійнъ, и Іоананъ, и Іонатанъ сынъ Каріевъ, и Сарія сынъ Танаеметовъ, и сынови Офе, кои быше изъ Нетофате, и Ієзоніа сынъ Махате, тіи и люди ньихови. И закуне имъ се Годоліа и людма ньиховыма, говорећи: не убойтесе отъ лица слугу' Халдейскихъ, уселитесе у землю, и служите Цару Вавилонску, пакъ ће вамъ болѣ быти. Гле! я сѣдимъ у Массафату, да станемъ противу лица Халдейска, ако кои ударе на васъ; но вы сберите віно и воће, скупите и масло, па га улите у ссудове свое, и уселитесе у градове, кое задржасте. И сви Іудеи, кои су у земльи Моавлѣвой и међу сынови Аммоновы', и кои су у Ідумеи, и кои су по цѣлой земльи, чуше, да є Царъ Вавилонскій дао Іуди останакъ, и да є поставіо надъ ньима Годолію сына Ахікамова сына Сафанова; пакъ дођу сви Іудеи отъ свію мѣста', у коя быше убѣгли, те приступе къ Годоліи у землю Іудину

у Массафатъ, и сберу віно и воће и масло врло много. А Іоананъ сынъ Каріевъ и сви Войводе войске, кои су по полю, дођу къ Годоліи у Массифатъ, и рекну му: знашь ли, да є Веліса Царъ сынова Аммоновыхъ послао къ теби Ісмаила сына Натаніева поразити душу твою? И не вѣрова имъ Годоліа сынъ Ахікамовъ. А Іоананъ сынъ Каріевъ рече Годоліи потайно у Массифату, говорећи: идемъ я, и да нитко не зна, убићу Ісмаила сына Натанійна, да не како порази душу твою, те да се разаспе савъ Іуда собраный къ теби, па да погине савъ останакъ Іудинъ. А Годоліа рече Іоанану сыну Каріеву: не чини дѣла тога, єръ лажь говоришь ты на Ісмаила.

ГЛАВА 41.

У седмый мѣсецъ дође Ісмаилъ сынъ Натанійнъ сына Елисамова отъ рода Царева, и Началницы Цареви десетъ мужева съ ньимъ къ Годоліи у Массифатъ, и єдоше ту заедно хлѣбъ. А Ісмаилъ устане съ десетъ мужева, кои быше съ ньимъ, и поразише Годолію мачемъ, и убише кога є Царъ Вавилонскій поставіо надъ земльомъ, и све Іудее, кои съ ньимъ быше у Массифату, и све Халдейце, кои се нађоше тамо, и Войнике поубія Ісмаилъ. Другій данъ по убіеню Годоліе, докъ іоштъ нитко ніе знао, дођу люди изъ Сихема и изъ Салима и изъ Самаріе, осамдесетъ людій съ обріяныма брадама у подераныма хальинама плачући, а дарови и тамянъ у рукама ньиховыма, да унесу у домъ Господань. И изиће предъ ньи Ісмаилъ сынъ Натаніевъ изъ Массифе; а они идоше и плакаше; и кад' се срѣтне съ ньима, рекне имъ:

уђите къ Годоліи. А кад' уђоше сред' града, изсѣче ихъ Ісмаилъ кодъ кладеза, онъ и люди, кои быше съ ньимъ. И нађошесе ту десетъ людій, те рекоше Ісмаилу: не уби насъ, єръ имамо иманя на ньивама, пшеницу и єчамъ и медъ и масло; и мине ихъ, и не убіе ихъ съ брађомъ ньиховомъ. Кладезъ пакъ, у кой є побацао Ісмаилъ све, кое є поубіяо, тай є кладезъ великъ, кой є начиніо Царъ Аса сбогъ Власе Цара Ісраилѣва, тай напуни Ісмаилъ поубіянима. И обрати Ісмаилъ све люде оставше у Массифату и кћери Цареве, кое є предао Архімагіръ Годоліи сыну Ахікамову, и узме ихъ Ісмаилъ сынъ Натановъ, пакъ отиде на ону страну сынова Аммоновыхъ. Іоананъ сынъ Каріевъ и сви Войводе войске, кои су съ ньимъ, чувши сва зла, коя учини Ісмаилъ сынъ Натановъ, доведу све Войнике свое, и пођу воевати на нѣга, и нађу га при многой води у Гаваону. А кад' угледаше сви люди, кои быше съ Ісмаиломъ, Іоанана сына Каріева и све Войводе войске, кои съ ньимъ быше, обрадовашесе, и вратишесе сви люди, кое зароби Ісмаилъ изъ Массифе, и вратившисе отидоше къ Іоанану, сыну Каріеву. Ісмаилъ пакъ умакне са осамъ людій отъ лица Іоанана, и отиде къ сыновма Аммоновыма. Іоананъ и сви Войводе войске, кои быше съ ньимъ, узму оставше люде, кое є отвратіо онъ отъ Ісмаила сына Натанова изъ Массифата, кад' уби Годолію сына Ахікамова, мужеве юнаке на рату, и жене и останке и благайнике, кое є отвратіо изъ Гаваона, па одоше, те сѣдоше на земльи Виротоамлѣвой, коя є къ Витлеему, да иду и уђу у Египетъ отъ лица Халдејска; єръ се бояше лица ньихова, што уби Ісмаилъ Годолію, кога постави Царъ Вавилонскій надъ земльомъ Іудиномъ.

ГЛАВА 42.

Сви Войводе войске, и Іоананъ сынъ Каріевъ, и Азаріа сынъ Массеевъ и сви люди отъ мала па до велика, дођоше къ Іереміи Пророку, и рекоше му: нека падне молба наша предъ лицемъ твоимъ, пакъ се помоли за насъ Господу Богу твоме за ове оставше, єръ мало насъ остаде отъ многихъ, као што очи твое виде; и да намъ Господъ Богъ твой покаже путъ, коимъ ћемо поћи, и каже шта ћемо чинити. И рече имъ Іереміа Пророкъ: чуо самь; ево ћу я помолитисе Господу Богу нашему за васъ по рѣчма вашима, пакъ ћу слово, кое отговори Господъ, казати вамъ, и нећу утаити отъ васъ ни рѣчи. А тіи рекоше Іереміи: буди Господъ међу нама Свѣдокъ праведанъ и вѣранъ, да ћемо по свему слову, кое ако намъ пошлѣ Господъ, тако радити; было добро, было зло, гласъ Господа нашега, къ Коме те мы шалѣмо, послушаћемо, да намъ болѣ буде, што ћемо послушати гласъ Господа Бога нашега. А кад' се навршише десетъ дана', буде слово Господнѣ къ Іереміи, те дозове Іоанана сына Каріева и Войводе войске, кои быше съ ньимъ, и све люде отъ мала па до велика, и рече имъ: тако рече Господъ Богъ Ісраилѣвъ, къ Коме посласте ме, да простремъ молитве ваше предъ Ньимъ: Ако сѣдећи узсѣдите на земльи, то ћу васъ сазидати, а не разорити, и насадићу васъ, а не исчупати, єръ престахъ отъ зала, коя вамъ учинихъ. Не бойтесе лица Цара Вавилонска, кога се вы боите; лица нѣговога не бойтесе, рече Господъ, єрбо самь Я съ вама, да васъ избавлямъ и спасавамъ изъ руке нѣгове. И даћу вамъ милость, и помиловаћу васъ, и вратићу васъ на землю вашу. Рекнете ли пакъ вы: нећемо

сѣсти на овой земльи, да не слушамо гласъ Господа Бога нашега, говорећи: никако; но ућићемо у землю Египетску, пакъ нећемо трпити рата ни слушати гласъ трубный, ни гладовати безъ хлѣба, и тамо ћемо уселитисе: то чуйте слово Господнѣ заоставши Іудини, тако рече Господъ Сведржитель Богъ Ісраилѣвъ: ако вы управите лице ваше на Египетъ, и уђете тамо живити, то ће мачъ, кой видити вы се боите, наћи васъ у Египту, и гладь, отъ кое се вы клоните, постићиће васъ узастопце у Египту, и тамо ћете изумрети вы. И сви люди и сви иноплеменицы, кои су управили лице свое на землю Египетску живити тамо, пропасће глађу и мачемъ, и ни єданъ ихъ неће быти спасенъ отъ зала, коя ћу Я навести на ньи. Єръ тако рече Господъ сила' Богъ Ісраилѣвъ: као што искану ярость Моя на живеће у Іерусалиму, тако ће искапати ярость Моя на васъ, кад' будете ушли у Египетъ, и быћете у непроходныма, и подручни, на клетву и на поругу, нити ћете выше видити мѣста овога. Ово изрече Господъ на васъ, кои се отметосте Іуде; не идите у Египетъ, пакъ саде чувши знайте, да вамъ данасъ засвѣдочихъ, како стесе излукавили у душама вашима пославши ме къ Господу Богу вашему, говорећи: помолисе за насъ Господу, па намъ све, што ти буде рекао Господъ Богъ нашъ, яви подробно, и мы ћемо учинити. И сообштихъ вамъ данасъ, и не послушасте гласъ Господа Бога вашега по свему, као што вамъ посла. Па саде чувши знайте, да ћете мачемъ и глађу и поморомъ исчезнути на мѣсту, на кое хоћете да идете живити тамо.

ГЛАВА 43.

Кад' преста Іереміа говорити людма све рѣчи Господнѣ, кое имъ посла Господъ, рекне Азаріа сынъ Массеевъ, и Іоананъ сынъ Каріевъ, и сви люди гордельиви, говореѣи Іереміи: лажешь, не посла те къ нама Господъ Богъ нашъ говорити: не идите у Египетъ живити тамо; но Варухъ сынъ Нирійнъ наговара те противу насъ, да насъ предашь у руке Халдейске, како ће насъ уморити и у Вавилонъ превести. И не послуша Іоананъ и сви Войводе силе, и сви люди не послушаше гласа Господня, да живе на земльи Іудиной. И узе Іоананъ и сви Войводе войске све оставше Іудине враћене изъ свію народа', куда разсѣяни быше, да живе на земльи Іудиной, люде силне и жене и дѣцу и кћери Цареве и душе, кое остави Навузарданъ Войвода войске, съ Годоліомъ сыномъ Ахікамовымъ сына Сафанова, и Іеремію Пророка, и Варуха сына Нирійна, пакъ отидоше у Египетъ, не послушавши гласа Господня, и уѣоше у Тафнасъ. И буде слово Господнѣ къ Іереміи у Тафнасу, гласеће: узми себи камене велике, и сакры ихъ предъ враты дома Фараонова у Тафнасу предъ очима людій Іудиныхъ, пакъ ћешь рећи имъ: тако говори Господъ сила' Богъ Ісраилѣвъ: гле! Я ћу послати и довести Навуходоносора Цара Вавилонска слугу Мога, те ће поставити престолъ свой на каменма овыма, кое си сакрыо, и подиће оружіе свое на ньи, и уће, пакъ поразити землю Египетску, кои су за смрть, смрћу, и кои су за робство, робствомъ, а кои су за мачъ, мачемъ. И ватромъ ће спалити домове богова ньиховыхъ, и попалиће ихъ, преселити ихъ, и покрыће землю Египетску, као што се Пастыръ покрыва кабаницомъ своіомъ, пакъ ће изићи

отуда съ миромъ, и столпове сунчанога града, кой є у Египту, срушиће, и домове богова Египетскихъ попалиће ватромъ.

ГЛАВА 44.

Слово бывше отъ Господа къ Іереміи и къ свыма Іудейма, кои су у Египту, и кои сѣде у Магдалу и у Тафнасу и у Мемфісу и у земльи Патурской, глассће: тако говори Господъ Богъ Ісраилѣвъ: вы видисте сва зла, коя наведохъ на Іерусалимъ и на градове Іудине; и ено су сад' пусти безъ живећихъ сбогъ злобе ньихове, кою чинише, да Мене гнѣве, идући кадити боговма туђима, кое ни вы сами не познавасте ни отцеви ваши. Слао самь къ вама слуге Мое Пророке рано, и слао самь ихъ говорећи: не чините дѣло тога оскврнѣня, на кое омрзнухъ. И не послушаше Мене, нити приклонише уво свое, да се отврате отъ своихъ злоба', па да не каде боговма другима. И искаплѣ ярость Моя и гнѣвъ Мой, и разгорѣсе на враты Іудины' и ванъ Іерусалима, те буду на опустошенѣ и на непроходность до овога дана. И сад' тако рече Господъ Свемржитель Богъ Ісраилѣвъ: зашт' чините вы злобе велике на свое душе? да изсѣчете мужеве и жене, младенца и напрсче изъ средине Іуде, да не остане ни еданъ отъ васъ, да Ме гнѣвите дѣлы руку' вашихъ, кадећи боговма другима у земльи Египетской, у кою дођосте живити тамо, да изсѣчени будете, и на проклетство да будете и на укоръ по свы' народы землѣ. Еда заборависте злобе отаца вашихъ и злобе Царева Іудиныхъ и злобе Князева вашихъ и злобе ваше и злобе вашихъ жена', што починише у земльи Іудиной и ванъ Іерусалима? И не престаше све

до овога дана, и не убояшесе, и не држашесе Моихъ закона' и Моихъ заповѣстій, кое имъ дахъ предъ лицемъ вашимъ и предъ очима отаца вашихъ. Съ тога тако говори Господъ сила Богъ Ісраилѣвъ: гле! Я ћу управити лице Мое у васъ на зло, да погубимъ све люде Іудине; и узећу останке Іудине, кои управише лица своя, да уђу у землю Египетску, и да живе тамо, пакъ ће изчезнути сви у земльи Египетской и пасти мачемъ и глађу, и изчезнути отъ мала све до велика, и быти на укоръ и на пропасть и на проклетыню. И посѣтићу сѣдеће у земльи Египетской, као што посѣтихъ Іерусалимъ, мачемъ и глађу и смрћу, нити ће и еданъ отъ оставшихъ Іудиныхъ обытаваюћихъ у земльи Египетской умаћи да се врати на землю Іудину, у кою вратитисе тамо тіи се душама своима надаю; вратитисе неће, осимъ избѣгши. Сви разумѣваюћи мужеви отговорише Іереміи, да жене ньихове каде боговма другима, и све жене, скупъ великій, и сви люди сѣдећи у земльи Египетской у земльи Патурской рекоше: по слову, кое си намъ говоріо у име Господнѣ, нећемо те послушати, него ћемо, радећи по свакоме слову, кое изиђе изъ уста нашихъ, чинити кадећи Царицы небесной, и преливаюћи іой преливе, као што чинисмо мы и отцеви наши и Цареви наши и Князеви наши у градовы Іудины' и ванъ Іерусалима, пакъ сыти бысмо хлѣба, и добро намъ бяше, и зла не видисмо. А кад' престасмо кадити Царицы небесной и преливати преливе, неста намъ свыма хлѣба, и мачемъ и глађу гинусмо. Кад' пакъ кадисмо Царицы небесной, и преливасмо іой преливе, еда безъ нашихъ мужева месисмо іой колаче, и преливасмо іой преливе? И рече Іереміа свыма людма силныма и свыма женама и свыма людма отговараюћима му тако, и рекне: ніе ли каденѣ,

кое палисте у градовы Іудины' и изванъ Іерусалима вы и отцеви ваши и Цареви ваши и Князеви ваши и люди землѣ, поменуо Господъ, те му се срдца косну? И не могаше Господъ трпити выше и гледати злобу ваших дѣла' и гнусностій, кое починисте, те вамъ земля бы на опустошенѣ и на непроходность и на клетву, да не буде живећихъ, као што є овай данъ. Отъ лица овыхъ, коима кадисте ідолма, и чимъ сгрѣшисте Господу, и не послушасте гласъ Господань, те по заповѣстма Нѣговыма и по закону и по прописи' нѣговы' не идосте, пакъ васъ постигоше зла ова, као овай данъ. И рече Іереміа людма и женама: чуйте слово Господнѣ савъ Іудо, кои сте у земльи Египетской: тако рече Господъ Сведржитель Богъ Ісраилѣвъ, говорећи: вы и жене ваше усты ваши' договористесе, и рукама вашима довршисте, говорећи: постояно ћемо држати исповѣданя наша, коима обѣћасмосе кадити Царицы небесной, и преливати іой преливе; постояно пребываете у обѣћанма вашима, и дѣломъ ихъ испунисте. Тога ради чуйте слово Господнѣ, савъ Іудо сѣдећи у земльи Египетской: гле! кунемсе именемъ Моимъ великимъ, рече Господъ, да неће выше быти име Мое у усты свега Іуде, ни у цѣлой земльи Египетской да се рекне: живъ Господъ Богъ. Єръ, гле! пробудихсе Я на ньи да ихъ озлобимъ, а не добро да имъ учинимъ, пакъ ће исчезнути савъ Іуда, кой живи у земльи Египетской, мачемъ и глађу, докъ се не скончаю. А кои се буду уклонили отъ мача, вратићесе малымъ броемъ у землю Іудину, и оставши Іудини, преселившисе у землю Египетску, да живе тамо, увидиће, чіе ће слово обстати, Мое или ньихово? И то вамъ є знаменѣ, говори Господъ, да ћу васъ Я посѣтити на овомъ мѣсту, нека дознате,

да ће заиста испунитисе Мое рѣчи на ваше зло. Тако рече Господъ: гле! Я предаемъ Фараона Ваѳріа Цара Египетска у руке непріятеля нѣгова и у руке оныхъ, кои му о животу раде, као што дадохъ Седекію Цара Іудина у руке Навуходоносора Цара Вавилонска непріятеля нѣговога, кой му є о животу радіо.

ГЛАВА 45.

Слово, кое є говоріо Іереміа Пророкъ къ Варуху сыну Ниріеву, кад' є уписао рѣчи те у кньигу изъ уста Іеремійныхъ четврте године Іоакіма, сына Іосійна, Цара Іудина, гласеће: тако говори Господъ Сведржитель о теби Варуше! што си рекао: о тежко мени! да додаде Господъ трудъ къ болѣсти моіой; заспахъ са стенянѣмъ, мира не наѣохъ. Рецы му, овако говори Господъ: гле! што Я саградихъ, Я ћу разорити, и што Я насадихъ, Я ћу исчупати, и сву землю Мою. И ты ли ћешь искати себи велика? не ишти; еръ, гле! Я ћу навести зла на свако тѣло, говори Господъ, а душу ћу твою дати у корысть на свакомъ мѣсту, кудагодъ поѣешь.

ГЛАВА 46.

Слово бывше отъ Господа къ Іереміи Пророку на народе, къ Египту противу силе Фараона Нехао Цара Египетскога, кой є было надъ рѣкомъ Еуфратомъ у Кархамісу, кога порази Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій у четвртой години Іоакіма, сына Іосійна, Цара Іудина: Узмите оружіе и штитове, пакъ идите на бой; осѣдлайте конѣ, и узсѣдайте Коняницы, и станите у

у шлемовы ваши', наоштрите копля, и обуцытесе у гвоздене напрсняке ваше. Па што их видихъ страшльиве? што леђа окрећу? юнацы ньиховы побіени, побѣгоше брзо, и не обазрѣшесе натрагъ, отсвуда страхъ! говори Господъ. Лагкій утећи неће, нит' ће моћи избавитисе юнакъ на сѣверъ; близу рѣке Еуфрата побѣђени су, и падоше. Тко є тай, кой се као рѣка уздиже, и валови нѣгови надимаюсе као у рѣке? Воде ће Египта дићисе као рѣка, и као рѣка усколебаћесе воде нѣгове; и рече: устаћу, и покрыћу землю, и погубићу градъ и живеће у нѣму. Узсѣдите на конѣ, уредите кола, изиђите юнацы Муински, и Лівіани наоружани штитама, и Лиђани узиђите съ напрегнуты' луковы, данъ є овай Господа Бога Сведржителя, данъ отмаштеня, да се отмасти непріятельма своима; и пожреће их мачъ Господань, и насытићесе, и опићесе крвлю ньиховомъ, єрбо є жертва Господу Сведржителю у земльи сѣверной близу рѣке Еуфрата. Попнисе у Галаадъ, узми ритину дѣвойко кћери Египетска; залуд' си умножила врачаня твоя, нема теби лѣка. Чуше народи гласъ, и плачъ твой напуни землю; єръ сукобисе юнакъ са юнакомъ, и обоица скупа изнемогоше, и падоше. Слово, кое рече Господъ къ Іереміи Пророку о томъ: да имаде Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій доћи и поразити землю Египетску. Явите Емату, и разгласите у Магдалу, и повичите у Мемфісу, и у Тафнасу казуйте: стой приправанъ, єръ ће пожрети мачъ та, коя су около тебе. Зашто отбѣже отъ тебе Апісъ? юне избрано твое не остаде; єръ Господъ разруши га. И множство твое изнеможе, и паде, па говорише свакій своме ближнѣму: устанимо и вратимосе къ людма нашима и у землю рођеня нашега испредъ мача Єллинскога. Назовите име Фараона Нехао

Цара Египетска, сметню донесе време. Живимъ Я, говори Царъ, Господъ Сведржитель име Му є; єръ ће доћи као Таворъ на горама и као Кармель у мору. Ссудове робства начини себи живећа кћери Египетска, єръ ће Мемфісъ запуштенъ быти, и назватисе: жалость! пакъ неће у нѣму живити. Юница избрана и украшена Египетъ, разоренѣ доће отъ сѣвера на ню. и наємницы нѣгови, живећи посред' нѣга, као теоцы дебели раанесе у нѣму; єръ и тіи се окренуше и побѣгоше скупа, и не могоше стати, што данъ погибельи ньихове и време отмаштеня доће на ньи. Гласъ ньиховъ као зміе звизждуће, єръ ће съ войскомъ поћи, сѣкирама ударити на нѣга. Као дрва сѣкући изсѣћиће шуму нѣгову, говори Господъ Богъ, єръ не може изброитисе, почемъ се умножише већма отъ скакаваца, па имъ ніе броя. Осрамоћена є кћи Египетска и дана у руке людма сѣверныма. Рече Господъ Сведржитель Богъ Ісраилѣвъ: гле! Я ћу посѣтити Аммона, сына нѣна, и Фараона и Египетъ и богове нѣгове, и Цареве нѣгове, и Фарона и уздаюћесе у нѣга. И даћу ихъ у руке оныма, кои имъ о животу раде, и у руку Навуходоносора Цара Вавилонска, и у руке нѣговыхъ слугу, пакъ ће послѣ поживити као и пре, говори Господъ. А ты се не бой, слуго Мой Іакове! и не страшисе Ісраилю! єръ Я ћу те спасена учинити издалека и сѣме твое изъ землѣ робства ньиховога, пакъ ћесе вратити Іаковъ, и отпочинуће, и быће срећанъ, нит' ће быти тко да га плаши. Не бойсе слуго Мой Іакове! говори Господъ, єръ съ тобомъ самь Я, те ћу учинити край са свыма народма, међу кое те избацыхъ, а теби нећу учинити да оскудѣвашь, него ћу те наказати судомъ, ако те и нећу штедити као невинога.

ГЛАВА 47.

Слово Господнѣ бывше къ Іереміи Пророку на иноплеменике пре нег' што порази Фараонъ Газу. Тако говори Господъ: гле! дижусе воде отъ сѣвера, и быће као потокъ буйный, и потопиће землю и што є годъ на ньой, градъ и живеће у нѣму, пакъ ће повикати люди, и заплакатисе сви живећи на земльи отъ хуке наглости нѣгове, отъ оружія ногу' нѣговыхъ, и отъ грмлявине кола' нѣговыхъ, и отъ звуке точкова нѣговыхъ; не окренушесе отцеви на сынове свое, спустише руке свое, у наступаюћій данъ погубићесе сви иноплеменицы; и разорићу Тиръ и Сідонъ са свыма другима помоћницыма ньиховыма, єръ ће истребити Господъ Филістиняне, остатке острова' Каппадокійскихъ. Доће ћела на Газу, отбаченъ буде Аскалонъ, и останцы Енакімови. Доклѣ ћешь сѣћи, о мече Божій! доклѣ се нећешь смирити? уђи у ножнице твое, отморисе, па се узнеси. Како ће смиритисе, кад' му є Господъ заповѣдіо устати на Аскалона и на приморце и на друге.

ГЛАВА 48.

О Моаву тако рече Господъ Свездржитель Богъ Ісраилѣвъ: о тежко Нававу, єръ пропаде, узесе Каріатаімъ, посрамисе Масігатъ, и побѣђенъ є. Нема выше отраде у Моаву, веселя у Есевону, намыслише зла на нѣга: ходите да ихъ истребимо изъ народа', зато ћешь мукомъ умучати, мачъ ће за тобомъ поћи. Гласъ яука изъ Оронаіма, погубель и сатрвенѣ велико. Сатрвенъ Моавъ, явите

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ У НОВОМ САДУ

вриску малыхъ нѣговыхъ; єръ напунисе Алаотъ плача, путемъ Оронаіма идесе рыдаюћи, непріятельи, яукъ сатрвеня слушасте. Бѣжите и спасите душе ваше, и бићете као дивій магарацъ у пустыньи, єръ си имао надежду у оградама твоима и у благама твоима, а ты ћешь быти ухваћенъ, и Хамосъ ће поћи у преселѣнѣ и Свештеницы нѣгови и Князеви нѣгови скупа. И Губитель ће доћи на свакій градъ, и неће избавитисе ни еданъ градъ, пакъ ће пропасти долине, и пропасће поля, као што рече Господъ. Дайте знаменѣ Моаву, єръ ће га снаћи напасть, и сви градови нѣгови быће пусти и безъ живећихъ. Проклетъ човѣкъ, кой чини дѣло Божіе съ немарносћу, и проклетъ, кой забраноје мачу своме крвь. Моавъ мирова отъ младости свое, уздаюћисе у славу свою, и не преливаюћисе изъ ссуда у ссудъ, пакъ не отиде у преселѣнѣ; зато заоста вкусъ нѣговъ у нѣму, и мирисъ нѣговъ ніе премѣнѣнъ. Съ тога, гле! долазе дани, говори Господъ, те ћу му послати кои ће га преселити, и преселиће га, и ссудове ће нѣгове испразднити, и рогове ће нѣгове изломити, те ћесе посрамити Моавъ отъ Хамоса, као што є посрамлѣнъ домъ Ісраилѣвъ отъ Ветиля, у комъ имаше надежду. Како говорите: силни смо и люди крѣпки у боевма? Погину Моавъ, градъ нѣговъ, и на изборъ момцы доћоше подъ мачъ, говори Царъ, Господъ Сведржитель име Му є: данъ Моавовъ близу є да дође, и зло нѣгово врло є скоро. Тѣшите га сви, кои сте около нѣга, и сви, кои знате за име нѣгово, рецыте: како се сломи жезалъ крѣпости, палица славна? Сићисе са славе, и сѣди на влаги живећа кћери Дівонова, єръ ће наићи на те губитель рушећи ограде твое. Стани на путу, и погледай живећа у Ароиру, те упытай бѣ-

жећега и избѣгшега, и рецы: шта то бы? Посрамисе Моавъ, єръ побѣђенъ є; рыдайте и вичите, разгласите у Арнону, да погину Моавъ. И судъ дође на землю напольну, на Хелонъ и на Рефасъ и на Мофатъ и на Девонъ и на Наво и на домъ Девлатаімъ, и на Каріатаімъ и на Ветгамулъ и на домъ Маоновъ и на Каріотъ и на Восора и на све градове Моавове, кои су далеко и кои су близу. Отсѣченъ є рогъ Моавовъ, и мышца нѣгова сакрушисе, говори Господъ; опите га, што се велича надъ Господемъ, Моавъ ће рукомъ своіомъ дотакнутисе блювотине, пакъ ће и самъ быти на подсмѣхъ. И не бяше ли на подсмѣхъ теби Ісраиль, кад' се у крађи твоіой нађе; што си воевао на нѣга, преселићешсе на друго мѣсто. Оставите градове, и пребывайте на камену, кои живите у Моаву, и будите као голубови, кои се гнѣзде на каменю у усты развалина'. Слушасмо гордость Моавову, врло гордъ бяше, высокоуміе нѣгово, презиранѣ нѣгово, поносъ и надиманѣ срдца нѣговога. Али Я знамъ дѣла нѣгова, говори Господъ; ніе ли довольство нѣгово учинило тако? Тога ради зарыдайте свуда за Моавомъ, запѣвайте надъ людма Кіраде смућеныма. Єръ плачемъ Іазировымъ заплакаћусе за тобомъ, віограде Асеримовъ, лѣторасли твое прођоше море, коснушесе градова Іазировыхъ, на жетву твою и на вінску бербу нападе крадацъ. Отета є радость и веселѣ отъ Кармила и отъ землѣ Моавове, и віно отузохъ изъ цѣдіонице; кой гази вінову ягоду, неће никако по обычаю попѣвати пѣсне. Отъ вике Есевонске све до Єлеала и Јаса пустише градови ньихови гласъ свой отъ Сигора све до Оронаіма, и юница трогодица, што ће и воде Немрімъ спалѣне быти. И отузећу Моава, говори Господъ, што жертвуе на горама, и

кади боговма своима. Зато ће срдце Моава као цѣвнице пиштати, и Мое ће срдце надъ людма Кідаре као цѣвница звечати. Єръ ће свака глава на свакомъ мѣсту острижена быти, и свака ће брада обріятисе, и свака ће рука посѣчена быти, и на свакомъ бедру вретиште. И по свыма кућама Моава и на улицама нѣговыма свакій плачъ, єръ сакрушихъ Моава као непотребанъ ссудъ, говори Господъ. Како се измѣну? зарыдаше; како окрену леђа Моавъ, и посрамисе? те поста Моавъ на подсмѣхъ и на омразу свыма около себе. Єръ тако говори Господъ: гле! као орао ће полетити и расшириће крыла Своя на Моава. Узетъ є Каріотъ, и ограде су нѣгове обколѣне, пакъ ће срдце юнака Моавскихъ быти у тай данъ као срдце жене, коя рађа. И погинуће Моавъ, што се велича надъ Господемъ. Страхъ и пропасть и засѣда на те, о живећій у Моаву, говори Господъ. Тко утече отъ лица страха, упасће у пропасть; тко излази изъ пропасти, ухваћенъ ће быти засѣдомъ, єръ ћу та навести на Моава у време посѣте ньихове, говори Господъ. У стѣни Есевонской сташе избѣгши изъ войске, єръ ватра изиђе отъ Есевона и пламенъ изсред Сеона, те спали часть Моава и врхъ сынова сметнѣ. Тежко теби Моаве! погинуше люди Хамоса, єръ отведошесе сынови твои и кћери твое у робство. Но вратићу роблѣ Моавово у послѣднѣ дане, говори Господъ; довдѣ судъ Моавовъ.

ГЛАВА 49.

Къ сыновма Аммоновыма тако говори Господъ: заръ ніе сынова Ісраилѣвыхъ? или имъ нема наслѣдника? зашто дакле прими наслѣдіе Мелхомъ Гада? те люди нѣ-

гови живище у градовы нѣговы'? Зато, гле! дани долазе, говори Господъ, и прогласиħу ратный звукъ на Равватъ сынова Аммоновыхъ, пакъ ħе быти на непроходность и на пропасть, и жертвеницы нѣгови ватромъ спалѣни ħе быти, те ħе опетъ примити власть свою Ісраиль, говори Господъ. Повичи, Есевоне, єръ пропаде Гаи; повичите, кѣери Равватске, препашитесе вретиштама, рыдайте, и бѣгайте по забранама, єръ ħе Мелхомъ у робство отвестисе, Свештеницы и Князеви нѣгови скупа. Што се хвалишь доляма? густа є доля твоя кѣери безсрамна, коя се уздашь у богатства своя, говореħи: тко ħе ударити на ме? Гле! Я ħу навести на те страхъ, говори Господъ Сведржитель, отъ свію, кои су около тебе, пакъ ħете сви разсѣятисе отъ лица нѣговога, нити ħе быти тко да бѣжеħе собере. И послѣ тога вратиħу зароблѣне сынове Аммонове, говори Господъ. Къ Ідумеи ово говори Господъ Сведржитель: еда є іоштъ мудрости у Теману? погину совѣтъ отъ разумныхъ, непотребномъ поста мудрость ньихова, запуштено є мѣсто ньихово, спуститесе у пропасть къ сѣданю, кои живите у Дедани; єръ люта почини; погибель Исавову наведохъ на пѣга у време, у кое га посѣтихъ. Као берачи віноградски доħоше на те, ни пабирака ти оставити неħе, као крадльивцы ноħу грабиħе рукама своима. Али Я обнажихъ Исава, открыхъ тайна нѣгова, неħе моħи утаитисе; погину рукомъ брата свога и сосѣда свога, и ніе остати сироти твоіой да живи; а Я ħу учинити да живи, и удовице се у Мене уздаше. Єръ тако говори Господъ: гле! коима не бы закона пити чашу, піюħи испиħе; а ты ли ħешь као невинъ остати? неħешь быти невинъ, но піюħи испиħешь. Єръ Собомъ самь се заклео, говори Господъ, да ħешь

быти пустыньомъ и на поругу и на подсмѣхъ и на проклетство посред' нѣга, и сви градови нѣгови постаће пустыньомъ вѣчномъ. Вѣсть чухъ отъ Господа, и Посланике посла у народе: скупитесе, и идите противу нѣга, и устаните на ополченѣ. Гле! малымъ те учинихъ међ' народы и на поругу међ' людма; игранѣ твое превара те, безочность срдца твога обытаваше у пукотинама каменитыма, обузе те крѣпость брега высока; кад' као орао у высъ дигнешь гнѣздо свое, отуда ћу те сбацыти, говори Господъ. И быће Идумеа запуштена, свакій, идући по ньой, зачудићесе и зазвиждати надъ свакомъ раномъ нѣномъ. Као што є свалѣна Содома и Гоморра са сосѣды свои', говори Господъ, неће тамо поживити човѣкъ, нити ће тамо быти сынъ човѣчій. Гле! као што ће лавъ изићи изсред' Іордана на мѣсто силнога, почемъ скоро ћу учинити имъ, да бѣже отъ нѣга, пакъ тко ће быти избранъ, кога да поставимъ надъ ньимъ? єръ тко є Мени подобанъ? и тко ће стати Мени насупротъ? и тко є тай Пастыръ, кой ћесе успротивити лицу Моме? Зато чуйте совѣтъ Господань, кой є совѣштао противу Едома, и намѣру Нѣгову, кою є смыслїо противу живећихъ у Теману; неће ли ихъ сбацыти малени изъ стада, и неће ли развалѣно быти на ньима обыталиште ньихово? Єръ отъ гласа паданя ньиховога затресесе земля, и чусе на мору црвеномъ яукъ гласа ньиховога. Гле! као орао ће изићи, и узлетиће, и простреће крыла своя надъ тврдыняма нѣговыма, те ће быти срдце юнака Идумейскихъ у тай данъ, као срдце жене, коя рађа. Къ Дамаску: Посрамисе Ематъ и Арфатъ, єръ зао чуше гласъ, ужаснушесе, смутишесе на мору, отъ бриге смиритисе не могу. Растржесе Дамаскъ, окренусе бѣжати, трепетъ га обузе, жалость и

болѣсть га нападоше као ону, коя рађа. Како не оставише славанъ градъ, тврдынѣ любезне? Тога ради ће пасти на улицама твоима младиђи, и сви момцы войнички у тай ће данъ пасти, говори Господъ Сведржитель. И запалиђу ватру на стѣни Дамаска, пакъ ће спалити стѣне сына Адерова. Къ Кидару, Царицы двора, кой порази Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій, тако говори Господъ: устайте, пакъ удрите горе на Кидаръ, и погубите сынове восточне. Селишта ће ньихова и стада ньихова узети; одѣће ньихове и све ссудове ньихове и камиле ньихове себи ће узети, и страхъ имъ задати унаоколо. Бѣжите и уклонитесе брзо, завуцытесе у провалине, кои живите у двору, говори Господъ; еръ совѣшта на васъ Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій совѣтъ, и смысли противу васъ намѣру. Устайте, пакъ уђите къ людма умиренымa, живећима у прохлади, говори Господъ, кои ни врата ни затвора немаю, усамлѣни живе. Камиле ће ньихове быти развучене, и многе стоке ньихове разграблѣне, и развѣяђу ихъ свакимъ вѣтромъ острижене унаоколо, и са свію околныхъ страна' навесђу на ньи погибель, говори Господъ. И дворъ ће быти обыталиште зміяма и пустъ све довѣка, неће тамо поживити човѣкъ, нити ће быти живећега у нѣму сына човѣчія. Слово Господнѣ бывше къ Іереміи Пророку на Еламъ у почетку царства Седекіе Цара Іудина, гласеће: тако говори Господъ Сведржитель: гле! Я ћу сломити лукъ Еламовъ, єзгру силе ньихове; и навесђу на Еламъ четыри вѣтра са четыри стране небесне, и развѣяђу ихъ на све вѣтрове те, и неће быти народа, у кой не бы дошли бѣжећи Еламићани. И устрашиђу ихъ предъ непріятельи ньиховы' и предъ лицемъ оныхъ, кои имъ о животу раде, и навесђу

на ньи зла по гнѣву ярости Мое, говори Господъ; и пошлаћу за ньима мачъ Мой, докъ ихъ не сатремъ. И поставиђу престолъ Мой у Еламу, а истераћу отуда Цара и Князеве, говори Господъ. Но у послѣднѣ дане вратиђу роблѣ Еламово, говори Господъ.

ГЛАВА 50.

Слово, кое рече Господъ преко Іереміе Пророка на Вавилонъ и на землю Халдейску. Разгласите по народы, радите да се чуе, уздигните заставу, повичите и не сакрывайте; рецыте: зароблѣнъ е Вавилонъ, посрамисе Вілъ, побѣдисе Меродахъ, посрамишесе изваяня нѣгова, искршишесе ідоли ньихови. Єръ удари на нѣга народъ са сѣвера, тай ће опустошити землю нѣгову, пакъ неће у ньой быти живећега отъ човѣка па све до скота; дигошесе, отидоше. У те дане и у то време, говори Господъ, доћиће сынови Ісраилѣви тіи и сынови Іудини скупа идући и плачући доћиће, и тражиће Господа Бога свога. Пытаће за стазе у Сіонъ, єръ тамо ће окренути лица своя и доћи, пакъ предатисе Господу завѣтомъ вѣчнымъ, кой се неће заборавити. Изгублѣне овце быше люди Мои, ньихови Пастыри наведоше ихъ, и учинише, те се крыше по горама, съ горе на брегъ идоше, ложе свое заборавише; сви налазећи ихъ єдоше ихъ, и непріятельи ньихови рекоше: не штедимо ихъ, єръ сгрѣшише Господу; паша су правде ономе, кой отцеве ньихове сабира Господу. Отидите изсредъ Вавилона, и изъ землѣ Халдейске изиђите, пакъ будите као козе предъ овцама. Єръ, гле! Я ћу кренути и довести на Вавилонъ чете великихъ народа' изъ сѣверне землѣ, те ће ударити на нѣга, отуда

зароблѣнъ ће быти, почемъ є у юнака стрѣла силна, искусна, па се не враћа праздна. И быће земля Халдейска разграблѣна, и грабитељи нѣни обогатићесе, говори Господъ; єръ се веселисте и велехвалисте развлачећи наслѣдіе Мое, єръ скакасте као теоцы на трави, и бодосте као волови. Мати ваша поругана бы врло, и посрамисе коя васъ є родила; гле! послѣдня є међу народы, пуста и непроходна и сува. По гнѣву Господню остаће навѣкъ необытавана, сва запуштена, и свакій пролазећи крозъ Вавилонъ чудићесе и ругатисе свакой рани нѣговой. Удрите на Вавилонъ сви околни натежући лукъ, стрѣляйте на нѣга, не штедите стрѣла' вашихъ, єръ є сгрѣшіо предъ Господемъ. Узмите га, ослабише руке нѣгове, падоше темељи нѣгови, срушишесе заграде нѣгове, єръ є отмаштенѣ Господнѣ, отмастите му, као што учини, учините му. Истребите сѣме изъ Вавилона и држећега српъ у време жетве; отъ лица мача Єллинскога свакій ће къ своима людма обратитисе, и свакій у свою ће землю утећи. Ісраиль є овца заблуђујућа, лавови ю изнурише; најпре га єо Царъ Ассуръ, и онъ послѣдныій, а кости му оглода Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій. Зато говори Господъ Сведржитель Богъ Ісраилѣвъ тако: гле! Я ћу посѣтити Цара Вавилонска и землю нѣгову, као што посѣтихъ Цара Ассурска, и довесћу опетъ Ісраиля на пашу нѣгову, те ћесе напасти на Кармилу и Васану и на гори Єфремовой и у Галааду, пакъ ћесе насытити душа нѣгова. У те дане и у тай часъ, говори Господъ, потражићесе неправде Ісраилѣве, а неће ихъ быти, и грѣси Іудини, а нећесе наћи; єръ милостивъ ћу быти ньима заоставшима. На землю владаюћихъ удри, и живеће у ньой посѣти, разори и уби кои се ньихъ држе, говори

Господъ, и уради сва, коя ти заповѣдамъ. Гласъ битке и сатренѣ велико у земльи Халдейской. Како се сакруши и сатре млатъ све землѣ? како се преокрену међ' народы у пустыню Вавилонъ? Удариће на те, и быћешь зароблѣнъ, пакъ нећешь познати, да си Вавилонъ, нашао си се, и ухваћенъ си, еръ си разгнѣвіо Господа. Отвори Господъ благайнице Свое, и изнесе ссудове Свога гнѣва, почемъ има Господъ Сведржитель посла у земльи Халдейской, еръ дођоше времена нѣгова, отворите хранилнице нѣгове, и прегледайте га као аятъ, и погубите га, да му не буде останка. Изсушите све плодове нѣгове, пакъ нека се саставе на закланѣ; тежко ньима, еръ дође данъ ньиховъ и часъ отмаштеня ньихова. Гласъ бѣжећихъ и избѣгшихъ изъ землѣ Вавилонске нека обяви у Сіону отмаштенѣ Господа Бога нашега, отмаштенѣ храма Нѣговога. Обявите на Вавилонъ многима, свыма затезаюћима лукъ, удрите на нѣга унаоколо, да не утече ни єданъ изъ нѣга, вратите му по дѣлы нѣговы', по свему, колика почини, учините му, еръ є устао на Господа Бога Светога Ісраилѣва. Тога ради ће пасти младићи нѣгови на улицама нѣговима, и сви люди войнички нѣгови свалѣни быће у тай данъ, говори Господъ. Гле! Я самь на тебе, гордельивче, говори Господъ Богъ Сведржитель, еръ дође данъ твой, и часъ посѣщеня твога. Гордость ће твоя пасти и разрушитисе, и неће быти тко да ю подигне; ватру ћу упалити у шуми нѣговой, те ће поести сва около нѣга. Тако говори Господъ Сведржитель: робство трпе сынови Ісраилѣви и сынови Іудини, сви скупа, кои их надячаше, заробише их, а неће да их отпусте. Но Избавитель ньиховъ силный, име Му є Сведржитель, судиће судомъ непріятелѣ Свое, како да избави землю, и

потресе жителѣ Вавилонске. Мачъ на Халдейце, говори Господъ, и на жителѣ Вавилонске и на Князеве и на Мудраце нѣгове; мачъ на обаятелѣ нѣгове, те ће луди быти, и мачъ на юнаке нѣгове, те ће ослабити. Мачъ на конѣ нѣгове и на кола нѣгова и на све друге люде, кои су посред' нѣга, пакъ ће быти као жене; мачъ на блага нѣгова, те ће разграбитисе; мачъ на воде нѣгове, пакъ ће постыдитисе, почемъ є земля ідолска и по острови се хвалише. Тога ради поживиће мечте на острови, и поживиће у нѣму кѣери сірина', и неће выше живећега быти у нѣму навѣки, нити ће саградитисе съ рода на родъ. Као што преврати Господъ Содому и Гоморру и околне градове ньихове, говори Господъ, тако тамо неће быти човѣкъ, нити ће поживити у нѣму сынъ човѣчій. Гле! иду люди отъ сѣвера, и народъ великій и Цареви многи устаће съ краева землѣ, имаюћи лукове и штитове, грозни су и немилостиви, гласъ ће ньиховъ као море хуити, на конѣ ће поузсѣдати, приправлѣни као ватра на битку противу тебе, кѣери Вавилонова! Царъ Вавилонскій чу гласъ ньиховъ, пакъ ослабише руке нѣгове, жалость обузе га и болѣсти као жену, коя се пораћа. Гле! као лавъ изићиће отъ рыканя Іорданова на мѣсто Етана, єръ отмастићу имъ преко нѣга скоро, и свакога младића поставићу надъ ньимъ; єръ тко є подобанъ Мени? и тко може стояти противу Мене? и тко є тай Пастыръ, кой ће успротивитисе лицу Моме? Чуйте дакле совѣтъ Господань, кой совѣшта на Вавилонъ, и намышлѣня Нѣгова, коя умысли на землю Халдейску: неће ли истргнутисе яганьцы ованца ньиховыхъ, и неће ли скупа съ ньима разметнута быти паша ньихова? Єръ

отъ гласа, да є узетъ Вавилонъ, земля ће потрестисе, и вика ће по народы слушана быти.

ГЛАВА 51.

Тако говори Господъ: Я ћу, гле! подићи на Вавилонъ и на живе Халдейце вѣтаръ врућъ убиточанъ; и послаћу на Вавилонъ ругаче, те ће му срамно поругатисе, и землю нѣгову истлачити, пакъ тежко Вавилону унаоколу у данъ неволѣ нѣгове. Нека напрегне стрѣлацъ лукъ свой, и нека се обуче у гвозденый напрснякъ свой, и не поштедите младића' вашихъ, пакъ поубіяйте сву войску нѣгову. И пастиће поубіяни у земльи Халдейской и ранѣни по околинама нѣным'. Єръ не обудови Ісраиль и Іуда отъ Бога свога, отъ Господа Сведржителя, почемъ се напуни земля ньихова неправде отъ Светыхъ Ісраилѣвыхъ. Бѣжите исред' Вавилона, и спасите свакій свой животъ, пакъ нећете погинути у неправди нѣговой, єръ време отмаштеня нѣговога отъ Господа є, Онъ ће му дати наплату. Чаша златна Вавилонъ є у руцы Господньой, коя сву землю напая, отъ віна нѣговога пише сви народи, зато посрташе. Напрасно паде Вавилонъ и сакрушисе; плачите за ньимъ, узмите масти болѣсти нѣговой, да се исцѣли. Лѣчисмо Вавилонъ, и не исцѣлисе; оставимо га, пакъ да идемо свакій у свою землю, єръ дигнусе на небо судъ нѣговъ, и подижесе до самыхъ звѣзда'. Изнесе Господъ Свой судъ; ходите да явимо у Сіону дѣла Господа Бога нашега. Наоштрите стрѣле, напуните рожце; пробуди Господъ духъ Царева Мидскихъ, почемъ є противу Вавилона гнѣвъ Нѣговъ, да га погуби, єръ є отмаште-

нѣ Господнѣ, отмаштенѣ людій нѣговыхъ. На зидовы Вавилонски' подигните заставу, поставите страже, приправите оружіе, єръ смысли Господъ, и учиниће, што рече на живеће у Вавилону. Кой живишь надъ водама многима, и богатъ си благомъ своимъ, дође край твой заиста у утробу твою. Єръ Господъ сила' заклеосе мышцомъ Своіомъ: напунићу те людма као скакавцыма, те ће гласати надъ тобомъ ходаюћи. Господъ, Кой є створіо землю силомъ Своіомъ, и уредіо свелену мудросћу Своіомъ, и распрострео небеса разумомъ Своимъ, кад' Онъ пусти гласъ, умножићесе воде, Кой кад' диже облаке съ краева землѣ, муню у кишу претвори, свѣтлость изводи изъ благайница' Своихъ. Полуди свакій човѣкъ по разуму, посрамисе свакій сливачъ саливы свои'; почемъ су лажни саливи нѣгови, и нема духа у ньима, суетна су дѣла и смѣха достойна, и у часу посѣте свое уништићесе. Ніе таква часть Іаковлѣва, почемъ, Кой є сваколика створіо, Тай есть, а Ісраиль є жезалъ достояня Нѣговога, име Му Господъ Сведржитель. Ты скрушаваш Мени ссудове бойне, и Я ћу скрушити у теби народе, и погубићу у теби царства, поубіяћу у теби конѣ и конянике ньихове, и потућићу у теби кола и кои сѣдаю на ньи, поубіяћу у теби мужа и жену, и потућићу у теби стара и млада, поубіяћу у теби момка и мому, и потућићу у теби Пастыра и стада нѣгова, поубіяћу у теби орача и теглећа скота нѣговога, и потућићу у теби Войводе и Управителѣ; пакъ ћу наплатити Вавилону и свыма жительма Халдейскима сва зла, коя надъ Сіономъ починише предъ очима вашима, говори Господъ. Гле! Я самь на те, горо смртоносна, говори Господъ, коя кваришь сву землю, прострећу руку Мою на те, избацыћу те изъ каменя, и

учиниħу те горомъ сажеженомъ, пакъ неħе узети отъ тебе камена за рогаль ни камена за темель, почемъ ħешь унипititисе занавѣкъ, говори Господъ. Уздигните заставу на земльи, затрубите трубомъ по народы, осветите противу нѣга народе, обявите против' нѣга царствама Араратскима отъ Мене и Асханазейма, утврдите надъ ньимъ стрѣлнице, поведите на нѣга конѣ као множство скакаваца, поведите на нѣга народе, Цара Мидска и све землѣ, Войводе нѣгове и све Войнике нѣгове и све землѣ области нѣгове. И потресесе земля и смутисе, почемъ уста на Вавилонъ умысао Господня, да учини землю Вавилоньску пустомъ и ненаселѣномъ. Неста юнака' Вавилонскихъ за ратованѣ, сѣсħе тамо у огради, пропаде храброст ньихова, посташе као жене, спалѣна су селишта, сатрвени забрани нѣгови, скоротеча еданъ другога стизаħе, и вѣстникъ срѣстиħе Посланика, да яви Цару Вавилонскоме, да е узетъ градъ нѣговъ, прелази нѣгови отъ края узети, и тврдынѣ нѣгове ватромъ запалѣне, и люди войске ванъ себе су отъ страха. Єръ тако говори Господъ Сведржитель Богъ Ісраилѣвъ: домови Цара Вавилонскога као зрѣло гумно овршени быħе; іоштъ мало, па ħе присиħети жетва нѣгова. Изеде ме, раздроби ме, подузе ме тама танка, Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій пождера ме, као змія нацуни сласħу моіомъ црево свое, пакъ ме избацыше. Трудови мои и бѣде мое на Вавилонъ, реħиħе живеħа у Сіону, и крвь моя на живеħе у Халдеи, реħиħе Іерусалимъ. Тога ради тако говори Господъ: гле! Я ħу судити парцу твоме, и отмастиħу отмаштенѣ твое, и пустымъ ħу учинити море нѣгово, и изсушиħу потоке нѣгове. Вавилонъ ħе запуштенъ быти, станиште зміяма за чудо и поругу, што неħе быти жи-

већега у њему. Скупа ће као лавови устати, и као штенцы лавски. У горчини ньиховой даћу имъ пиће, и опићу ихъ, нек' спаваю и заспу вѣчитымъ сномъ, па да не устану, говори Господъ. Свалићу ихъ као ягањце на кланѣ и као овнове съ козама. Како се узе Сесахъ и ухвати слава све землѣ? како поста Вавилонъ чудомъ по народы? Наиће на Вавилонъ море съ хукомъ своихъ валова, и покрысе. Градови нѣгови запустишесе, земля безводна и пуста, земля, на коіой нитко поживити неће, нити ће на ньой становати сынъ човѣчій. Посѣтићу и Віла у Вавилону, и избацыћу изъ уста нѣговыхъ то, што є прогутао, те неће выше долазити къ њему народи, єръ ће и зидови Вавилонски пасти. Изиђите изъ њега люди Мои, нека сватко животъ свой спасе отъ гнѣва ярости Господнѣ. Да се кадгодъ не умегша срдце ваше, те да се поплашите отъ гласа, кой ћесе разнети по земльи, и доћиће до године гласъ, и послѣ године гласъ, бѣдность и неправда на землю и Владалацъ на Владалца. Съ тога, гле! долазе дани, пакъ ћу посѣтити ідоле Вавилонске, и сва земля нѣгова посрамићесе, и сви ранѣни ће нѣгови пасти посред' њега. И развеселићесе надъ Вавилономъ небо и земля и сва, коя су на ньима, што ће отъ сѣвера ударити на њега свегубительи, говори Господъ. И као што учини Вавилонъ, те падаше ранѣни у Ісраилю, тако ће у Вавилону падати ранѣни све землѣ. Кои утечете отъ мача, идите, не стойте; кои сте издалека, помените Господа, и Ієрусалимъ нека вамъ на срдцу буде. Посрамисмосе, єръ слушасмо ругу нашу, срамота намъ покры лице, єръ дођоше туђини у света наша у домъ Господань. Съ тога, гле! иду дани, говори Господъ, и посѣтићу ідоле нѣгове, и по цѣлой ће земльи нѣговой

пасти ранѣни. Па да се на небо попне Вавилонъ, и да на высини утврди крѣпость свою, отъ Мене ће доћи губительи нѣгови, говори Господъ. Гласъ є дреке Вавилонске, и сатрвенѣ велико у земльи Халдейской; єръ погуби Господъ Вавилонъ, и сатре гласъ отъ нѣга великій хукаюћій као силне воде, на пагубу даде гласъ нѣговъ. Єръ доће разбойникъ на Вавилонъ, похватани быше юнаци нѣгови, клону лукъ ньиховъ, єръ Богъ ће имъ наплатити, Господъ ће нѣму дати наплату, и опиће Князеве нѣгове, и мудре нѣгове, и Войводе нѣгове, и войнике нѣгове, и юнаке нѣгове, те ће заспати вѣчитымъ сномъ, нити ће пробудитисе, говори Царъ, име Му є Господъ Сверджитель. Тако говори Господъ Сверджитель: Стѣна Вавилонска ова прешырока подровомъ быће подкопана, и врата нѣгова высока ватромъ ће сажежена быти, пакъ ће узалуд' трудитисе люди, и народи ће у почетку изгинути. Слово, кое заповѣди Господъ Іереміи Пророку, казати Сареи сыну Нирійну, сына Массеова, кад' є ишао отъ Седекіе Цара Іудина у Вавилонъ четврте године царства нѣгова; а Сарей бяше Началникъ дарова. И написа Іереміа сва зла, коя имаше наићи на Вавилонъ, у єдну кньигу све рѣчи ове, кое писане быше на Вавилонъ; и рече Іереміа Сареи: кад' уђешь у Вавилонъ, прочитай те све рѣчи, и рећићешь: Господе! Ты си рекао противу мѣста овога, да ћешь га погубити, и да неће живога быти у нѣму отъ човѣка па до скота, и да ће быти пустыньомъ вѣчномъ. А кад' будешь прочитао кньигу ту, привежи за ню каменъ, и бацы ю посред' Еуфрата, пакъ рецы: тако ће потонути Вавилонъ, и неће подићисе изъ зала, коя ћу Я навести на нѣга, и разорићесе. Све довдѣ су рѣчи Іеремійне.

ГЛАВА 52.

Седекіи є было двадесетъ и єдна година, кад' поче царствовати, и царствова єданайстъ година' у Іерусалиму. Матери му є было име Амиталь, кћи Іеремійна отъ Ловне. И учини зло предъ очима Господньима по свему, што чиняше Іоакімъ, те буде ярость Господня на Іерусалимъ и на Іуду, докъ ихъ отбацы отъ лица Свога, цакъ отступи Седекіа отъ Цара Вавилонска. Девете године царства нћговога у десетый мѣсецъ, у десетый данъ мѣсеца дође Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій и сва войска нћгова на Іерусалимъ, обколу га, и начине около нћга засѣду отъ четвороуголна каменя. И буде у обсади градъ све до єданайсте године царства Седекійна. А мѣсеца четвртога у деветый данъ утврдисе гладь у граду, и не бяше хлѣба людма землѣ. И просѣкоше градъ, те сви люди войнички изиђоше ноћу путемъ врата', кой є међу двѣма стѣнама спрамъ врта Царева; а Халдеи, лежећи унаоколо, добываше градъ, они пакъ отидоше путемъ у пустыню. И потера войска Халдейска за Царемъ, те га стигне съ оне стране Іеріхона, и сви слуге нћгови разасушесе отъ нћга. И ухвате Цара, па га доведу къ Цару Вавилонскоме у Девлатъ, кой є у земльи Ематъ, и изрече му по суду. И изсѣче Царъ Вавилонскій сынове Седекійне на нћгове очи, и све Князеве Іудине изсѣче у Девлату. А Седекіи извади очи, свеже га оковомъ, и доведе га Царъ Вавилонскій у Вавилонъ, и бацы га у домъ жрновный до дана, у кой умре. У десетый пакъ данъ петога мѣсеца, година є та деветнайста Навуходоносору Цару Вавилонскоме, дође Навузарданъ Архімагіръ, стоећій предъ лицемъ Цара Вавилон-

ска, у Іерусалимъ, и сажеже храмъ Господань и домъ Царевъ и све домове градске, и свакій домъ великій сажеже ватромъ, и свакій зидъ Іерусалимскій унаоколо разори сила Халдейска, коя бяше съ Архімагіромъ. А отъ убогихъ людій, и останакъ людій заоставшихъ у граду и избѣгшихъ, кои утекоше къ Цару Вавилонскоме, и другій народъ пресели Навузарданъ Войвода; друге пакъ остави люде убоге, да раде виноградe, и землю обдѣлаваю. А столпове отъ мѣди, кои су у храму Господнѣмъ, и подставля и море мѣдно, кое є у храму Господнѣмъ, издробише Халдейцы и узеше мѣдь отъ ньихъ, пакъ отнесоше у Вавилонъ; и вѣнацъ и чаше и вилице и све ссудове мѣдне, на коима служише, и тамянике и чаше и умывалнице и свѣћняке и кадилнице и чашице, кое быше златне, и кое быше сребрне, узе Архімагіръ. И столпа два и море єдно и дванайстъ телаца мѣдныхъ подъ моремъ, кое начини Царъ Соломонъ у храму Господнѣмъ, у кои' ссудовы не бяше мѣре мѣди. А столпъ свакій бяше у высину осамнайстъ лактова, врвца пакъ отъ дванайстъ лактова пасаше га около, и дебљина му съ четыри прста унаоколо; глава на ньима мѣдна, петъ лактова высина єдной глави, и мрежа и шипцы на вѣнцу унаоколо, све бяше мѣдно; тако исто бяше и другій столпъ. Шипкова є было деветдесетъ и шестъ съ єдне стране, а шипкова надъ мрежомъ было є унаоколо свега стотина. И узе Архімагіръ Сареа Жреца найстаріега и Жреца Софонію другога и троицу чуваюћихъ путъ. И изъ града узме Благайника єднога, кой бяше Приставникъ людій воинственыхъ, и нарочитыхъ седамъ людій, кои се предъ лицемъ Царевымъ у граду нађоше, и Кньигочію войске учећега люде ту, и шестдесетъ мужева

отъ людій землѣ, кои се десише усред' града. И узе ихъ Навузарданъ Архімагіръ, и отведе ихъ къ Цару Вавилонскоме у Девлатъ. И побіе ихъ Царъ Вавилонскій у Девлату у земльи Ематъ; те буде Іуда преселѣнъ изъ землѣ свое. Ово су люди, кое пресели Навуходоносоръ седме године, Іудеана три тысуће двадесетъ и три; осамнайсте године пресели Навуходоносоръ изъ Іерусалима осамь стотина' тридесетъ и двѣ душе; у двадесетъ трећу годину Навуходоносора пресели Навузарданъ Архімагіръ Іудеана седамъ стотина' и четрдесетъ петъ душа', а свега четыри тысуће и шестъ стотина' душа'. У тридесетседмой години преселѣня Іоакіма Цара Іудина у двадесетпетый данъ мѣсеца дванайстога узме Евилмеродахъ Царъ Вавилонскій прве године царства свога Іоакіма Цара Іудина, изведе га изъ дома, у комъ бяше затворенъ, и пріятельски разговараюћи даде му престолъ вышше Царева, кои бяху съ ньимъ у Вавилону, измѣне му хальине тамничне, и ео в хлѣбъ свакда предъ лицемъ нѣговымъ крозъ све дане живота свога; и ужитакъ му се даваше свакда отъ Цара Вавилонска све до дана, у кой умре, крозъ све дане живота нѣговога.

ПЛАЧЪ ІЕРЕМІЕВЪ.

Кад' бы отведенъ у робство Ісраиль и опустошенъ Іерусалимъ, сѣде Іереміа Пророкъ плакати пакъ рыдаше рыданѣмъ овымъ надъ Іерусалимомъ, и нарицаше:

ГЛАВА 1.

Алефъ.

Како сѣде єданъ градъ многолюданъ? поста као удовица умноженый међ' народы, владаюћій странама подпаде подъ данакъ!

Бетъ.

Плачући плакаше ноћу, сузе му на образы нѣговы', а да га тѣши нема тко отъ свію любећихъ га; сви другови нѣгови отметоше га се, посташе му непріятельи.

Гімель.

Преселисе Іуда за смѣрность свою и на многу работу свою; сѣде међ' народе, не наће мира, сви гонительи нѣгови стигоше га сред' досадителя' нѣговыхъ.

Далетъ.

Путови Сіона рыдаю, што нема идућихъ по ньима на праздникъ; разорена сва врата нѣгова, Жрецы нѣ-

гови уздышу, дѣвойке нѣгове отводесе, и самъ у себи быва огорченъ.

Ге.

Досадитељи нѣгови попеше му се на главу, и непріятељи нѣгови преумножишесе, єръ понизи га Господъ за множство нечестія нѣговога; младенцы нѣгови отидоше зароблѣни предъ лицемъ досадителя.

Вавъ.

Отъ кѣери Сіонове отузесе сва лѣпота нѣна; Князеви нѣни быше као овнови безъ паше, и идоше безъ снаге предъ лицемъ гонећега.

Заінъ.

Поминѣ Іерусалимъ дане пониженя свога и своихъ презрѣня'; све желѣ свое, кое имаѣаше онъ отъ првыхъ дана', кад' падоше люди нѣгови у руке досадителя, а не бяше помагаюћега му; непріятељи нѣгови видивши смѣяшесе преселѣню нѣговоме.

Итъ.

Грѣхомъ сгрѣши Іерусалимъ, зато паде у метежъ; сви, кои га славише, понизише га, гледаюћи срамъ нѣговъ; а онъ стењаюћи окренусе натрагъ.

Тітъ.

Нечистота нѣгова предъ ногама є нѣговыма, не помену послѣдня своя, пакъ се свали пречудно; нема тко да га тѣши; види, Господе, пониженѣ мое, єръ непріятель се понесе.

Іодъ.

Руку свою простре досадитель на сва найдражія нѣгова, еръ види ушавше народе у светъыню свою, коима си заповѣдіо не улазити у цркву Твою.

Кафъ.

Сви люди нѣгови уздышуѣи траже хлѣба; дадоше найдражія своя за раану, да поврате животъ; види, Господе, и погледай, како постахъ безчестанъ.

Ламедъ.

Сви, кои къ вама долазе путемъ, окренитесе и видите, има ли болѣсть, као што є моя болѣсть, коя ме снаѣе; Господъ, Кой є за ме говоріо, понизи ме у данъ гнѣва ярости Свое.

Мемъ.

Съ высине Свое посла ватру, спусти ю у кости мое, простре вигове ногама моима, окрену ме натрагъ, Господъ у пропасть даде ме васданъ болуюћега.

Нунъ.

Буданъ бяше на нечестія моя, коя се сплетоше у рукама моима; попеше ми се на вратъ, изнеможе снага моя, еръ Господъ посла болѣсти у руке мое, нећу моћи одржатисе.

Самехъ.

Оте Господъ све крѣпке мое отсред мене, призва време на ме, да сакрушци избране мое; изтапта Господъ цѣдилницу дѣвойки кћери Іудиной; за тыма я плачемъ.

Аінъ.

Очи мое пролише воду, єръ удалисе отъ мене утѣшитель мой, кой ми животъ повраћа; погинуше сынови мои, єръ преодолѣ непріятель.

Фи.

Подигну руке свое Сіонъ, нема тко да га тѣши; Господъ заповѣди противу Іакова, около нѣга непріятельи нѣгови; поста Іерусалимъ међу ньима као крвотокомъ оскврнявлѣна.

Ц̣ади.

Праведанъ є Господъ, єръ уста Му огорчихъ; чуйте дакле сви люди, и видите болѣсть мою; дѣвойке мое и момцы мои отидоше у робство.

Кофъ.

Позвахъ любителѣ мое, и тіи ме превараше; Жрецева моихъ и Стараца моихъ неста у граду, єръ тражише раане себи, да укрѣпе животъ свой, и не нађоше.

Решъ.

Види, Господе, како ядикуемъ, смеласе утроба моя у мени, и превратилосе срдце мое, єръ напунихсе горчине, изванъ ме обесчади мачъ као смрть у дому.

Шинъ.

Слушаше, истина, да уздышемъ я, но нема тѣшећега ме; сви непріятельи мои слушаше за моя зла, и радовашесе, што си учиніо Ты; довео си данъ, призвао си време, пакъ ће быти мени подобни.

Тавъ.

Нека изиђе сва злоба ньихова предъ лице Твое, и отреби ихъ, као што учинише отреблѣнѣ за све грѣхове мое; еръ многа су стеняня моя, и срдце ми тужи.

ГЛАВА 2.

Алефъ.

Како омрази у гнѣву Своме Господъ кѣерь Сіонову, сбацы съ неба на землю славу Ісраилѣву, и не помену подножя ногу' Своихъ у данъ гнѣва и ярости Свое.

Бетъ.

Погрузи Господъ, и не поштеди; сва красна Іаковлѣва разори яросћу Своіомъ, тврдынѣ кѣери Іудине испреваля на землю, оскврнави Цара нѣна и Князеве нѣне.

Гімель.

Сакруши у гнѣву ярости Свое савъ рогъ Ісраилѣвъ, трже натрагъ десницу нѣгову испредъ непріятеля, разжеже у Іакову ватру у пламенъ, и истреби сва унаоколо.

Далетъ.

Напрегну лукъ Свой као ратникъ противный, утврди десницу Свою као нападачъ, и потуче сва красна очію моихъ по селиштама кѣери Сіонове, изли као ватру ярость Свою.

Ге.

Буде Господъ као непріятель, погрузи Ісраиля, погрузи све домове нѣгове, развали све зидове нѣгове, и умножи кѣери Іудиной пониженога и понижену.

Вавъ.

И разбацы као виноградъ селиште Свое, разасу празднике и Субботе, кое установи у Сіону, и претньомъ гнѣва Свога наведе зло на Цара, Княза и Жреца.

Заінъ.

Отбацы Господъ жертвеникъ Свой, отресе светыню Свою; рукомъ непріятельскомъ сакрупи стѣну нѣговыхъ забрана'; гласъ дигоше у дому Господнѣмъ као у данъ праздника.

Итъ.

Обратисе Господъ да разаспе стѣну кѣери Сіонове; протеже мѣру, не отврати руку Свою отъ уништеня; тужи предградіе, и ограда скупа изнеможе.

Тітъ.

Урастише у землю врата нѣна, сакруши и уништи ключанице нѣне; Цареви нѣни и Князеви нѣни по народы, нема закона, и Пророцы нѣни не имаше виђеня отъ Господа.

Іодъ.

Сѣдоше на землю, уѣуташе Старѣшине кѣери Сіонове, посыпаше земльомъ главе свое, опасывашесе вретиштама, спустише у землю Старѣшина' дѣвойке Іерусалимске.

Кафъ.

Изгубихъ видъ очію моихъ у сузама, смути ми се сердце, излисе на землю слава моя сбогъ жалости кѣери

моихъ людій, кад' неста младенца и напрсчета на улицама градскима.

Ламедъ.

Матерма своима рекоше: гдѣ є пшеница и віно? кад' разслабише као ранѣни на улицама градскима, кад' се изливаше душе ньихове у крыло матерій ньиховыхъ.

Мемъ.

Шта да ти засвѣдочимъ? или шта да уподобимъ теби? кѣери Іерусалимска! тко ће те спасти? и тко ће те утѣшити? дѣвойко кѣери Сіонова! превелика є чаша страданя твога; тко ће те исцѣлити?

Нунъ.

Пророцы твои видише теби суетна и безумѣ, и не открыше о неправди твоіой, да врате роблѣ твое, но видише теби рѣчи суетне и протерываня.

Самехъ.

Заплѣшташе рукама за тобомъ сви пролазећи путемъ, зазвиждаше машући главомъ своіомъ за кѣерю Іерусалимскомъ, говорећи: то ли є градъ, вѣнацъ славе, веселѣ све землѣ!

Аінъ.

Развалище на те уста своя сви непріятельи твои, зазвиждаше и зашкрипише зубма своима, и рекоше: прогутаймо ю; ал' є ово данъ, кой чекасмо, нађосмо га, видисмо.

Фи.

Учини Господъ, што помысли, изврши рѣчи Свое, кое заповѣди првыхъ дана; разори, и не поштеди, развесели надъ тобомъ непріятеля, диже увысъ рогъ досађуюћега ти.

Ц а д и.

Заяука срдце њихово къ Господу, стѣне кћери Сіонове нека као водотокъ сузе лію данъ и ноћь; не дай себи мира, и да не ућути зѣница очію твоихъ.

К о ф ъ.

Устани, размысли ноћу у почетку страже твое, проли као воду срдце твое предъ лицемъ Господњимъ, подигни къ Нѣму руке твое за душе младенаца твоихъ разслаблѣныхъ глађу у почетку свакога излазка.

Решь.

Види, Господе, и погледай, кога си уништіо тако? еда ће жене вести плодъ утробе свое? уништенѣ учини Куваръ, еда ће убити младенце, кои сисе сисаю? хоћешь ли убити у светыньи Господньой Жреца и Пророка?

Шинъ.

На излазцы заспаше дѣчакъ и старацъ; дѣвойке мое и момцы мои отидоше у робство, мачемъ и глађу побіо си, у данъ гнѣва Твога скувао си, поштедіо ниси.

Тавъ.

Дозвао си напасти мое унаоколо као данъ праздника, и у данъ гнѣва Твога не оста нитко цѣо, ербо

учинихъ, да сви непріятельи мои, кое умножихъ, преодолѣше.

ГЛАВА 3.

Алефъ.

Я самь човѣкъ, кой видимъ ништету мою на жезлу ярости Нѣгове противу мене. Узе ме, и отведе ме у таму, а не на свѣтлостъ; али окрену руку Свою на ме васданъ.

Бетъ.

Учини, те ми оветша тѣло мое и кожа моя; изкрши кости мое. Обколе ме, обухвати главу мою и утруди. У тами посади ме као мртве вѣка.

Гімель.

Обколи ме да не изиђемъ, отежта окове мое. И кад' повичемъ и захучемъ, загради молитву мою; загради путове мое, загради стазе мое, замете.

Далетъ.

Буде ми као медвѣдъ ловацъ у засѣди, као лавъ у потаи потера отступившега, и умири ме, свали ме погинувша. Напреже лукъ свой, и метну ме као цѣль за стрѣлянѣ.

Ге.

Пусти у бедра моя стрѣле рожца свога; быхъ на смѣхъ свыма людма моима, пѣсна имъ васданъ. Насыти ме горчиномъ, напои ме жучи.

Ваѣ̀ъ.

И извади каменомъ зубе мое, нараани ме пепеломъ; истрже миръ изъ душе мое, заборавихъ добра; и рекохъ: пропаде побѣда моя и надежда моя отъ Господа.

Заінъ.

Помени ништету мою и проганянѣ мое, горчину и жучь мою поменућу, и дотужиће душа моя у мени. Та ћу држати у срдцу момъ, тога ради потрпићу.

Итъ.

Милость Господня є, што ме не остави, єръ не престаше штедроте Нѣгове; ютромъ пребывамъ, помилуй, Господе; не погинусмо, єръ не исцрпишесе штедроте Твое, нова ютромъ, многа є вѣра Твоя. Часть є моя Господъ, тога ради почекаћу Га.

Тетъ.

Благъ є Господъ уздающимасе у Нѣга, благо души, коя Нѣга тражи, и ћутећи спасенію се Божіем' нада. Благо човѣку, кад' отъ младости свое узме ярамъ.

Іодъ.

Сѣсће насамо и ућутиће, єръ уздигну на се. Метнуће у прахъ уста своя, можда ће како быти надежда. Пружиће образъ свой біюћем', насытићесе укора.

Кафъ.

Єръ неће заувѣкъ отбацыти Господъ; єръ ће, кад' є понизіо, помиловати по множству милости Свое, не отбацы отъ срдца Свога, и понизи сынове човѣчіе.

Ламедъ.

Да смири подъ ноге Нѣгове све сужне земальске, да уклони судъ човѣка предъ лицемъ Вышнѣга, да осуди човѣка, кад' судити му се Господъ не рече.

Мемъ.

Тко е тай, кой рече, и бы, а Господъ не заповѣди? Изъ уста Вышнѣга неће изићи зло и добро. Што ће роптати човѣкъ у животу, мужъ за грѣхъ свой?

Нунъ.

Истражисе путъ и испытасе, пакъ обратимосе ко Господу. Подигнимо срдца наша съ рукама къ Богу Высокоме на небу. Мы сгрѣшисмо и нечествовасмо, съ тога помиловао ниси.

Самехъ.

Покрыо си яросћу и отгнао си насъ, убіо и не пштедіо си; покрыо си се облакомъ, да не доће къ Теби молитва; упале очи мое, и отбачене метнуо си насъ посред' людій.

Аінъ.

Развалише на насъ уста своя сви непріятельи наши. Страхъ и ужасъ нападе насъ, надменѣ и сакрушенѣ. Потоке водне излиће око мое надъ сакрушенѣмъ кћери людій моихъ.

Фи.

Око мое огрезну, и нећу ућутати, да не буде ослаблѣнѣ, доклѣгодъ се приклони и увиди Господъ съ неба.

Око мое крыесе за душу мою већма него свію кћерій града.

Цади.

Ловећи уловише ме као врабца непріятельи мои безъ узрока. Уморише у ями животъ мой, и метнуше на ме каменъ. Налисе вода вышше главе мое; рекохъ: отбачень самъ.

Кофъ.

Призвахъ име Твое, Господе, изъ яме преисподнѣ. Гласъ мой услышао си; не покры уши Твое на молбу мою. Приближіо си се на помоћь мою у данъ, у кой Те призвахъ, рекао си ми: не бойсе!

Решъ.

Судіо си, Господе, парницу душе мое, избавіо си животъ мой. Видіо си, Господе, сметнѣ мое, равсудіо си судъ мой. Знашь све отмапитенѣ ньихово и сва помышлѣня ньихова на ме.

Шинъ.

Слушао си укоре ньихове, све совѣте ньихове на ме, устне устаюћихъ на ме, и договоръ ньиховъ на ме васданъ, сѣданѣ ньихово и устаянѣ ньихово; погледай на очи ньихове.

Тавъ.

Даћешь имъ, Господе, наплату по дѣлы руку ньиховыхъ. Даћешь имъ заступъ ердца мога муку. Ты ћешь

ихъ протерати у гнѣву, и истребиѣешь ихъ подъ небомъ, Господе!

ГЛАВА 4.

Алефъ.

Како потамни злато, измѣнусе сребро добро, разсушесе камечцы светынѣ по свы' краевы улица'.

Бетъ.

Сынови Сіонови честни, одѣвени златомъ чистымъ, како се уподобише земляноме посуђу, дѣлу руку' лончарскихъ.

Гімель.

Іошть и зміе обнажише сисе, доише штенце свое, а кѣери людій моихъ свирѣпе су као птица у пустыньи.

Далетъ.

Прилѣписе єзыкъ за небо напрєчета отъ жеђи; младенцы моле хлѣба, а нема тко да разломи.

Ге.

Кои посластице єдоше, погинуше на улицама: кои се раанише на багреницама, обукошесе у сметъ.

Вавъ.

Веће є беззаконіе кѣери людій моихъ него беззаконія Содоме, коя у магновеню ока пропаде, и не жалише за ньомъ рукама.

Заінъ.

Очистишесе Назарейцы нѣни болѣ отъ снѣга, и забѣлишесе веѣма отъ млека, црни сад' посташе веѣма него камена сафіра зарѣзакъ.

Итъ.

Потамни видъ ньиховъ веѣма отъ углѣна, непознати быше на улицама; кожа имъ се прилѣпи за кости ньихове, осушишесе, посташе као дрво.

Тетъ.

Болѣ бяше ранѣныма мачемъ, неголи умореныма глађу, почемъ ови изтрунуше сбогъ неплодности землѣ.

Іодъ.

Руке милосрдныхъ жена' скуваше дѣцу свою, быше имъ за єло у сакрушеню кѣери людій моихъ.

Кафъ.

Извриши Господъ ярость Свою, изли ярость гнѣва Свога, и запали ватру у Сіону, те поеде темелѣ нѣгове.

Ламедъ.

Не вѣроваше Цареви земальски и сви живеѣи по свеленой, да ѣе уѣи непріятель и досадитель крозъ врата Іерусалимска.

Мемъ.

За грѣхе нѣговыхъ Пророка' и за неправде нѣговыхъ Жрецева проливаюћихъ крвь праведну посред' нѣга.

Нунъ.

Поколебашесе бодри нѣгови на улицама, осквранившесе крвлю, кад' занемогоше, прихватишесе своихъ хальина'.

Самехъ.

Отступите отъ нечистыхъ; вичите имъ: отступите, отступите, не додирайтесе; єръ се упалише и усколебашесе, рецыте по народы, да не обытаваю выше съ ньима.

Аінъ.

Лице Господнѣ раздѣли ихъ, неће ихъ погледати выше; лица се Жреческа не застыдише, старе не помиловаше.

Фи.

Іоштъ докъ постоясмо, очи насъ наше издадоше, узалуд' помоћь нашу изгледасмо, уздаюћисе у народъ, кой не спасава.

Цади.

Уловише мале наше, да не иду по улицама нашима, приближисе време наше, навршишесе дани наши, край намъ є ту.

Кофъ.

Бржи быше гонительи наши отъ орлова небесныхъ, гонише насъ на горама, у пустыньи насъ вребаше.

Решъ.

Духъ лица нашега помазаный Господъ ухваћенъ бы

у неваляльствама ньиховыма, о Комъ рекосмо: у сѣну Нѣговомъ поживићемо међу народы.

Шинъ.

Радуйсе и веселисе, кћери Ідумейска, живећа на земльи, и на тебе ће доћи чаша Господня, пакъ ћешсе опити и пролити.

Тавъ.

Скончасе беззаконіе твое, кћери Сіонова, неће выше те преселити, посѣтіо є беззаконія твоя, кћери Едомова, открыо є нечестія твоя.

ГЛАВА 5.

Молитва Іереміе Пророка.

Помени, Господе, шта намъ бы, погледай и види укоръ нашъ. Иманѣ наше окренусе къ туђима и домови наши къ иноплеменицыма. Постасмо сироте, отца ніе, матере наше као удовице. Воду нашу писмо за сребро, дрва наша куповасмо цѣномъ. На вратове наше терани бысмо, трудисмосе безъ отмора. Египетъ даде руку, да ихъ Ассуръ насыти. Отцеви наши сгрѣшише, и нема ихъ, а мы беззаконія ньихова подносисмо. Слуге овладаше надъ нама, нема тко да избави изъ руку' ньиховыхъ. У душама нашима хлѣбъ носисмо нашъ бѣгаюћи отъ мача по пустыньи. Кожа наша обгорѣла као пећь, и распаласе отъ бурне глади. Понизише жене у Сіону, дѣвойке у градовы Іудины'. Князеви у ньиховыма рукама повѣшани быше, Старѣшине не прославишесе. Одабрани у плачъ

се дадоше, а младићи у кладама занемогоше. И стараца неста на враты, избрани заћуташе отъ пѣсана своихъ. Разсусе радость нашихъ срдца', окренусе у плачъ ликъ нашъ, спаде вѣнацъ съ главе наше; тежко нама, што сгрѣшисмо! Сбогъ тога се смути срдце наше, сбогъ тога се смрче у очима нашима. На гори Сіону, еръ пропаде, лисице ходише. А Ты, Господе, усслићешсе навѣкъ, престолъ Твой съ рода на родъ. Зашт' довѣка заборављшь насъ? хоћешь ли іоштъ за дуго насъ оставити време? Обрати насъ, Господе, къ Теби, пакъ ћемосе обратити, и понови дане наше као отпре. Єръ отбацуюћи отбацыо си насъ, разгнѣвіо си се на насъ врло.

Писмо Іеремійно.

Преписъ писма, кое Іереміа роблю, воћеноме у Вавилонъ отъ Цара Вавилонскога, посла явити имъ, као што имъ заповѣћено бы отъ Бога: Сбогъ грѣхова, коима сгрѣшисте предъ Богомъ, отвесћетесе у Вавилонъ зароблѣни Навуходоносоромъ Царемъ Вавилонскимъ. Ушавши дакле у Вавилонъ, быћете тамо много година' и дуго време до седамъ родова; послѣ ћу васъ извести отуда съ миромъ. Но у Вавилону видићете богове сребрне излатне и каменне и дрвене, на рамены ношене, да страхъ задаю народма. Чувайтесе дакле, да се и вы не уподобите иноплеменицыма, те да васъ не ухвати страхъ отъ ньихъ. Видивши народъ предъ и за ньима кланяюћи имъ се, рецыте у себи: Теби се кланяти пристои, Владыко! еръ Ангелъ Мой съ вама є, тай истражуе душе ваше, почемъ єзыкъ ньиховъ истругань є дрводѣломъ, а они су позлаћени и посребрнѣни, лажьиви и не могући говорити, но као дѣвойцы, коя се радо кити, узимаю злато, те праве вѣнце

на главе богова своихъ. Жрецы пакъ краду отъ ньихъ злато и сребро, и употреблюю за се, а даю отъ тога и блудницама, кое су у дому, богове пакъ украшаваю као люде хальинама, богове златне и сребрне и дрвене. Али тіи не остаю цѣли отъ рѣе и моляца, премда ихъ облаче у багреницу. Лица имъ утиру отъ праха, кой се диже у храму, те га є отвеѣь много на ньима. Имаю и скиптаръ као човѣкъ и као Судія предѣла, кой грѣшеѣега себи не убія. А има и мачъ у десницы и сѣкиру, самъ себе пакъ не може у рату и отъ разбойника' отети; отуда се познаю, да нису богови; не бойте ихъ се дакле. Єръ као што разбіенъ ссудъ човѣчій ніе за потребу, такви су ньихови богови, кад' се поставе у домовы, очи су имъ пуни праха отъ ногу улазеѣихъ. И као што се коме, кой увреди Цара, дворови затвараю, или као кой се на смрть води, храмове ньихове утврѣую Жрецы вратма и замкама и ключаницама, да ихъ не покраду разбойницы. Пале имъ свѣѣе, выше ньима нег' себи, отъ коихъ ни єдну не могу видити. Єсу дакле као брвна у дому, а срдца имъ и одѣѣу ньихову црви точе, кои су изъ землѣ, а они не осѣѣаю то. Поцрнило лице ньихово отъ дыма у куѣи. По тѣлама ньиховыма и по глави лете слѣпи мышеви, ласте и птице, скачу и мачке такоѣе. По томе дознаете, да нису богови; не бойте ихъ се дакле. Єръ злато, кое лежи на ньима на украсъ, ако га тко не очисти отъ рѣе, неѣе засіяти; кад' ихъ саливаше, не осѣѣаше. Свакомъ цѣномъ куплѣни су, у коима ніе духа. Безъ ногу' будуѣи на рамены се носе, являюѣи свое безчестіе людма, па се срамоте и кои имъ служе. Єрбо, ако кад' падну на землю, сами устати не могу; и ако ихъ тко метне управо, не могу поѣи, и ако се накриве,

не могу исправити себе, но као мртвцыма мећу имъ дарове. А Жрецы, продаваюћи приносе ньихове, употреблюю на зло, и жене такоће ньихове куваю отъ тыхъ, а ни едноме сиромаху ни немоћноме не даю. Ньиховыхъ приноса' додираюсе нечисте и крвоточне жене. По тыма дакле дознавши, да нису богови, не бойте ихъ се. Єръ откуд' ће назватисе богови? кад' жене служе боговма сребрныма и златныма и дрвеныма, и у храмовы ньиховы' сѣдаю Жрецы имаюћи раздеране хальине, главе и браде обріяне, коихъ су главе непокрывене. И ређиће викаюћи предъ боговы свои', као нѣки на даћи мртавца, отъ хальина' ньиховыхъ узимаюћи Жрецы одѣваю жене свое и дѣцу, и ако отъ кога пострадаю зло или добро, вратити не могу; Цара нити могу поставити, нити отузети; тако исто ни богатства ни мѣди дати не могу; ако имъ тко, што є обѣћао, не изда, не пытаю; отъ смрти човѣка не избаве, ни слабіега отъ ячега не отбранюю; човѣку слѣпоме не повраћаю видъ, у нужди човѣку не помажу, спрамъ удовица' немаю милосрдія, и сироти добра не чине. Подобни су каменю нагорноме богови ньихови дрвени и каменни и позлаћени и посребрнѣни, пакъ ће служећи имъ посрамитисе. Како є дакле можно држати и назвати ихъ боговма? Къ томе пакъ и сами тіи Халдеани не почитую ихъ, кои, кад' виде нѣма немогућа говорити, носе га къ Вілу, коме се моле да говори, као да осѣтити може. И тіи, разумѣвши то, не могу ихъ оставити, єръ осѣћаня немаю. Жене пакъ, обложене ужеты, на раскрсћама сѣде кадећи приносе. А кад' коя отъ ньихъ, привучена коимгодъ мимоидућимъ, буде съ ньимъ, кори другу да се ніе сподобила као и она, нити іой се растргнуло уже. Сва, коя бываю съ

ньима, лажльива су; како є дакле можно мыслити и называти ихъ, да су богови? Отъ Дрводѣля' и Златара' начинѣни ништа друго не бываю, него, што хоће Художницы, то бываю. И сами они, кои ихъ праве, не бываю дуговѣчни. Како дакле начинѣна отъ ньихъ могу быти богови? кад' оставише за собомъ лажь и укоръ потомъ будућима. Єръ кад' наиђу на ньи ратъ и зло, Жрецы се међу собомъ совѣтую, гдѣ ћесе съ ньима сакрыти. Како дакле да ніе осѣтити, да нису богови? кои не избавляю себе отъ рата ни отъ зла. Дрвени будући и каменни и позлаћени и посребрнѣни, познаюсе послѣ отъ свію народа', да су лажь; и Царевма явни ће быти, да нису богови, но дѣла руку човѣчіихъ, и да ни єдно дѣло Божіе ніе у ньима. Коме дакле ніе разумно, да нису богови? Цара єръ предѣлу не поставляю, нити кише людма даю, нити суда разсуђую, и отъ обиде не избавляю, немоћни будући; єръ су међу небомъ и земльомъ као вране; и кад' падне ватра на храмъ богова дрвеныхъ или каменныхъ или позлаћеныхъ или посребрнѣныхъ, Жрецы ньихови побѣћиће и избавићесе, а они ће као брвна посреди изгорѣти. Цару и ратныма неће стати на супротъ; како є можно мыслити или узети, да су богови? Ни отъ разбойника' ни отъ крадаца не избаве себе богови дрвени и каменни и посребрнѣни и позлаћени, кое надячаю они, и узевши злато и сребро и хальине ньихове отиду, нити ће они сами себи помоћи. Болѣ є дакле Царъ, кой показуе храбрость свою, или ссудъ у дому потребанъ, кой употреблюе онай, чій є, неголи лажльиви богови; или врата на дому, коя чуваю што є у нѣму, неголи лажльиви богови; и дрвеный стубъ у дому Царскомъ, неголи лажльиви богови. Єръ сунце и мѣсецъ и звѣзде, свѣтли будући, послани на

потребу благопослушни су. Тако исто и муня, кад' сѣва, красновидна є; и вѣтаръ такоѣе по свему предѣлу дува; и облацы, кад' имъ се заповѣди отъ Бога ићи на сву свелену, свршую што є заповѣѣено. И ватра, пуштена отзго, да уништи горе и шуме, чини по заповѣсти; а ови ни начинма ни силама ньиховыма уподоблѣни нису. Ніе дакле можно ни мыслити ни называти ихъ боговма, кад' снаге немаю, ни парницу разсудити, ни добра людма учинити. Уразумѣвши дакле, да нису богови, не бойте ихъ се. Єръ Цареве нити ће проклети нити благословити, и знаменя на небу и по народы неће показати, нити ће засвѣтлити као сунце нити засіяти као мѣсецъ. Больи су отъ ньихъ звѣрови, кои могу избѣћи подъ кровъ, и себе помоћи. Никоимъ дакле начиномъ ніе намъ явно, да су богови; зато не бойте ихъ се. Єръ као што пужъ у воћари ништа не чува, тако су исто и богови ньихови дрвени и каменни и посребрнѣни и позлаћени; такимъ истымъ начиномъ и сова, коя є у огради, и на кою све птице сѣдаю; и мртвацу баченоме у таму подобни су богови ньихови дрвени, позлаћени и посребрнѣни. По багреницы, у кою су обучени, и по мрамору, кой на ньима плѣснивы, познайте, да нису богови; єръ ће тіи найпослѣ изѣдени быти отъ црвій, пакъ ће быти на укоръ у предѣлу. Болѣ є дакле човѣкъ праведанъ, кой нема ідола'; почемъ ће отъ укора быти далеко.

ПРОРОКЪ ВАРУХЪ.

ГЛАВА 1.

Ово су рѣчи кньиге, кою написа Варухъ сынъ Нирійнъ, сына Маасеева, сына Седекійна, сына Асадеева, сына Хелкійна у Вавилону, пете године у седмый данъ мѣсеца у време, у кое узеше Халдейцы Іерусалимъ и ватромъ га спалише. И прочита Варухъ рѣчи кньиге те на уши Іехоніе сына Іоакіма Цара Іудина и у уши свію людій долазећихъ на кньигу, и у уши Велможа' и сынова Царскихъ, и у уши Старѣшина', и у уши свію людій отъ мала па до велика ихъ, свію живећихъ у Вавилону при рѣки Судъ. И плакаше и постише и молишесе молитвама предъ Господемъ, и скупише сребро, колико свакоме якостна бы рука, и послаше у Іерусалимъ къ Іоакіму Жрецу великоме, сыну Хелкійну сына Саломлѣва, и къ Жрецыма и къ свыма людма, кои се съ њимъ налазише у Іерусалиму, кад' узе посуђе храма Господня изнешено изъ храма, да врати у землю Іудину у десетый данъ мѣсеца Сиванъ, посуђе сребрно, кое начини Седекіа, сынъ Іосійнъ Царъ Іудинъ. Кад' пресели Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій Іехонію и Князеве и Велможе и сужне и люде землѣ изъ Іерусалима, и уведе ихъ свезане у Вавилонъ; рекоше: гле! гле! посласмо

къ вама сребро, да купите сребромъ палежне жертве за грѣхъ, и тамянъ, па справите жертву, и принесете на жертвеникъ Господа Бога вашега, и молитесе за животъ Навуходоносора Цара Вавилонскога и за животъ Валтасара сына нѣговога, да буду дани њихови, као дани небесни, на земльи. И да намъ даде Господъ крѣпость, и да просвѣти очи наше, па да живимо подъ сѣномъ Навуходоносора Цара Вавилонска, и подъ сѣномъ Валтасара сына нѣговога, да имъ служимо многе дане, и нађемо благодать предъ њима. Молитесе и за насъ Господу Богу нашему, єръ сгрѣшисмо Господу Богу нашему, и не отвратисе ярость Господня и гнѣвъ Нѣговъ отъ насъ до овога дана. И прочитайте књигу ову, коју посласмо къ вама, да се проповѣда у дому Господњемъ на данъ праздника у дане годове. И да рекнете: Господу Богу нашему правда. а нама стыдъ лица, као што є данъ овай, човѣку Іудину и живећима у Іерусалиму, и Царевма нашима, и Князевма нашима, Жрецевма нашима, и Пророцыма нашима, и отцевма нашима, ербо сгрѣшисмо предъ Господемъ, и не покорисмо Му се, и не послушасмо гласъ Господа Бога нашега, па да се владамо по заповѣстима Нѣговыма, кое намъ даде предъ лицемъ нашимъ. Отъ дана, у кой изведе Господъ отцеве наше изъ землѣ Египетске, па до овога дана бысмо непокорни Господу Богу нашему, и отметасмосе послушатп гласъ Нѣговъ. И прилѣпи насъ се зло и клетва, кою сочини Господъ Мойсею слуги своме у данъ, у кой изведе Господъ отцеве наше изъ землѣ Египетске, да намъ даде землю кипећу млекомъ и медомъ, као што є овай данъ. И не послушасмо гласъ Господа Бога нашега по свыма рѣчма Пророка', кое намъ посла. И

свакій насъ идосмо по разуму срдца свога злога, служити боговма другима, чинити зла предъ очима Господа Бога нашега.

ГЛАВА 2.

И испуни Господъ слово Свое, кое изрече на насъ и на Судіе наше, кои судише у Ісраилю, и на Цареве наше и на Князеве наше и на свакога човѣка Ісраилѣва и Іудина, да ће навести на насъ зло велико, кое се не учини подъ цѣлымъ небомъ, као што се учини у Іерусалиму по писаныма у закону Мойсеовомъ, да ћемо ести тѣло човѣчіе сына свога и тѣло човѣчіе кћери свое. И учини ихъ подручне свыма царствама около насъ, на укоръ и злоставлѣнѣ свыма людма около насъ, куда ихъ равсѣя Господъ. И бысмо за подлоге, а не отзго, еръ сгрѣшисмо Господу Богу нашему не слушаюћи гласа Нѣговога. Господу Богу нашему правда, а нама и отцевма нашима стыдъ лица, као данъ овай. Сва зла, коя изрече Господъ на насъ, та насъ постигоше, еръ не молисмосе лицу Господню, да се отврати свакій отъ мыслій срдца свога злога. И пробудисе Господъ на злобе, те наведе на насъ ова, коя насъ постигоше. почемъ праведанъ є Господъ у свы' дѣлы Свои', коя намъ заповѣди. И не послушасмо гласа Нѣговога, да се владамо по заповѣстима Нѣговыма, кое намъ даде предъ лицемъ нашимъ. И сад' Господе Боже Ісраилѣвъ, Кой си извео люде Твое изъ землѣ Египетске рукомъ крѣпкомъ и мышцомъ высокомъ, знаменьма и чудесы и силомъ великомъ, и учиніо Себи име, као што є данъ овай, сгрѣшисмо, нечествовасмо, неправдовасмо, Господе

Боже нашъ, у свыма оправданьма Твоима. Но нека се отврати ярость Твоя отъ насъ, еръ насъ мало оста међу народы, куда си насъ разсѣяо. Услыши, Господе, молитву нашу и прошенѣ наше, пакъ избави насъ Тебе ради, дай намъ благодать предъ оныма, кои насъ преселише; нека дозна сва земля, да си Ты Господъ Богъ нашъ, и да є име Твое призвано на Ісраилю и на племену нѣговомъ. Господе! погледай изъ дома светога Твога на насъ, чуй насъ, и приклони уво Твое, и услыши насъ. Отвори, Господе, очи Твое и види, да неће мртви, кои су у аду, коихъ се духъ узе изъ ньиховыхъ утроба', дати Теби славу и оправданѣ Господу, но душа тужећа надъ величиномъ зла, кой иде сгуренъ и болуюћи, коме тае видъ очію, и душа гладуюћа даће Теби славу и правду Господу. Єръ не по оправданьма отаца нашихъ ни Царева нашихъ изливамо мы молитве и предлажемо молитве наше предъ лицемъ Твоимъ, Господе Боже нашъ! Но єръ си послао ярость Твою и гнѣвъ Твой на насъ, као што си говоріо рукомъ Твоихъ слугу' Пророка' говорећи: Тако рече Господъ: приклоните рамена ваша, и послужите Цару Вавилонскоме, пакъ ћете сѣдити на земльи, кою дахъ отцевма вашима. А ако не послушате гласа Господня, да служите Цару Вавилонскоме то ћу васъ изгнати изь градова Іудиныхъ и изванъ Іерусалима. И отузећу отъ васъ гласъ веселя и гласъ радованя, гласъ женика и гласъ невѣсте, те ће быти сва земля пуста безъ живећихъ. И не послушасмо гласа Твога, да служимо Цару Вавилонскоме, па си испуніо рѣчи Твое, кое си изрекао рукомъ слугу' Твоихъ Пророка', да ћешь изнети кости Царева нашихъ и кости отаца нашихъ отъ ньихова мѣста. И ево су избачене на припеку дневну и на

студень ноћну, кад' изумреше у лютыма болѣстима, глађу и мачемъ и заточеніемъ. И оставіо си домъ Твой, у комъ се призываше име Твое, као данъ овай, сбогъ злобе дома Ісраилѣва и дома Іудина. Поступао си пакъ съ нама, Господе Боже нашъ, по свой Твоіой тихости и по свыма штедротама Твоима великима, као што си рукомъ слуге Твога Мойсеа говоріо у данъ, у кой си заповѣдіо нѣму, уписати законъ Твой предъ сыновы Ісраилѣвы', говорећи: ако не послушате гласа Мога, велико ово и много множство претвориће се у малыи народъ међу народы, куд' ћу их разсѣяти. Єръ видихъ, да неће послушати Мене, почемъ су люди тврдоглави, па ћесе окренути за срдцемъ своимъ на земльи преселѣня свога, и увидиће, да самь Я Господъ Богъ ньиховъ; и срдце ћу имъ дати, те ће уразумѣти, и уши, те ће услышати, и похвалиће Ме на земльи преселѣня свога, и поменуће име Мое. Попустиће отъ тврдоглавости свое и отъ зала своихъ, єръ ће сѣтитисе пута отаца своихъ, кои сгрѣшише предъ Господемъ. И повратићу ихъ у землю, коіомъ самь се заклео отцевма ньиховыма Аврааму и Ісааку и Іакову, пакъ ће овладати ньомъ; умножићу ихъ, и неће умалитисе. Даћу имъ уставъ завѣта вѣчнога, да ћу имъ Я быти Богъ, и они ће Мени быти люди, нити ћу унапредакъ кренути люде Мое са землѣ, кою имъ дадохъ.

ГЛАВА 3.

Господе Сведржителю Боже Ісраилѣвъ! душа у тѣсноћи и духъ у туги повика къ Теби: услыши, Господе, и помилуй, єръ си Богъ милосерданъ; и помилуй насъ,

еръ сгрѣшисмо предъ Тобомъ, почемъ Ты остаешь увѣкъ, а мы гинемо увѣкъ. Господе Сведржителю Боже Ісраилѣвъ! услыши молитву умршихъ Ісраилѣвыхъ и кои сгрѣшише предъ Тобомъ, кои не послушаше гласъ Господа Бога свога, те се зла прилѣпише за насъ. Не поминьи неправде отаца нашихъ, но спомени руку Твою и име Твое у ово време. Єръ Ты си Господъ Богъ нашъ, и похвалиħемо Те, Господе, почемъ тога ради уселіо си страхъ Твой у срдце наше, да призывамо име Твое, и похвалимо Те у преселѣню нашемъ, еръ избацысмо изъ срдца нашега сву неправду отаца нашихъ, кои сгрѣшише предъ Тобомъ. Гле! мы смо данасъ у преселѣню нашемъ, куд' си насъ разасуо на укоръ и на клетву и на задржанѣ по свыма неправдама отаца нашихъ, кои отступише отъ Тебе, Господе Боже нашъ! Слушай, Ісраилю, заповѣсти, пази да смышлѣно разумѣшь. Шта е? Ісраилю! шта е, да си на земльи непріятельской? остаріо си на земльи туђой, осквrнавіо си се съ мртвыма, сматрашсе еднакъ съ оныма, кои су у гробу, оставіо си источникъ мудрости; да си путемъ Божіимъ ходіо, живіо бы у миру на вѣчно време. Научисе, гдѣ е разумъ, гдѣ е крѣпость, гдѣ е мудрость? па да уедно разумѣшь, гдѣ е дугъ животъ и ужитакъ, гдѣ е свѣтлость очію и миръ? Тко нађе мѣсто нѣно? и тко уђе у благайницу нѣну? Гдѣ су Князеви язычнички и Владатељи надъ звѣровы, кои су на земльи, и Играчи съ птицама небесныма, и Чувари злата и сребра, у кое се уздаше люди, и края ніе тецыву ньиховоме? Єръ у бриги раде са сребромъ, а ніе изнађи дѣла' ньиховыхъ. Погинуше и у адъ се сиђоше, и други у мѣсто ихъ усташе. Наймлађи видише свѣтъ, и уселишесе на зем-

льи, но пута вѣштине не сазнаше, нити разумѣше стаза нѣныхъ, нити ю примише сынови њихови, отъ пута свога далеко быше, и не чусе у Ханаану, нити се яви у Темани. Сынови Агарини траже разума, кои е на земльи, Трговцы Меране и Темане и Баснословцы и Испытательи разума не сазнаше путове премудрости, нити се досѣтише стазама њиховыма. О Ісраилю! како е великъ домъ Божій и пространо мѣсто стана Нѣговога! велико, и края нема, высоко, и безмѣрно. Тамо быше диви знаменити, бывши испрва врло велики, кои умѣше воевати. Не избра ове Богъ, нити имъ даде путъ вѣштине, пакъ погинуше, што мудрости не имаше, погинуше сбогъ неразумія свога. Тко узиђе на небо, и узе ю, и скиде ю изъ облакова? Тко пређе на ону страну мора, и нађе ю, и узе ю за злато избрано? Нема тога кой познае путъ нѣнъ, ни тога кой ће у трагъ ући стазама нѣнима; но Свезнаюћій зна ю, изнађе ю намећу Своіомъ; Створившій землю на вѣчно време напуни ю скотомъ и четвороножнымъ; Кой шалѣ свѣтлость, и онда иде, зовну ю, и послуша Га съ трепетомъ. И звѣзде засіяше у своима оградама и развеселишесе. Дозва ихъ, и рекоше: доћосмо, засіяше весело Створителю своме, Тай е Богъ нашъ, другій се Нѣму сравнити неће. Изнађе свакій путъ вѣштине, и даде ю Іакову слуги Своме и Ісраилю любимцу Своме. Послѣ явисе на земльи, и поживи съ людма.

ГЛАВА 4.

То е Књига заповѣстій Божіихъ, и законъ пребываюћій увѣкъ; сви држећисе нѣ уђиће у животъ, а отметнув-

шисе нѣ умреће. Окренисе, Іакове, и прихватисе за ню, иди къ сіяню спрамъ свѣтлости нѣне. Недай другоме славе твое, и теби полезныхъ народу туђем'. Блажени смо, Ісраилю, да намъ є познато, шта є угодно Богу. Не бойтесе, люди мои, паметь є Ісраилѣва. Продани бысте народма не на пагубу; што разгнѣвисте Бога, предани бысте непріятельма, што преогорчисте Створителя свога, Бога Вѣчнога, жертвовавши бѣсовма, а не Богу; еръ заборависте Господа, Кой васъ раани, а опечалисте и Іерусалимъ, кой васъ є воспитао, почемъ є видіо наишавшій на васъ гнѣвъ отъ Бога, пакъ рече: чуйте, приселницы Сіонови, наведе Господъ тугу на ме велику; еръ видихъ зароблѣнѣ людій сынова моихъ и кћерій, кое наведе на ньи Вѣчный. Єръ раанихъ ихъ съ радосћу, а испустихъ ихъ съ плачемъ и рыданѣмъ. Нека се нитко не радуе мени удовицы и оставлѣной отъ многихъ, пуста постахъ сбогъ грѣхова дѣце мое, што се уклонише отъ закона Божія, и оправданя Нѣгова не познаше, и не идоше по путовы заповѣстій Божіихъ, нити по стазама науке ступаше у правди Нѣговой. Ходите, сосѣди Сіонови, помените робство сынова моихъ и кћерій, кое наведе на ньи Вѣчный; еръ напусти на ньи народъ издалека, народъ безсраманъ и иноезычанъ, почемъ се не срамише старца, нит' помиловаше дѣте, и отведоше любимце удовичине, а ню саморану безъ кћерій оставише. Я пакъ како ћу моћи помоћи вамъ? Онай, Кой є навео несрећу на васъ, избавиће васъ изъ руке непріятеля' вашихъ. Идите, дѣцо, идите; почемъ я остаемъ пуста! Свукохъ одѣћу мира, обукохсе у вретиште моленя мога, пакъ ћу яукати къ Вѣчноме, доклѣ ми траю дани мои. Не бойтесе, дѣцо,

вичите къ Богу, пакъ ће васъ избавити отъ насиля руке непріятельске. Єръ я се испрва уздахъ у Вѣчнога спасенію вашем', и доће ми радость отъ Светога у помилованю, кое ће вамъ скорымъ доћи отъ Вѣчнога Спаса нашега. Єръ васъ испустихъ съ рыданѣмъ и плачемъ, али ће ми вратити васъ Богъ съ радосћу и веселѣмъ навѣхъ. Єръ као што сад' видише приселницы Сіонови ваше зароблѣнѣ отъ Бога, исто ће тако угледати скорымъ спасеніе ваше отъ Бога, кое ће вамъ доћи са славомъ великомъ и са освѣтлѣнѣмъ Вѣчнога. Дѣцо! сносите трпѣльиво наишавшій на васъ гнѣвъ отъ Бога; єръ гоніо те е, истина, непріятель твой, но скорымъ ћешь видити пагубу нѣгову, и стаћешь му на вратъ. Млади мои ходиште по путовы жестоки', отвучени као стадо украдено отъ непріятеля'. Небойтесе, дѣцо, и призывайте Бога; єръ, Кой е навео то на васъ, опоменућесе васъ. Пакъ, као што наумисте заблудити отъ Бога, тако сад' десетъ путій удвойте окренувшисе тражити Га; єръ Кой е пустіо на васъ зла, послаће вамъ вѣчно веселѣ са спасеніемъ вашимъ. Не бойсе, Іерусалиме! єръ, кой ти е име надѣнуо, утѣшиће те. Окаяни кои те озлобиште, и кои се радоваше падежу твоме, примиће отмаштенѣ. Окаяни градови, коима служиште дѣца твоя, окаяна примивша сынове твое; єръ, као што се обрадова падежу твоме, и развеселисе надъ разоренѣмъ твоимъ, исто ће тако опечалитисе надъ своимъ опустошенѣмъ. И отсѣћиу іой веселѣ многолюдства, и величанѣ нѣно претвориће се у рыданѣ. Єръ ватра ће наићи на ню отъ Вѣчнога кровъ многе дане, и населиће се бѣсови кровъ врло дуго време. Погледай на востокъ, Іерусалиме, и види веселѣ, кое ти долази отъ

Бога. Гле! иду сынови твои, кое си испустіо, иду скуплѣни отъ востока све до запада на рѣчь Светога, радујућисе слави Божіой.

ГЛАВА 5.

Свуцы, Іерусалиме, хальине жалости и озлобльня твога, и обуцысе у лѣпоту славе, коя ти се даде отъ Бога занавѣкъ. Обуцысе у одѣћу правде, коя е отъ Бога; метни на главу твою вѣнацъ славе Вчѣнога. Єръ Богъ ће цѣлой поднебесной явити свѣтлость твою, почемъ отъ Бога ће наређисе име твое увѣкъ: миръ правде и слава Богочестія. Устани, Іерусалиме, и стани на высоко, па погледай на востокъ, те види скуплѣну дѣцу твою отъ востока сунца до запада по рѣчи Светога, радујућисе споминяти Бога. Єръ изиђоше изъ тебе пѣшке вођени отъ непріятеля, а Богъ ће ихъ увести у тебе ношене са славомъ као сынове царства, єръ совѣшта Богъ понизити сваку гору высоку и брегове вѣчне, а долине напунити у равницу земну, да иде Ісраиль утврђенъ славомъ Божіомъ. А и шуме бацыше сѣнъ и свако дрво замириса пріятно Ісраилю на заповѣсть Божію. Єръ предъ Ісраилѣмъ ће ићи съ веселѣмъ Богъ у свѣтлости славе Свое съ помилованѣмъ и правдомъ, коя е изъ Нѣга.

ПРОРОКЪ ІЕЗЕКІЙЛЬ.

ГЛАВА 1.

У тридесету годину четвртога мѣсеца у петый данъ будемъ я посредъ робля при рѣки Ховаръ, кадъ се отворише небеса, и видихъ явлѣня Божія. У петый данъ мѣсеца, та година бяше пета робству Цара Іоакіма, буде слово Господнѣ къ Іезекійлю сыну Вузіеву, Свештенику у земльи Халдейской при рѣки Ховаръ, и буде на мени рука Господня, и видихъ, и гле! духъ уздижућисе долазаше отъ сѣвера, а на нѣму облакъ великій и свѣтлость около нѣга и ватра сяйности; средъ нѣга као видъ илектра посредъ ватре и свѣтлость у нѣму, и по среди као подобіе четыри животна, и изгледъ тай ньиховъ као подобіе човѣка у ньима. И четыри лица у еднога, и четыри крыла едноме, и колѣна ньихова права, и ноге имъ пернате, и искре као блистаюћасе мѣдь, и крыла ньихова лагка, и рука човѣчія подъ крылама ньиховыма на четыри стране; и лица ньихова и крыла ньихова четыри држећисе едно другога, но лица ньихова неокреташесе; кадъ ходише, свако за своимъ лицемъ идоше. И подобіе лица ньихова лице човѣчіе, и лице лавово сдесна четворицы, и лице телеће слѣва четворицы. И лица ньихова и крыла ньихова простртa отзго у четворице

свакоме два спрегнута єдно съ другимъ, и два покрываше тѣло ньихово съ врха, и свако за лицемъ своимъ иђаше; бяше ли гдѣ идућій духъ, идоше и не окреташесе. И посред' животныхъ виђенѣ као углѣвлѣ ватре гореће, и изъ ватре излазаше као муня свѣтлость ватре. И животна трчаше и окреташесе као виђенѣ везеково; и видихъ, и гле! коло єдно на земльи се држи у четыри животна'. И виђенѣ колета' и сатрвенѣ ньихово као виђенѣ Тарсіса, и єдно подобіе у четыри, и дѣло ньихово бяше као да бы было коло у колы, на четыри ньихове стране идоше, не окреташесе, кад' идоше, нити леђа ньихова, и высину имаше; и видихъ та, и плећа ньихова пуна очію унаоколо четворыма. И кад' идоше животна, идоше и кола држећисе за ньи; и кад' се дизаше животна са землѣ, дизашесе и кола. Бяше ли гдѣ облакъ, тамо бяше и духъ да иду, идоше и животна, и кола се дизаше съ ньима, почемъ духъ живота бяше у колы. Кад' она идоше, идоше и кола, и кад' она стаяше, стаяше и кола съ ньима; и кад' се дизаше са землѣ, дизашесе съ ньима и кола, почемъ духъ живота бяше у колы. И подобіе надъ главомъ животныхъ као тврђа, као виђенѣ кристалла прострто надъ крылама ньиховыма отзго. И подъ тврђу крыла ньихова прострта летући єдно къ другоме, у свакога два спрежена прикрываюћи тѣлеса ньихова. И слушахъ гласъ ньиховыхъ крыла', кад' летише, као гласъ многихъ вода', као гласъ Бога Саддаі; и кад' идоше, гласъ слова као гласъ войске; и кад' стаяше, мироваше крыла ньихова. И гле! гласъ тврђе изнадъ главе ньихове, кад' стаяше, спушташесе крыла ньихова. И надъ тврђу изнадъ главе ньихове као виђенѣ камена сапфіра, подобіе престола на нѣму, и на подобію

престола подобіе као видъ човѣчій сврха. И видихъ као виђенѣ илектра, као виђенѣ ватре изнутра му унаоколо отъ мѣста бокова и горе, и отъ мѣста бокова све до доле видихъ виђенѣ ватре и свѣтлость нѣну унаоколо. Као виђенѣ дуге, кад' є на облацыма у данъ кише, тако стая свѣтлость унаоколо.

ГЛАВА 2.

То виђенѣ есть подобіе славе Господнѣ; и видихъ, и падохъ ничице, и чухъ гласъ Говореѣега, и рече ми: сыне човѣчій! стани на ноге твое, и говорићу ти. И дође на ме духъ, и узе ме, те ме подиже, и метну ме на ноге мое, пакъ чухъ Га говореѣа ми, и рече Господъ мени: сыне човѣчій! Я ћу те послати къ дому Ісраилѣву, кои Ме горко люте, кои Ме огорчише, и сами и отцеви ньихови отметнушесе Мене до данашнѣга дана. И сынови су жестоколични и тврдосрдечни; къ тыма ћу те Я послати, пакъ ћешь имъ рећи: тако говори Адонаі Господъ, ако можда узслушаю или убоесе; єръ су домъ, кой огорчава, и познаю да си Пророкъ ты међу ньима. Но ты, сыне човѣчій, не бой ихъ се нити се ужасни отъ ньихова лица, што ће свирѣпо те обколѣти унаоколо, єръ посред' скорпія' ты живишь; не бойсе рѣчій ньиховыхъ, и не ужасавайсе отъ лица ньихова, єръ домъ є кой огорчава. Говорићешь имъ Мое рѣчи, ако можда узслушаю или убоесе, почемъ є домъ кой гнѣви. И ты, сыне човѣчій, послушай Говореѣега ти, не буди огорчитель као домъ кой преогорчава, отвори уста твоя, и изѣди коя ти Я даемъ. И видихъ, и гле! рука къ мени пружена, и у ньой свитакъ кньижныій. И развви га преда мномъ, и у томъ писана быше предня и стражня, и писано бяше у нѣму рыданѣ, и жалость, и тежко!

ГЛАВА 3.

И рече ми: сыне човѣчій! изеди свитакъ овай, и иди, накъ рецы сыновма Ісраилѣвыма. И отворихъ уста моя, и нараани ме свиткомъ тымъ. И рече ми: сыне човѣчій! уста твоя нека еду, и стомахъ твой нек' се насыти овога свитка данога теби; и изедохъ га, и бяше у усты мои' сладакъ као медъ. И рече ми: сыне човѣчій! иди и уђи у домъ Ісраилѣвъ, и говори имъ рѣчи Мое. Еръ не шаљешсе къ людма дубокорѣчитыма и сплетенога езыка къ дому Ісраилѣву, нити къ людма многима другога езыка, инорѣчивыма и тежкога езыка, коихъ рѣчи не бы разумѣо быо; но да бы те и къ такима послао быо, то бы и тіи послушали те были; домъ пакъ Ісраилѣвъ неће хтѣти послушати тебе, еръ савъ домъ Ісраилѣвъ непокорни су и жестокосрдни. Но гле! лице твое учинихъ силнымъ противу лица ньиховога, и препирку ћу твою снажномъ учинити противу препирке ньихове, те ће свакда яча быти отъ камена препирка твоя, не бой ихъ се, нит' се плаши лица ньиховога, еръ домъ е, кой на гнѣвъ дражи. И рече ми: сыне човѣчій! Све рѣчи, кое говорихъ съ тобомъ, послушай ушима твоима и метни у срдце твое; пакъ иди, уђи у роблѣ къ сыновма людій твоихъ, и рећићешь имъ, и казаћешь имъ: тако говори Адонаі Господъ; ако можда послушаю, и ако се можда покоре. И узе ме духъ, и чухъ гласъ за собомъ труса велика говорећихъ: благословена слава Господня на мѣсту Нѣговомъ! И видихъ гласъ крыла' животныхъ прикрылююћихъ другъ друга, и гласъ кола' држећихсе за ньи, и гласъ труса велика. И духъ ме подиже, и узе ме, и пођохъ у наглости духа мога, и рука Господня бы на мени крѣпка. И уђохъ међу заро-

блѣнике узнешенъ, и обиђохъ живеће на рѣки Ховаръ, и сѣдохъ ту седамъ дана' ходећи међу њима. И послѣ седамъ дана' буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! стражаремъ те учинихъ дому Ісраилѣву, да слушашь слово изъ Моихъ уста, и запретишь имъ отъ Мене. Кад' будемъ говоріо беззаконику: смрћу ћешь умрети; а ты му не явишь, нити узговоришь съ њимъ, да се остави беззаконія, и да се обрати отъ пута свога, па да буде живъ; беззаконикъ ће тай умрети у беззаконію своме, но крвь ћу нѣгову отъ твое руке тражити. Будешь ли пакъ ты явіо беззаконику, и онъ се не обрати отъ беззаконія свога и отъ пута свога беззакона; тай ће беззаконикъ у беззаконію своме умрети, а ты ћешь душу твою избавити. И кад' се сврати праведникъ отъ правдій своихъ, и учини грѣхъ, муку ћу нанети му, умреће тай, што му ниси ты запретіо, и у грѣховы свои' ће умрети, єръ му се правде неће споменути, кое є учиніо; а крвь ћу нѣгову отъ руке твое тражити. Но ако ты явишь праведноме, да не грѣши, и тай не сгрѣши, праведный ће животомъ поживити, што си му ты запретіо, и ты ћешь душу твою избавити. И буде на мени рука Господня, и рече ми: устани, па изиђи у полѣ; и гле! слава Господня тамо стояше као виђенѣ и као слава Господня, кою видихъ на рѣки Ховаръ, и падохъ на лице мое. И доће на ме духъ, и метну ме на ноге мое, и рече ми: сиђи и затворисе усред' дома твога. И ты, сыне човѣчій, гле! начинише ти се замке, и свезаће те у њи, па нећешь изиђи изъ њихъ. И єзыкъ ћу твой привезати за грло твое, пакъ ћешь онѣмити, и нећешь быти човѣкъ, да обличуешь њимъ, почемъ є домъ, кой на гнѣвъ дражи. И кад' ти узговоримъ, отворићу уста твоя,

пакъ ћешь имъ рећи, тако говори Адонаі Господъ: кой чуе, нека слуша, и кой се не покорава, нека се покорава; єръ е домъ, кой преогорчава.

ГЛАВА 4.

И ты, сыне човѣчій, узми себи опеку, и метни ю предъ лицемъ твоимъ, пакъ напиши на ньой градъ Іерусалимъ, додай около нѣга ограду, сагради надъ ньимъ забране, обложи га обсадомъ, и намѣсти около нѣга войске, и направи около нѣга стрѣлничне заклоне. А ты узми себи таву гвоздену, и да ю метнешь у стѣну гвоздену међу тобомъ и међу градомъ, пакъ управи лице твое на нѣга, и быће у затвору, и затворићешь га; то е знаменѣ сыновма Ісраилѣвыма. Ты пакъ да спавашь на лѣвомъ боку твомъ, и да метнешь неправде Ісраилѣве на нѣга по брою дана' петдесетъ и сто, за кое ћешь спавати на нѣму, и узећешь неправде ньихове. И Я ти дахъ двѣ неправде ньихове у брой дана' за деветдесетъ и сто дана', те ћешь узети неправде дома Ісраилѣва. И свршићешь то, и поспаваћешь другій путъ на десны' твои' ребры, пакъ ћешь узети неправде дома Іудина четрдесетъ дана', данъ ти отредихъ за єдну годину. И на затворъ Іерусалима да управишь лице твое, и да утврдишь лице твое, и да утврдишь мышцу твою, и прорицаћешь на нѣга. И гле! Я дахъ на те свезе, пакъ се нећешь превртути съ ребара твоихъ на ребра твоя, докъ се не наврше дани затвора твога. А ты, сыне човѣчій, узми себи пшеницу и ечамъ и бобъ и сочиво и прою и мышій грашакъ, пакъ ћешь ихъ метнути у єданъ землянъ ссудъ, и умѣсићешь ихъ у хлѣбове, и по

брою дана', у кое спавашь на твоим' ребрама, деветдесетъ и сто дана' єстићешь те. А єло твое, кое будешь єо, да буде мѣромъ двадесетъ сіклій на данъ, отъ времена до времена єстићешь те. И воду ћешь мѣромъ пити, и шесту часть віна отъ времена до времена ћешь испити. И єчменицу ћешь єсти крыюћи у калу людскихъ црева предъ очима ньиховыма. И рећићешь: ово говори Господъ Богъ Ісраилѣвъ: тако ће єсти сынови Ісраилѣви хлѣбъ свой нечистъ међу народы, куда ћу ихъ разасути. И рекохъ: не Господе Боже Ісраилѣвъ! ево се душа моя ніе оскврнавила у нечистоти, цркнутога и звѣромъ удавлѣнога не єдохъ отъ рођеня мога све досад', нити уђе у уста моя икакво месо гадно и скврнаво. И рече ми: гле! дадохъ ти црева говеђа умѣсто човѣчіихъ црева, и у ньима ћешь правити хлѣбъ себи. И рече ми: Сыне човѣчій! Я ћу, гле! сатрти подкрѣплѣнѣ хлѣбно у Іерусалиму, и єстиће хлѣбъ мѣромъ оскудно, у воду ће пити мѣромъ и у невольи, како да оскудни буду хлѣбомъ и водомъ; те да погине човѣкъ и братъ нѣговъ, и истаю у неправдама своима.

ГЛАВА 5.

А ты, сыне човѣчій, узми себи мачъ оштаръ већма отъ бритве бріячеве, притегни га себи, и метни га на твою главу и на браду твою, и узми превагу мѣре, и размѣри ихъ; четврту часть да сажежешь на ватри сред' града по свршетку дана' затвора; и да узмешь четврту часть, и да сажежешь ю сред' града, а четврту часть сдробићешь мачемъ около нѣга, и четврту часть разасућешь вѣтромъ, а мачъ ћу извући за ньима. И узећешь

отуда мало ихъ броемъ, па увежи ихъ у хальину твою; и отъ тыхъ ћешь іошть узети, и бацыћешь ихъ усред' ватре, и сажећићешь ихъ на ватри; пакъ ће отъ тога изићи ватра на цѣо домъ Ісраилѣвъ, те ћешь рећи цѣломе дому Ісраилѣву, ово говори Адонаі Господъ: овай Іерусалимъ метнухъ посред' народа' и у стране, кое су около нѣга; пакъ рећићешь, оправданя Моя измѣну на безаконіе већма него езычницы, и законе Мое већма него стране, кое су около нѣга: будући оправданя Моя отбацыше, и у тыма се не владаше по законма Моима; съ тога тако говори Адонаі Господъ: будући е кривица ваша већа него народа', кои су около васъ, и не идосте по законма Моима, и оправданя Моя не чинисте; тога ради ово говори Адонаі Господъ: гле! Я самь на те, и учинићу сред' тебе судъ предъ народы, и учинићу сред' тебе, коя не учинихъ, и коима подобна отсад' учинити нећу, по сви' гадовы твои'. Зато ће отцеви ести дѣцу сред' тебе, и дѣца ће ести отцеве; и учинићу у теби судове, и разсѣяћу сва оставша отъ тебе на свакій вѣтаръ. Тога ради живимъ Я, говори Адонаі Господъ: кад' си осквrнавіо света Моя свакимъ гадомъ твоимъ, и Я ћу заиста отбацыти тебе, и неће поштедити око Мое, нити ћу Я помиловати те. Четврть тебе ће смрћу се истребити, и четврть тебе ће глађу скончатисе усред' тебе, а четврть тебе ће мачемъ пасти около тебе, четврть пакъ тебе разасућу на свакій вѣтаръ, и мачъ ћу извући за ньима. И ярость ће Моя свршитисе и гнѣвъ Мой на ньи, пакъ ћу утѣшитисе, и увидиће, да Я Господъ говорихъ у ревности Моіой, кад' довршимъ гнѣвъ Мой на ньима. И учинићу те пустыньомъ и укоромъ народа' кои су около тебе, и предъ свакимъ туда пролазећимъ. Пакъ ћешь быти на сажалѣнѣ и ужасъ, за наказанѣ и про-

отъ людій землѣ, кои се десише у сред' града. И узе ихъ Навузарданъ Архімагіръ, и отведе ихъ къ Цару Вавилонскоме у Девлатъ. И побіе ихъ Царъ Вавилонскій у Девлату у земльи Ематъ; те буде Іуда преселѣнъ изъ землѣ свое. Ово су люди, кое пресели Навуходоносоръ седме године Іудеана три тысуће двадесетъ и три; осамнайсте године пресели Навуходоносоръ изъ Іерусалима осамъ стотина тридесетъ и двѣ душе; у двадесетъ трећу годину Навуходоносора пресели Навузарданъ Архімагіръ Іудеана седамъ стотина' и четрдесетъ петъ душа', а свега четыри тысуће и шесть стотина' душа'. У тридесетседмой години преселѣня Іоакіма Цара Іудина у двадесетпетый данъ мѣсеца дванайстога узме Евилмеродахъ Царъ Вавилонскій прве године царства свога Іоакіма Цара Іудина, изведе га изъ дома, у комъ бяше затворенъ, и пріятельски разговараюћи даде му престолъ вышше Царева, кои бяху съ ньимъ у Вавилону, измѣне му хальине тамничне, и ео є хлѣбъ свакда предъ лицемъ нѣговымъ крозъ све дане живота свога; и ужитакъ му се даваше свакда отъ Цара Вавилонска све до дана, у кой умре, крозъ све дане живота нѣговога.

цама своима сбогъ своихъ злоба', кое чинише у свы' гадовы свои'. И познаю, да Я Господъ не говорихъ напраздно учинити имъ сва ова зла. Тако говори Адонаі Господъ: заплѣшти рукомъ, и затреси ногомъ, и рецы, благо, благо на свы' гадовы дома Ісраилѣва, што ће мачемъ и глађу и смрћу пасти. Дальни смрћу скончаћесе, и ближньи ће мачемъ пасти, а оставши скончаћесе глађу притиснути, пакъ ћу извршити гнѣвъ Мой на ньима, те ћете дознати, да самь Я Господъ, кад' буду ранѣни ваши сред' ідола' ваших'ъ около жертвишта' ваших'ъ на свакомъ брегу высокомъ и на свы' врховы горньи' и подъ дубомъ хладовитымъ и подъ свакимъ у честцу, гдѣ даваше мирисъ благопріятанъ свыма ідолма своима. И прострећу руку Мою на ню, и метнућу землю у пропасть и у истреблѣнѣ отъ пустынѣ Девлатъ, отъ свега населѣня ньихова, пакъ ће познати, да самь Я Господъ.

ГЛАВА 7.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: И ты, сыне човѣчій, рецы: ово говори Господъ: доће земльи Ісраилѣвой край, край доће на четыри края землѣ. Дошао е край, сад' теби край, и испустићу ярость Мою на те, и отмастићу ти по путовы твои', и пустићу на те све гадове твое. Неће те поштедити око Мое, помиловати те нећу; еръ путъ ћу твой пустити на те, и гадови твои сред' тебе ће быти, пакъ ћешь дознати, да самь Я Господъ. Съ тога ово говори Адонаі Господъ: зло едно, зло, иде, гле! Край е дошао, доће край, уста на те, доће, гле! Доће плетенѣ на те живећега на земльи; доће време, приближисе данъ, не съ хукомъ нити съ

боловы. Сад' изблиза ћу излити гнѣвъ Мой на те, и окончаћу ярость Мою на теби, и осудиђу те по путовы твои', и послаћу на те све гадове твое. Неће поштедити око Мое, и нећу помиловати; еръ путове ћу твое послати на те, и гадови твои сред' тебе ће быти, пакъ ћешь познати, да самь Я Господъ, Кой біемъ. Гле! данъ Господань долази, гле! дошао е край, изиђе плетенђ, и процвѣта палица, проникну укоръ и сакрушиће утврђенђ беззаконика, и не съ хукомъ, ни съ хитошћу; и нису отъ ньихъ, и ніе украса у ньима. Дође време, приближисе данъ; купацъ нек' се не радуе, и продавацъ нек' не плаче; почемъ е гнѣвъ на све множство ихъ. Еръ притяжатель къ продаюћему выше се вратити неће, и іоштъ у животу живећему, што виђенђ на све множство ихъ повратитисе неће, и човѣкъ у очима живота свога неће укрѣпитисе. Затрубите трубомъ, и разсудите сва, па неће быти кой иде на ратъ, еръ гнѣвъ е Мой на све множство ихъ. Ратъ споля съ мачемъ, а гладь и смрть изнутра; кой е на полю, мачемъ мре, а кои су у граду, гладь и смрть ихъ мори. И избавиђесе спасени отъ ньихъ, и быће на горама као голубице тугующи; и све ћу побити, свакога у неправдама нѣговыма. Све руке ослабиће, и све слабине окаляђесе мокротомъ. И препасаће се у вретишта, и покрыће ихъ ужасъ, и на свакомъ ихъ лицу срамъ, и на свакой глави плѣша. Сребро ньихово бацыђесе на улице, и злато ће ньихово презрѣно быти, сребро ньихово и злато неће моћи избавити ихъ у данъ гнѣва Господня, душе ньихове неће насытитисе, и црева ньихова неће напунитисе, почемъ казань бы неправностій ньиховыхъ. Избране утвари узеше у гордость, и начинише отъ ньихъ слике гадова сво-

ихъ и гнусности; зато имъ дадохъ она у нечистоту. И предаћу ихъ у туђе руке, да ихъ разграбе, и губительима землѣ на користь, те ће ихъ окврнавити. И окренућу лице Мое отъ ньихъ, и оскврнавиће стражу Мою, и ућиће у ньи безопасно, и оскврнавиће ихъ. И начиниће метежъ; почемъ е земля пуна крвнога суда, и градъ пунъ беззаконія. И довесћу зле народе, те ће наслѣдити домове ньихове; и отвратићу величанѣ крѣпости ньихове, и оскврнавићесе света ньихова. И молѣнѣ доћиће, и тражиће мира, а неће га быти. Тежко на тежко быће, и гласъ на гласъ быће, а неће быти виђеня отъ Пророка, и законъ ће пропасти отъ Жреца, и совѣтъ отъ стараца. Царъ ће заплакатисе, и Князъ ће обућисе у пропасть, и руке людій землѣ разслабиће; учинићу имъ по путовы ньиховы', и по судовы ньиховы' отмастићу имъ, пакъ ће разумѣти, да самь Я Господъ.

ГЛАВА 8.

И догодисе пете године у шестый мѣсецъ у петый данъ мѣсеца, сѣдихъ я у дому момъ, и Старѣшине Іудине сѣдише преда мномъ, и буде на мени рука Адоная Господа. И видихъ, и гле! подобіе човѣка, отъ бедрій нѣговыхъ и све до доле ватра, а отъ бедрій нѣговихъ у врхъ нѣговъ као виђенѣ зоре и као погледъ илектра. И простре подобіе руке, и узе ме за врхъ главе мое, и диже ме духъ сред' землѣ и сред' неба, пакъ ме отведе у виђеню Божіемъ у Іерусалимъ на преддверѣ найунутрашньіихъ врата окренутихъ на сѣверъ, гдѣ бы столпъ и образъ ревности притяжаваюћега. И гле! ту бяше слава Господа Бога Ісраилѣва по виђеню, кое видихъ на полю.

И рече ми: Сыне човѣчій! погледай очима твоима на сѣверъ; и погледахъ очима моима на сѣверъ, и гле! отъ сѣвера къ вратма окренутыма на востокъ жертвеникъ, гдѣ образъ ревньивости те у улазку. И рече ми: Сыне човѣчій! еси ли видіо, шта тіи чине? беззаконія велика чини домъ Ісраилѣвъ овдѣ, да се удалюе отъ светыня' Моихъ; окренисе, пакъ ћешь видити іошть већа беззаконія. И уведе ме у предврата двора, и видихъ, и гле! рупа една у стѣни. И рече ми: сыне човѣчій! раскопай стѣну; и раскопахъ, и гле! врата една. И рече ми: уђи па види беззаконія зла, коя чине тіи овдѣ. И уђохъ, и видихъ, па гле! свака слика гада и скота, суетне гнуспости, и свакоякі ідоли дома Ісраилѣва написани быше на стѣни свуда унаоколо. И седамдесетъ людій отъ Старѣшина' дома Ісраилѣва, и Ієзоніа сынъ Сафановъ стаяше међу ньима предъ лицемъ ньиховымъ, и свакій имаћаше кадіоницу свою у руцы своіой, и дымъ се када дизаше. И рече ми: еси ли видіо, сыне човѣчій, шта чине старцы дома Ісраилѣва овдѣ свакій ихъ на потайномъ ложу своемъ? говорећи: не види Господъ; оставіо е Господъ землю. И рече ми: іошть се обрни, пакъ ћешь видити беззаконія већа, коя тіи чине. И уведе ме у преддверѣ на врата дома Господня окренута на сѣверъ; и гле! тамо жене сѣде па плачу за Таммузомъ. И рече ми: Сыне човѣчій! еси ли видіо? и іошть ћешь видити веће гадове ньихове отъ овыхъ. И уведе ме у дворъ дома Господня унутрашньій и у преддверѣ храма Господня међу Еламомъ и међу жертвеникомъ, ту око двадесетъ и петъ людій окренули леђа своя храму Господню, а лица своя управо къ востоку, и тіи се кланяю на востокъ сунцу. И рече ми; еси ли видіо, сыне

човѣчій, еда е мало дому Іудину, чинити беззаконія, коя починише овдѣ? те напунише землю беззаконія', и окренушесе гнѣвити Мене; и гле! тіи простиру лозу као ругаюћисе Мени, а Я ћу њима учинити съ яросћу; неће поштедити око Мое, нити ћу помиловати, те ће повикати у уши Мое гласомъ великимъ, а Я ихъ услышати нећу.

ГЛАВА 9.

И повиче у уши Мое гласомъ великимъ, говорећи: приближисе отмаштенѣ града; и свакій имаћаше орудія убиства у руки своіой. И гле! шесть людій идоше съ пута высокихъ врата окренутыхъ на сѣверъ, и свакоме сѣкира къ убиству у руки нѣговой, а єданъ човѣкъ посред' њихъ обученъ у подиръ, и поясъ отъ сафіра о куковы нѣговы', и уђоше те сташе близу жертвеника мѣднога. И дижесе слава Бога Ісраилѣва отъ Херувіма', коя бяше на њима, на бескровно дома; и дозове човѣка обучена у подиръ, кой имаћаше о боковы свои' поясъ. И рече му Господъ: проћи сред' града Іерусалима, и метни знаменѣ на лица людій стењаюћихъ и болуюћихъ за сва беззаконія бываюћа сред' њихъ. А овыма рече, и я чухъ: идите у градъ за њимъ, изсѣцыте, и не поштедите очима вашима, нити помилуйте. Старца и младића и дѣвойку и младенце и жене потуцыте да се истребе; а свію, на коима е знаменѣ, не дотакнитесе, отъ осветѣныхъ Моихъ почните; и почеше отъ старыхъ людій, кои быше унутри у дому. И рече имъ: оскврнавите домъ, и излазећи напуните путове мртваца, и изсѣцыте кои су у граду. И кад' њи сѣкоше, остахъ я, и падохъ ничице,

и повикахъ, и рекохъ: тежко, тежко! о тежко мени, Адонае Господе! еда требишь Ты останке Ісраилѣве, кад' разливашь ярость Твою на Ієрусалимъ? И рече ми: неправда дома Ісраилѣва и Іудина увеличасе врло врло, да се напуни земля людій многихъ, и градъ се напуни неправдій и нечистота', те рекоше: оставіо є Господъ землю, и не види Господъ. А Я есамь, и неће поштедити око Мое, нити ћу помиловати, путове ньихове дадохъ на ньихове главе. И гле! човѣкъ обученый у подиръ', и препасанъ поясомъ о боковы свои', отговараше: учинихъ, као што си ми заповѣдіо.

ГЛАВА 10.

И видихъ, и гле! наврхъ тврђе, коя бяше надъ главомъ Херувіма', као каменъ сапфірный, подобіе престола на ньима. И рече човѣку обученоме у утварь: уђи сред' колета', коя су подъ Херувімы, и напуни пѣснице твое живога углѣвля са среде Херувіма', и разаспи на градъ; и уђе преда мномъ. А Херувіми стояше дому надесно, кад' улазаше човѣкъ, и облакъ напуни унутрашньій дворъ. И уздижесе слава Господня отъ Херувіма' изнадъ крова дома, и облакъ напуни домъ, и дворъ се напуни сіяня славе Господнѣ. И чулосе лепршанѣ Херувімскихъ крыла до самога споляшнѣга двора, као гласъ Бога Саддаі говорећега. И кад' заповѣдаше човѣку обученоме у утварь свету, говорећи: узми ватру отсред' колета', коя є сред' Херувіма', и уђе и стане близу колета'. И простре Херувімъ руку свою усред' ватре, коя є сред' Херувіма', и узме и даде у руке обученоме у утварь свету, и узме па изиђе. И видихъ Херувіме, и гле! подобіе руку' чо-

вѣчіихъ подъ крылы ньиховы'. И видихъ, и гле! четыри колета стояше држећисе Херувіма', коло єдно држалосе єднога Херувіма, и коло єдно држалосе другога Херувіма; погледъ пакъ колета' као погледъ камена антракса. И погледъ ньиховъ подобіе єдно у четворма, као да бы было коло у колу. Кад' идоше, на четыри ньихове части идоше, и не обзирашесе кад' идоше; да, ако на кое мѣсто гледаше єдно прво, за ньимъ идоше и не єсврташесе, кад' идоше. А сва тѣла ньихова и леђа ньихова и руке ньихове и крыла ньихова и колета пуна очію около четыри колета'. Колета пакъ та назва Гелгель, као што самь я чуо. А четыри лица свакоме отъ ньихъ: єдноме лице Херувімско, а лице другоме човѣчіе, а треће лице лавово, и четврто лице орлово. И дигошесе Херувіми, то єсть животно, кое видихъ на рѣки Ховаръ. И кад' идоше Херувіми, идоше и колета ньихова, и тіи се држаше ньихъ; а кад' дизаше Херувіми крыла своя, да се узвысе отъ землѣ, не окреташесе колета ньихова, и та се држаше ньихъ. Кад' тіи стаяше, стаяше и ова, и кад' се узвысываше, узвысывашесе и ова съ ньима, почемъ духъ живота бяше у ньима. И изиђе слава Господня изнадъ крова дома, и стане на Херувіме, и уздигоше Херувіми крыла своя, и узвысишесе отъ землѣ преда миномъ; кад' изиђоше тіи, и колета се држаше ньихъ; и сташе надъ преддвѣрѣмъ врата дома Господня, коя су прама востоку, и слава Господа Бога Ісраилѣва бяше надъ ньима отзго. Ово є животно, кое видихъ подъ Богомъ Ісраилѣвымъ на рѣки Ховаръ, и познахъ, да су Херувіми. Четыри лица єдноме, и четыри крыла єдноме, и подобіе руку' човѣчіихъ подъ крылы ньиховы'. И подобіе ньиховыхъ лица: ова су лица,

коя видихъ подъ славомъ Бога Ісраилѣва при рѣки Ховаръ, видити ихъ є, и та свако прама лицу своме идоше.

ГЛАВА 11.

И подиже ме духъ, и отведе ме къ вратма дома Господня, коя гледе управо на востокъ; и гле! предъ преддверѣмъ врата до двадесетъ и петъ людій, и видихъ међу ньима Іехонію сына Іазерова, и Фалтію Ваневова Старѣшине людске. И рече ми Господъ: Сыне човѣчій! ови люди мысле о суетныма, и зао совѣтъ чине у граду овомъ, говорећи: не саградише ли се наново домови? онь є котао, а мы месо. Зато прорецы на ньи, прорецы, сыне човѣчій! И нападе на ме духъ Господань, и рече ми, говори: ово говори Господъ: тако рекосте, доме Ісраилѣвъ, и Я знамъ умысли духа вашега. Умножисте мртваце ваше у граду овомъ, и напунисте цутове нѣгове ранѣныма. Съ тога тако говори Адонаі Господъ: мртвацы ваши, кое поубіясте у нѣму, тіи су месо, а онъ є котао, пакъ ћу васъ извести изъ среде нѣгове. Мача се боите, и мачъ ћу навести на васъ, говори Адонаі Господъ. И известићу васъ изъ средине нѣгове, и предаћу васъ у руке туђинаца, и учинићу на васъ судъ. Мачемъ ћете пасти, на горама Ісраилѣвыма судићу вамъ, пакъ ћете дознати, да самь Я Господъ. Тай вамъ неће быти котломъ, и вы нећете быти у нѣму месомъ; на горама Ісраилѣвыма судићу вамъ, пакъ ћете дознати, да самь Я Господъ, што по заповѣстма Моима не идосте, и по судовы мои' не радисте, но по обычайма народа', кои су около васъ, чинисте. И буде, кад' я прорицахъ, те умре Фалтіа сынъ Фанеовъ, и я падохъ

ничице, и повикахъ гласомъ великимъ, говорећи: тежко мени, аяо мени, Адонаю Господе! радишъ ли да се останцы Ісраилѣви скончаю? И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! браћа твоя и люди робля твога, и савъ домъ Ісраилѣвъ скончасе, коима рекоше живећи у Ієрусалиму: далеко се удальите отъ Господа, нама є дата земля у наслѣдіе. Съ тога рекохъ, ово говори Адонаі Господъ: бацыћу ихъ у народе, и разсѣяћу ихъ по цѣлой земльи, быћу имъ на освећенѣ мало у странама, куда ће отићи тамо. Зато рецы, ово говори Адонаі Господъ: примићу ихъ изъ народа', и сабраћу ихъ са страна', куда ихъ разсѣяхъ по ньима, и даћу имъ землю Ісраилѣву, те ће ући тамо, и отбацыће све гадове нѣне и сва беззаконія нѣна отъ нѣ. И даћу имъ друго срдце, и духъ новъ даћу имъ, и изтргнућу каменито срдце изъ тѣла ньихова, па ћу имъ дати срдце тѣлесно, како да ходе по заповѣстма Моима, и да чуваю оправданя Моя и извршую ихъ; пакъ ће Ми быти люди, и Я ћу ньима быти Богъ. А коихъ срдце по гнустностма ньиховыма и по беззаконіяма ньиховыма ходи, тыхъ ћу путове на главе ньихове метнути, говори Адонаі Господъ. И уздигоше Херувіми крыла своя и колета држећи ихъ се, а слава Бога Ісраилѣва бы на ньима изнадъ ньихъ. И изиће слава Господня изъ среде града, и стане на гори, коя бяше спрамъ града на востокъ. И узе ме духъ, и донесе на землю Халдейску међу роблѣ у виђеню духомъ Божіимъ. И изиђохъ изъ виђеня, кое видихъ, и сообштихъ роблю све рѣчи Господнѣ, кое ми показа.

ГЛАВА 12.

И буде рѣчь Господня къ мени, гласеѣа: посред' неправдій ньиховыхъ ты живишь, кои имаю очи за гледанѣ, а не виде, и уши имаю за слушанѣ, а не чую, почемъ є домъ кой преогорчава. И ты, сыне човѣчій, начини себи ссудове робовске, и буди зароблѣнъ даню предъ ньима, и преселѣнъ буди отъ мѣста твога на мѣсто друго предъ ньима, како да виде, почемъ є домъ, кой сувыше на гнѣвъ дражи. И да изнесешь ссудове твое, као ссудъ робовскій даню предъ очима ньиховыма; а ты ћешь изићи у вече предъ ньима, као што излази робъ. Прокопай себи стѣну, и да изиђешь крозъ ню предъ ньима. На рамена ћешь узетъ быти, и покрывенъ ћешь изићи, лице ћешь твое покрыти, па да не видишь землѣ, еръ на чудо те дадохъ дому Ісраилѣву. И учинихъ тако све, што ми заповѣди Господъ; и ссудове изнесохъ као ссудове робовске даню, и у вече прокопахъ себи стѣну рукомъ, и потайно изиђохъ, и на рамена узетъ быхъ предъ ньима. И буде слово Господнѣ уютру къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! не рекоше ли ти домъ Ісраилѣвъ, домъ кой сувыше дражи на гнѣвъ: шта ты радишь? Рецы имъ, тако говори Господъ Богъ; Князу и Старѣшинама Іерусалимскима и свему дому Ісраилѣву, кои су међу ньима, рецы, да Я чудеса чинимъ, као што учинихъ, тако ће имъ быти, у преселѣню и у робству ће изићи, и Князъ ће сред' ньихъ на рамена узетъ быти, и потайно ће изићи крозъ стѣну, и прокопаће да изиђе крозъ ню, лице ће свое покрыти, да га очима не виде, и самъ землѣ да не види. И прострећу мрежу Мою, на нѣга, и ухваћен быће у замку Мою, и увесћу га у Вавилонъ у землю Халдейску, а неће ю видити, и тамо

ће скончатисе. И све помагаче нѣгове, кои су около нѣга, и све, кои га заступаю, разсѣяћу по свы' вѣтровы, и мачъ ћу пустити за ньима. Пакъ ће дознати, да самь Я Господъ, кад' ихъ разаспемъ и по народы разсѣемъ по странама. И оставићу нѣколико людій отъ ньихъ отъ мача и отъ глади и отъ смрти, како да приповѣдаю сва беззаконія ньихова по народы, куд' уђу; пакъ ће дознати, да самь Я Господъ. И буде слово Господнѣ къ мени, глассће: Сыне човѣчій! хлѣбъ твой съ боломъ ћешь єсти, и воду ћешь твою у страданю и туги пити. И рећићешь людма землѣ, ово говори Адонаі Господъ живећима у Іерусалиму на земльи Ісраилѣвой: хлѣбове ће свое съ недостаткомъ єсти, и воду ће свою съ пагубомъ пити, како да изгине земля са свомъ пуноћомъ своіомъ, єръ у нечестію су сви живећи у ньой. И населѣни градови нѣни пусти ће быти, и земля ће ньихова пропасти; пакъ ћете дознати, да самь Я Господъ. И буде слово Господнѣ къ мени, глассће: Сыне човѣчій! коя вамъ є та притча на земльи Ісраилѣвой, кад' говорите: дуги су дани, пропаде свако виђенѣ. Зато имъ рецы: тако говори Адонаі Господъ: край ћу учинити притчи той, па неће выше говорити домъ Ісраилѣвъ притчу ту, єръ ћешь имъ рећи: приближишесе дани и рѣчь свакога виђеня; єръ унапредакъ неће быти ни едно виђенѣ лажно и онай, кой угодно врача посред' сынова Ісраилѣвыхъ. Єръ Я Господъ говорићу Мое рѣчи, говорићу и учинићу, и выше отлагати нећу; у дане ваше, доме кой на гнѣвъ дражишь, рећићу слово, и учинићу, говори Адонаі Господъ. И буде слово Господнѣ къ мени, глассће: Сыне човѣчій! гле! домъ Ісраилѣвъ, кой сувыше на гнѣвъ дражи, говорећи веле: виђенѣ, кое овай

види, на многе е дане, и на дуга времена овай прориче. Зато имъ кажи, ово говори Господъ Богъ; неће више отлагатисе Мое рѣчи, кое будемъ говоріо, еръ ћу рећи слово, и учинићу, говори Адонаі Господъ.

ГЛАВА 13.

И буде рѣчь Господня къ мени, гласећа: Сыне човѣчій! пророцы на Пророке Ісраилѣве прорицаюће, пакъ ћешь рећи Пророцыма прорицаюћима отъ срдца свога, и пророцы, и рећићешь имъ, слушайте слово Господнѣ. Ово говори Адонаі Господъ: тежко прорицаюћима отъ срдца свога, идућима за духомъ своимъ, а сасвымъ невидећима! Као лисице у пустыньи, тако быше Пророцы твои, Ісраилю! не сташе на тврђи, и собраше стада къ дому Ісраилѣву; не усташе говорити у данъ Господань, видећи лажна, и врачаюћи суетна, говоре: тако говори Господъ, а Господъ ихъ не посла, и почеше дизати рѣчь. Не видисте ли дакле вы лажно виђенѣ, и суетна врачаня бесѣдисте? вы говорите, рече Господъ; а Я не рекохъ. Зато кажи, ово говори Адонаі Господъ: будући су рѣчи ваше лажльиве и врачаня ваша суетна, зато самь, гле! Я противу васъ, говори Адонаі Господъ, и прострећу руку Мою на Пророке, кои лажь виде, и предсказую суетна; у наставляню людій неће быти, и у записъ дома Ісраилѣва неће уписатисе, и у землю Ісраилѣву неће ући, и дознаће да самь Я Адонаі Господъ; еръ превараше люде Мое, говорећи: миръ, миръ, а не бяше мира, овай пакъ сагрђуе стѣну, а они ю помазую, настиће. Кажи мажућим' ю: настиће, и быће туче илюсакъ потопный, и послаћу каменѣ громовно на зидове ньихове, те ће попадати, и холуя ће ихъ разметнути, и распас-

ћесе. И гле! паде стѣна, пакъ неће ли вамъ рећи: гдѣ е мазанѣ ваше, коимъ помазасте? Зато говори Адонаі Господъ ово: буру ћу набацыти разораваюћу съ яросћу, и туча быће съ гнѣвомъ Моимъ потопляваюћи, и каменѣ громовно навестићу на пропасть, и раскопаћу стѣну, кою помазасте, те ће пасти, и метнућу ю на землю, и открыћесе темельи нѣни, и пастиће и скончатисе съ поругомъ, пакъ ћете дознати, да самь Я Господъ. И окончаћу ярость Мою на стѣни и на мазаюћима ю, и пастиће; и рекохъ вамъ: нема стѣне, нити мажућихъ. Пророцы Ісраилѣви проричу на Ієрусалимъ, и предвиде му миръ, а ніе мира, говори Адонаі Гоеподъ. И ты, сыне човѣчій, упри лице твое на кћери людій твоихъ, на прорицаюће отъ сердца свога, и пророцы на ньи, и рећићешь, ово говори Адонаі Господъ: тежко шіюћима подглавя подъ свакій лакатъ руке, и правећима покрывала на сваку главу свакога отраста, да разврате душе; душе се людій Моихъ развратише, и душе снабдѣваше, и осквранише Мене кодъ Моихъ людій сбогъ горчине ечма и сбоѓъ залогая хлѣба, да потуку душе, коима ніе требало умрети, а да оживе душе, коима ніе валяло живити, казываюћи людма Моима слушаюћима лажльива казываня. Зато ово говори Господъ: Я самь, гле! противу подглавя' вашихъ, коима развраштавате душе тамо, и истргнућу ихъ исподъ мышица' вашихъ, и послаћу душе, кое вы развраштаваете, душе ньихове на разсыпанѣ, и растргнућу покрывала ваша, и отећу люде Мое изъ руке ваше, пакъ неће выше быти у рукама вашима на развраштенѣ; и дознаћете, да самь Я Господъ. Будући развраћасте сердце праведнога неправедно, а Я га не развраћахъ, и крѣписте руке беззаконику, да се отнюдъ не

сврати съ пута свога злога, и живъ буде: тога ради нећете угледати лажь, и врачаня отсад' нећете врачати; и избавићу люде Мое изъ руку' ваших, пакъ ћете познати, да самь Я Господъ.

ГЛАВА 14.

И дођоше къ мени люди отъ Стараца Ісраилѣвыхъ, и сѣдоше преда мномъ. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! люди ови метнуше помышлѣня своя на срдца своя, и муку своихъ неправдій ставише предъ лице свое; хоћу ли имъ отговараюћи отговорити? Тога ради говори имъ, и рећићешь имъ, ово говори Адонаі Господъ: човѣкъ човѣкъ отъ дома Ісраилѣва, кой ако метне мысли свое у срдце свое, и учини муку неправде свое предъ лицемъ своимъ, па дође къ Пророку, Я Господъ отговорићу му на то, што му заузима мысао нѣгова; како да уклони домъ Ісраилѣвъ по срдцама ньиховыма удалѣныма отъ Мене намѣрама ньиховыма. Зато рецы дому Ісраилѣву, ово говори Господъ Богъ: обратитесе и отвратитесе отъ намѣра' ваших и отъ свію нечестія' ваших, и обратите лица ваша къ Мени. Єръ човѣкъ човѣкъ отъ дома Ісраилѣва и отъ пришелаца дошавшихъ къ Ісраилю, кад' се удали отъ Мене, и метне свое мысли на срдце свое, и муку неправде свое предъ лице свое, па дође къ Пророку, да овай Мене упыта, Я Господъ отговарамъ му, чега се држи онъ. И управићу лице Мое на човѣка тога, пакъ ћу метнути у погибель и истреблѣнѣ, и избацыћу га изъ среде людій Моихъ, те ћете познати, да самь Я Господъ. И Пророкъ ако се превара, и рекне рѣчь, Я Господъ преварахъ Пророка

тога, прострећу руку Мою на нѣга, и истребићу га изъ людій Ісраилѣвыхъ. И примиће неправду свою по неправди пытаюћега, и по неправди быће тако исто Пророку, како да се выше не вара домъ Ісраилѣвъ отъ Мене, и дасе выше не скврнави у свыма грѣхма своима; па ће Ми быти люди, а Я ћу имъ быти Богъ, говори Адонаі Господъ. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! земля ако Ми сгрѣши, и у грѣхъ се упусти, прострећу руку Мою на ню, и сатрћу подкрѣпленѣ хлѣбно, и пустићу на ню гладь, и узећу съ нѣ люде и скотове. И ако буду на ньой ова три мужа Ное и Данiилъ и Iовъ, тіи ће у правди своіой спастисе, говори Адонаі Господъ; да и люте звѣрове напустимъ на землю, и измучимъ ю, те пропадне, и не буде пролазећега крозъ ню сбогъ звѣрова, буду ли та три мужа сред' нѣ, живимъ Я, говори Адонаі Господъ, ни сынови ни кћери имъ спастисе неће, но само єдна та троица спастићесе, а земля ће истребитисе. Ако пакъ наведемъ на ту землю, мачъ, и рекнемъ, да проће мачъ землю узећу съ нѣ човѣка и скота; а та три мужа ће остати сред' нѣ, живимъ Я, говори Адонаі Господъ, неће избавити ни сынова ни кћерій своихъ, но та три спастићесе. Ако ли и смрть пустимъ на ону, и изліемъ ярость Мою на ню у крви, да истребимъ съ нѣ люде и скотове, а Ное и Данiилъ и Iовъ буду посред' нѣ, живимъ Я, говори Адонаі Господъ, неће имъ ни сынови ни кћери остати, тіи пакъ у правди своіой спастићесе, и избавиће душе свое. Ово говори Адонаі Господъ: ако и четыри Моя люта отмаштеня пустимъ на Iерусалимъ, мачъ, и гладь, и звѣрове люте, и смрть, да истребимъ изъ нѣга люде и скотове, опеть, гле! оставлѣни у нѣму и спасени отъ нѣга, тіи ће извести сынове и кћери; гле! тіи ће изићи къ вама, пакъ ћете видити

путове њихове и намѣре њихове, и разкаяћетесе на зла, коя наведохъ на Іерусалимъ, сва зла, коя наведохъ на нѣга, и утѣшиће васъ, почемъ ћете видити путове њихове и умысли њихове, пакъ ћете уразумѣти, да нисамь безъ узрока створіо сва, коя створихъ у нѣму, говори Адонаі Господъ.

ГЛАВА 15.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! шта бы было дрво лозно отъ свію дрва съ грозћемъ, коя су на дрвама шумскима? Хоће ли узети отъ нѣга дрво, да начине дѣло? и хоће ли узети отъ нѣга кочићь, да обѣсе на нѣму койгодъ ссудъ? Шта друго, него ће предатисе ватри на уништенѣ, годишњю рѣзитбу нѣгову троши ватра, и нестае га сасвымъ; еда ли ће потребно быти за дѣло? И іошть цѣло докъ бяше, не бяше за дѣло, камо ли, кад' га ватра спали сасвымъ, да буде послѣ за дѣло? Зато рецы, овако говори Господъ Богъ: као што є лоза віноградска међу дрвама шумскима, кою предадохъ ватри на уништенѣ, тако ћу дати живеће у Іерусалиму. И даћу лице Мое на њи, изъ ватре ће изићи, и ватра ће ихъ поєсти, пакъ ће увидити, да самь Я Господъ, кад' утврдимъ лице Мое на њи. И землю ћу предати пропасти, єръ се увалише у грѣхъ, говори Адонаі Господъ.

ГЛАВА 16.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! засвѣдочи Іерусалиму беззаконія нѣгова, и рећићешь му, ово говори Адонаі Господъ кѣери Іерусалимской: коренъ є твой и быће твое изъ землѣ Хананейске, отацъ є твой Аморреанинъ и мати твоя Хеттеанка. У

данъ роѣеня твога, кад' си се родила, не свезаше пупакъ твой, и не умыше те на спасеніе, нити те солю осолише, нити пеленама повише, и не поштеди око Мое, да ти учинимъ коегодъ отъ свега тога, да потрпимъ што за те; но бачена си была ванъ на полѣ наглосѣу душе твое у данъ, у кой си родилосе. И проѣохъ мимо тебе, и видихъ те смѣшану у крви твоіой, па рекохъ ти, отъ крви твое жива буди; и рекохъ ти, у крви твоіой животъ твой. Умножавайсе, дадохъ те као траву у полю, и умножила си се, и нарасла си, и ушла си у градове градова; сисе твое узрастише, и косе твое засвѣтлише, а ты была си нага и безъ украса. И проѣохъ мимо тебе, и видихъ те, па гле! време твое као време частеѣихсе, и простроxъ крыла Моя на те, те прикрыхъ срамоту твою, и кунухъ ти се; и уѣохъ у завѣтъ съ тобомъ, говори Адонаі Господъ, пакъ си была Моя, и умыхъ те водомъ, и сплюскахъ крвь твою съ тебе, и намазахъ те улѣмъ, и обукохъ те у везене хальине, и обухъ те у црвену обуѣу, и опасахъ те виссономъ, и метнухъ на те тріхаптонъ, и украсихъ те накитомъ, и метнухъ зарукавѣ на руке твое и гривну на вратъ твой, и уденухъ ободце у ноздрве твое и колца у уши твое, и вѣнацъ хвале на главу твою, и украшена си была златомъ и сребромъ, и хальине твое отъ виссона и тріхапте и везъ; семідалъ, и медъ и масло ела си, и была си лѣпа врло врло, и украсила си се на царство, те изиѣе име твое у народе по лѣпоти твоіой, почемъ совршено бы лѣпотомъ у красоти, коіомъ те обдарихъ, говори Адонаі Господъ. А ты си се поуздала у лѣпоту твою, и излила си блуденѣ твое на свакога пролазеѣега, была си томе, коме ніе пристояло; и узела си отъ твоихъ хальина',

пакъ си начинила себи ідоле сашивене и ,саблудила си съ ньима, па нећешь ући, и неће быти. И узела си хвале твое ссудове отъ сребра Мога и злата Мога, отъ коихъ ти дадохъ, и начинила си себи слике мужке, и саблудила си у ньима, и узела си хальине свое везене, и облачила си се у ньи, и масло Мое и тамянъ Мой мећала си предъ лицемъ ньиховымъ, и хлѣбове Мое, кое ти дадохъ, семідаломъ и масломъ и медомъ нарааних те, и та си метнула предъ лицемъ ньиховымъ на пріятанъ мирисъ; а послѣ тога си, говори Адонаі Господъ, узела сынове твое и кћери твое, кое си родила, пакъ си ихъ клала ньима на потрошакъ; еда си мало саблудила? Заклала си дѣцу твою, и дала си ихъ, кад' си ихъ принела на жертву ньима. То е надъ свакимъ блудомъ твоимъ и гнусностма твоима, и ниси поменула дане младости твое, кад' си была нага и безобразна и смѣшана съ крвлю твоіомъ живила. И по свыма злобама твоима было ти е, тежко тежко теби, говори Адонаі Господъ. И сазидала си себи храмъ блудничкій, и начинила си себи полаганя на свыма улицама, и на роглю свакога пута направила си своя блудишта, и сатрла си лѣпоту твою, и развалила си колѣна твоя свакоме пролазећему, и умножила си блудъ твой. И саблудила си са сыновма Египетскима сосѣдма твоима дебелотѣлесныма, и много пута блудила си, да Мене разгнѣвишь. И гле! прострећу руку Мою на те, и отбацыћу законе твое, и предаћу те душама, кое те ненавиде, кћерма иноплеменика', кои те враћаю съ пута твога, коимъ си нечествовала. И саблудила си са сыновма Ассировыма, па ни тако насытиласе ниси, и саблудила си, и не насытиласе. И умножила си завѣте твое у земльи Хананейской, Халдейской, па ни съ тыма насытиласе ниси.

Шта ћу учинити срдцу твоме? говори Адонаі Господъ, кад' чинишь сва дѣла та жене блуднице продрзљиве, те си саблудила троструко међу кћерма твоима. Кад' си саградила блудиште твое на роглю свакога пута, начинила си и куле твое по свыма улицама, па ниси была као блудница, коя сбира наямъ. Жена любодѣица теби є подобна, узимаюћи отъ мужа свога наямъ, свыма блудившима съ ньомъ, даваше наямъ; и ты си дала наямъ свыма любезницыма твоима, и сувыше давала си, да ти долазе отсвуда на блуденя твоя. И теби се случи, што є противно обычаю женскоме, у блуденю твомъ, и теби и блудившима съ тобомъ: умѣсто да се теби даде наямъ, не дадесе теби наямъ, те се случи на теби противно. Зато чуй, блуднице, слово Господнѣ; ово говори Адонаі Господъ: будући си излила мѣдь твою, открыћесе и срамъ твой у блуденю твомъ предъ похотницы твои', и у свы' помышляи твои' беззаконія' твоихъ и у крви дѣце твое, кою си имъ дала. Зато ћу, гле! Я сабрати све похотнике твое на те, съ коима си се мѣшала, и предъ свыма, кое си любила, са свыма, кое си ненавидила; отсвуда ћу ихъ скупити на те, и открыћу имъ злобе твое, те ће увидити савъ срамъ твой. И отмастићу ти осветомъ любодѣице и проливаюће крвь, пакъ ћу те оставити у крви ярости и муке. И предаћу те у руке ньихове, те ће раскопати блудиште твое, и разориће куле твое, и свућиће съ тебе хальине твое, и узеће ссудове хвале твое, пакъ ће те оставити нагу и у срамоти. И довесће на те народе, те ће утући те каменѣмъ, и изсећиће те мачама своима. И запалиће домове твое ватромъ, и учиниће на теби отмаштенѣ предъ женама многима, те ћу те отвратити отъ блуденя, пакъ нећешь унапредакъ

давати найма. И послаћу ярость Мою на тебе, престаће брига Моя за те, и отморићусе, нећу више марити за те. Будући ниси поменула дане младости твое, него си Ме у свыма тыма опечалила; то гле! и Я послахъ путове твое на твою главу, говори Адонаі Господъ, кад' си тако учинила нечестіе по свыма беззаконіяма твоима. Ова су сва, коя казываше на те, говорећи: каква мати, таква и кћи. Матере твое кћи ты си, коя си отбацыла мужа свога и дѣцу свою, и сестре сестара твоихъ, кое отбацыше мужеве свое и дѣцу свою; мати ваша Хеттеанка, а отацъ вашъ Аморреацъ. Сестра ваша найстарія Самаріа, та и кћери нѣне живеће налѣво отъ тебе, сестра пакъ твоя млађа живећа надесно отъ тебе Содома и кћери нѣне. Но ни по ньиховы' путовы ниси ишла, нити си по ньиховыма беззаконіяма радила баръ мало, него си ихъ преузишла у свы' твои' путовы. Живимъ Я, говори Адонаі Господъ: ніе учинила Содома и кћери нѣне, као што си ты учинила и кћери твое. Али беззаконіе то Содоме сестре твое, гордость у сытости хлѣба и у изобилю віна, те любише у сласть та и кћери нѣне; до тога іой бяше и кћерма нѣныма, а не пружаше руке убогоме и сиромаху. И величашесе, и чинише беззаконія преда Мномъ; пакъ ихъ отбацыхъ, како видихъ. А Самаріа не сгрѣши полу грѣхова твоихъ, ты си умножила беззаконія већма отъ оныхъ, и оправдала си сестре твое у свыма беззаконіяма твоима, коя си починила. И ты прими мученѣ твое, коимъ си искварила сестре твое у грѣховма твоима, коима си беззаконовала већма отъ тыхъ, и оправдала ихъ већма него тебе; па се ты посрами, и прими безчестіе твое, правдаюћи сестре твое. И обратићу обраћенѣ ньихово у обраћенѣ Содоме и кћерій нѣныхъ, и у

обраћенѣ Самаріе и кћерій нѣныхъ, и обратићу обраћенѣ твое посредъ ньихъ; како да примишь муку твою, и безчестна да будешь за сва, коя си починила на разгнѣвлѣнѣ Мое. И сестра ће твоя Содома подићисе и кћери нѣне, као што быше испрва; и Самаріа и кћери нѣне подићићесе, као што быше пре; и ты и кћери твое подићићетесе, као што бысте пре. И Содома сестра твоя ніе была на гласу по усты твои у дане гордости твое, пре открывеня твоихъ злобій, као што си садъ укоръ кћерій Сирскихъ и свію кћерій иноплеменичкихъ около нѣ, кое те окружаваю унаоколо; нечестія твоя и беззаконія твоя ты си ихъ носила, говори Господъ. Ово говори Адонаі Господъ: и Я ћу теби учинити, као што си съ презрѣніемъ преступила завѣтъ Мой. И Я ћу споменути завѣтъ Мой съ тобомъ у дане младости твое, пакъ ћу ти утврдити завѣтъ вѣчанъ. И сѣћаћешсе путова твоихъ, и безчестна ћешь быти, кадъ узмешь сестре твое найстаріе съ наймлаћима твоима, и теби ћу ихъ дати на воспитаніе, али не по твоме завѣту. И подићићу Я завѣтъ Мой съ тобомъ, па ћешь дознати, да самь Я Господъ, како да споменешь и застыдишсе, те нећешь више отворити уста твоя предъ лицемъ безчестія твога, кадъ ти будемъ милостивъ уза сва, коя си починила, говори Адонаі Господъ.

ГЛАВА 17.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! приповѣди повѣсть, и рецы притчу на домъ Ісраилѣвъ, и рећићешь: ово говори Адонаі Господъ: орао великій, ширококрылатый, дугій протегнућемъ, пунъ нок-

тію, кой има заповѣсть доћи на Ліванъ; те узе најболѣ кедре, и мегке врхове изоткида, пакъ ихъ донесе у землю Хананејску, и метне ихъ у граду ограђеномъ. И узме отъ сѣмена земнога, те га посади на полю плодномъ, да се укорена покрај многихъ вода', виђенымъ га учини. И израсте, и буде виноградъ неякъ, узрастомъ маленъ, да се едва појавише лозе на нѣму, а коренъ му бяше подъ њимъ; и постане виноградомъ, истера розге, и простре шибке свое. Буде и другій орао великій ширококрылатый съ много ноктію, и гле! тај се виноградъ обмота около њега, и коренѣ му къ нѣму, и лозе свое пусти нѣму, да се напаја съ грозђемъ сада свога. На полю добромъ, при води многой раанисе тај да истера гране и доноси плодъ, да постане виноградъ великъ. Зато рецы, ово говори Адонаі Господъ: еда ће исправитисе? неће ли коренъ његово у мегкоћи његовој и плодъ иструнути? и осушитисе све годишње шибчице његове, и неће ли мышцомъ снажномъ а не многима людма исчупати га изъ корена његова? И гле! ниче; хоће ли напредовати? неће ли, кад' га се додирне вруће вѣтаръ, венути сушећисе, и у нѣжности пупій своихъ осушитисе? И буде слово Господње къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! рецы дому, дражећем' Ме на гнѣвъ, не знате ли, шта су та? рецы имъ: гле! иде Царъ Вавилонскій на Іерусалимъ; пакъ ће узети Цара његовога и Князеве његове, и отвестиће ихъ себи у Вавилонъ. И узеће отъ племена Царска, и завѣштаће съ њимъ завѣтъ, и метнуће га подъ заклетву, и Старѣшине ће земальске узети, да буде царство немоћно, да се врло не поноси, но да храни завѣтъ његовъ, и да стои у нѣму. И отметнуће га се шаљући Посланике свое у Египетъ дати му конѣ и људе

многе; хоће ли исправити, хоће ли спастисе, кой чини противна, и кой преступа завѣтъ, хоће ли спастисе? Живимъ Я, говори Адонаі Господъ, ако се неће на мѣсту, гдѣ е Царъ кой га е воцаріо, кой е погазіо заклетву Мою, и кой е преступіо завѣтъ Мой, съ ньимъ усредъ Вавилона скончатисе. И неће съ великомъ войскомъ ни съ многимъ народомъ учинити съ ньимъ Фараонъ битку изъ засѣде и изъ обграђеныхъ стрѣлишта, да многима животъ узме. И погази заклетву, да преступи завѣтъ: и гле! даде руку свою, и сва та учини му; неће спастисе. Зато рецы, ово говори Адонаі Господъ: Живимъ Я, ако нећу заклетву Мою, кою е погазіо, и завѣтъ Мой, кой е преступіо, на нѣгову главу послати, и прострећу руку Мою на нѣга, пакъ ће ухваћенъ быти стиснутъ у ньой; и довестићу га у Вавилонъ, и разсудићусе тамо съ ньимъ за неправду нѣгову, коіомъ Ми е неправдовао; и сви нѣгови, кои су избѣгли, и сви избрани са свыма четама нѣговыма мачемъ ће пасти, и све оставше нѣгове разасућу по свакоме вѣтру, пакъ ћете дознати, да Я Господъ говорихъ. Зато ово говори Адонаі Господъ: и узећу Я съ врха найвышшега кедра отъ избраныхъ, скинућу имъ съ главе изданке нѣгове, састругаћу срдца ньихова и насадићу Я на гори высокой. И обѣсићу ихъ у гори высокой Ісраилѣвой, и насадићу ихъ, те ће истерати гране и плодъ донети, пакъ ће быти кедаръ великій, да ће подъ ньимъ отмаратисе свакій звѣръ, и подъ сѣномъ нѣговымъ отмараћесе свака птица, и гранѣ нѣгово опетъ ће уредитисе. И свако ће дрво польско дознати, да самь Я Господъ, Кой понизуемъ дрво высоко, и узвысуемъ дрво понизно, и Кой сушимъ дрво

зелено, и чинимъ да потера дрво суво; Я Господъ говорихъ, и учинићу.

ГЛАВА 18.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! шта вамъ є притча та на земльи Ісраилѣвой говорећима: отцеви єдоше опоро, а дѣцы ньиховой утрнуше зуби? Живимъ Я, говори Адонаі Господъ: неће выше говоритисе притча та у Ісраилю. Єръ све душе Мое, како душа отчина, тако и душа сыновля, Мое су; душа, коя сгрѣши, та ће умрети, и кой є грешъ зобао, томе ће утрнути зуби. Човѣкъ пакъ, кой є праведанъ, право суди и праведно ради, на горама не буде єо, и очи свое не буде дизао на ідоле дома Ісраилѣва, жену ближнѣга свога не осквернави, и къ жени у крвотоку мѣсечномъ не приближисе, и човѣка не насилуе, залогу дужнику врати, и граблѣнѣмъ не отима; хлѣбъ свой гладноме даде, и нагога обуче у хальину, новца свога подъ лихву не дае, и прибытка не узима; отвраћа отъ неправде руку свою, и право међу човѣкомъ и ближньимъ своимъ суди, ходећи по заповѣстма Моима, и чинећи оправданя Моя, и владаюћисе по тыма: тай є праведанъ, животъ ће поживити, говори Адонаі Господъ; и ако роди сына убицу проливаюћега крвь и чинећега грѣхе, путемъ отца свога праведнога ніе ходіо, но и на горама є жрео; и жену ближнѣга свога осквернавіо, убогога и сиромаха обидіо, и съ граблѣнѣмъ отео, залогу не вратіо, и очи свое на ідоле дизао, беззаконія чиніо, съ лихвомъ давао, и са приумноженѣмъ узимао: тай неће поживити животъ, сва беззаконія та почини; смрћу ће умрети,

крвь ће нѣгова на нѣму быти. А ако роди сына, и овай увиди све грѣхе отца свога, кое є починіо, пакъ се побои, и не усчини по тыма, на горама не буде єо, и очію своихъ не буде дизао на ідоле дома Ісраилѣва, и жену друга свога не оскврнави, човѣка не насилуе, и залогу не задржи, граблѣнѣмъ не отима, хлѣбъ свой гладноме даде, и нага заодѣне хальиномъ, отъ неправде отвраћа руку свою, лихве и приумноженя не узима, правду чини, и по заповѣстма Моима ходіо буде: неће скончатисе у неправдама отца свога, но поживиће животъ. Отацъ пакъ нѣговъ, ако увреди и опечали, граби и отима, противно ради међу людма Моима, умреће у неправдама своима. И рећићете: зашт' да не узе сынъ неправде отца свога? єръ сынъ правду и милость учини, све законе Мое сачува и изврши ихъ, животъ ће поживити. Душа, коя грѣши, та ће умрети; сынъ неће узети неправде отца свога, и отацъ неће узети неправде сына свога; правда праведнога остаће на нѣму, и беззаконіе беззаконика быће на нѣму. И беззаконикъ, ако се обрати отъ свію беззаконія своихъ, коя є учиніо, и сачува све заповѣсти Мое, суди праведно и милостиво, поживиће животъ, и неће умрети; сви грѣси нѣгови, кое є починіо, неће му се поменути, но у правди своіой, кою є чиніо, живъ ће быти. Еда ћу Я хотимице захтѣти смрти грѣшника? говори Адонаі Господъ, а не да се обрати онъ отъ пута зла, па да живъ буде? И ако се обрати праведникъ отъ правде свое, те учини неправду по свыма беззаконіяма, коя є беззаконикъ учиніо, све правде нѣгове, кое є учиніо, неће поменутисе; у преступлѣню своmъ, коимъ є преступіо, и у грѣховма своима, коима є сгрѣшіо, у ньима ће умрети. И рекосте: нећесе упра-

вити путъ Господань; чуйте дакле савъ домъ Ісраилѣвъ: еда се путъ Мой неће управити? вашъ ли дакле путъ ће управитисе? Кад' се сврати праведникъ отъ правде свое, и учини грѣхъ, у преступлѣню ће умрети, кое е учиніо, у томъ ће умрети. И кад' се обрати беззаконикъ отъ беззаконія свога, кое е учиніо, па учини судъ и правду, тай е душу свою избавіо. Видіо е, и обратіосе отъ свію беззаконія' своихъ, коя е починіо, животъ ће поживити, и неће умрети. А домъ Ісраилѣвъ говори: неће управитисе путъ Господань; еда се Мой путъ неће управити? о доме Ісраилѣвъ! вашъ ли дакле путъ управићесе? Зато ћу свакоме по нѣговоме путу судити вамъ, доме Ісраилѣвъ! говори Адонаі Господъ; обратитесе, и отбацытесе отъ свію нечестія' вашихъ, па вамъ неће неправде ваше быти на муку. Отбацыте отъ себе сва нечестія ваша, коима нечествовасте спроћу Мене, и створите себи срдце ново и духъ новъ, и испунявайте све заповѣсти Мое; и зашт' да умирете? доме Ісраилѣвъ! говори Адонаі Господъ; почемъ нећу Я смрти умирућега грѣшника, говори Адонаі Господъ, но да се онъ обрати отъ пута свога, и да живи душа нѣгова, говори Адонаі Господъ; обратитесе дакле, пакъ ћете живи быти.

ГЛАВА 19.

А ты, сыне човѣчій, пустисе у плачъ на Князеве Ісраилѣве, пакъ ћешь рећи: зашто мати твоя лавица леже међу лавове, мећ' лавовы умножи лавиће свое? И отскочи єдно отъ лавчади нѣне, буде лавъ, и научисе отимати и грабити, и люде єсти. И чуше за нѣга народи, те у невольи ньиховой буде ухваћенъ, и доведоше га

зауздана у Египетъ. Кад' види она, да є отведено отъ нѣ, и да є пропало узданѣ нѣно, узме друго отъ лавчади свое, и учини га лавомъ, те живяше међу лавовы, буде лавъ, и научисе отимати и грабити, и люде є ео, у лютости своіой пасао є, и градове ньихове опустошавао, упропасћуюћи землю, и пунећи ю гласомъ рыканя свога. И ударе народи на нѣга изокола са страна', и простру на нѣга мреже свое, те буде ухваћенъ у невольи ньиховой, па га зауздаю, и доведу га у клѣти затворена къ Цару Вавилонскоме, те га баце у тамницу, да му се не чуе выше гласа на горама Ісраилѣвыма. Мати твоя, као віноградъ и као цвѣтъ ружичинъ при води усаћенъ, расте и плодъ носи отъ воде многе, и буде му палица крѣпости надъ племеномъ старѣшина', и уздигнесе величиномъ своіомъ сред' лоза' и види величину свою у множини лозе свое, и обломисе у ярости, те буде свалѣнъ на землю, и врућъ вѣтаръ изсуши плодове нѣгове, увенуше, и клону палица крѣпости нѣгове, ватра га уништи; па сад' га насаде у пустыньи на земльи безводной. Изиће ватра изъ палице избраныхъ нѣговыхъ, па га поеде, пакъ не буде у нѣму палице крѣпости нѣгове, племе буде за притчу плача, и быће плачъ.

ГЛАВА 20.

И буде у седму годину петога мѣсеца у десетый данъ мѣсеца, те доћоше люди отъ Старѣшина' дома Ісраилѣва упытати Господа, и сѣдоше предъ лицемъ моимъ. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! говори Старѣшинама дома Ісраилѣва, и рећићешь имъ,

тако говори Адонаі Господъ: еда вы долазите упытати Мене? живимъ Я, ако вамъ отговоримъ, вели Адонаі Господъ, отмаштенѣмъ ћу имъ отмастити; сыне човѣчій! засвѣдочи имъ беззаконія отаца ньиховыхъ, пакъ ћешь имъ рећи, ово говори Адонаі Господъ: отъ кога дана избрахъ домъ Ісраилѣвъ, и познатъ быхъ племену дома Іаковлѣва, и познатъ имъ быхъ у земльи Египетской, и примихъ ихъ рукомъ Моіомъ, говорећи: Я самь Господъ Богъ вашъ: у тай данъ прихватихъ ихъ рукомъ Моіомъ, да ихъ изведемъ изъ землѣ Египетске у землю, кою имъ приправихъ, землю кипећу млекомъ и медомъ, саће е преко свію земаля. И рекохъ имъ: свакій гадове съ очію своихъ отбацыте, и рукотворинама Египетскима не скврнавитесе, Я самь Господъ Богъ вашъ. И отметнушесе Мене, и не хтѣше послушати Ме; свакій гадове съ очію своихъ не отбацыше, и рукотворине Египетске не оставише; па рекохъ излити ярость Мою на ньи, и извршити гнѣвъ Мой на ньима усред' землѣ Египетске. И учинихъ, како да се име Мое не оскврнави врло предъ народы, у коима су тіи посред' ньихъ, коима познатъ быхъ предъ лицемъ ньиховымъ, да ћу ихъ извести изъ землѣ Египетске. И изведохъ ихъ изъ землѣ Египетске, и уведохъ ихъ у пустыню, и дадохъ имъ заповѣсти Мое, и явихъ имъ оправданя Моя, коя ако изврши човѣкъ, живъ ће быти у ньима. И Субботе Мое дадохъ имъ, да буду знаменѣ међу Мномъ и међу ньима, да разуму, да самь Я Господъ, Кой ихъ освећуемъ. И говорихъ дому Ісраилѣву у пустыньи: по заповѣстма Моима идите, и оправданя Моя сачувайте, да ихъ чините, коя ће учинити човѣкъ, и живъ ће быти у ньима; и оскврнавише Субботе Мое врло, те рекохъ, да ћу излити ярость Мою на ньи у пу-

стыньи, да их истребимъ. И учинихъ, како да се име Мое не оскврнави врло предъ народы, изъ коихъ изведохъ их предъ очима ньиховыма. И Я уздигохъ руку Мою на ньи врло у пустыньи, да их не уведемъ у землю, кою имъ дадохъ, у землю текућу млекомъ и медомъ, коя є саће преко све землѣ; єръ судбе Мое отбацыше, и по заповѣстма Моима не ходише, и Субботе Мое оскврнавише, и за помышляи срдца свога идоше: и пощтеди их око Мое, да их истребимъ, и не учинихъ имъ да скончаю у пустыньи. И рекохъ дѣцы ньиховой у пустыньи: по законы отаца вашихъ не идите, и оправданя ньихова не држите, и съ рукотворинама Египетскима не мѣцайтесе и не оскврнявайтесе. Я самь Господъ Богъ вашъ: по Моима заповѣстма идите, и Моя оправданя извршуйте и чините, и Субботе Мое светкуйте, те ће вамъ быти знаменѣ међу Мномъ и међу вама, да знате, да самь Я Господъ Богъ вашъ. И разгнѣвише Ме, и дѣца ньихова по заповѣстма Моима не ходише, и оправданя Моя не извршиваше ни чинише; єръ човѣкъ, учинившій та, живъ ће быти у ньима; и Субботе Мое оскврнавише врло: па рекохъ, излићу ярость Мою на ньи, и навршићу гнѣвъ Мой на ньима у пустыньи. И учинихъ, како да име Мое врло се не оскврнави предъ народы, изъ коихъ изведохъ их предъ очима ньиховыма. И Я уздигохъ руку Мою на ньи у пустыньи, да их расточимъ по народы, и разсѣемъ их по странама. Єръ оправданя Моя не чинише, и заповѣсти Мое отбацыше, и Субботе Мое оскврнавише, и за ідолама отаца ньиховыхъ быше очи ньихове. И дадохъ имъ заповѣсти не добре и оправданя, у коима неће быти живи. И оскврнавићу их у даваньма

ньиховыма, кад' буду проводили свако првенче, да их погубимъ, да уразуму, да самь Я Господъ. Зато говори дому Ісраилѣву, сыне човѣчій, пакъ ћешь имъ рећи, ово говори Адонаі Господъ: до самога тога разгнѣвиште Ме отцеви ваши у грѣховма своима, коима Ми сгрѣшиште. И уведохъ их у землю, на кою уздигохъ руку Мою, да ю ньима дадемъ; и видиште свакій брегъ высокъ и свако дрво прохладно, пакъ пожреше тамо боговма своима, и учиниште тамо ярость дарова своихъ, и метнуше тамо мирисъ пріятнога када свога, и прелиште тамо преливе свое, па имъ рекохъ: шта су Аввама, да вы улазите тамо? и прозваше му име Аввама све до данашнѣга дана. Зато кажи дому Ісраилѣву, ово говори Адонаі Господъ: кад' вы у беззаконіяма отаца ваших оскврнявате се, и за гадовма ньиховыма вы блудите, и у принашаню дарова ваших и у нароцыма вашима, кад' дѣца ваша крозъ ватру пролазе; кад' се вы оскврнавите у свы' ідолы ваши' све до данашнѣга дана: па Я вама ли да отговоримъ? доме Ісраилѣвъ! Живимъ Я, говори Адонаі Господъ: нећу вамъ отговорити, и неће пасти на духъ вашъ то, и неће быти као што вы говорите: быћемо као и язычницы и као племена земна служићемо дрвлю и каменю. Зато живимъ Я, говори Адонаі Господъ, рукомъ крѣпкомъ и мышцомъ высокомъ и у ярости изливеной царствоваћу надъ вама. И извесћу васъ изъ людій и примићу васъ са страна', на кое разсѣяни бысте, рукомъ крѣпкомъ и мышцомъ высокомъ и яросћу изливеномъ. И довесћу васъ у пустыню людску, и тамо се съ вама прети очи на очи. Као што самь се прео съ отцевы ваши' у пустыньи землѣ Египетске, тако ћу судити и вама, говори Адонаі Господъ. И провесћу васъ

подъ Моіомъ палицомъ, и увесћу васъ у брой завѣта. И избраћу отъ васъ нечестиве и отметнике, почемъ ћу ихъ извести изъ землѣ обытаваня ньиховога, и у землю Ісраилѣву неће ући, пакъ ћете познати, да самь Я Господъ Богъ. Вы пакъ, доме Ісраилѣвъ, тако говори Адонаі Господъ, свакій свое ідоле отузмите, и послѣ ако послушате Мене, и Мога имена светога не осквrнавите выше даровма вашима и рукотворинама вашима, то на гори Моіой светой, на гори высокой Ісраилѣвой, говори Адонаі Господъ, тамо ће Ми послужити савъ домъ Ісраилѣвъ до конца на земльи, и тамо ћу ихъ примити, и тамо ћу погледати на приносе ваше и првине вашихъ завѣта' у свыма освећеныма вашима. У пріятанъ мирисъ примићу васъ, кад' васъ изведемъ изъ людій, и примимъ васъ са страна', на кое сте разточени были, и светъ ћу быти у вама предъ очима людскима. Пакъ ћете дознати, да самь Я Господъ, кад' васъ уведемъ у землю Ісраилѣву, у землю, на кою уздигохъ руку Мою, да ю дамъ отцевма вашима. И тамо ћете поменути путове ваше и све гадне грѣхе ваше, у коима се осквrнависте, и посрамисте лица ваша свакоякима злобама вашима, кое починисте. И познаћете, да самь Я Господъ, кад' вамъ учинимъ тако, како да се име Мое не осквrнави по путовы ваши' злы' и по рукотворинама вашима трулежныма, доме Ісраилѣвъ, говори Адонаі Господъ. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! утврди лице твое на югъ, па погледай на Дарома, и прорецы на шуму Старѣшину Нагева. Пакъ ћешь рећи шуми Нагевовой: слушай слово Господнѣ, ово говори Адонаі Господъ: гле! Я ћу запалити у теби ватру, те ће спалити у теби свако дрво зелено и свако дрво суво, распалѣный пламенъ неће уга-

ситисе, и све, што се види, изгорѣће отъ юга до сѣвера. Пакъ ће свако тѣло дознати, да самь Я Господъ разжегао га, па се неће угасити. И рекохъ: не, Господе, Господе! ови мени говоре: ніе ли притча то, што говоришь!

ГЛАВА 21.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: зато прорецы, сыне човѣчій, и утврди лице твое на Іерусалимъ, па погледай на светынѣ ньихове, и прорецы на землю Ісраилѣву: ово говори Адонаі Господъ: гле! Я самь противу тебе, и извуѣићу мачъ Мой изъ ножница' нѣговыхъ, пакъ ћу истребити изъ тебе неправеднога и беззаконога. Зато, што ћу истребити изъ тебе неправеднога и беззаконика, изићиће тако мачъ Мой изъ ножница' своихъ на свако тѣло отъ юга до самога сѣвера, те ће дознати свако тѣло, да Я Господъ извукохъ мачъ Мой изъ ножница' нѣговыхъ, и выше се вратити неће. И ты, сыне човѣчій, уздани, да те утроба заболи, и боланъ стеньи предъ очима ньиховыма. А ако ти рекну: што ты стенѣшь? реѣићешь имъ: сбогъ гласа: да ће доћи, и да ће скрушитисе свако срдце, и све руке ће ослабити, и издануће свако тѣло, и свакій духъ, и свака бедра осквранавиѣесе мокраћомъ; гле! иде, и быће, говори Адонаі Господъ. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! прорецы, и реѣићешь, ово говори Адонаі Господъ: маче, маче! изоштрисе и разярисе, како да исѣчешь сѣчу, и наоштрисе, како да се блисташь, и готовъ будешь на разсыпанѣ: сѣцы, уништавай, свалюй свако дрво. И даде га приправлѣна, да га држи у ру-

кама нѣговыма; наоштріо се мачъ, готовъ є, да буде датъ у руке сѣкуħега. Повичи и заплачисе, сыне човѣчій, єръ тай бы међу людма Моима, тай на све Старѣшине Ісраилѣве; близу се налазеħи подъ мачъ падоше съ людма Моима; зато заплѣшти рукама твоима; єръ се оправда; а шта, ако се и племе отбацы? неħе быти, говори Адонаі Господъ. И ты, сыне човѣчій, пророцы, и заплѣшти рукама, и удвой мачъ; трећій є мачъ за ранѣне; мачъ є за ранѣне великій, пакъ ħешь ихъ ужаснути, како да имъ се срдце скруши, и умножесе немоħни на свы врраты ньиховы предаюсе на мачеву сѣчу; како валя оштаръ бяше за сѣченѣ, како валя бяше на блистанѣ. Продире као муня, оштрисе десно и лѣво, куда кад лице твое окренесе. И Я ħу заплѣштати рукомъ Моіомъ о Мою руку, и напустиħу ярость Мою, Я Господъ рекохъ. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеħе: и ты, сыне човѣчій, начини себи два пута, да уђе мачъ Цара Вавилонска, отъ єдне стране ħе два почетка изиħи, па ħе намѣстити руку у почетку пута къ граду, на почетку пута ħешь учинити, да уђе мачъ на Равватъ сынова Аммоновыхъ и на Іудею и на Іерусалимъ посред нѣга. Єръ ħе Царъ Вавилонскій на старомъ путу, гдѣ оба пута починю, стати да врачанѣмъ врача, како ħе ускипити палица, и да пыта ідоле, и да врача по утробама. И сдесна му буде врачба на Іерусалимъ, да остави обсаду, да отвори уста съ викомъ, и подигне гласъ съ трубнымъ свиранѣмъ, па да намѣсти обсаду предъ враты нѣговы, насапе земляне начини, и постави стрѣлишта. И тай као да имъ врача врачбу предъ ньима, уседмостручеħи седморице, и тай сѣтисе спомену ти неправде нѣгове. Зато ово говори Адонаі Господъ: будуħи се опоменуете не-

правдій вашихъ, кад' се открыше нечестія ваша, да се яве грѣси ваши у свыма беззаконіяма вашима и у свыма намѣрама вашима; будући се опоменусте: то ћете у ньима ухваћени быти. И ты, скврнавый беззакониче, Старѣшино Ісраилѣвъ, кога иде данъ у време неправде край! ово говори Господъ: скини кідаръ, и сними вѣнацъ, тай неће таковъ быти, понизіо си высину, и узвысіо низкость. Неправду, неправду, неправду метнуо самь га, и тай неће таковъ быти; кад' дође, коме пристои, томе ћу предати. И ты, сыне човѣчій, прорецы, пакъ ћешь рећи, ово говори Адонаі Господъ сыновма Аммоновыма, и на укоръ имъ рећиħешь: маче, маче, извученый на сѣченѣ, извученый на убиство, дигнисе да блисташь видећи суету, и кад' ти се врачаю лажна, да се ты спушташь на вратове ранѣныхъ беззаконика', коихъ е данъ приспѣо у време неправде край. Повратисе у ножнице твое, и не стани на овомъ мѣсту самъ, у комъ си се родіо, на твоіой земльи имамъ ти судити, и излиħу на те гнѣвъ Мой, у ватри гнѣва Мога дунуħу на те, и предаħу те у руке людій варвара' упропасħуюħихъ. Ватри ħешь быти ело, крвь ħе твоя быти посред' землѣ твое; неħе ти быти спомена, еръ Я Господъ рекохъ.

ГЛАВА 22.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеħе: и ты, сыне човѣчій, неħешь ли судити граду крви? кажи му сва беззаконія нѣгова, и реħиħешь, ово говори Адонаі Господъ: О граде, кой пролывашь крвь усред' себе, да му дође време, и кой ідоле правишь противу себе, да самъ оскврнавишь; у крви ньиховой, кою си изліо, сгрѣ-

шіо си, и у ідолы твои', кое си правіо, оскврнавіо си се, па си скратіо дане твое, и довео си време година' твоихъ. Зато самь те дао на укоръ народма и на поругу свыма странама, кое су близу тебе и далеко отъ тебе, пакъ ће ти се поругати, и повикаће: о нечисте, проглашене и изобилне у беззаконіяма! ето Старѣшине дома Ісраилѣва свакій са своима сродницама блудише у теби, да пролію крвь; отца и матерь грдише у теби; къ пришелцу се окреташе съ неправдама у теби; сироти и удовицы сувыше обиде чинише у теби; света Моя презираше, и Субботе Мое осквряваше у теби; люди разбойницы быше у теби, како да пролію крвь у теби, на горама ѥдоше у теби, и гадъ чинише у теби; стыдъ отчинъ открыше у теби, и сѣдећу у нечистоти ружише у теби; свакій на жену друга свога беззаконоваше, и свакій невѣсту свою скврнявище у нечестію, и свакій сестру свою кћерь отца свога обезчестише у теби; мытъ узимаше у теби, како да крвь пролію; лихву претерану узимаше у теби; навршіо си до врха злобу твою у насилю, а Мене си заборавіо, говори Адонаі Господъ. Ево ћу дакле ударити рукомъ Моіомъ о Мою руку на та, коя си починіо и коя си свршіо, и на крви твое бывше посред' тебе. Хоће ли издржати срдце твое? и хоће ли одолѣти руке твое у дане, у кое Я радимъ у теби? Я Господъ говорихъ, и учинићу. И разсућу те по народы, и разсѣяћу те по странама, те ћесе извући нечистота твоя изъ тебе. И владаћу тобомъ предъ очима народа', пакъ ћешь познати, да самь Я Господъ. И буде слово Господнѣ къ мени гласеће: Сыне човѣчій! домъ Ісраилѣвъ, гле! постадоше Ми сви смѣса изъ мѣди и гвозђа и олова чиста и коситра, смѣшано су сребро усред' пећи. Зато рецы,

ово говори Адонаі Господъ: кад' се вы слисте у едну смѣсу, то ћу, гле! Я примити васъ у средину Іерусалима. Као што се прима сребро и мѣдь и гвозђе и коситаръ и олово чисто усред' пећи, кад' суне на њи ватра, да се слію: тако ћу васъ примити у гнѣву Момъ и у ярости Моіой, скупићу и слићу васъ, и дунућу на васъ у ватри гнѣва Мога, те ћете сливени быти сред' нѣ. Као што се слива сребро сред' пећи, тако ћетесе слити сред' нѣга, и познаћете, да Я Господъ излихъ ярость Мою на васъ. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! рецы му: ты си земля ненаквашена, нити бяше на теби кише у данъ ярости; кога су Старѣшине у нѣму као лавови рыкаюћи, отимаюћи грабеже, душе вдући насилѣмъ, примаюћи богатство и честь; и удовище твое умножишесе у теби, и Жрецеви твои отметнушесе закона Мога, и осквrнавише света Моя, међу светымъ и сквrнавымъ не разлучаваше, и међу нечистымъ и чистымъ не дѣлише, и отъ Суббота' Моихъ покрываше очи свое, и сквrнавише Мене сред' себе. Князи нѣгови сред' нѣга као вуцы грабише отимаюћи, да пролію крвь и погубе душе, како да лихвоимствомъ теку. И Пророцы нѣгови мажући га пастиће, кои виде суетна, и врачаю лажна, говорећи: ово говори Господъ, а Господъ ніе говоріо. Люде ондѣшнѣ утѣсняваю неправдомъ и отимаюћи грабежно, а съ пришелцемъ не живећи право. И тражихъ међу њима човѣка живећега право и стоећега цѣло предъ лицемъ Моимъ у време гнѣва Мога, да га не погубимъ сасвымъ, па не нађохъ. И излихъ на нѣга ярость Мою по ватри гнѣва Мога, да их скончамъ; путове њихове пустихъ на главе њихове, говори Адонаі Господъ.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

ГЛАВА 23.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! двѣ жене быше кѣери едне матере, и саблудише у Египту, у младости своіой саблудише; тамо спадоше сисе ньихове, и тамо изгубише дѣвство; а имена су имъ Оола старія, и Ооліва млађа сестра нѣна, па буду мое, и родише сынове и кѣери, а имена имъ Самаріа Оола и Іерусалимъ Ооліва. И сблуди Оола отъ мене, и дадесе похотницыма своима Ассирянма приближуюћимасе ньой, обученыма у црвенице Старѣшинама и Войводама, кои сви быше младићи избрани коняницы яшући на коньма, те окрене блуденѣ свое къ ньима, избраныма сыновма Ассирскима свыма, и къ свыма къ коима се окреташе; у свыма се нечистотама ньиховыма оскврняваше. И блуденя свога изъ Египта не остави, почемъ спаваше съ ньомъ у младости нѣной, и тіи узеше дѣвство нѣно, и излише блуденѣ свое на ньой. Зато ю предадохъ у руке похотницыма нѣныма, у руке сыновма Ассирскима, къ коима се окренула. Тіи открыше срамъ нѣнъ, сынове и кѣери нѣне узеше, а ню саму мачемъ посѣкоше, те буде поруга међу женама, и отмаштенѣ на ньой међу кѣерма нѣныма. Сестра нѣна Ооліва види, и буде похотльивія отъ нѣ, и блудъ свой умножи веѣма него сестра нѣна. Дадесе на сынове Ассирске, на Старѣшине и Войводе, кои су іой близу дошли обучени у лѣпе тканице, коняницы яшући на коньи', младићи избрани сви. И видихъ, да се осквнави путъ еданъ обадвѣю; а ова къ блуденю своме дода, па гледи люде исписане на стѣни, образе Халдейске написане шарама съ везенымъ поясомъ по бедры свои' и съ повезама украшеныма на главама своима, сви трояка погледа, подобіе сынова Вавилонскихъ,

Халдейскихъ, землѣ отечества свога. И даде имъ се гледаюћи на ньи очима своима, те пошлѣ по ньи у землю Халдейску, и доћоше къ ньой сынови Вавилонски на ложе похоте, и осквранише ю у блуденю нѣномъ, и осквранисе отъ ньихъ, и отступи душа нѣна отъ ньихъ. И открые блуденѣ свое, и открые срамоту свою; пакъ отступи душа моя отъ нѣ, као што отступи душа моя отъ сестре нѣне. И умножила си блуденѣ твое, да се опоменешь дана младости твое, у кое си блудила у Египту. Дала си се за Халдейцы, коихъ тѣла быше као тѣла магарећія, и као нѣдра коньска нѣдра ньихова, и походила си беззаконія младости твое, коя си чинила у Египту у веселомъ обыталишту твомъ, гдѣ спадоше сисе младости твое. Зато, Ооліво, ово говори Адонаі Господъ: гле! Я ћу подигнути похотнике твое на те, отъ коихъ отступи душа твоя, и навесћу ихъ на тебе унаоколо, сынове Вавилонске и свію Халдеана, Факуда и Суда и Куда, и све сынове Ассирске съ ньима, младиће избране, Старѣшине и Войводе, све Началнике и Нарочите; коняницы на коньма сви. Пакъ ће доћи на те сви отъ сѣвера, кола и подвози съ многимъ народомъ са штитама и копляма и шлемовы, те ће поставити стражу около тебе; предъ лицемъ ньиховымъ учинићу судъ, пакъ ће ти отмастити по ньиховым правама. Мою ћу имъ ревность дати, и учиниће съ тобомъ гнѣвъ ярости Мое, обрѣзаће ноздрве твое и уши твое, оставше твое мачемъ ће изсѣћи; тіи ће сынове твое и кћери твое узети, а оставше твое ватра ће истребити. И свућиће съ тебе хальине твое, и поузимати ссудове хвале твое. И отвратићу нечестія твоя отъ тебе и блудъ твой отъ землѣ Египетске; па нећешь подићи очи твое на ньи, нити ћешь выше споменути Египетъ. Єръ ово говори

Адонаі Господъ: гле! Я те предаемъ у руке оныма, кое ненавидишь, отъ коихъ отступи душа твоя; пакъ ће урадити у теби по ненависти, узеће све трудове твое и дѣла твоя, те ћешь быти нага и посрамлѣна, и открыћесе срамъ блуда твога и нечестіе твое; то ти учини блуденѣ твое, кад' си блудила по народы, и оскврнавиласе у ідолы ньиховы'. По путовы сестре твое ходила си, и чашу ћу нѣну дати у руке твое. Ово говори Адонаі Господъ: чашу ћешь сестре твое испити дубоку и широку, и быће на подсмѣхъ и подражаванѣ, изобилну за совршено піянство, пакъ ћешь напунитисе разслаблѣня; а чаша є истреблѣня и погублѣня, чаша сестре твое Самаріе. Испићешь ю и изпразднићешь, и црепъ нѣнъ едући потрошићешь, и сисе твое откинућешь, па ћу празднике и новомѣсечія твоя отвратити: ер Я говорихъ, рече Адонаі Господъ. Тога ради ово говори Адонаі Господъ: будући си Мене заборавила, и бацыла Ме тѣлу твоме остраг; то узми и ты нечестіе твое и блудъ твой. И рече ми Господъ: Сыне човѣчій! нећешь ли судити Ооли и Ооліви? и хоћешь ли имъ явити беззаконія ньихова? што прелюбе чинише, те є крвь у рукама ньиховыма, и у ідолы ньиховы' прелюбе чинише, и дѣцу свою, кою Мени родише, проводише имъ крозъ ватру. Іоштъ и то Ми учинише, скврнавише света Моя у тай данъ, и скврнавише Субботе Мое; и кад' клаше дѣцу свою ідолма своима, у тай данъ идоше у света Моя, да ихъ скврнаве; и гле! тако чинише усред' дома Мога, и слаше къ людма идућима издалека, къ коима Посланике слаше, а кад' ови долазише, таки си се умывала, намѣштала очи твое, красила си се накитомъ, и сѣдила си на простртой постельи; предъ лицемъ іой трапеза украшена, и тамянъ Мой и улѣ Мое предлагала

є предъ ньима, те се веселише у тыма; и гласомъ сличнымъ подвикиваше на люде изъ множства людскога долазеће изъ пустынѣ, и натицаше имъ прстенѣ на руке ньихове и вѣнце хвале на главе ньихове. И рекохъ: не чине ли прелюбе съ тыма? па дѣла блуднице и сама саблуди. И улазише къ ньой, као што улазе къ жени блудницы, тако улазише къ Ооли и къ Ооліви, женама беззаконицама, да учине беззаконіе. А люди праведни тіи ће и отмастити имъ отмаштенѣмъ блудница' и отмаштенѣмъ проливаюћихъ крвь, єръ су блуднице, и крвь є у рукама ньиховыма. Ово говори Адонаі Господъ: приведи на ньи народе, и пусти на ньи метежъ и грабежъ; и бацай каменѣ на ньи, каменѣ народа', пакъ нека ихъ избоду мачевма своима, сынове ньихове и кћери ньихове потуку, и домове ньихове ватромъ попале. Пакъ ћу отвратити нечестіе отъ землѣ, и наказаћу све жене, те неће чинити по нечестіяма ньиховыма. А ваше ће нечестіе пасти на васъ, и све грѣхе ідола' ваших примићете, пакъ ћете уразумѣти, да самь Я Адонаі Господъ.

ГЛАВА 24.

У девету годину мѣсеца десетога у десетый данъ мѣсеца буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! запиши себи име дана овога, отъ кога се укрѣпи Царъ Вавилонскій на Іерусалимъ, отъ овога дана, кой є данасъ. И кажи притчу дому непокорноме, пакъ ћешь рећи, ово говори Адонаі Господъ: настави котао, настави и ули у нѣга воду, па бацы у нѣга разсѣчено на двое, свакій дѣо добаръ, колѣно и раме, обрѣзана отъ костію, отъ избраныхъ скотова узета, и подметни кости подъ ньи;

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ У НОВОМ САДУ

узаврѣ и ускипи, па се скуваше кости нѣгове съ ньимъ. Зато ово говори Адонаі Господъ: О граде крвный, котле, у комъ єло, и єло не изиђе изъ нѣга; по комадъ га изнесе, не паде на нѣга жребѣ. Усредъ нѣга є нѣгова крвь; не просухъ ю на гладкомъ камену, не пролихъ ю на землю, да ю земльомъ покрыемъ, да наведемъ ярость Мою на ню, у отмаштенѣ да отмастимъ. Зато ово говори Адонаі Господъ: О тежко теби, граде крвный, Я ћу увеличати главницу, умножити дрва, и подстаћи ватру, како да истаю меса, и нестане юхе, и кости истаю, пакъ ће стаяти на главницама, празданъ ће разгорѣтисе, да изгорѣ, и распалиће се, и изгорѣће мѣдь нѣгова, и истаяће у нѣму нечистота нѣгова, и нестаће отрова нѣговога, да се смири отровъ нѣговъ, па неће излазити изъ нѣга многій отровъ нѣговъ. У нечистоти є твоіой гадъ, єръ си ты се оскврнявао, и ниси се очистіо отъ нечистоте твое, па шта ће да буде, ако се отсад' не очистишь, доклѣ извршимъ ярость Мою на теби? Я Господъ говорихъ, и доћиће, и учинићу, и нећу закаснити, и нећу поштедити, и нећу быти умолѣнъ; по путовы твои' и по помышляи' твои' судићу ти, говори Адонаі Господъ; зато, гле! Я ти судимъ по крвны' дѣлы твои', судићу ти, нечисте, сувыше говорльиве и великій разгнѣвателю. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! Я ћу, гле! узети отъ тебе желѣ очію твоихъ пораженѣмъ, не заплачисе, нити зарыдай, нити да сузе ти пођу; стеньи ћутаюћи, стенянѣ крви есть плачъ твоихъ слабина'; нека є коса твоя оплетена на теби, и обућа твоя нека є на ногама твоима, и да се не утѣшишь устнама ньиховыма, и хлѣба людій да не єдешь. И говорихъ людма уютру, као што ми се заповѣдило, и умре жена моя на вече, те учи-

нихъ уютру као што ми се заповѣдило. И рекоше ми люди: нећешь ли намъ казати, шта є то, што ты радишь? И рекохъ имъ, слово Господнѣ бы къ мени, гласеће: кажи дому Ісраилѣву. ово говори Адонаі Господъ: гле! Я ћу осквrнавити света Моя, величаня крѣпости ваше, желѣ очію вашихъ, и што штеде душе ваше; и сынови ваши и кћери ваше, кое остависте, мачемъ ће пасти. Пакъ урадите, као што самь я урадіо: отъ уста ньиховыхъ не утѣшитесе, и хлѣба людій не єдите, косе ваше на главама вашима, и обуѣа ваша на ногама вашима; нећете трзатисе нити плакати, и истаяћете у неправдама вашима; и свакій брата свога утѣшити нећете. И быће вамъ Іезекіиль за чудо, по свему, што я урадихъ, урадите; кад' та буду, уразумѣћете, да самь Я Адонаі Господъ. И ты, сыне човѣчій, у тай данъ, кад' узмемъ отъ ньихъ крѣпость ньихову, поносъ хвале ньихове, желѣ очію ньиховыхъ, и величанѣ ньиховыхъ душа', сынове ньихове и кћери ньихове; у тай данъ доћиће утекавшій къ теби, да ти яви на уши. У тай ће данъ отворитисе уста твоя къ утекавшему, пакъ ћешь пробесѣдити, нити ћешь прећутати выше; и быћешь имъ за чудо, те ће дознати, да самь Я Адонаі Господъ.

ГЛАВА 25.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! утврди лице твое на сынове Аммонове, прорецы на ньи, и рећићешь сыновма Аммоновыма говорећи: чуйте слово Господа Адоная, овако говори Адонаі Господъ: будући се обрадовасте, што света Моя осквrнѣна быше,

и земльи Ісраилѣвой, што пропаде, и дому Іудином', што отиде у робство; зато, гле! Я васъ предаемъ сыновма Кедемовльима у наслѣдіе, те ће съ иманѣмъ своимъ усе-литисе у тебе, подиће у теби селишта своя; тіи ће повести плодове твое, и тіи ће испити масть твою. И даћу градъ Аммоновъ за пашу камилама, и сынове Аммонове на пасенѣ оваца, пакъ ћете уразумѣти, да самь Я Адонаі Господъ. Зато тако говори Господъ Богъ: будући си заплѣскао рукомъ твоіомъ, и потопкао ногомъ твоіомъ, и обрадовао си се душомъ твоіомъ земльи Ісраилѣвой; тога ради Я ћу, гле! прострети руку Мою на те, и даћу те народма на разграблѣнѣ, па ћу те истребити отъ людій, и уништићу те пропасћу отъ страна', те ћешь дознати, да самь Я Адонаі Господъ. Ово говори Адонаі Господъ: будући рече Моавъ и Сіиръ, ето, као сви народи, тако су домъ Ісраилѣвъ и Іуда, те зато, гле! Я ћу разслабити мышцу Моавову отъ крайньихъ нѣговыхъ градова, землю избрану, домъ Іасімудовъ надъ источникомъ града приморскога Ваелмона и Каріатаима. Сынове Кадемове пренећу у наслѣдіе на сынове Аммонове, како да не буде спомена сынова Аммоновыхъ по народы. И на Моаву ћу отмаститисе, те ће дознати, да самь Я Господъ. Ово говори Адонаі Господъ: будући учини Ідумеа, кад' се тіи отмастише у гнѣву отмаштенѣмъ дому Іудину, злопамтећи обиду отъ ньихъ отмастише; зато ово говори Адонаі Господъ: прострећу руку Мою на Ідумею, и истребићу изъ нѣ люде и скотове, и учинићу ю пустомъ, те ће отъ Темана' гонѣни мачемъ пасти, и отмаштенѣ ћу послати на Ідумею рукомъ людій Моихъ Ісраиля, па ће учинити по гнѣву Моме и по ярости Моіой, те ће дознати отмаштенѣ Мое, говори Адонаі Господъ. Зато ово вели Адонаі Господъ: будући у отма-

штеню учинише иноплеменицы, и подигоше осветy радуюћисе отъ све душе, да истребе све довѣка; зато ово говори Адонаі Господъ: гле! Я ћу прострети руку Мою на иноплеменике и истребиђу Крићане, и погубиђу оставше живеће на приморю; и учинићу на њима отмаштенѣ велико по казнима ярости Мое, пакъ ће уразумѣти, да самь Я Адонаі Господъ, кад' пустимъ отмаштенѣ Мое на њи.

ГЛАВА 26.

Єданайсте године првый данъ мѣсеца буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! будући рече Соръ на Іерусалимъ, аха! скрушисе, погинуше народи, окренусе Мени, пустъ постаде, кой богатъ бяше. Зато говори Адонаі Господъ ово: Я самь, гле! на те, Соръ, и довесћу на те народе многе, као што се диже море валовы свои', па ће поваляти стѣне Сора, и разориће куле твое, и развѣяће прахъ нѣговъ изъ нѣга, те ћу га учинити гладкимъ каменомъ. Сушенѣ мрежій быће средъ мора, почемъ Я рекохъ, говори Адонаі Господъ; и быће на плячку народма; и кћери ће нѣгове, кое су у полю, мачемъ убіене быти, пакъ ће дознати, да самь Я Господъ. Єръ ово говори Адонаі Господъ: Я ћу, гле! навести на те, Соръ, Навуходоносора Цара Вавилонска отъ сѣвера, онъ є Царъ Царевма, съ коньи и колы и коняницы и са скупомъ врло многихъ народа'. Тай ће кћери твое у полю мачемъ поубіяти, и метнуће на те стражу и оградиће те, и обкопаће те ровиномъ, и намѣстиће около тебе обсаду, и обколѣће оружіемъ, и копля своя упреће у тебе. Стѣне твое и зидове твое разориће оружіемъ своимъ. Отъ множства коня' нѣговыхъ покрыће

те прахъ ньиховь; отъ рзаня коня' нѣговыхъ и отъ колета' и кола' нѣговыхъ затресћесе стѣне твое, кад' буде улазіо онъ на врата твоя, као да изъ поля улази у градъ. Копытама коня' своихъ све улице ће твое сатрти, люде твое мачемъ ће изсѣћи, и саставъ ће крѣпости твое на землю оборити. Заробиће войску твою, и узеће иманя твоя, и разсуће стѣне твое, и разориће пожелане домове твое, и дрва твоя и каменѣ твое и землю твою усред' мора бацыће; пакъ ће умучати многе твое музіке, и гласъ пѣвачица' твоихъ неће выше чутисе у теби. И учинићу те у каменъ гладакъ, сушенѣ мрежно быћешь, подићисе выше нећешь, почемъ Я рекохъ, вели Адонаі Господъ. Єръ ово говори Адонаі Господъ Сору: неће ли отъ хуке паданя твога, кад' буду стеняти ранѣни твои, кад' се извуче мачъ посред' тебе, затрестисе острови? И сићиће съ престола' своихъ сви Князеви народа' морскихъ и сбацыће вѣнце са своихъ глава', и хальине ће свое везене свући са себе, ужасомъ ће ужаснутисе, на землю ће сѣсти, боянесе погибельи свое, и стеняће за тобомъ, и удариће у плачъ за тобомъ запѣваюћи: како си пропао и разсуосе отъ мора, хвалѣный граде, кой си крѣпакъ быо на мору, ты и живећи у теби, кой си задавао страхъ твой свыма живећима у теби? И сви острови ће боятисе отъ дана падежа твога, и смесћесе острови у мору отъ излазка твога. Єръ ово говори Адонаі Господъ: кад' те учинимъ градомъ опустошенымъ, као градове никад' ненаселѣне, кад' наведемъ на те бездну, и покрые те силна вода; свесћу те къ силазећима у пропасть къ людма вѣка, и уселићу те у дубльине земне као у пустыню вѣчну са силазећима у пропасть, како да се не населишь, нити устанешь на земльи живота. У

пропасть ћу те дати, пакъ те неће выше быти, тражићешсе, ал' се наћи нећешь довѣка, говори Адонаі Господъ.

ГЛАВА 27.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: а ты, сыне човѣчій, узми плакати на Соръ, пакъ ћешь рећи Сору населѣноме на морскомъ улазку, тржишту людій съ многихъ острова': ово говори Адонаі Господъ Сору: ты си рекао: я самь самъ метнуо на ме мою лѣпоту у срдцу морскомъ Вееліму, и сынови твои метнуше на те лѣпоту. Кедаръ са Саніра истесасе за те, танке даске кипарісне съ Лівана узете быше за тебе, да се теби начине ядра єлова. Отъ Весанітіде начинише весла твоя; светилишта твоя направише отъ слоновыхъ костію, домови твои дрвени съ острова' Хеттіимскихъ. Виссонъ везенъ изъ Египта бяше теби постеля, да те обложе славомъ, обуку те у синету и црвеницу съ острова' Еліссе, и буде одѣћа твоя. И Князеви твои живећи у Сідону и Араћани быше Веслари твои; премудри твои, Соръ, кои быше у теби, тіи быше Кормилари твои. Старѣшине Вівлійски и премудри ньихови, тіи подпомагаше совѣтъ твой; и све лаће морске и Веслари ньихови быше у теби къ западу на западе. Персіани и Лівяни быше у войски твоіой, люди храбри твои вѣшаше у теби штитове и шлемове, тіи дигоше славу твою. Сынови Арадійски и войска твоя на зидинама твоима унаоколо; па и Мићани по кулама твоима стаяше на стражи, рожце свое обѣсише о зидовы твои' унаоколо, тіи довршише лѣпоту твою. Кархидоняни купцы твои, кодъ силне снаге твое, сребро и злато и мѣдь и гвозће и чисто олово и коситаръ уносише у

трговину твою. Еллада сва и сосѣди твои продаваше у теби душе човѣчіе, и ссудове мѣдне доносише у трговину твою. Изъ дома Торгамова конѣ и конянике и мазге даваще у трговину твою. Сынови Родски купцы твои съ острова' умножише трговину твою зубма слоновыма, и оныма, кои су уносили, давао си заслуге твое. Люди сбогъ множине твоихъ вѣштыхъ послова доносише изъ Тарсіса и Рамота и Хорхора на тржиште твое у промѣну тканице и везове и синету. Іуда и сынови Ісраилѣви, тіи купцы твои, продаванѣмъ пшенице и мирисавкій и касіе доносише ти у промѣну и првый медъ и улѣ и ритину. Дамаскъ, купцы твои, сбогъ силне снаге твое доносише ти у трговину віно изъ Хелвона и сяйну вуну изъ Мілита и віно Деданово и Іонаново и Меозелево. Изъ Ассіила гвозѣе ковано и кола на промѣну су теби. Деданъ, купцы твои, са избраны' скотовы у колы, Арабска и сви Князеви Кідарски, тіи купцы на руку ти, камиле и овнове и яганьце продаю ти, съ тыма трговину водећи. Купцы Саве и Рамме, тіи купцы твои съ првыма посластицама и съ драгимъ каменѣмъ, и злато доносише теби у трговину. Харранъ, Ханаа и Даданъ, тіи купцы твои, Сава, Ассуръ и Харманъ, купцы твои, приносише у трговину синету и црвеницу и везъ и блага избрана свезана ужеты, и кипарісна. Лаѣе, на ньима роба твоя, лаѣе Кархидонске купцы твои у множини другова твоихъ: пакъ си се насытіо, и отештао врло срдца морска; по многой води довозише те Веслари твои; вѣтаръ южный сокруши те у срдцу морскомъ; сыле твое и заслуге твое долазише ти отъ другова твоихъ, и Веслари твои и Кормилари твои и Совѣтницы твои и другови твои отъ твоихъ другова и сви храбри люди твои у теби, и савъ

скупъ твой настиће сред' тебе у срдцу морскомъ у данъ падежа твога. Отъ гласа яука твога Кормилари ће твои страхомъ се препасти, и сићисе са своихъ лађій сви Веслари твои и сви, кои су на лађама, и ловцы морски на землю ће стати, и повикаће на те гласомъ своимъ, и запѣваће горко, и посыпаће главе свое земльомъ, и простираће прахъ пода се, и острићиће косу за тобомъ, и ћелави обућићесе у вретиште, и плакаће за тобомъ у горчини душе, и отъ горкога плача уплашићесе; и даћесе у плачъ за тобомъ сынови ньихови, рыдаће плаканѣмъ за тобомъ: тко є као Тиръ, кой є умукао усред' мора? колику си награду нашао отъ мора? напуніо си предѣле множствомъ твоимъ и Сокупцама твоима, обогатіо си све Цареве земальске; а сад' си се сокрушіо у мору, у дубльинама воде Сокупцы твои, и савъ скупъ сред' тебе падоше, и сви Веслари твои; и сви, кои на островы живе, уньиваю за тобомъ, и Цареви ньихови ужаснушесе ужасомъ, и потекоше имъ сузе низъ лице. Купцы язычнички звиждаће за тобомъ, пропао си, и неће те выше быти навѣкъ, говори Господъ Богъ.

ГЛАВА 28.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: и ты, сыне човѣчій, кажи Князу Тирскоме, ово говори Адонаj Господъ: будући се понесе срдце твое, те си рекао: я самь Богъ, уселихсе у населѣ Божіе у срдцу морскомъ, ты си пакъ човѣкъ а не Богъ, и метнуо си срдце твое као срдце Божіе; еда ли си ты мудріи отъ Даніила? мудри те не научише вѣштиномъ своіомъ. Еда ли си твоіомъ вештиномъ или твоимъ смысломъ дао себи силу,

и прибавіо сребро и злато у благайницама твоима? или си у великой вѣштини твоіой и у трговини твоіой умножіо снагу твою, те ти се понесе срдце у сили твоіой? Зато ово говори Адонаі Господъ: кад' си дигао срдце твое као срдце Божіе, Я ћу, гле! намѣсто тога навести на те туђе губителѣ отъ язычника', пакъ ће извући мачеве свое на те и на лѣпу вѣштину твою, те ће прострети лѣпоту твою на погублѣнѣ, и упропастиће те, пакъ ћешь умрети смрћу убіеныхъ у срдцу морскомъ. Еда ли ћешь рећи говорећи предъ убіяюћима те, я самь Богъ? ты си пакъ човѣкъ, а не Богъ, у рукама убіяюћихъ те. Смрћу необрѣзаныхъ умрећешь у рукама туђима; еръ Я рекохъ, говори Адонаі Господъ. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! узми плакати на Княза Тирска, и кажи му, ово говори Адонаі Господъ: ты си печатъ уподобльня пунъ премудрости и вѣнацъ лѣпоте. У сладости рая Божія бьо си, свакимъ драгимъ каменѣмъ украсіо си се, сардомъ и топазомъ и смарагдомъ и іацынтомъ и антраксомъ и сапфіромъ и іасписомъ и сребромъ и златомъ и лігиромъ и ахатомъ и аметістомъ и хрисолітомъ и вирилломъ и онихомъ и златомъ напуніо си благайнице твое и житнице твое, отъ кога си дана созданъ ты, съ Херувімомъ саставихъ те на гори светой Божіой, бьо си посред' каменя ватрена. Непорочанъ бьо си у твоима данма, отъ кога си дана созданъ, докъ се не нађоше неправде у теби. По множини трговине твое напуніо си блага своя беззаконіемъ, те си сгрѣшіо, пакъ си ранѣнъ съ горе Божіе, и сведе те Херувімъ, кой изсред' камечака ватреныхъ сѣнку прави. Понесесе срдце твое у лѣпоти твоіой, прође вѣштина твоя съ лѣпотомъ твоіомъ, сбогъ многихъ грѣ-

хова твоихъ бацыхъ те на землю, предъ Цареве изведохъ те на изобличенѣ. Многима грѣхма твоима и неправдама трговине твое осквернавіо си света твоя, пакъ ћу изсред' тебе ватру извести, та ће те изести, и учинићу те прахомъ на земльи предъ свыма гледаюћима те. И сви гледаюћи те по народма стењаће за тобомъ; пропао си, и нећешь навѣкъ выше быти. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! утврди лице твое на Сідонъ, и пророцы о нѣму, па кажи, ово говори Адонаі Господъ: Я самъ, гле! на те, Сідоне, и прославићусе у теби, пакъ ћешь уразумѣти, да самъ Я Господъ, кад' учинимъ у теби судъ, и покажемъ светыню Мою у теби. И послаћу на те смрть, и крвь ће тећи по улицама твоима, и пастиће ранѣни мачемъ усред' тебе у теби и около тебе, па ће дознати, да самъ Я Господъ. И неће выше быти дому Ісраилѣву жаока горчине и трнъ болѣсти отъ свію околныхъ нѣговыхъ, кои су ихъ обезчестили, пакъ ће уразумѣти, да самъ Я Адонаі Господъ; и скупићу домъ Ісраилѣвъ изъ народа', гдѣ су се разсули тамо, пакъ ћу показати светыню Мою у ньима предъ людма и народы, те ће населитисе на своіой земльи, кою дадохъ слуги Моме Іакову. И населићесе на ньой съ надеждомъ, и сазидаће домове, и насадиће віограде, и населићесе на ньой съ надеждомъ, кад' учинимъ судъ међу свыма, кои ихъ укорише у околини ньиховой, пакъ ће уразумѣти, да самъ Я Господъ Богъ ньиховъ, и Богъ отаца ньиховыхъ.

ГЛАВА 29.

Десете године у десетый мѣсецъ у првый данъ мѣсеца буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! утврди лице твое на Фараона Цара Египетска, и прорецы на нѣга и на савъ Египетъ, говори и рецы, овако говори Адонаі Господъ: Я ћу, гле! Фараоне, Царе Египетскій, змію велику навести на те, кой сѣдишь сред' рѣкій твоихъ, и говоришь: мое су рѣке, и я самь ихъ створіо. А Я ћу метнути узду у челюсти твое, и прилѣпићу рыбе изъ рѣке твое на крыла твоя; и извесћу те изсред' рѣке твое, нека се ухвате за чешуе твое. И свалићу те брзо и све рыбе изъ рѣке твое; на површности поля пастићешь, скупитисе и оградитисе нећешь, разбацыхъ те да те єду звѣрови земни и птице небесне. Пакъ ће дознати сви живећи у Египту, да самь Я Господъ; почемъ си быо палица трсковача дому Ісраилѣву, кад' се ухвати рукомъ своіомъ за те, сломіо си се, и кад' заплѣшта на ньи свака рука, и кад' починуше на теби, сгрувао си се, и сломіо си имъ све кости. Зато тако говори Адонаі Господъ: Я ћу, гле! навести на те мачъ, и погубићу у теби люде и скотове; пакъ ће пропасти земля Египетска, и быће опустошена, те ће уразумѣти, да самь Я Господъ; еръ си говоріо: мое су рѣке, и я самь ихъ створіо. Зато, гле! Я самь на те и на све рѣке твое, пакъ ћу пустомъ учинити землю Египетску, и подъ мачъ ћу дати и на пропасть отъ Магдола и Сіине и све до Етіопскихъ предѣла'. Неће проћи преко нѣ нога човѣчія, ни нога скотска наступити на ню неће, и за четрдесетъ година населитисе неће. И предаћу землю нѣгову на пагубу сред' землѣ опустошене, и градови ће

нѣгови быти сред' градова опустошеныхъ, у развалинама быће четрдесетъ година', па ћу разсѣяти Египетъ по народы, и развѣяћу ихъ по странама. Ово говори Адонаі Господъ: послѣ четрдесетъ година' скупићу Египтяне изъ народа', куд' се разсуше, и вратићу роблѣ Египетско, пакъ ћу ихъ уселити у землю Фаторску, у землю откуд' су отведени были, те ће власть быти смирена, већма него све власти быће смирена, пакъ се неће выше гордити надъ народы, и учинићу ихъ понизне, да ихъ не буде много међу народы, нити ће выше быти дома Ісраилѣва съ надеждомъ опоминяюћомъ беззаконіе, кад' буду слѣдовати по ньима, те ће уразумѣти, да самь Я Господъ. И догодисе у двадесетседму годину у єданъ данъ првога мѣсеца, те буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! Навуходоносоръ Царъ Вавилонскій наметнуо є войски своіой велику роботу противу Тира, свака є глава ћелава и свако раме голо; и награде не бяше ни нѣму ни войски нѣговой противу Тира за роботу, кою подносише противу нѣга. Зато овако говори Адонаі Господъ: гле! Я даемъ Навуходоносору Цару Вавилонскоме землю Египетску, пакъ ће узети множство нѣно, поплячкаће ю, и разграбиће иманя нѣна; те ће быти награда войски нѣговой за службу нѣну, коіомъ є послужила противу Тира, дадохъ му землю Египетску, почемъ є Мени послужіо; то говори Адонаі Господъ. У тай данъ ће дићисе рогъ свему дому Ісраилѣву, и теби ћу дати уста отворена сред' ньихъ, те ће дознати, да самь Я Господъ.

ГЛАВА 30.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! прорецы и кажи, ово говори Адонаі Господъ: Яо, яо дане! єръ близу е данъ Господань, и приближуесе данъ облака, и быће край народма, и доћиће мачъ на Египтяне, и быће метежъ у Етіопіи, и пастиће ранѣни у Египту, и множство ихъ узето ће быти, и пастиће темельи нѣгови. Персіани и Крићани и Лићани и Ливіани и Мурини и сва Арабія и сви союзницы и сынови, кои су отъ завѣта Мога, мачемъ ће у нѣму пасти съ ньимъ. Ово говори Господъ: и пастиће подпоре Египта, и сићиће укоръ крѣпости нѣгове отъ Магдола све до Сіине, мачемъ ће пасти у нѣму, говори Адонаі Господъ. Пакъ ће опустити посредъ опустошеныхъ страна', и градови ће ньихови посредъ опустошеныхъ градова быти, и уразумѣће, да самь Я Господъ, кадъ пустимъ ватру на Египетъ, те се сакруше сви, кои му помажу. У тай данъ ће доћи Вѣстницы отъ лица Мога у Сіеімъ паштећисе уништити надежду Муринске землѣ, те ће имъ быти метежъ у данъ Египетскій, и ето доће! Ово говори Адонаі Господъ: и погубићу множство Египтяна рукомъ Навуходоносора Цара Вавилонска, нѣга самога и людій нѣговыхъ съ ньимъ, кои су губительи послани отъ народа' погубити землю; и извућиће сви мачеве свое на Египетъ, те ћесе напунити земля поубіяныма. И рѣке ћу ньихове учинити опустошеныма, и землю ћу ньихову предати у руке злыхъ, и уништићу землю и пуноћу нѣну рукама туђихъ; Я Господъ рекохъ. Єръ ово говори Адонаі Господъ: уништићу ідоле, испразднићу Велможе изъ Мемфіса и Старѣшине изъ землѣ Египетске, па ихъ неће

быти отсад', и страхъ ћу послати у землю Египетску, и упропастићу землю Фаторску, и отмаштенѣ ћу учинити у Діосполю. И излићу ярость Мою на Саінъ крѣпость Египетску, и упропастићу множство Мемфе; ватру ћу послати на Египетъ, и метежемъ ће узбунитисе Саисъ, и у Діосполю быће развалине, те ће разлитисе воде. Младићи Иліуполя и Вуваста мачемъ ће пасти, и жене ће у робство отићи, и у Тафнесу помрачићесе данъ, кад' скрушимъ тамо скиптре Египетске, те пропадне тамо укоръ крѣпости нѣгове, и покрые га облакъ, а кћери нѣгове у робство ће отвестисе. И учинићу судъ у Египту, пакъ ће уразумѣти, да самь Я Господъ. И у еданайсту годину првога мѣсеца у седмый данъ мѣсеца буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! мышце Фараона Цара Египетска сатрохъ, пакъ се не моли, да му се здравлѣ даде, да му се привіе мелемъ, да му се снага даде узети мачъ. Зато ово говори Адонаі Господъ: Я самь, гле! на Фараона Цара Египетска, и скрушићу мышце нѣгове яке и протегнуте и сатрвене, пакъ ћу истргнути мачъ нѣговъ изъ руке нѣгове; и разсѣяћу Египетъ по народы, и развѣяћу ихъ по странама, а мышце Цара Вавилонска укрѣпићу, и даћу мачъ Мой у руке нѣгове, те ће га подићи на Египетъ, поплячкаће га, и узети иманя нѣгова. И укрѣпићу мышце Цара Вавилонска, а мышце Фараонове клонуће; те ће дознати, да самь Я Господъ, кад' дамъ мачъ Мой у руке Цара Вавилонска, пакъ га простре на землю Египетску. И разсѣяћу Египетъ по народы, и развѣяћу ихъ по странама; те ће дознати сви, да самь Я Господъ.

ГЛАВА 31.

И у єданайсту годину трећега мѣсеца у єданъ данъ мѣсеца буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! кажи Фараону Цару Египетскоме и множини нѣговой: коме си уподобіо себе на высини твоіой? Гле! Ассуръ кипарісъ на Лівану, лѣпъ узрастомъ, и высокъ величиномъ, и густъ кровомъ, и сред' облакова власть нѣгова; вода га отраанила, бездна га увысь дигла, рѣке свое доведе около садова своихъ, и саставе свое испусти на сва дрва польска. Зато се узвыси величина нѣгова изнадъ свію дрва' польскихъ, гране му се разширише, и изданцы му се уздигоше отъ многе воде, кад' се протеже. На изданцы нѣговы' угнѣздишесе све птице небесне, и подъ гранама нѣговыма котишесе сви звѣрови польски, у хладу нѣговомъ населисе све множство народа'. И буде лѣпъ по высини своіой сбогъ силныхъ своихъ грана', почемъ коренѣ му бяше у многой води. Такви кипаріси нису у раю Божіемъ, и изданцы тамо нису подобни нѣговыма, и еле не быше подобне гранама нѣговыма; ни єдно дрво у раю Божіемъ не бяше подобно нѣму у лѣпоти нѣговой сбогъ силныхъ нѣговыхъ грана'; лѣпымъ самь га створіо по силныма гранама, па му завидише дрва райска сладости Божіе. Зато говори Адонаі Господъ ово: будући си великъ постао величиномъ, и дао си власть свою посред' облакова, те се напе срдце нѣгово по высини нѣговой, и видихъ кад' се понесе; то предахъ га у руке Княза язычкога, те га упропасти по нечестію нѣговоме; и Я га истерахъ, пакъ га уништише туђи губительи язычнички, и бацыше га на горама, и по свыма долинама попадоше гране нѣгове, и сатршесе

изданцы нѣгови на свакомъ полю земномъ, и прибрашесе исподъ крова нѣговога сви люди язычнички, па га разорише. Кад' паде онъ, станишесе све птице небесне и сви звѣрови польски на стаблама нѣговыма. Како да се не поносе сва дрва, коя су у води, величиномъ своіомъ, и не дижу власть свою у облаке, и да се у высини ньиховой не уздаю у нѣга сви піюћи воду: сви предани быше на смрть у дубльину землѣ сред' сынова човѣчіихъ къ силазећима у пропасть. Ово говори Адонаі Господъ: у кой се данъ онъ сиђе у адъ, плакаше за ньимъ бездна, и удржахъ руке нѣне, и забранихъ множству вода', и помрачисе за ньимъ Ліванъ, и свака дрва польска разслабишесе за ньимъ. Отъ хуке падежа нѣговога потресошесе народи, кад' га вукохъ у адъ са силазећима у яму, па га тѣшише у найдольньіой земльи сва дрва сладости и избрана и лѣпа Ліванова сва піюћа воду. Єръ и та свалишесе съ ньимъ у адъ съ убіеныма мачемъ, и сѣме нѣгово и живећи подъ кровомъ нѣговымъ у половини живота свога погинуше. Коме си се уподобіо силомъ и славомъ и величиномъ међу дрвама сладости? слази и сиђи съ дрвама сладости у дубльину земну; посред' необрѣзаныхъ заспаћешь съ убіеныма мачемъ; тако Фараонъ и све множство крѣпости нѣгове, говори Адонаі Господъ.

ГЛАВА 32.

И у дванайсту годину дванайстога мѣсеца у првый данъ мѣсеца буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! узми плакати на Фараона Цара Египетска, и рећићешь му: лаву народа' уподобіо си се, и као

велика змія, коя є у мору, и тукао си роговы у рѣкама твоима, и мутіо си воду ногама твоима, и уништавао си рѣке твое. Ово говори Адонаі Господъ: метнућу на те замке Мое у скупу людій многихъ, и извућићу те Моіомъ удицомъ, и прострећу те на земльи, напуниће се поля тобомъ, све птице небесне посадићу на теби, и насытићу тобомъ све звѣрове цѣле землѣ. Тѣлеса ћу твоя побацати на горама, и крвлю твоіомъ напунићу сву землю, те ће земля напитисе гноя твога отъ множства твога на горама, и долине ћу напунити тобомъ, небо ћу покрыти кад' се угасишь, и помрачићу звѣзде му, сунце ћу у облаку сакрыти, и мѣсецъ неће указати свѣтлости свое. Сва свѣтила небесна у црно ћу завити за тобомъ, и послаћу таму на твою землю, говори Адонаі Господъ; и разгнѣвићу срдца многихъ людій, кад' изведемъ роблѣ твое у народе у землю, за кою знао ниси. И уньиваће за тобомъ многи народи, и Цареви ньихови ужасомъ ће ужаснутисе сбогъ тебе, кад' налети мачъ Мой на ньихова лица, те усчекаю падежъ свой отъ дана падежа твога. Єръ ово говори Адонаі Господъ: доћиће ти мачъ Цара Вавилонска, мачеви дива', и поразићу крѣпость твою. Сви су ти народи душмани, пакъ ће уништити укоръ Египетскій, те ће сакрушитисе сва снага нѣгова. И све скотове нѣгове у води многой погубићу, па ю неће выше замутити нога човѣчія, нит' наступити на ню стопа скотска. Тако ће онда умучати воде ньихове, и рѣке ће ньихове као улѣ потећи, говори Адонаі Господъ. Кад' упропастимъ Египетъ, и земля се опустоши съ пуноћомъ своіомъ, кад' разсѣемъ све живеће на ньой, онда ће дознати, да самь Я Господъ. Плачъ є, и заплакаћешсе за ньимъ, и кћери язычничке заплакаћесе за ньимъ,

надъ Египтомъ и надъ цѣломъ войскомъ нѣговомъ заплакаѣесе, говори Адонаі Господъ. И у дванайсту годину првога мѣсеца у петнайстый данъ буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! заплачисе за крѣпосћу Египетскомъ, преклони га преведи, те ће народи свести мртве кћери нѣгове у дубльину земну къ силазећима у пропасть. Съ вода' се благолѣпно сиђи, и поспавай съ необрѣзаныма. Сред' поубіяныхъ мачемъ пастиће съ ньимъ, и заспаће сва крѣпость нѣгова. И рећиће ти диви, буди у дубльини пропасти, отъ кога си болыій ты? сиђи и лези съ необрѣзаныма сред' поубіяныхъ мачемъ. Тамо є Ассуръ и савъ скупъ нѣговъ, и сви поубіяни тамо отидоше, и гробъ ньиховъ у дубльини є пропасти, и буде скупъ нѣговъ около гроба нѣгова сви поубіяни падши мачемъ, кои му дадоше гробове у узкоћи яме, и буде скупъ нѣговъ около гроба нѣгова, сви тіи поубіяни падаюћи мачемъ, кои страхъ задаваше живыма на земльи. Тамо є Еламъ и сва войска нѣгова около гроба нѣгова, сви поубіяни попадаше мачемъ, и силазећи необрѣзани у дубльину земну, задавши страхъ свой живыма на земльи, пакъ примише муку свою са силазећима у пропасть посред' поубіяныхъ. Тамо отидоше Мосохъ и Товель и сва войска нѣгова около гроба нѣговога, сви необрѣзани поубіяни мачемъ, задавши страхъ свой на земльи живота. И заспаше съ дивыма попадавшима отъ вѣка, кои сиђоше у адъ подъ оружіемъ войничкимъ, и положише мачеве свое подъ главе свое, и быше беззаконія ньихова на костима ньиховыма, што страшише све у животу своме, и страхъ быше юнацыма живећима на земльи. И ты ћешь посред' необрѣзаныхъ скрушитисе, и поспавати съ убіеныма мачемъ. Тамо є Едомъ и Цареви нѣгови и сви

Князеви Ассурови давши крѣпость свою на убіянѣ мачево; тіи съ убіеныма заспаше, са силазећима у яму. Тамо су Князеви сѣверни сви, тамо сви Војводе Ассурови, кои сведени бише съ поубіяныма у страху своимъ и крѣпости свое стыдећисе, заспаше необрѣзани съ поубіяныма мачемъ, и примише муку свою са силазећима у пропасть. Те ће видити Царъ Фараонъ, и тѣшићесе у свой крѣпости ньиховой, Фараонъ и ранѣни мачемъ и сва войска нѣгова, говори Адонаі Господъ. Єръ послахъ страхъ Мой на землю живота, и заспаће сред' необрѣзаныхъ съ поубіяныма мачемъ, и све множство нѣгово съ ньимъ, говори Адонаі Господъ.

ГЛАВА 33.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! говори сыновма людій твоихъ, пакъ ћешь имъ рећи: земля, на кою ако Я наведемъ мачъ, узеће люди землѣ човѣка єднога измећу себе, и поставиће га себи Стражаремъ, и угледаће мачъ, мачъ долазећій на землю, затрубиће трубомъ, и явиће людма, те ће онай, кой чуе гласъ, а не усчувасе, и мачъ наиће и постигне га, у самсвоіой крви кривъ быти; почемъ є чуо гласъ трубе, и не сачувасе, крвь нѣгова на нѣму ће быти; а овай, почемъ се сачува, избавіо є животъ свой. И Стражаръ, ако опази долазећій мачъ, а не затруби трубомъ, и не яви людма, па люди не сачуваю себе, те имъ наишавшій мачъ узме животъ, тай се, истина, беззаконія ради свога узе, али ћу крвь нѣгову отъ руке Стражара тражити. И ты, сыне човѣчій, Стражаремъ те учинихъ дому Ісраилѣву, изъ уста ћешь Моихъ слушати слово, и про-

повѣдаѣшь имъ отъ Мене. Кад' рекнемъ грѣшнику: грѣшниче! смрѣу ѣешь умрети, и не будешь грѣшнику говоріо да се чува нечестивый, да се обрати отъ пута свога и живъ буде, тай ѣе беззаконикъ у беззаконію своѣъ умрети, а крви ѣу нѣгове отъ руке твое тражити. Ако пакъ ты проповѣдао будешь нечестивоме путъ нѣговъ, да се обрати отъ тога, и онъ се не обрати отъ пута свога, тай ѣе у нечестію своѣъ умрети, а ты си душу твою избавіо. И ты, сыне човѣчій, кажи дому Ісраилѣву, овако рекосте говорећи: преваре наше и беззаконія наша у нама су, и мы подъ ньима таемо, па како да живи будемо? Кажи имъ: живимъ Я, говори Адонаі Господъ, нећу смрти грѣшника, но да се обрати нечестивый отъ пута свога, и живъ буде; обраћенѣмъ обратитесе отъ пута вашег' злога, и зашт' да умирете? доме Ісраилѣвъ! И ты, сыне човѣчій, кажи сыновма людій твоихъ: правда праведника неће га избавити, у кой се данъ превара; и беззаконіе беззаконика неће убити, у кой се данъ обрати отъ беззаконія свога; и праведникъ не може спастисе у данъ грѣха свога. Кад' рекнемъ праведнику: животомъ ѣешь живъ быти, и онъ уздаюћисе у правду свою учини беззаконіе, све правде нѣгове неће споменутисе, у неправди своіой, кою учини, у той ѣе умрети. И кад' рекнемъ нечестивоме, смрѣу ѣешь умрети, па се обрати отъ грѣха свога, и учини судъ и правду, и залогу даде натрагъ, и отето врати, беззаконикъ по заповѣстма живота владаосе буде, да не чини неправде, животомъ ѣе живъ быти, и неће умрети. Сви грѣси нѣгови, коима е сгрѣшіо, неће споменутисе, еръ учини судъ и правду, живъ ѣе быти у ньима. И реѣиће сынови людій твоихъ: ніе правъ путъ Господань; а гле! ньиховъ путъ е не-

правъ. Кад' се сврати праведникъ отъ правде свое, те учини беззаконіе, и умреће у нѣму. А кад' се грѣшникъ окрене отъ беззаконія свога, те учини судъ и правду, тай ће живъ быти у ньима. И ето то є, што рекосте, неправъ є путъ Господанъ; свакоме по путовма нѣговыма судићу вамъ, доме Ісраилѣвъ! И буде у дванайсту годину мѣсеца дванайстога у петый данъ мѣсеца робства нашега, те дође къ мени єданъ, кой є утекао изъ Іерусалима, и рекне ми: отетъ є градъ! И рука Господня бяше на мени увече пре долазка нѣгова, и отвори уста моя, кад' дође къ мени уютру, и отворена уста моя не затворишесе выше. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! они, кои живе на мѣсты опустошены' у земльи Ісраилѣвой, говоре: єданъ бяше Авраамъ, и обдржаваше землю, а насъ є премного, нама є дана земля на обдржаванѣ. Зато рецы имъ, овако говори Адонаі Господъ: будући съ крвлю єдете, и очи ваше подигосте на ідоле, и крвь проливате; пакъ да землю наслѣдите? Стадосте съ мачемъ вашимъ, починисте гаднѣ, и свакій жену ближнѣга свога оскврнависте; пакъ тако ли имате землю наслѣдити? Зато имъ рецы, ово говори Адонаі Господъ: живимъ Я, да ће пасти кои су у опустошеныма, и кои су на површности землѣ предаћесе звѣровма польскима, да их изєду; и кои су у градовы и кои у пештерама поразићу их смрћу. И даћу землю на опустошенѣ, те ће погинути гордость крѣпости нѣне, и горе Ісраилѣве пусте ће быти, почемъ пролазећега быти неће. Пакъ ће дознати, да самь Я Господъ; и учинићу землю их пустомъ, и ништа на ньой быти неће сбогъ мрзкихъ дѣла' ньиховыхъ, коя починише. И ты, сыне човѣчій, сынови людій твоихъ, говорећи о теби по забранама и на

враты дворова, веле свакій ближнѣму своме и свакій брату своме: да се скупимо, па да чуемо излазећа изъ уста Господньихъ. И долазе къ теби, као што се састаю люди, и сѣде люди Мои предъ тобомъ, и слушаю рѣчи твое, а неће се владати по ньима, почемъ є лажь у усты ньиховы, и за сквернавыма сердце ньихово ходи. Пакъ ћешь имъ быти као гласъ пѣвача сладкогласнога благосличнога, и слушаће рѣчи твое, а по ньима владатисе неће. И кад' дођешь рећиће: гле! дође, па ће дознати, да є Пророкъ био међу ньима.

ГЛАВА 34.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! пророцы на Пастыре Ісраилѣве, пророцы и кажи Пастырма, ово говори Адонаі Господъ: ахъ Пастыри Ісраилѣви! еда пасу Пастыри сами себе? не пасу ли Пастыри овце? гле! млеко єдете, и вуномъ се одѣвате, и дебело колѣте, а овце Мое не пасете; изнемогшега не прихватисте, и болнога не излѣчисте, и ранѣнога не привисте, и блудећега не обратисте, и изгублѣнога не потражисте, и снажне ожалостисте трудомъ, и власћу и руганѣмъ наказасте ихъ. И разсыпашесе овце Мое, почемъ не имаше Пастыра', и быше єло свыма звѣровма польскима, и расточишесе овце Мое, и не бы тко да ихъ тражи и нађе. Зато, о Пастыри, чуйте слово Господнѣ: живимъ Я, говори Адонаі Господъ: будући су стада Моя дата на грабежъ, и овце Мое быше єло свыма звѣровма польскима, почемъ не бяше Пастыра, и не потражише Пастыри оваца Моихъ, но пасоше Пастыри саме себе, а овце Мое не пасоше; зато, Пастыри, чуйте слово Господнѣ,

ово говори Адонаі Господъ: Я самь, гле! противу Пастыра', и тражићу овце Мое отъ ньиховыхъ руку', и уклонићу ихъ отъ паствe оваца Моихъ, па неће ихъ пасти Пастыри; нити ће сами себе пасти, єръ ћу отети овце Мое изъ уста ньиховыхъ, те имъ неће выше быти єломъ. Зато ово говори Адонаі Господъ: Я ћу, гле! тражити овце Мое, и надгледаћу ихъ, као што Пастыръ паству свою у данъ, кад' е облачанъ и магловитъ, сред' оваца своихъ разлученыхъ, тако ћу Я потражити овце Мое, и избавићу ихъ отъ свакога мѣста, куд' су разсуте у данъ облачанъ и мрачанъ. И извесћу ихъ изъ народа', и скупићу ихъ са страна', и увесћу ихъ у землю ньихову, напасћу ихъ на горама Ісраилѣвыма и по долинама и на свакомъ полю землѣ; на паши доброй напасћу ихъ, на гори высокой Ісраилѣвой, и быће тамо обори за ньи, те ће спавати и починути тамо узъ добру пићу, и на паши мастной напасћесе на горама Ісраилѣвыма. Я ћу пасти овце Мое, и Я ћу ихъ намирити, пакъ ће уразумѣти, да самь Я Господъ. Ово говори Адонаі Господъ: изгублѣно потражићу, ранѣно превићу, и немоћно оснажићу, и снажно снабдѣћу, и напасћу са судомъ. А вы, овце Мое, ово говори Адонаі Господъ: Я ћу, гле! разсудити међу овцомъ и овцомъ, међу овномъ и ярцемъ. Ніе ли вамъ довольно, да на доброй паши пасосте, и останакъ паше ваше ногама вашима газисте, и устаяну воду піясте, и останакъ ногама вашима мутисте? И овце Мое газенѣмъ вашихъ ногу живише, и ногама вашима замућену воду пише. Зато ово говори Адонаі Господъ: Я ћу, гле! разсудити међу овцомъ якомъ и међу овцомъ слабомъ. Ребрама и плећма вашима отбіясте, и роговма вашима бодосте, и свако немоћно глобисте, докъ ихъ не исте-

расте ванъ. И спасћу овце Мое, пакъ неће више быти на разграблѣнѣ, и разсудићу међу овцомъ и међу овцомъ и међу овномъ и овномъ. И поставићу имъ еднога Пастыра, те ће ихъ пасти, слугу Мога Давіда; тай ће ихъ пасти и тай ће ихъ успокоити, и быти имъ Пастыръ, а Я Господъ быћу имъ Богъ, и слуга Мой Давідъ Князъ посред' ньихъ; Я Господъ рекохъ. И завѣштавамъ Давіду завѣтъ мира, и истребићу звѣрове зле са землѣ, пакъ ће живећи у пустыньи безбрижно спавати по шумама. И даћу имъ благословъ около горе Мое, и послаћу вамъ кишу у свое време, кишу благослова. И дрва у полю даће плодъ свой, и земля ће дати снагу свою, пакъ ће населитисе на земльи своіой съ надеждомъ мира, и дознаће, да самь Я Господъ, кад' искидамъ узове ярма ньиховога; те ћу ихъ избавити изъ руке оныхъ, кои су ихъ заробили, и неће ихъ више заробити народи, и звѣрови земни неће ихъ више ести, и населићесе съ надеждомъ, нити ће быти тко да ихъ страши; и насадићу имъ садъ мира, па ихъ неће отсад' быти на брою мало на земльи, и гладь ихъ неће морити на земльи, нит' ће више примити укоръ отъ народа'. Пакъ ће дознати, да самь Я Господъ Богъ ньиховъ съ ньима, а тіи люди Мои домъ Ісраилѣвъ, говори Адонаі Господъ. Вы сте пакъ овце Мое и овце пастве Мое, и Я Господъ Богъ вашъ, говори Адонаі Господъ.

ГЛАВА 35.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! окрени лице твое къ гори Сеиръ, и прорецы на ню, и кажи іой, ово говори Адонаі Господъ: Я самь, гле! противу тебе, горо Сеиръ, и прострећу руку Мою

на те, и учинићу те пустомъ, и по градовы твои' пустынѣ ћу начинити, и ты ћешь пустыньомъ постати, пакъ ћешь уразумѣти, да самь Я Господъ. Будући у теби поста вражда вѣчна, и засѣла си дому Ісраилѣву лукаво рукомъ непріятельскомъ съ мачемъ у време жалости ньихове и у време неправде напослѣдакъ. Зато живимъ Я, говори Адонаі Господъ: будући си у крви сгрѣшила, и тебе ће крвь потерати, крвь си заненавидила, и крвь ће те истерати. И учинићу гору Сеиръ пустомъ и опустошеномъ, и погубићу изъ нѣ люде и скотове и пролазећега и отлазећега. И напунићу поубіяныма твоима бреговe твое и долине твое, и на свыма поляма твоима пасће у теби поубіяни мачемъ. И пустомъ ћу те занавѣкъ учинити, и градови твои нећесе выше населити, пакъ ћешь уразумѣти, да самь Я Господъ. Будући си рекла: оба народа и обѣ стране мое ће быти, и узећу ихъ у наслѣдіе, а Господъ є тамо; зато живимъ Я, говори Адонаі Господъ, пакъ ћу ти учинити по вражди твоіой и по ревности твоіой, коіомъ си чинила изъ ненависти къ ньима, пакъ ћешь Ме познати, кад' те будемъ судіо; и уразумѣћешь, да самь Я Господъ. Слушахъ гласъ свію хулѣня' твоихъ, коя си говорила: горе Ісраилѣве пусте дате намъ за єло; и клеветала си на Ме усты твои', и умножила си противу Мене рѣчи, а Я чухъ. Зато тако говори Адонаі Господъ: у веселю цѣле землѣ тебе ћу пустомъ учинити. Као што си се обрадовала дому Ісраилѣву, што пропаде, тако ћу учинити теби: пуста ћешь быти, горо Сеиръ, и сва Ідумеа уништићесе, пакъ дознати, да самь Я Господъ Богъ ньиховъ.

ГЛАВА 36.

И ты, сыне човѣчій, прорецы на горе Ісраилѣве, и рецы: горе Ісраилѣве! чуйте слово Господнѣ, ово говори Адонаі Господъ: будући рече непріятель, благо нама, пустыня вѣчна допаде нама у руке; зато прорецы и кажи, тако говори Адонаі Господъ: кад' сте изгублѣни и безчестни и презрѣни отъ околныхъ вамъ народа', па сте постали иманѣмъ другихъ народа', те дотлѣ доћосте, да сте постали поношенѣ устній и укоръ странама: то чуйте, горе Ісраилѣве, чуйте слово Господнѣ, ово говори Адонаі Господъ горама и бреговма и потоцыма и долинама и полянама и опустошеныма и разореныма и оставлѣныма градовма, кои бише на разграблѣнѣ и уништенѣ оставшима народма околныма. Зато ово говори Адонаі Господъ: еда не говорихъ у ватри ревности Мое на друге народе и на Ідумею сву, што землю Мою себи узеше у иманѣ отъ свег' срдца свога весело, и обезчестише душе, уништивши воеванѣмъ. Зато прорецы на землю Ісраилѣву, и рецы горама и бреговма и полянама и долинама, ово говори Адонаі Господъ: Я, гле! у ревности Моіой и у ярости Моіой говорихъ за укоръ, кой примисте отъ народа'. Зато ово говори Адонаі Господъ: Я ћу, гле! подићи руку Мою на народе, кои су около васъ, тіи ће безчестіе свое примити; а ваше грозђе и плодъ вашъ, горе Ісраилѣве, поесће люди Мои, почемъ се надаю доћи. Єръ, гле! Я самь къ вама, и надгледаћу васъ, пакъ ћете обдѣлати и насѣяти, и умножићу у вама люде савъ домъ Ісраилѣвъ сасвымъ, те ћесе населити градови и пустынѣ оградити. Люде и скотове умножићу вамъ, и умножићесе и отрастиће, населићу васъ као и пре, и добро ћу вамъ

чинити као и бывшима пре васъ, пакъ ћете уразумѣти, да самь Я Господъ. И наплодиђу међу вама люде, Мое люде Ісраиля, пакъ ће васъ наслѣдити, и быћете имъ на обдржаванѣ, нити ћете выше безчадни быти по ньима. Ово говори Адонаі Господъ: будући теби говорише, ты си земля люде едућа, и безчадна си была отъ народа твога; зато нећешь выше люде ести, и народа твога выше обезчестити нећешь, говори Адонаі Господъ. И неће выше слушатисе у вама безчесћенѣ народа', и народъ твой неће выше быти безъ дѣце, говори Адонаі Господъ. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! домъ се Ісраилѣвъ усели у землю свою, и осквриавише ю путемъ своимъ и ідолы свои' и нечистотама своима, и по нечистоти имуће мѣсечна буде путъ ньиховъ предъ лицемъ Моимъ; те излихъ ярость Мою на ньи сбогъ крви, кою пролише на землю, и ідолы свои' осквриаваше ю. И разасухъ ихъ по народы, и развѣяхъ ихъ по странама; по путовы ньиховы' и по предузећма ньиховыма судихъ имъ. И уђоше међу народе, и међу кое уђоше, тамо осквриавише име Мое свето, кад' имъ се говорило: люди ови Господньи су, и изиђоше изъ землѣ свое. И поштедихъ ихъ имена Мога ради светога, кое осквриавише домъ Ісраилѣвъ по народы, куда уђоше. Зато рецы дому Ісраилѣву, ово говори Адонаі Господъ: не чинимъ Я вама, доме Ісраилѣвъ, но имена Мога ради светога, кое осквриависте, кад' тамо уђосте. И посветиђу име Мое велико, осквриавлѣно по народы, кое осквриависте посред' ньихъ, пакъ ће уразумѣти народи, да самь Я Господъ, говори Адонаі Господъ, кад' светъ будемъ на вама предъ очима ньиховыма, и узмемъ васъ изъ народа', и скупимъ васъ изъ свію земаля, и уведемъ васъ у вашу землю, и покропимъ васъ

водомъ чистомъ, те се очистите отъ свію нечистота' вашихъ, и отъ свію ідола' вашихъ, и очистићу васъ, и даћу вамъ срдце ново, и духъ новъ даћу вамъ, и отузећу срдце каменито изъ тѣла вашега, и даћу вамъ срдце меснато, и духъ Мой метнућу у васъ, пакъ ћу учинити, да по заповѣстма Моима ходите, и судбе Мое сачувате, и испуните ихъ. И уселићетесе на земльи, кою дадохъ отцевма вашима, те ћете Ми быти люди, а Я ћу вама быти Богъ. И спастићу васъ отъ свію нечистота' вашихъ, и отъ свію вашихъ грѣхова очистићу васъ, и дозваћу пшеницу, и умножићу ю, и нећу пустити на васъ гладь; плодъ ћу на дрвама расплодити и плодове польске, како да не падне выше на васъ по народы укоръ глади. Пакъ ћете поменути путове свое зле, и предузећа ваша невалъяла, те ћете сгадитисе предъ лицемъ ньиховымъ на беззаконія ваша и на мрзка дѣла ваша. Не чинимъ Я васъ ради, доме Ісраилѣвъ, говори Адонаі Господъ, да вамъ познато буде, доме Ісраилѣвъ; застыдитесе и усрамитесе отъ путова вашихъ, доме Ісраилѣвъ! Ово говори Адонаі Господъ: у кой васъ данъ очистимъ отъ свію беззаконія' вашихъ, и градове населимъ, и пустынѣ се ограде, и упарложена земля обдѣласе умѣсто тога, што унишћена бяше предъ очима свакога пролазећега, рећиће земля она упарложеномъ поста као вртъ сладости, и градови опустошени и разорени и раскопани стадоше утврђени оградама. И уразумѣће народи, кои остану около васъ, да Я Господъ опетъ сградихъ разорена, и насадихъ упарложена; Я Господъ рекохъ, и учинићу. Ово говори Адонаі Господъ: гле! ішћъ ћусе наћи дому Ісраилѣву, да имъ учинимъ; умножићу ихъ као овце, люде као овце свете, као овце Ієрусалимске на празднике нѣ-

гове, тако ће быти градови опустошени пуни людскихъ стада', и уразумѣће, да самь Я Господъ.

ГЛАВА 37.

И буде на мени рука Господня, и изведе ме у духу Господню, и постави ме сред' поля, а то бяше пуно човѣчіихъ костію, около коихъ обведе ме, и гле! врло многе на површности поля, и то врло суве. И рече ми: Сыне човѣчій! хоће ли оживити кости ове? и рекохъ: Господе Боже! то Ты знашь. И рече ми: Сыне човѣчій! прорецы на кости ове, и рећићешь имъ: кости суве! чуйте слово Господнѣ: ово говори Адонаі Господъ костима овыма: Я ћу гле! навести на васъ духъ животанъ, и метнућу на васъ жиле, и навућићу на васъ месо, и прострећу по вама кожу, и пустићу духъ Мой у васъ, пакъ ћете оживити и дознати, да самь Я Господъ. И прорекохъ, као што ми заповѣди Господъ, и буде гласъ, кад' пророчествовахъ, и гле! трусъ, и скупляшесе кости, кость къ кости свака къ своме саставу. И видихъ, па гле! добыше жиле, и месо имъ расте, навлачисе, и кожа се протеже имъ отзго, али духа не бяше у ньима. И рече ми: прорецы о духу, прорецы, сыне човѣчій, и рецы духу, ово говори Адонаі Господъ: са четыри вѣтра дођи душе, и удуни у мртве ове, па да оживе. И прорекохъ, као што ми заповѣди, и уђе у ньи духъ живота, и оживише, и сташе на ноге свое, саборъ врло великій. И рече ми Господъ, говорећи: Сыне човѣчій! ове кости савъ е домъ Ісраилѣвъ, еръ тіи говоре: осушише намъ се кости, погину надежда наша, убіени бысмо. Зато прорецы, сыне човѣчій, и

рецы имъ, ово говори Адонаі Господъ: Я ћу, гле! отворити гробове ваше, и извесћу васъ изъ гробова вашихъ, люди Мои, и увесћу васъ у землю Ісраилѣву. И дознаћете, да самь Я Господъ; рекохъ, и учинићу, говори Адонаі Господъ. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! узми себи палицу едну, и напиши на ньой Іуду и припадаюће нѣму сынове Ісраилѣве; и палицу другу узми себи, и напиши на ньой Іосифа, палицу Єфремову и све сынове Ісраилѣве прилѣпившесе ньой, и скупи ихъ другъ друга међу собомъ, у палицу едну, да ихъ свезешь, те да буду заедно у твоіой руцы, и быће, кад' ти рекну сынови твоихъ людій пытаюћи: нећешь ли намъ ты казати, шта су теби та? И рећићешь имъ, ово говори Адонаі Господъ: Я ћу, гле! узети племе Іосифово, кое є у руцы Єфремовой и племена Ісраилѣва држећегасе нѣга, и даћу ихъ у племе Іудино, те ће саставитисе у палицу едну у руцы Іудиной. Пакъ ће быти палице, на кое ћешь писати у руцы твоіой предъ очима ньиховима. И рећићешь имъ, ово говори Адонаі Господъ: Я ћу, гле! узети савъ домъ Ісраилѣвъ изсред' народа', у кое уѣоше, и скупићу ихъ изъ свію, кои су около ньихъ, и увесћу ихъ у землю Ісраилѣву, и учинићу ихъ народомъ на Моіой земльи и у горама Ісраилѣвыма: пакъ ће еданъ Князъ быти у свыма тыма Царемъ, и неће выше быти два народа, нити ће дѣлитисе выше на два царства, да се выше не скврнаве ідолы свои' и мрзки' дѣлы свои' и по свыма нечестіяма своима; и избавићу ихъ отъ свію беззаконія' ньиховыхъ, коима сгрѣшише, и очистићу ихъ, те ће Ми быти люди, и Я ћу ньима быти Богъ, и слуга Мой Давідъ Князъ посред' ньихъ, и быће еданъ Пастыръ свію, еръ ће по

заповѣстма Моима ходити, и судове ће Мое чувати и по ньима чинити; и уселићесе на земльи своіой, кою дадохъ слуги Моме Іакову, на коіой живиште тамо отцеви ньихови, и тіи ћесе населити на ньой и сынови ньихови и сынови сынова ньиховыхъ све довѣка, и Давідъ слуга Мой Князъ ньиховъ быће увѣкъ. И утврдићу имъ завѣтъ мира, и завѣтъ вѣчанъ быће съ ньима, и укорењу ихъ и умножити. И даћу освећенѣ Мое посредъ ньихъ увѣкъ, и быће Мое населѣ међу ньима, пакъ ћу имъ быти Богъ, а они ће Мени быти люди. И дознаће народи, да самь Я Господъ, кой ихъ посвећуемъ, кадъ буду света Моя средъ ньихъ увѣкъ.

ГЛАВА 38.

И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: Сыне човѣчій! утврди лице твое на Гога и на землю Магога Княза Роса', Мосоха и Товеля, и прорецы на нѣга говорећи: ово говори Адонаі Господъ: гле! Я самь на те, Гогъ, и на Княза Роса', Мосоха и Товеля, и окренућу те унаоколо, и метнућу узду у челюсти твое, и скупићу те и сву войску твою, конѣ и конянике обучене у сву заштитну оправу, скупъ великій, сви тіи имаюћи шлемове и мачеве и штитове. Персіани и Муряни и Лићани и Лівяни, сви тіи штитове и шлемове имаюћи. Гомеръ и сви, кои су около нѣга, домъ Торгамановъ отъ краева сѣвера, и сви кои су около нѣга, и народи многи съ тобомъ. Приправисе, приправисе самъ ты и савъ скупъ твой сабраный съ тобомъ, пакъ ћешь Ми быти предньомъ стражомъ. Отъ премногихъ дана' ћешь приправлятисе, и у послѣдня времена ћешь доћи, и доћи-

ћешь на землю изкварену отъ мача скуплѣныхъ изъ многихъ народа', на землю Ісраилѣву, коя поста врло пуста; и тіи отъ народа' изиђоше, и уселиђесе сви съ миромъ. И наиђиђешь као киша, и доћиђешь као облакъ покрыти землю, пакъ ћешь пасти ты и сви, кои су около тебе, и народи многи съ тобомъ. Ово говори Адонаі Господъ: и у тай данъ ће быти, те ће доћи рѣчи на срдце твое, пакъ ћешь помыслити мысли зле, и рећиђешь: идемъ на землю отбачену, доћиђу на ћутеће у тишини и живеће мирно, на све живеће на земльи, на коіой нема ограде ни врата' ни ключанице, да сграбимъ и отмемъ иманя ньихова; да окренемъ руку мою на землю опустошену, коя се насели, и на народъ скуплѣный отъ многихъ народа', кои стекоше иманя, па живе на пупку землѣ, Сава и Деданъ и Трговцы Корхидонски, и сва села ньихова рећиће теби: еда на плячку, да плячкашь, долазишь ты, и да отмешь иманя, и собрао си люде твое, да узмешь сребро и злато, и да отнесешь добра и иманя, да сграбишь плячку велику? Зато прорецы, сыне човѣчій, и кажи Гогу, ово говори Адонаі Господъ: нећешь ли у тай данъ, кад' буду живити люди Мои Ісраиль съ миромъ, устати? И доћиђешь изъ мѣста свога съ краја сѣвера и народи многи съ тобомъ, коняницы на коньма сви, скупъ великій и войска многа, и удариђешь на люде Мое Ісраиля, да као облакъ покрыешь землю; у послѣднѣ дане быће, и довесћу те на землю Мою, да Ме познаду сви народи, кад' се посветимъ у теби предъ ньима, о Гогъ! Ово говори Адонаі Господъ Гогу: ты си, о комъ говорихъ у прве дане рукомъ служителя' Моихъ Пророка' Ісраилѣвыхъ, кои прорекоше у оне дане и времена, да ћу довести те на ньи. И быће у тай данъ,

у кой дође Гогъ на землю Ісраилѣву, говори Адонаі Господъ, да ће наићи ярость Моя у гнѣву, и ревности Мое у ватри гнѣва Мога, пакъ ће быти у тай данъ трусъ великій на земльи Ісраилѣвой, и потресѣесе отъ лица Господня рыбе морске и птице небесне и звѣрови польски и сви гадови пузећи по земльи, и сви люди, кои су на површности землѣ, и растргнућесе горе, и попадаће долине, и свака стѣна на землю ће пасти, и дозваћу на нѣга савъ страхъ мачный, говори Адонаі Господъ; мачъ човѣка быће на брата нѣговога, и отсудићу му смрћу и крвлю и кишомъ потопляваюћомъ и каменѣмъ туче, ватру и каменъ горећь пустићу као кишу на нѣга и на сва коя су съ ньимъ и на народе многе съ ньимъ. Пакъ ћу узвеличатисе и прославитисе, и быћу познатъ предъ многима народима, те ће дознати, да самь Я Господъ.

ГЛАВА 39.

И ты, сыне човѣчій, прорецы на Гога, и рецы, ово говори Адонаі Господъ: Я самь, гле! на те, Гогъ, Князъ Роса', Молоха и Товеля, и скупићу те, и наставићу те, и довесћу те съ края сѣвера, и попећу те на горе Ісраилѣве, и истргнућу лукъ твой изъ руке твое лѣве и стрѣле твое изъ руке твое десне, и поразићу те на горама Ісраилѣвыма, те ћешь пасти ты и сви, кои су около тебе, и народи, кои су съ тобомъ, предаћесе множини птица', свакоме летећем', и свыма звѣровма польскима дадохъ те на изеденѣ. На површности поля пасћешь, вруъ Я рекохъ, говори Адонаі Господъ. И пустићу ватру на Магога, па ћесе населити острови съ миромъ, и до-

знаће, да самь Я Господъ, и име ће Мое свето познато быти сред' людій Моихъ Ісраиля, и неће выше оскврнавитисе име Мое свето, и дознаће сви народи, да самь Я Господъ Светый посред' Ісраиля. Гле! дође, и дознаћешь, да ће быти, говори Адонаі Господъ; данъ е ево, о комъ говорихъ, пакъ ће изићи живећи у градовы Ісраилѣвы', и спалиће оружіе и штитове и копля и лукове и стрѣле и палице ручне и толяге, и съ ньима ће палити ватру седамъ година', нити ће узимати дрва съ поля, ни у шуми сѣћи, но отъ оружія ће палити ватру; и поплячкаће оне, кои су ньи оплячкали, и разграбиће отъ оныхъ, кои су отъ ньихъ разграбили, говори Адонаі Господъ. И у тай данъ даћу Гогу мѣсто нарочито, гробъ у Ісраилю, многогробно дошавшихъ на востокъ мора, и заградиће усће долине, и погребсти тамо Гога и све множство нѣгово, и прозваћесе долина та великимъ гроблѣмъ Гога. И закопаће ихъ домъ Ісраилѣвъ, да се очисти земля за седамъ мѣсецій. И погребстиће ихъ сви люди землѣ, и быће имъ знаменито, у кой се данъ прославимъ, говори Адонаі Господъ. И поставиће люде, кои ће обилазити сву землю, да погребу оставше на површности землѣ, и очисте ю послѣ седамъ мѣсецій, и потражиће смотрено. Свакій пролазећій землю, и опазившій кость човѣчію, метнуће кодъ нѣ знакъ, да ю погребу гробляри у долини у великомъ гроблю Говомъ; еръ име мѣсту прозваћесе падежъ многогробный; и очистићесе земля. А ты, сыне човѣчій, рецы, ово говори Адонаі Господъ: кажи свакой птицы летећой и свакоме звѣру польскоме, искупитесе, и дођите изъ свію околина' нѣговыхъ на закланѣ Мое, кое вамъ заклахъ, кланѣ е велико на горама Ісраилѣвыма, ѣдите меса, и пите крвь.

Месо юнака' изедосте, и крвь Князева испићете, овнови и теоцы и ярцеви и волови дебели сви, па да едете масть до сытости, и испіете крвь до піянства отъ Моихъ закланица', кое вамъ поклахъ. И насытитесе отъ Мое трапезе отъ коня' и коняника', юнака' и свакога човѣка войничкога, говори Адонаі Господъ. И даћу славу Мою међу васъ, па ће увидити сви народи судъ Мой, кой учинихъ, и руку Мою, кою наведохъ на ньи, и дознаће домъ Ісраилѣвъ, да самь Я Господъ Богъ ньиховъ отъ овога дана и унапредакъ. Пакъ ће увидити сви, да сбогъ грѣхова своихъ зароблѣни быше домъ Ісраилѣвъ, еръ се отметнуше Мене, те отвратихъ лице Мое отъ ньихъ, и предадохъ их у руке непріятеля' ньиховыхъ, и мачемъ падоше сви. По нечистотама ньиховыма и по беззаконіяма ньиховыма учинихъ имъ, и отвратихъ лице Мое отъ ньихъ. Зато говори Адонаі Господъ ово: сад' ћу повратити роблѣ Іаковлѣво, и помиловаћу домъ Ісраилѣвъ, и ревноваћу имена ради Мога светога; те ће оставити безчестіе свое и сваку неправду свою, коіомъ неправдоваше; кад' се уселе на своіой земльи съ миромъ, и не буде тко да их страши. Кад' их вратимъ изъ народа', и скупимъ са страна' язычничкихъ, и Светъ се у ньима появимъ предъ народы; дознаће, да самь Я Господъ Богъ ньиховъ, кад' имъ се явимъ у народма, и саберемъ их на землю ньихову, и нећу отъ ньихъ оставити выше тамо; и нећу выше отвратити лица Мога отъ ньихъ, еръ излихъ ярость Мою на домъ Ісраилѣвъ, говори Адонаі Господъ.

ГЛАВА 40.

У двадесетшету годину робства нашега у десетый данъ првога мѣсеца, у четрнайсту годину по освоеню града, у тай данъ буде рука Господня на мени, и отведе ме тамо, у виђеню Божіемъ отведе ме на землю Ісраилѣву, и постави ме на гори врло высокой, на коіой као ограда града спроћу юга, и уведе ме тамо; па гле! човѣкъ, лице му бяше као видъ мѣди свѣтле, и у руцы му бяше врвца зидарска и трека мѣрна; тайто, стоећи кодъ врата', рече ми: еси ли видіо? сыне човѣчій! види очима твоима, и чуй ушима твоима, и метни на срдце твое сва, коя ти Я показуемъ; еръ зато си ушао амо, да ти покажемъ, а ты да покажешь сва, коя видишь, дому Ісраилѣву. И гле! ограда изнаполя около храма, и у руцы човѣка мѣра тречана отъ шестъ лактова по шестъ дланова у лакатъ, па измѣри предстѣнѣ ширину равно трски, и высину нѣгову равно трски. И уђе на врата, окренута къ востоку, узъ седамъ степеній, и измѣри Тее шестъ съ ове и шестъ съ оне стране, и Еламъ врата' равно трски, и Тее равно трски у дужину и равно трски у ширину, и Аіламъ сред' Теілата шестъ лактова, и друго Тее равно трски у ширину и равно трски у дужину, а Еламъ петъ лактова, и Тее треће равно трски у дужину и равно трски у ширину, а Еламъ врата', кой є близу Елама врата', осамъ лактова, а Аліевъ два лакта; и Еламъ врата' изнутра. И Тее врата' спроћу Тее три съ ове и три съ оне стране, мѣра пакъ єдна трима, и мѣра єдна Аіламъ амо и тамо. И размѣри ширину улазка крозъ врата десетъ лактова, а ширину врата' тринайстъ лактова, и лакатъ єданъ свода спрамъ Тееима єднога

лакта и єднога лакта, край тамо и амо, и Тее шестъ лактова съ ове стране, и шестъ лактова съ оне стране. И размѣри врата отъ зида Тее, ширина двадесетъ и петъ лактова, ова врата къ вратма, и безкровно Елама врата' шестдесетъ лактова, и двадесетпетъ Тее двора унаоколо, и безкровно врата' споля у безкровно врата' Елама изнутра петдесетъ лактова. И оконца сакрывена у Тееімъ и у Аіламъ унутри врата' двора унаоколо; такоѣе и Еламъ оконца изнутра унаоколо, и на Аіламъ фінике амо и тамо изображене. И уведе ме у дворъ унутрашньій, и гле! преграде и меѣустубцы около двора, а преграда' тридесетъ у меѣустубовы', и притвори спрамъ заднѣ стране врата', уздужь врата' меѣустубови нижньи. И размѣри ширину двора отъ безкровнога споляшньихъ врата' унутри къ безкровноме врата' окренутыхъ наполѣ лактова сто окренутыхъ на востокъ; и уведе ме на сѣверъ, и гле! врата окренута на сѣверъ двору споляшнѣму, и размѣри ихъ, дужину ньихову и ширину, и Тее три съ ове стране и три съ оне, и Аілевъ, и Елами и фініцы ньихови, и буде по мѣри врата', окренутыхъ на востокъ, дужина имъ петдесетъ лактова, а ширина двадесетъ и петъ лактова, и оконца ньихова и Еламе и фініцы ньихови, као и врата окренута на востокъ, и по седамъ степеній узилазише на ньи, и Еламе изнутра, и врата унутрашнѣму двору окренута къ вратма сѣверныма, као и на врата окренута на востокъ; и размѣри дворъ отъ врата' до врата' лактова сто. И отведе ме къ югу, па гле! врата окренута на югъ, и размѣри ихъ и Тее и Аілева и Еламе по истыма мѣрама. И оконца ньихова и Еламе унаоколо као и оконца елагъ, петдесетъ лактова дужина ньихова, а ширина двадесетъ и петъ лактова са

седамъ степеній, и Еламе изнутра и фіницы њихови, єданъ съ ове стране а другій съ оне надъ Аілевомъ. И врата спрамъ врата' двора унутрашњега на югъ; и размѣри дворъ отъ врата' до врата' на югъ сто лактова у ширину. И уведе ме у дворъ унутрашњій на врата, коя су на югъ, и размѣри врата, коя су на югъ, по тыма истыма мѣрама, и Тее и Аілевъ и Еламе по тыма истыма мѣрама, и оконца њихова и Еламе унаоколо петдесетъ лактова у дужину, а у ширину двадесетъ и петъ лактова, и Еламе у дворъ споляшњій и фінике Аілевъ и осамъ имъ улазака'. И уведе ме на врата сѣверна, и размѣри по тыма истыма мѣрама, и Тее и Аілевъ и Еламе по тыма истыма мѣрама, и оконца имъ и Еламе унаоколо петдесетъ лактова у дужину, а у ширину двадасетъ и петъ лактова. И Еламе у дворъ унутрашњій, и фіницы на Аілевъ амо и тамо са осамъ њиховыхъ степеній. И уведе ме на врата, коя су на сѣверъ, и размѣри по тыма истыма мѣрама, и Тее и Аілевъ и Еламе и оконца имъ унаоколо, дужина имъ петдесетъ лактова, а ширина двадесетъ и петъ лактова, и Еламе у дворъ споляшњій и фіницы Аілеву и овуда и онуда са осамъ степеній. И прегради њихове и врата њихова и Еламе њихове предъ враты њиховы' други' стубъ, тамо испираю свепалѣња. У Елами пакъ врата' двѣ трапезе съ ове стране, а двѣ съ оне, да се на њима колю свепалѣња, коя за грѣхе, и коя за незнанѣ. И стубу острагъ свепалѣња' врата' окренутыхъ на сѣверъ двѣ трапезе на востокъ спроћу заднѣ стране другихъ врата', и спрамъ Елама врата' двѣ трапезе на востокъ, четыри съ ове стране, а четыри съ оне спрамъ заднѣ стране врата' спроћу осамъ трапеза' кланя', четыри пакъ трапезе свепалѣња камените отесане у ши-

рину полдругъ лакатъ, у дужину два и полъ лакта, а у высину єданъ лакатъ; на те мећу орудія, коима колю тамо свепалѣня и закланице. И имаю ограду малу истесану съ длана унутри унаоколо, а сврхъ трапезе покрывало, да се покрываю отъ кише и врућине. И уведе ме у дворъ найунутрашньіи, и гле! двѣ прегради у найунутрашньіемъ двору, єдна спрамъ заднѣ стране врата' окренутыхъ на сѣверъ водећа на югъ, а друга спрамъ заднѣ стране врата' южныхъ, окренутыхъ къ сѣверу, и рече ми: преграда ова, коя гледи на югъ, за Жреце є чуваюће стражу жертвеника; тіи су сынови Садукови приступаюћи отъ Левіе къ Господу, да му служе. И размѣри дворъ сто лактова у дужину, и у ширину сто лактова, на четыри нѣгове стране, и жертвеникъ спроћу храма. И уведе ме у Еламъ храма, и размѣри Аілъ Елама петъ лактова ширине съ ове стране, а петъ лактова съ оне, ширина пакъ врата' четрнайстъ лактова, и бокови врата' Елама три лакта съ ове стране, а три съ оне. И дужина Елама двадесетъ лактова, и по десетъ степеній узилазиште къ нѣму, и стубови бяху у Аілама, єданъ съ ове стране, а другій съ оне.

ГЛАВА 41.

И уведе ме у храмъ, те размѣри Аіламъ шестъ лактова ширине съ ове стране, и шестъ лактова ширине съ оне, и врата широка петъ лактова съ ове, и петъ лактова съ оне стране; и измѣри дужину ньихову четрдесетъ лактова, а ширину двадесетъ лактова. И уђе у дворъ унутрашньій, и размѣри Аіламъ врата' на два лакта, и врата шестъ лактова, а бокове врата' седамъ лактова съ

ове и седамъ лактова съ оне стране. И размѣри дужину врата' четрдесетъ лактова, и ширину двадесетъ лактова предъ лицемъ храма; па ми рече: ово е Свето Светыхъ. И размѣри стѣну храма шестъ лактова и ширину стране четыри лакта унаоколо. А стране страна' до стране тридесетъ и три двапутъ, и разстоянѣ у зиду храма по странама унаоколо, да буде прозракъ улазећима, да се сасвымъ не дотакну зидова храма. Ширина пакъ горнѣ стране по прилогу отъ зида къ горнѣму унаоколо храма, како да се отзго разшируе, и да отздо узилазе горе, а изъ среднѣг' спрата у трећій. И видихъ высину храма унаоколо разстояніе страна' равно трски отъ шестъ лактова разстоянія, а ширина зида стране споля петъ лактова, и проча међу странама храма и међу преградама ширина двадесетъ лактова окружность около храма. Врата пакъ преградна къ прочему врата' едныхъ къ сѣверу и врата една къ югу, а ширина проче свѣтлости петъ лактова ширине унаоколо. Раздѣлакъ спроћу прочега као спроћу мора седамдесетъ лактова, ширина зида раздѣляваюћега ширина унаоколо петъ лактова, и дужина нѣгова деветдесетъ лактова. И размѣри спроћу храма дужину сто лактова, и проча и раздѣляваюћа и зидове ньихове у дужину сто лактова. И ширина спроћу храма и проча спроћу сто лактова. И размѣри дужину раздѣлка спроћу лица прочега острагъ храму томе и проча съ ове и съ оне стране сто лактова дужине, а храмъ и роглѣве и Еламъ споляшныій даске поставлѣне и окна съ решеткама свѣтлости унаоколо на три стране за гледанѣ, храмъ пакъ и коя су близу нѣга дрветомъ унаколо поставлѣна и помостъ и отъ помоста' до прозора', а прозори да се отвораю трояко за гледанѣ до самога дома унутрашнѣга

и до споляшнѣга, и на цѣломъ зиду унаоколо унутрашнѣмъ и споляшнѣмъ мѣромъ изображени Херувіми и фіницы, фіникъ између Херувіма и Херувіма; два лица Херувіму, лице човѣчіе къ фінику одуд' и одунд', и лице лавово къ фінику амо и тамо, исписанъ савъ храмъ унаоколо. Отъ помоста све до свода Херувіми и фіницы изображени. Свето пакъ и храмъ за отворанѣ на четыри стране, предъ лицемъ Светыхъ видисе као зракъ жертвеника дрвена, три лакта высина нѣгова и два лакта дужина и ширина такође; а имао е и роглѣве свое и темель, и зидови нѣгови дрвени; и рече ми: ово е трапеза предъ лицемъ Господньимъ. А храму двоя врата, и двоя врата Светоме, двоя врата за враћаюћесе, двѣ ключанице на еднима и двѣ ключанице на другима вратма, и изобрази надъ ньима и надъ вратма храма Херувімъ и фіницы по изображеню Светыхъ и дрва потребна предъ лицемъ Елама споля, и окна застрта; и размѣри амо и тамо по крововы Елама, и стране храма дрвама саставлѣне.

ГЛАВА 42.

И уведе ме у споляшньій дворъ на востокъ спрамъ врата' къ сѣверу, и уведе ме унутра, па гле! петъ преграда' узъ проче и узъ край къ сѣверу држећихсе, спредъ сто лактова дужине къ сѣверу, а ширине петдесетъ лактова, расписане као и врата двора унутрашнѣга, и као што су међустубови споляшнѣга двора уредно расположени, еданъ другом' окренута притвора три. И спрамъ преграда' пролазакъ широкъ десетъ лактова, у унутрашность пута еданъ лакатъ на сто лактова дужине, и врата имъ къ сѣверу. И ходницы у горнѣ прегради тако исто;

као да изницаше међустубови изъ нѣга, отъ дольньихъ међустолпова и разстоянѣ; тако међустолпови и разстоянѣ, тако и притвори; почемъ троструки бяху неимаюћи стубова, као стубови предграда', зато изницаше изъ дольньихъ и средньихъ отъ землѣ, и свѣтлость споля, као и прегради двора споляшнѣга окренуте спроћу предграда', кое су къ сѣверу у дужину петдесетъ лактова. Будући дужина предграда' окренутыхъ у споляшньій дворъ бяше петдесетъ лактова, то су и те єднаке тыма, и све было є сто лактова. А врата тыхъ прегради' съ улазкомъ на востокъ, да се на ньи улази изъ двора споляшнѣга по свѣтлости, коя є у почетку ходника, и къ югу съ южне стране и спрамъ прочега и спрамъ раздѣлѣня и прегради, и ходникъ спрамъ ньихъ по мѣрама прегради', кое къ сѣверу, и по дужини ньиховой и по ширини ньиховой и по свыма излазцыма ньиховыми и по свыма савитцыма ньиховыма и по свѣтлостма ньиховыма и по вратма ньиховыма на прегрдадама, кое су къ югу, и по вратма отъ почетка ходника као къ свѣтлости разстояня трске и на востокъ да се улази крозъ ньи. И рече ми: прегради къ сѣверу и прегради къ югу, кое су спроћу отдѣлака, то су прегради Светога, у коима єду Жрецы сынови Садукови, кои приступаю къ Господу, Света Светыхъ, и тамо ће положити Света Светыхъ и жертву, и коя су за незнанѣ, єръ є мѣсто свето. Да не улазе тамо осимъ Жрецева, и да не излазе изъ Светога у дворъ споляшньій, како да буду свакда свети приносећи, и да се не додираю ньиховыхъ хальина', у коима служе, єръ су свете, но да се обуку у друге хальине, кад' се додираю людій. И свршисе размѣренѣ храма изнутра, па ме изведе путемъ врата' окренутыхъ на востокъ, и размѣри подобіе

храма унаоколо уреднымъ расположенѣмъ. И стане острагъ вратма окренутыма на востокъ, и размѣри петъ стотина мѣрномъ трскомъ. Па се обрне на сѣверъ, и размѣри на лице сѣвера петъ стотина трскомъ мѣрномъ. Па се обрне къ мору, и размѣри на лице мора петъ стотина лактова трскомъ мѣрномъ. И обрнесе на югъ, и размѣри на югъ петъ стотина трскомъ мѣрномъ; четыри томъ истомъ трскомъ, и расположи га и ограду около нѣга петъ стотина лактова дужине на востокъ и петъ стотина ширине, да се разлучи међу Светыма и међу зидомъ спредъ у редовномъ положаю храма.

ГЛАВА 43.

И доведе ме къ вратма окренутыма на востокъ, и изведе ме, па гле! слава Бога Ісраилѣва улазаше путемъ врата' окренутыхъ на востокъ, и гласъ чете као гласъ составлѣнъ отъ многихъ, и земля се свѣтляше као свѣтлость отъ славе Нѣгове унаоколо, и виђенѣ, кое видихъ по виђеню, кое видихъ, кад' улазихъ помазати градъ, и виђенѣ кола', коя видихъ, подобно бяше виђеню, кое видихъ на рѣки Ховаръ; и надохъ на мое лице, а Слава Господня уђе у храмъ путемъ врата' окренутыхъ на востокъ. И узе ме духъ, и уведе ме у дворъ унутрашньій; па гле! домъ Господань пунъ славе. И станемъ, и гле! гласъ Говорећега ми отъ храма, и човѣкъ стая близу мене, па ми рече: Сыне човѣчій! еси ли видіо мѣсто престола Мога и мѣсто стопе ногу Моихъ? гдѣ ће усе-литисе име Мое сред' дома Ісраилѣва навѣкъ, нити ће выше осквrнавити име Мое домъ Ісраилѣвъ, тіи и Старѣшине ньихови блуденѣмъ своимъ и убіянѣмъ Старѣ-

шина своихъ међу собомъ, кад меташе преддверје Мое у преддверја своя и прагове Мое близу своихъ прагова, и метнуше зидъ Мой као да се тай држи Мене и ньихъ, па оскврнавише име Мое свето беззаконіяма своима, коя чинише, те ихъ скончахъ у ярости Моіой и поубіяхъ. Нека дакле оставе блуденје свое и убіянје Старѣшина своихъ отъ Мене, пакъ ћусе уселити међу ньи занавѣкъ. А ты, сыне човѣчій, покажи дому Ісраилѣву храмъ па да престану отъ грѣхова своихъ, и виђенје нѣгово, и редованъ положай нѣговъ; и тіи ће быти казнѣни за сва, коя починише. И расписаћешь храмъ и строй нѣговъ и излазке нѣгове и улазке нѣгове и постанакъ нѣговъ и све заповѣсти нѣгове, и све законе ћешь нѣгове явити имъ, и да упишешь предъ ньима, пакъ да држе сва оправданя Моя и све заповѣсти Мое, и да ихъ испуняваю. Расписъ храма є на врху горе, сви предѣли нѣгови унаоколо єсу Света Светыхъ; тай є законъ храма, и та є мѣра жертвеника, лактомъ лакта и подланице дубльине, лакатъ на лакатъ и лакатъ у ширину, и ограда усћа му унаоколо педльи; и та є высина жертвенику и отъ почетка дубльине низе нѣгове къ очистилишту великоме у низу два лакта, а ширина лакатъ; отъ очистилишта пакъ малога къ очистилишту великоме четыри лакта, а ширина лакатъ И аріилъ четыри лакта, а отъ аріила и выше рогова лакатъ; аріилъ пакъ дванайстъ рогова у дужину и дванайстъ лактова у ширину четвороroглятъ на четыри свое части. И очистилиште четрнайстъ лактова у дужину и четрнайстъ лактова у ширину четвороrогляcто на четыри свое части, и ограда му унаоколо окружаваюћа полъ лакта, и подупирачъ нѣговъ унаоколо лакатъ, и степени нѣгови окренути на востокъ. И рече ми: Сыне чо-

вѣчій! ово говори Адонаі Господъ Богъ Ісраилѣвъ: ове су заповѣсти жертвеника у данъ оправе нѣгове, да се приносе на нѣму свепалѣня, и прилива на нѣму крвь. Пакъ ћешь дати Жрецыма и Левітма, кои су отъ сѣмена Садукова, приступаюћима къ Мени, теле отъ говеда за грѣхъ, нека узму отъ крви нѣгове и метну на четыри рогля жертвеника и на четыри части очистилишта и на темель унаоколо, и покропићешь га, и очистиће га; и да узму теле, кое є за грѣхъ, па да се спали у отлученомъ храму ванъ Светыхъ. А у другій данъ нека узму два ярета отъ коза' безъ мане за грѣхъ, и да очисте жертвеникъ, као што очистише за теоце. И кад' свршe очисћенѣ, нека донесу теле отъ говеда безъ мане и овна отъ оваца безъ мане, пакъ да принесете предъ Господа, и да баце Жрецы на ньи соли, и да принесу ихъ Господу на свепалѣня. Седамъ дана да приносишь яре за грѣхъ свакій данъ; и да очисте жертвеникъ и осветe га, и напуне руке свое. Кад' свршe седамъ дана', отъ осмога дана Жрецы ће чинити на жертвенику свепалѣня ваша и коя су на спасеніе ваше; пакъ ћу васъ примити, говори Господъ.

ГЛАВА 44.

И обрне ме на путъ врата' светыхъ споляшньихъ окренутыхъ на востокъ, и та быше затворена. И рече Господъ мени: ова ће врата быти заключана, и неће отворитисе, и нитко неће крозъ ньи проћи, почемъ Господъ Богъ Ісраилѣвъ на ньи ће ући, и быће заключана. Єръ Старѣшина ће овай сѣсти на ньима ести хлѣбъ предъ Господемъ; путемъ Елама врата' ућиће и путемъ нѣго-

вымъ изиђиће. И уведе ме путемъ врата', коя су къ сѣверу спроћу храма; и видихъ, и гле! домъ Господань пунъ славе, и падохъ ничице на лице мое. И рече ми Господъ: Сыне човѣчій! сложи у ердцу твомъ, и види очима твоима, и ушима твоима чуй ева, коя Я говоримъ съ тобомъ по свыма заповѣстма храма Господня и по свыма узаконѣньма нѣговыма, пакь уреди ердце твое за улазакъ у храмъ по свыма излазцыма нѣговыма у свыма Светыма. Пакъ ћешь рећи дому прогнѣваюћему Мене, дому Ісраилѣву, ово говори Господъ Богъ: нека вамъ буде довольно отъ свію беззаконія вашихъ, доме Ісраилѣвъ, што уводите сынове иноплеменичке необрѣзане ердцемъ и необрѣзане тѣломъ, да бываю у Светыма Моима, те ихъ скврнавише, кад' вы приносите хлѣбъ, масть и месо и крвь; пакъ преступасте завѣтъ Мой у свыма беззаконіяма вашима, и не радисте да чувате страже у Светыма Моима, но постависте стражаре чувати страже Светыхъ Моихъ себи. Зато говори Адонаі Господъ овако: свакій сынъ иноплеменичкій необрѣзанъ ердцемъ и необрѣзанъ тѣломъ да не уће у Света Моя отъ свію сынова иноплеменичкихъ, кои су сред' дома Ісраилѣва, но и Левіти, кои се отметнуше Мене, кад' блуђаше Ісраиль, кои заблудише отъ Мене за помыслима своима; пакъ ће понети неправду свою, и быће служећи у Светыма Моима, вратари кодъ врата' храма и слуге храму; тіи да колю жертве и свепалѣня людма, и тіи да стое предъ людма, па да имъ служе. Будући имъ служише предъ лицемъ ідола' своихъ, те буде дому Ісраилѣву на муку неправде: зато подигохъ на ньи руку Мою, говори Господъ Богъ Ісраилѣвъ, понеће беззаконіе свое, и неће приступити къ Мени служити Ми, ни приносити къ Светыма сынова

Ісраилѣвыхъ нити къ Светыма Моихъ Светыня'; и поneће безчестіе свое у заблуђеню, у комъ се превараше. И учиниће ихъ, те ће чувати страже храма на сва дѣла нѣгова и на сва, коя буду чинити Жрецы и Левіти сынови Садукови, кои сачуваше страже светыня' Моихъ и путове Мое, кад' заблудише домъ Ісраилѣвъ отъ Мене; тіи ће приступити къ Мени служити Ми, и стаяће предъ лицемъ Моимъ, да Ми приносе жертву, масть и крвь, говори Адонаі Господъ. Ови ће ући у Света Моя, и ови ће приступити къ трапези Моіой, да Ми служе, и сачуваће страже Мое. И кад' буду улазити на врата двора унутрашнѣга, да се обуку у хальине ланене, а да се не обуку у вунене, кад' буду служити отъ врата' двора унутрашнѣга, и клобуке ланене да имаю на главама своима, и поясеве ланене да имаю о боковы свои', и да се не пашу тврдо. И кад' излазе къ людма у споляшньій дворъ, да не свлаче своихъ хальина', у коима тіи служе, и да ихъ положе у преградама светыма, и да не благосиляю люде у своима хальинама. И главе свое да не обрію, и косе свое да не пуштаю, покрываюћи покрыће главе свое. И свакій Жрецъ да не піе віна, кад' улази у унутрашньій дворъ. И удовице и пуштенице да не узимаю себи за жену, но само дѣвойку отъ племена дома Ісраилѣва; а ако буде Жречева удовица, ту да узму. И люде Мое да науче разликовати међу светымъ и скврнавымъ, и међу чистымъ и нечистымъ да имъ разлику кажу. И на крвномъ суду тіи да стое судити, оправданя Моя да оправдаю и по правди Моіой суде, и законе Мое и заповѣсти Мое у свы' праздницы Мои' да сачуваю, и Суботе Мое благослове, и мртвога човѣка, да се не дотакну; но само отца и матере и сына и кћери и брата и сестре

свое, коя се ніе удала, дотакнуѣесе. И по очисѣеню седамъ дана да приброи себи. И у кой данъ улазе у дворъ унутрашньій служити у светилишту, да принесу очисѣенѣ, говори Господъ Богъ. И быѣе имъ наслѣдіе; Я самь имъ наслѣдіе, и иманѣ имъ се неѣе дати међу сыновма Ісраилѣвыма, почемъ Я самь иманѣ ньихово. Но жертве и коя су за грѣхе и за незнанѣ, нека тіи еду, и свашто отлучено у Ісраилю нека ньихово буде. Првине свега и првенцы свега и участія сва отъ свію прѵина' вашихъ да буду Жрецевма, и првине вашихъ жита' да дате Жрецу, да они даду благословъ по домовы ваши'. И сваке црканице и звѣродавлѣвине отъ птица' и скотова Жрецы да не еду.

ГЛАВА 45.

И кад' будете дѣлити землю у наслѣдіе, отлучите првину Господу свето отъ землѣ у дужину двадесетъ и петъ тысуѣій, а у ширину десетъ тисуѣій, да буде свето по свыма предѣлма ньиховыма унаоколо. И да буде отъ тога на свето петъ стотина по петъ стотина на четыри рогля унаоколо, а разстоянѣ ньихово петдесетъ лактова унаоколо. И отъ тога размѣреня да размѣришь у дужину двадесетъ петъ тысуѣій, а у ширину десетъ тысуѣій, и у томъ да буде освештенѣ Света Светыхъ. Свето отъ землѣ да буде Жрецыма служеѣима у Светомъ, и да буде приступаюѣима служити Господу, пакъ ѣе имъ быти мѣсто на домове отлучене освештеню ньиховоме, двадесетъ петъ тысуѣій у дужину и десетъ тысуѣій у ширину да буде Левітма служеѣима храму, тыма да буде на обдржаванѣ ограде обыталишта. И обдржаванѣ ограде да пру-

жишь у ширину петъ тысуѣій, а у дужину двадесетъ петъ тысуѣій, као што є првина Светыхъ свему дому Ісраилѣву да буде, и отъ тога Старѣшини, и отъ овога за првине Светыхъ на обдржаванѣ ограде по лицу првина' Светыня' и по лицу обдржаваня ограде, коя є къ мору и отъ оныхъ, кое су къ мору на востокъ, дужина пакъ као єдна часть отъ предѣла', кои су къ мору, и дужина къ предѣлма, кои су на востокъ землѣ, и быће нѣму на обдржаванѣ у Ісраилу, па да отсад' не насилую Старѣшине люде Мое, и землю да наслѣде домъ Ісраилѣвъ по племенма своима. Ово говори Господъ Богъ: нека вамъ є доста, Старѣшине Ісраилѣве, неправду и озлоблѣнѣ отбацыте, а судъ и правду чините, скините насилѣ съ Моихъ людій, говори Господъ Богъ. Вага праведна и мѣра праведна и хінікъ праведанъ да вамъ буду мѣре. И хінікъ такоће єданъ да вамъ буде у приманю, и десета часть гомора хінікъ, и десета часть гомора ефі, мѣра у гоморъ да буде равна. И вага двадесетъ обола' сіклыій, и двадесетъ и петъ сіклыій и двадесетъ сіклыій и петнайстъ сіклій быће вамъ мнасъ. И ово є првина, кою отлучите, шесту часть мѣре отъ гомора пшенице и шесту часть ефі отъ кора єчма. А заповѣсть о улю, мѣру уля отъ десетъ мѣра, єръ десетъ мѣра чине гоморъ. И єдна овца отъ десетъ оваца участіе отъ свію Обштина Ісраилѣвыхъ на жертве и на свепалѣня и на спасеніе умолити за васъ, говори Господъ Богъ. Сви пакъ люди землѣ да даду првину ту Старѣшини Ісраилѣвоме, и Старѣшиномъ да бываю свепалѣня; и жертве и приливаня ће быти у празднике и у новомѣсечія и у Субботе и у све празднике дома Ісраилѣва; тай ће учинити коя су за грѣхе и жертву и свепалѣня и коя на спасеніе, да умолява за домъ Ісра-

илѣвъ. Тако говори Господъ Богъ: у првый мѣсецъ у еданъ данъ мѣсеца да узмете отъ говеда' теле безъ мане, да очистите Свето. И да узме Жрецъ отъ крви очишћења, и да приліе на прагове храма и на четыри рогля светилишта и па жертвеникъ и на прагове врата' двора унутрашњега. И тако да учинишь у седмый мѣсецъ; у еданъ данъ мѣсеца узећешь отъ свакога невѣже и отъ младенца, пакъ очистите храмъ; у првый мѣсецъ четрнайстога дана мѣсеца да вамъ буде Пасха праздникъ; седамъ дана да едете опрѣсноке. И принеће Старѣшина у тай данъ за се и за домъ и за све люде землѣ теле за грѣхъ. А за седамъ дана праздника да приноси свепалѣня Господу седамъ телаца и седамъ овнова безъ мане по свакій данъ седамъ дана', и за грѣхъ яре отъ коза' на свакій данъ, и жертву. И опрѣсноке телету и опрѣсноке овну да учинишь, и уля інъ опрѣсноку. У седмый пакъ мѣсецъ петнайстога дана мѣсеца на праздникъ учинићѐшь по томе истоме седамъ дана' као и за грѣхъ, и као и свепалѣня, и као и даръ, и као и масло дрвено.

ГЛАВА 46.

Ово говори Господъ Богъ: врата, коя су у двору унутрашнѣмъ окренута на востокъ, да буду затворена на шестъ дѣльныхъ, а у данъ Субботный да се отвараю, и у данъ новомѣсечія да се отворе. И уѣиће Старѣшина путемъ Елама сполящньихъ врата', и да стане кодъ предверя врата', и да учине Жрецы свепалѣня нѣгова и коя су спасенія нѣговога. И да се поклони кодъ преддверя врата' и изиће, а врата да се не заключаю до вечера; и да се покланяю люди землѣ кодъ преддверя тыхъ врата'

у Субботе и у новомѣсечія предъ Господемъ. И свепалѣня да принесе Старѣшина у данъ Субботный Господу шесть яганяца безъ мане и овна безъ мане и манау, опрѣснокъ овну и яганьцыма жертву, даръ руке свое, и уля інъ опрѣсноку. И у данъ новомѣсечія теле отъ стада безъ мане и шестъ яганяца и ованъ безъ мане да буде, и опрѣснокъ телету и опрѣснокъ овну да буде манаа, и яганьцыма као што стигне рука нѣгова, и масла інъ опрѣсноку, и кад' улази Старѣшина, путемъ Елама врата' да уѣе, и путемъ врата' да изиѣе. А кад' улазе люди землѣ предъ Господа на празднике, улазеѣи путемъ врата' окренутыхъ на сѣверъ поклонитисе, да излазе путемъ врата' коя су на югъ; кои пакъ улазе путемъ врата' коя су на югъ, да излазе путемъ врата' коя су на сѣверъ, да се не враѣаю на врата, на коя уѣоше, но спрамъ ньихъ да изиѣу. И Старѣшина посред' ньихъ, кад' тіи улазе, да уѣе съ ньима, и кад' излазе, да изиѣе. И на празднике и на торжества да буде манаа опрѣснокъ телету и опрѣснокъ овну и яганьцыма, као што стигне рука нѣгова, и уля інъ опрѣсноку. Ако ли учини Старѣшина исповѣданѣ, свепалѣнѣ Господу, и отвори себи врата окренута на востокъ, и учини свепалѣнѣ свое и коя су спасенія свога, као што є обычай чинити у данъ Субботный, и да изиѣе и затвори врата по излазку своѣъ, а ягнѣ єдногодче безъ мане да принесе на свепалѣнѣ по свакій данъ Господу, и то изютра да чини. И манаа да учини надъ ньимъ; свако ютро шесту часть мѣре, и уля трећу часть іна, да се смѣси семідалъ манаа Господу, заповѣсть вѣчна свакда. Да принесете ягнѣ, и манаа и масло дрвено да принесете ютромъ свепалѣнѣ свакда. Ово говори Господъ Богъ: ако Старѣшина єдноме отъ

сынова своихъ даде што отъ наслѣдія свога, то нека буде сыновма нѣговыма обдржаванѣ наслѣдно; ако ли коме отъ слугу' своихъ даде што, нека му буде то до времена освобоѣеня, а онда да врати Старѣшини, али наслѣдіе сынова нѣговыхъ ньима да буде, и да не узме Старѣшина отъ наслѣдія людій насилно, отъ иманя свога даѣе наслѣдіе сыновма своима, како да се не разселе люди Мои свакій са свога иманя. И уведе ме у улазакъ врата', коя су на югъ, у прегради светыхъ Жрецева окренуту на сѣверъ; па гле! тамо мѣсто отлучено, и рече ми: ово є мѣсто, гдѣ куваю Жрецы коя су за незнанѣ и коя за грѣхе, и да тамо пеку манау многу, а да не износе у дворъ споляшньій освештавати люде. И изведе ме у дворъ споляшньій, и обведе ме на четыри части двора, и гле! дворъ по роглѣвы двора. По роглю дворъ, на четыри рогля двора дворъ малый у дужину четрдесетъ лактова а у ширину тридесетъ лактова, една мѣра четырма. У ньима и прегради унаоколо. И рече ми: ово су домови Кувара', гдѣ служећи храму куваю закланице людске.

ГЛАВА 47.

И доведе ме къ преддверю храма, и гле! вода истицаше исподъ безкровнога храма на востокъ, почемъ є лице храма гледало на востокъ, и излазаше вода отъ десне стране отъ юга къ жертвенику. И изведе ме путемъ врата', коя су на сѣверъ, и обведе ме путемъ врата' изнаполя къ вратма двора гледећега на востокъ, и гле! вода излазаше отъ десне стране, као што є излазакъ човѣка насупротъ; и мѣра у руцы нѣговой, измѣри тысућу

мѣромъ, и преће водомъ воду оставлѣня. И измѣри опетъ тысућу, и преведе ме преко воде, и доће вода до колѣна'; и размѣри тысућу, и доће вода до слабина'. И размѣри тысућу, и вода заструи, и не може прећи, еръ вода ускипи као буица поточна, кою неће прећи. И рече ми: Сыне човѣчій! еси ли видіо? и поведе ме, и обрне ме на брегъ рѣчный, и кад' се обрнемъ, гле! на брегу рѣчномъ дрва врло многа амо и тамо. И рече ми: вода ова текућа у Галілею, коя є на востокъ, и отицаюћа доле къ Аравіи, иде до мора къ води извора, и учиниће воде здравыма, те ће свака душа животныхъ врѣти, и сва, на коя наиће тамо рѣка, жива ће быти; и быће тамо врло многе рыбе, еръ ће доћи тамо вода ова, и здравымъ ће учинити, и живо ће быти свашто, на кое ако наиће рѣка, тамо ће живо быти. И станићесе тамо Рыбари отъ Інгадда до Ингаліма; сушило мрежама ће быти, о себи ће быти; и рыбе нѣне као рыбе мора великога, множство врло много. А у излазку нѣномъ и у заливу нѣномъ и у узвыщеню нѣномъ неће быти здраве воде нѣне, у соль ће претваратисе, и надъ рѣку ће наићи, ни єдна воћка неће ту остарити, нити ће престати родити, новине свое првый плодъ донеће, почемъ воде ньиховe ове изъ Светыхъ извиру, пакъ ће быти плодъ ньиховъ за єло и родъ ньиховъ на здравлѣ. Овако говори Господъ Богъ: ове предѣле землѣ наслѣдићете, дванайстъ племенма сынова Ісраилѣвыхъ додаћесе прилогъ ужета. И наслѣдићете ю свакій, као и братъ нѣговъ, на кою уздигохъ руку Мою, да ю дадемъ отцевма ньиховыма, и пастиће земля ова вама у наслѣдіе. И ове су границе земльи на сѣверъ: отъ мора великога слазећега и отдѣлююћега улазъ Имаселдамъ, Маавтирасъ, Єврамиліамъ,

сред' предѣла' Дамасковыхъ, и сред' предѣла' Иматовыхъ, дворови Савнанови, кои су вышше предѣла' Авранитідскихъ. Ове су границе отъ мора: отъ двора Енанова предѣли Дамаскови, и коя су къ сѣверу, и предѣлъ Ематовъ, и предѣлъ сѣверный. И коя су на востокъ међу Авранитідомъ и међу Дамаскомъ и међу Галаадитідомъ и међу земльомъ Ісраилѣвомъ, Іорданъ дѣли къ мору, кое е на востокъ Фінікіана; та су на востокъ. А коя су къ югу и ліву отъ Темана и Фінікіана, све до воде Марімот-Кадимъ продужаваюћесе къ мору великоме, та страна юга и ліва та страна мора великога раздѣлюе све до спрамъ улаза Иматъ, до самога улаза нѣгова; та су коя къ мору Иматъ. На раздѣлите землю вама, племенма Ісраилѣвыма. Расположите ю жребанѣмъ вама и пришелцыма обытаваюћима међу вама, кои родише сынове сред' васъ, пакъ ће вамъ быти као земляцы међу сыновма Ісраилѣвыма; съ вама да еду съ участіемъ сред' племена' Ісраилѣвыхъ, и быће у племену пришелаца међу пришелцыма кои су съ ньима; тамо имъ подайте участіе, говори Господъ Богъ.

ГЛАВА 48.

Имена пакъ племенма отъ почетка къ сѣверу у страни састанка раздѣлююћега къ улазу Иматову двора Енанова предѣлъ Дамасковъ къ сѣверу у страни Иматова двора ова су: и быће имъ на востокъ до самога мора Дановo, едно. А отъ предѣла Дановыхъ къ востоку до самога мора Асирово, едно. Отъ предѣла Асировыхъ кои су къ востоку до самога мора Нефталімово, едно. Отъ предѣла' Нефталімовыхъ отъ стране восточне све до стране мора

Манассійно, єдно. А отъ Манассійныхъ предѣла', кои су на востокъ, до самога мора, Єфремово, єдно. Отъ Єфремовыхъ предѣла', кои су на востокъ, до самога мора Рувимово, єдно. А отъ Рувимовыхъ предѣла, кои су на востокъ, све до мора Іудино, єдно. А отъ предѣла' Іудиныхъ, кои су къ востоку, до самога мора быће почетакъ удѣлѣня двадесетъ и петъ тысућій ширине, и дужине као єдна отъ частій, кое су къ востоку, па све до оныхъ къ мору; и быће Свето посред' ньихъ, Почетакъ, кой ће отдѣлити Господу у дужину двадесетъ и петъ тысућій, и у ширину двадесетъ и петъ тысућій. Отъ овыхъ быће почетакъ светыхъ Жрецевма къ сѣверу у дужину двадесетъ и петъ тысућій, и къ мору у ширину десетъ тысућій, и къ востоку десетъ тысућій, и на югъ у дужину двадесетъ и петъ тысућій, и гора Светыхъ быће посред' нѣга Жрецевма, освештеныма сыновма Садуковыма, чуваюћима страже храма, кои се не превараше на превару сынова Ісраилѣвыхъ, као што се превараше Левіти. И быће имъ почетакъ, кой ћесе давати отъ првина' землѣ, Свето Светыхъ отъ предѣла' Левитскихъ. Левітма пакъ коя су близу предѣла' Жреческихъ двадесетъ и петъ тысућій у дужину, а у ширину десетъ тысућій; сва дужина двадесетъ и петъ тысућій, а ширина десетъ тысућій. Да се не прода отъ нѣга нити у промѣну даде, нити да се отузму прва жита землѣ, почемъ е Свето Господу. А петъ тисућій сувышка у ширину двадесетъ и петъ тысућій да буде предградіе граду за населѣ и размакъ нѣговъ, и да буде градъ у среди нѣга, а ове су мѣре нѣгове: отъ сѣвера четыри тысуће и петстотина, отъ юга четыри тысуће и петстотина, и отъ востока че-

тыри тысуће и петстотина, и отъ мора четыри тысуће и петстотина. И да буде разстояніе граду къ сѣверу двѣста и петдесетъ, и къ югу двѣста и петдесетъ, и на востокъ двѣста и петдесетъ, и къ мору двѣста и петдесетъ. А сувышакъ дужине држећійсе првина' Светыхъ десетъ тысућій на востокъ и десетъ тысућій къ мору; и быће првине Светога, и жита отуда быће раана оныма, кои раде у граду; радини пакъ градски да се узимаю изъ свію племена Ісраилѣвыхъ. Савъ почетакъ двадесетъ и петъ тысућа' на двадесетъ и петъ тысућа', отдѣлите отъ нѣга на четыри рогля почетакъ Светога изъ иманя градскога. А сувышакъ Старѣшини отъ овога и онога изъ првина' Светога и на участіе граду спредъ на двадесетъ и петъ тысућій дужине до предѣла' къ мору и къ востоку спредъ на двадесетъ и петъ тысућій до предѣла' къ мору близу частій Старѣшине; и да буде првина Светыхъ и освећенѣ храма и отъ участія Левітска и отъ участія града сред' Старѣшина', быће сред' предѣла' Іудиныхъ и сред' предѣла' Веніаміновыхъ, па да буде Старѣшина'. А сувышакъ племена' отъ оныхъ къ востоку, све до оныхъ къ мору, Веніаміново, єдно. Отъ предѣла' пакъ Веніаміновыхъ къ востоку, све до стране къ мору, Іссахарово, єдно. А отъ предѣла' Іссахаровыхъ, отъ востока све до мора, Завулово, єдно. Отъ предѣла' пакъ Завулоновыхъ, отъ востока све до стране мора, Гадово, єдно. А отъ предѣла' Гадовыхъ, отъ востока све до ліве быће предѣли нѣгови отъ юга и воде Варімот-Кадиса наслѣдія до самога мора великога. Та є земля, кою расположите жребанѣмъ племенма Ісраилѣвыма, и та су раздѣлѣня њихова, говори Господъ Богъ. И тіи су излази града къ сѣверу четыри тысуће и петстотина'

мѣромъ, Врата пакъ града, коя су на сѣверъ, по именма племена' Ісраилѣвыхъ: врата троя: на сѣверъ, врата Рувимова, єдна; и врата Іудина, єдна: и врата Левійна, єдна. И на востокъ четыри тысуће и петстотина', и врата троя: врата єдна Іосифова; врата єдна Веніамінова; и врата Данова єдна. И коя су къ югу четыри тысуће и петстотина' мѣромъ, и врата троя: врата єдна Симеону; врата єдна Іссахару; и врата єдна Завулону. А коя су къ мору четыри тысуће и петстотина' мѣромъ, врата троя: врата єдна Гадова; врата Ассирова єдна; и врата Нефталімова єдна. Округлость пакъ осамдесетъ тысућій; а име граду, отъ кога дана буде, Господъ тамо, име ће му быти.

КНЬИГА

ПРОРОКА ДАНІЙЛА.

ГЛАВА 1.

У трећу годину царства Іоакіма, Цара Іудина, дође Навуходоносоръ, Царъ Вавилонскій, на Іерусалимъ, и воеваше противу нѣга. И даде Господъ у руке нѣгове Іоакіма, Цара Іудина, и отъ части ссудове храма Божія, и пренесе ихъ у землю Сенааръ у домъ бога свога, и унесе ссудове у благайницу бога свога. И рече Царъ Асфанезу Старѣшини еунуха' своихъ увести отъ сынова робля Ісраилѣва и отъ племена Царска и отъ Князева, младиће, на коима ніе порока, и лѣпе погледомъ, и смышлѣне у свакой премудрости, быстре умомъ и размышляваюће разумно, и коима є крѣпость у ньима, да предстое у дому предъ Царемъ, пакъ да ихъ науче кньигама и єзыку Халдейскоме. И заповѣди Царъ давати имъ свакій данъ съ трапезе Цареве и отъ віна пића свога, и раанити ихъ три године, и послѣ стати предъ Царемъ. И бяше међу ньима отъ сынова Іудиныхъ Данійлъ и Ананіа и Азаріа и Місаилъ. А Старѣшина еунуха' надѣне имъ имена Данійлу Валтасаръ, и Ананіи Седрахъ, и Місаилу Місахъ, а Азаріи Авденаго. И метне Данійлъ на срдце свое, не оскврнавитисе съ трапезе Цареве и ві-

номъ пића нѣговога; пакъ замоли Старѣшину еунуха', да се не оскврнави. И даде Богъ Данійла у милость и штедроту Старѣшине еунуха'. И рече Старѣшина еунуха' Данiилу: Я се боимъ Господина мога Цара, кой ми е заповѣдіо о рагни вашой и о пићу вашемъ, да кадгодъ не увиди лица ваша увела већма него врстняка' ваших младића, те ћете осудити главу мою Цару. И рече Данiилъ Амелсару, кога е приставіо Старѣшина еунуха' Данiилу и Ананіи и Азаріи и Мiсаилу: искуси слуге твое крозъ десетъ дана, и да намъ даю отъ сѣмена' земныхъ да едемо, и воду да пiемо, пакъ нека се појаве предъ тобомъ лица наша и лица младића' едућихъ съ трапезе Цареве, па како увидишь, уради са слугама твоима. И послуша ихъ, и искуси ихъ крозъ десетъ дана'. По свршетку десетъ дана' појавесе лица њихова красна и крѣпка тѣломъ већма него младића едућихъ съ трапезе Цареве. И остане Амелсаръ при отузиманю раане њихове и віна пића њихова, пакъ имъ даваше сѣмена. И четворицы тыхъ младића' даде Богъ смысао и мудрость у свакой књижной премудрости; и Данiилъ постане разуманъ у свакомъ знаню и снотолкованю. По свршетку тыхъ дана', у кое рече Царъ довести ихъ, уведе ихъ Старѣшина еунуха предъ Навуходоносора. И бесѣдова съ њима Царъ, и не нађошесе отъ свію подобни Данiилу и Ананіи и Азаріи и Мiсаилу, па остану предъ Царемъ, и у свакомъ разговору премудрости и знаня, о чемгодъ ихъ пыташе Царъ, нађе ихъ десетъ путій изнадъ свію Обаятеля' и Врачара' налазећихсе у цѣломъ царству нѣговомъ. И буде Данiилъ све до прве године Кира Цара.

ГЛАВА 2.

Друге године царства Навуходоносорова санъ види Навуходоносоръ, и ужаснесе духъ нѣговъ, и разбіе му се санъ. И рече Царъ дозвати Обаятелѣ и Врачаре и Слутаре и Халдейце, да истолкую Цару санъ нѣговъ, кои доћу и стану предъ Царемъ. И рече имъ Царъ: санъ видихъ, и ужаснусе духъ мой, да не разумѣмъ сна. И рекну Халдейцы Сирски Цару: Царе! навѣкъ живи, кажи санъ слугама твоима, пакъ ћемо ти явити значай нѣговъ. А Царъ отговори Халдейцыма, и рече: я рѣчій немамъ; но ако ми вы не явите и санъ и значай нѣговъ, пропасћете, и домови ће ваши разграбитисе. Ако ли ми и санъ и значай нѣговъ явите, поклоне и даре и честь многу примићете отъ мене, само ми кажите санъ и значай нѣговъ. Они отговоре по другій путъ, и рекну: нека каже Царъ слугама своима санъ, пакъ ћемо казати му значай нѣговъ. А Царъ отговори, и рече: знамъ я васъ обистине, да вы текъ времена тражите, почемъ видите, да є мени сишло съ ума. Ако ми дакле не кажете санъ, то знамъ, да сте договорилисе лажь коекакву говорити преда мномъ, докъ време проће; санъ ми мой кажите, пакъ ћу узнати, да ћете и значай нѣговъ истолковати. А Халдейцы опетъ отговоре предъ Царемъ, и рекоше: нема човѣка на земльи, кой ће моћи рѣчь Цареву погодити, почемъ є свакій Царъ великій, и Князъ за такову рѣчь не пыта Обаятеля, Врачара и Халдейца. Рѣчь, за кою пыта Царъ, тежка є, и другога нема, кой ће ю казати предъ Царемъ, но само богови, коихъ животъ ни съ каквымъ ніе тѣломъ. Онда Царъ у ярости и у гнѣву великомъ рече погубити све мудраце Вавилонске; и изиће

заповѣсть, те се убиваше мудри И потраже Данiила и другове нѣгове, да ихъ убiю. Онда Данiилъ упыта за совѣтъ и узрокъ Арiоха Архiмагiра Царскога, кой изиђе убити мудре Вавилонске, и упыта га говорећи: Княже Царевъ! зашто изиђе заповѣсть срамна отъ лица Царева? и Арiохъ яви рѣчь Данiилу. Данiилъ пакъ уђе и моли Цара, да му даде време, па ће казати значай тога Цару. И уђе Данiилъ у свой домъ, и яви рѣчь Ананiи и Азарiи и Мiсаилу другoвма своима, те просише милости отъ Бога небеснога о тайни той, како да не погину Данiилъ и другови нѣгови съ другима мудрыма Вавилонскима. Онда Данiилу у сну ноћу открысе тайна; и благослови Данiилъ Бога небеснога, и рече: буди име Господа Бога благословено отъ вѣка и до вѣка; єръ премудрость и смысао и крѣпость Нѣгова є, и Онъ мѣня времена и године, поставля Цареве и премѣшта, дае мудрыма премудрость, и разумъ знаюћима смышляти; Онъ открыва дубока и сакрывена, познаваюћи она, коя су у тами. Теби се, Боже отцева моихъ изповѣдамъ, и хвалимъ, да си ми премудрость и силу дао, и обявiо си ми, што просисмо отъ Тебе, и сновиђенѣ Царево явiо си ми. И дође Данiилъ къ Арiоху, ког' пристави Царъ погубити мудре Вавилонске, и рече му; не губи мудре Вавилонске, но уведи ме предъ Цара, пакъ ћу явити значай сна. Онда Арiохъ брзо уведе Данiила предъ Цара, и рече му: нађохъ мужа отъ робова Жидовскихъ, кой ће Цару обявити значенѣ. Царъ отговори и рекне Данiилу, коме є име Валтасаръ: можешь ли казати санъ, кой самь видiо, и значай нѣговъ? И отговори Данiилъ предъ Царемъ, и рекне: тайну, за кою пыта Царъ, ніе мудрыхъ, Врачара' и Обаятеля' Газарина' сила казати Цару; но Богъ є на небу, Кой открыва тайне; па яви Цару Навуходоносору, коя ваља да буду у послѣднѣ дане: санъ твой и виђенѣ главе твое на ложу твомъ, то є, Царе! дао си се на ложу твомъ у мысли, шта мора быти послѣ овыхъ; и Онай,

Кой открыва тайне, явіо ти є, шта мора быти. И мени се, не премудросћу, коя є у мени надъ свыма живећима, тайна ова открыла, но тога ради, како да обявимъ значай Цару, да уразумѣшь размышлѣня сердца твога. Ты си, Царе, видіо: и гле! тѣло єдно, велико оно тѣло, и стасъ нѣговъ высокъ стоећій предъ лицемъ твоимъ, и обликъ страшанъ. Тѣло, кога є глава отъ чиста злата, руке и прси и мышце нѣгове сребрне, трбухъ и слабине отъ мѣди, колѣна гвоздена, ногу часть нѣка гвоздена, а часть нѣка земляна. Видіо си докъ се отрже каменъ отъ горе безъ руку, те удари тѣло у ноге гвоздене и земляне, и измрви ихъ сасвымъ. Онда се уєдно сатрше земля, гвозђе, мѣдь, сребро и злато, те буде као прахъ съ гумна лѣтнога, и подузме га силный вѣтаръ, пакъ имъ се и мѣста не нађе, а каменъ, кой є поразіо тѣло, буде гора велика, и напуни сву землю. То є санъ; а значай ћемо нѣговъ казати предъ Царемъ. Ты си, Царе, Царъ Царева, коме Богъ небесный даде царство крѣпко и држаавно и честно. На свакомъ мѣсту, гдѣ живе сынови човѣчіи, и звѣрове польске, и птице небесне, и рыбе морске дао є у твою руку, и поставіо те є Властникомъ надъ свыма: ты си глава златна. И послѣ тебе устаће друго царство манѣ отъ тебе, кое є сребро; а треће царство, кое є мѣдь, надячаће сву землю; царство пакъчетврто, кое ће быти крѣпко као гвозђе, тако ће исто истаньити и умегшати сва, као што гвозђе станюе и умегшава сва. Што си пакъ видіо ногу' и прстію нѣку часть гвоздену а нѣку часть земляну, царство ће быти раздѣлѣно, и заостаће у нѣму корена гвоздена, као што си видіо гвозђе смѣшано са земльомъ. И прсти ножни, часть нѣка гвоздена, а часть нѣка земляна, быће часть нѣка царства

крѣпка, и отъ нѣга ће быти сакрушена. Што си видіо гвозђе смѣшано са земльомъ, смѣшана ће быти племена людска, али се неће лѣпити єдно другога, као што се гвозђе не мѣша са земльомъ. И у дане тыхъ Царева подићиће Богъ небесный царство, кое се навѣкъ разсути неће, и царство нѣгово другима людма оставитисе неће, истаньиће и развѣяће сва царства, а то ће стаяти увѣкъ. Што си видіо, да се безъ руку', отсѣче каменъ отъ горе, и измрви землю, гвозђе, мѣдь, сребро и злато: Богъ великій обяви Цару, коя мораю быти послѣ овыхъ; и истинитъ є санъ, и вѣранъ значай нѣговъ. На то Царъ Навуходоносоръ паде на лице, и поклонисе Данiилу: заиста є Богъ вашъ, Тай є Богъ богова, и Господъ Господе, и Царъ Царева, Кой открыва тайне, почемъ си могао открыти тайну ову. И увелича Царъ Данiила, и даде му велике и многе дарове, и постави га надъ цѣломъ страномъ Вавилонскомъ, и Княземъ надъ Войводама и надъ мудрыма Вавилонскима. А Данiилъ измоли отъ Цара, те пристави надъ дѣлы стране Вавилонске Седраха, Мiсаха и Авденаго; Данiилъ пакъ бяше у двору Цареву.

ГЛАВА 3.

Осамнайсте године начини Навуходоносоръ Царъ тѣло златно у высину шестдесетъ лактова и у ширину шестъ лактова, па га намѣсти на полю Даиру у предѣлу Вавилонскомъ. И пошлѣ Навуходоносоръ Царъ скупити Ипате и Войводе и Мѣстоначелнике, Воће и Мучителѣ, Властнике и све Князеве страна', да доћу на обнову iдола поставлѣнога Навуходоносоромъ Царемъ. И скупишесе Мѣстоначелницы, Ипати, Войводе, Воће, Мучительи велики,

кои су надъ властма, и сви Начелницы страна' на обнову тѣла, кое намѣсти Навуходоносоръ Царъ, и сташе предъ тѣломъ, кое намѣсти Навуходоносоръ Царъ. И Проповѣдникъ викаше съ крѣпосћу: вама се, народи, люди, племена язычничка говори, да, у кой часъ чуете гласъ трубе, и свирале и гусле и звѣчке и пѣсне и слоге свирке свакояке, падаюћи кланяйтесе златноме тѣлу, кое намѣсти Навуходоносоръ Царъ. А ако кой не падне и не поклонисе, тай часъ ће баченъ быти у пећь ватромъ разжарену. И буде, те кад' чуше люди гласъ трубе, и свирале и гусле и звѣчке и пѣсне и слоге свирке свакояке, сви люди, племена язычничка, падаюћи кланяшесе тѣлу златноме, кое намѣсти Навуходоносоръ Царъ. Затымъ приступише мужеви Халдейски, облажу Іудеане, проговоре и рекну Навуходоносору Цару: Царе! навѣкъ живи; ты си, Царе, издао заповѣсть, да свакій човѣкъ, кой, кад' чуе гласъ трубе, свирале и гусле и звѣчке и пѣсне и слоге свирке свакояке, пакъ не падне поклонитисе тѣлу златноме, баченъ буде у пећь ватромъ разжарену. А има мужева Іудейскихъ, кое си приставіо надъ дѣлы стране Вавилонеке, Седрахъ, Місахъ и Авденаго, кои не послушаше заповѣсть твою, Царе, и боговма твоима не служе, и тѣлу златноме, кое си намѣстіо, не кланяюсе. Онда Навуходоносоръ у ярости и гнѣву рече довести Седраха, Місаха и Авденаго, и доведени быше предъ Цара. И проговори Навуходоносоръ и рече имъ: Заиста ли, Седрахъ, Місахъ и Авденаго, боговма моима не служите, и тѣлу златноме, кое намѣстихъ, не кланятесе? Сад' дакле, ако сте готови, да, кад' чуете гласъ трубе, и свирале и гусле и звѣчке и пѣсне и слоге свирале слакояке, паднете поклонитисе тѣлу златноме, кое самь начиніо; ако ли се

не поклоните, тай часъ ћете бачени быти у пећь ватромъ разжарену; и тко є Богъ, Кой ће васъ отети изъ мое руке? А Седрахъ, Місахъ и Авденаго отговоре Цару Навуходоносору, говорећи: не треба нама на ту рѣчь отговарати теби; єръ Богъ є нашъ на небу, Коме мы служимо, силанъ узети насъ изъ пећи ватромъ разжарене, и изъ руке твое избавити насъ, Царе! Ако ли не, нека ти є познато, Царе, да боговма твоима нећемо служити, ни тѣлу златноме, кое си намѣстіо, кланятисе. На то Навуходоносоръ натученъ ярости на Седраха, Місаха и Авденаго съ измѣнѣнымъ лицемъ рече: разжежите пећь седамъ путій, доклѣ се сасвымъ усія. И момцыма якима рече: окуйте Седраха, Місаха и Авденаго, пакъ бацыте ихъ у пећь ватромъ разжарену. Онда мужеви тіи буду оковани съ гаћама своима и кабаница и обућомъ и съ хальинама своима, и буду бачени усред' пећи ватромъ гореће, єръ силна бяше Царева рѣчь. И пећь є была сувыше разжарена, па момке оне, кои бацыше Седраха, Місаха и Авденаго, убіе пламенъ ватреный. А мужа та три, Седрахъ, Місахъ и Авденаго, падоше посред' пећи ватромъ гореће оковани, и ходаше посред' пламена поюћи Богу, и благосиляюћи Господа. И Азаріа, ставши съ ньима, помолисе овако, и отворивши уста своя посред' ватре рече: Благословенъ єси, Господе Боже отаца нашихъ, хвално и прославлѣно име Твое увѣкъ, єръ праведанъ си у свему, што си намъ створіо, и сва су дѣла Твоя истинита и путови Твои прави, и сви судови Твои истинити, и све судбе истините створіо си по свему, кое си навео на насъ и на градъ светый отаца нашихъ Іерусалимъ, єръ истиномъ и судомъ навео си сва ова на насъ сбогъ грѣхова нашихъ, што сгрѣшисмо и беззаконовасмо отсту-

ивши отъ Тебе. И заповѣсти Твое не послушасмо нити сачувасмо нити испунисмо, као што си намъ заповѣдао, да намъ добро буде. И сва, коя си намъ учиніо, и сва, коя си навео на насъ, истинитымъ судомъ учиніо си. И предао си насъ у руке непріятеля' беззаконыхъ, гадныхъ отступника', и Цару неправедноме и найгорем' отъ свію на земльи. И сад' намъ ніе отворити уста, срамъ и понашанѣ бысмо слугама Твоима и почитуюћима Тебе. Не предай насъ дакле сасвымъ имена Твога ради, и не разори завѣта Твога, и не отузми милость Твою отъ насъ Авраама ради возлюблѣнога Тобомъ, и за Ісаака слугу Твога, и Ісраиля светога Твога, коима си говоріо, да ћешь умножити сѣме ньихово као звѣзде на небу и као песакъ скрай мора. А мы се, Владыко, умалисмо већма отъ свію народа', и понижени смо данасъ по свой земльи сбогъ грѣхов' нашихъ. И у ово време нема Княза и Пророка и Войводе, нити свепалѣня нити жертве нити приноса нити кадила ни мѣста, да жертвуемо предъ Тобомъ, и наћемо милость; но душомъ сокрушеномъ и духомъ смѣрнымъ примлѣни да будемо. Као у свепалѣнма овчіима и юнчіима, и као у тмама яганяца дебелыхъ: тако да буде данасъ жертва наша предъ Тобомъ, и да се сврши по Теби, єръ ніе срама оныма, кои се уздаю у Тебе. И сад' слѣдуемо свымъ срдцемъ, и боимосе Тебе, и иштемо лица Твога. Не посрами насъ, но учини съ нама по кротости Твоіой. И избави насъ по чудесы Твои', и дай славу имену Твоме, Господе! Нека се посраме сви чинећи зла слугама Твоима, и да се постыде отъ сваке силе, и крѣпость ньихова нека се сокруши. Па нека разуму, да си Ты Господъ Богъ Єданъ и Славанъ по цѣлой свеленой! И не престаше слуге Цареви, кои ихъ бацыше, жарити

пећь нафтомъ и смоломъ и поздеромъ и суваћу, те се разливаше пламенъ надъ пећу до четрдесетъ деветъ лактова, пакъ обиће и пожеже све, кое наће около пећи Халдейске. А Ангелъ Господань сиће у пећь скупа съ оныма, кои су съ Азаріемъ, и отресе пламенъ ватреный отъ пећи, и размлачи пећь као духъ росе жуборећій, те ихъ нинайманѣ не додирне ватра, и не оскорби ихъ, нити имъ дотужи. Онда та троица као єдны' усты пояше и славише Бога у пећи, говореће: Благословенъ єси, Господе Боже отаца нашихъ, и прехвалный и преузношеный увѣкъ, и благословено име славе Твое свето, и прехвално и преузношеню увѣкъ. Благословенъ єси у храму свете славе Твое, и прехвалный и преузношеный увѣкъ. Благословенъ єси Кой видишь бездне, сѣдишь на Херувімы, и прехвалный и преузношеный увѣкъ. Благословенъ єси на престолу славе царства Твога, и прехвалный и преузношеный увѣкъ. Благословенъ єси на тврћи небесной, и прехвалный и преузношеный увѣкъ. Благословите сва дѣла Господня Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите Ангели Господньи Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите небеса Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите све воде, кое сте изнадъ небеса, Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите све силе Господнѣ Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите сунце и мѣсече Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите звѣзде небесне Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите свака кишо и росо Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите сви дуси Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите ватро и припеко Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите студени и зное Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите росе и инѣ Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите ноћи и дани Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите свѣтлости

и тамо Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите леде и мразе Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите слане и снѣзи Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите мунѣ и облацы Господа, пойте и преузносите га увѣкъ. Да благослови земля Господа, да Га пое и преузноси увѣкъ. Благословите горе и брегови Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите сва растеня на земльи Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите источницы Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите мора и рѣке Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите китови и сва мицаюћасе у водама Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите све птице небесне Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите звѣрови и сви скотови Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите сынови човѣчіи Господа, пойте и преузносите увѣкъ. Да благослови Ісраиль Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите Іереи Господньи Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите слуге Господньи Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите дуси и душе праведныхъ Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите преподобни и смирени срдцемъ Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ. Благословите Ананіа, Азаріа и Місаилъ Господа, пойте и преузносите Га увѣкъ, што насъ отузе отъ гроба, и спасе насъ изъ руке смрти, и избави насъ изсред' пећи и горећега пламена, и изсред' ватре избави насъ. Исповѣдайтесе Господу, єръ є благъ, єръ є увѣкъ милость Нѣгова. Благословите сви почитуюћи Господа Бога богова, пойте и исповѣдайтесе, єръ є увѣкъ милость Нѣгова. А Навуходоносоръ слуша поюће ихъ, и зачудисе,

и устане хитно, пакъ рече Велможама своима: нису ли три мужа свезана посред' ватре? и рекоше Цару: заиста, Царе! И рече Царъ: гле! я видимъ четыри мужа разрѣшена и ходећа средомъ ватре, и повреде нема на њима, а обликъ четвртога подобанъ Сыну Божію. Онда дође Навуходоносоръ къ усћу пећи ватромъ разжарене, и рече: Седрахъ, Місахъ, Авденаго, слуге Бога Вышњега! изиђите и ходите; и изиђоше Седрахъ, Місахъ, Авденаго изсред' ватре. И соберусе Князеви и Войводе и Мѣстоначелницы и Велможе Цареви, и видише мужеве, да се не дотакну ватра тѣлеса њиховыхъ, ни косу главе њихове не опали, и хальине се њихове не измѣнише, ни на палежъ не удараше. И поклонисе предъ њима Царъ Богу, и проговори Навуходоносоръ Царъ, и рече: Благословенъ Богъ Седраховъ, Місаховъ и Авденаго, Кой посла Ангела Свога, и узе слуге Свое, еръ се у Њга поуздаше, те рѣчь Цареву промѣнуше, и предаше тѣла своя у ватру, како да не послуже нити поклонесе свакоме богу другоме, но само Богу своме. И я заповѣдамъ заповѣсть: сви люди, племе, народъ, ако похули Бога Седрахова и Місахова и Авденаго, пропастиће, и домови њихови на разграблѣнѣ ће быти; еръ ніе другога Бога, кой ће избавити моћи тако. Онда постави Царъ Седраха, Місаха и Авденаго надъ страномъ Вавилонскомъ, и узвыси ихъ, и сподоби ихъ Старѣшинства надъ Іудейма свыма, кои су у царству нѣговомъ: Навуходоносоръ Царъ свыма людма, Велможама и народма, кои су по свой земльи, миръ вамъ да се умножи. Знаменя и чудеса, коя учини са мномъ Богъ Вышньій, угодно ми есть, сообштити вамъ, колико су велика и крѣпка; царство Нѣгово царство вѣчно, и власть Нѣгова съ родова на родове.

ГЛАВА 4.

Я Навуходоносоръ, обиланъ свега у дому момъ, и красно цвѣтаюћи на престолу момъ, санъ видихъ, кой ме устраши, те се сметохъ на ложу момъ, и погледи главе мое сметоше ме. И издадохъ заповѣсть, довести преда ме све мужеве мудре Вавилонске, да ми кажу и истолкую санъ. И улазише Обаятельи, Врачари, Газарини, Халдейцы, и я казывахъ санъ предъ ньима, и не обявише ми значай нѣговъ, докъ не дође преда ме Данiилъ, коме име Валтасаръ по имену мога бога, кой Духа Божія света има у себи, и казахъ предъ ньимъ санъ: Валтасаре, Княже Обаятеля', кога я познадохъ, да Духа Божія света имашь, и никакве тайне не крыюсе предъ тобомъ, чуй виђенѣ сна мога, кое видихъ, и значай нѣговъ кажи ми. Гледахъ на ложу момъ обликъ главе мое, и гле! дрво усред' землѣ, и высина нѣгова велика. И увеличасе дрво то и укрѣписе, те высина нѣгова досегну до неба и величина нѣгова до краева цѣле землѣ, лисће нѣгово прекрасно и силный плодъ нѣговъ, и раана свію на нѣму, и подъ ньимъ се населяше сви звѣрови дивіи, и по гранама нѣговыма живише све птице небесне, и отъ нѣга раанилосе свако тѣло. Видихъ у сну ноћу на ложу момъ, и гле! Стражаръ светый сиђе съ неба, и повика снажно, и тако рече: посѣцыте дрво, и обите гране нѣгове, и стресите лисће нѣгово, и разаспите плодъ нѣговъ, нек' се разбѣгну звѣрови исподъ нѣга и птице съ нѣговыхъ грана.' Само изданакъ корена нѣгова у земльи оставите, и у завези гвозденой и мѣдной и у трави польской и роси небесной уселићесе, и друженѣ му са звѣрма дивіима на земльи у трави. Срдце ће нѣгово човѣчіе из-

мѣнутисе, и срдце звѣрско даће му се, и седамъ времена ће измѣнутисе надъ ньимъ. Тако є утврђена рѣчь Стражара, тако є Светыхъ бесѣда и просба; нек' дознаду живећи, да Вышньій влада царствомъ човѣчіимъ, и коме узхтѣ, даће га, и оно, што су люди уништили, подигнуће надъ ньимъ. Ово є санъ, кой видихъ я Навухоносоръ Царъ; а ты, Валтасаре, значай нѣговъ кажи, єръ сви мудри царства мога не могу значая нѣговога казати ми, ты пакъ, Даніиле, можешь, почемъ Духъ Божій Светъ у теби є. Онда Даніилъ, коме име Валтасаръ, ужаснесе као на єданъ часъ, и мысли га забуньиваше; и проговори Царъ, и рекне: санъ мой и тога значай да те не сбунюе; а Валтасаръ отговори и рекне: Господине! нека се сбуде санъ тай надъ оныма, кои тебе ненавиде, и значай нѣговъ надъ непріятельи твои'. Дрво, кое си видіо да се увеличало и утврдило, кога высина допираше до неба и величина нѣгова на сву землю, и лисће нѣгово красноцвѣтно, и плодъ нѣговъ многъ, и на нѣму свыма раана, подъ ньимъ живише звѣрови дивіи, и на гранама нѣговыма гнѣздишесе птице небесне, ты си, Царе, єръ си се увеличао и укрѣпіо, и величина твоя подижесе и досегну небо, и власть твоя до краева землѣ. А што є видіо Царъ Стражара и Светога силазећега съ неба, те рече: посѣцыте дрво и разбацыте га, само никлицу корена нѣговога у земльи оставите, и у завези гвозденой и мѣдной и у трави споляшньой и у роси небесной удвориће се, и друженѣ нѣгово са звѣрма дивіима, докъ се седамъ времена промену надъ ньимъ, то є значай нѣговъ, Царе, и изреченѣ Вышнѣга, кое доће на Господина мога Цара, истераће те отъ людій, и съ дивіима звѣровма быће ти животъ, и травомъ ће те као вола раанити, и

росомъ ће небесномъ тѣло твое ороситисе, и седамъ времена измѣнуѣесе надъ тобомъ, докъ дознашь, да влада Вышньій царствомъ човѣчіимъ, и коме узхтѣ, даће га. А што рече: оставите никлицу корена дрвета у земльи, царство ће твое теби быти, откад' будешь признао власть небесну. Съ тога, Царе, совѣтъ мой нека буде угоданъ теби, пакъ искупи грѣхе твое милостыняма и неправде твое штедротама надъ убогима, можда ће Богъ дуготрпѣльивъ быти грѣхма твоима. Та сва постигоше Навуходоносора Цара. Послѣ дванайстъ мѣсецій у дому царства свога у Вавилону бяще ходећи, пакъ говорећи рече Царъ: ніе ли ово Вавилонъ великій, кой я саградихъ за домъ царства у држави крѣпости мое на честь славе мое? Іоштъ є рѣчь была у усты Цара, буде гласъ съ неба: теби се вели, Навуходоносоре Царе: царство твое преће отъ тебе, и отъ людій ће те отерати, и са звѣровма дивіима є животъ твой, и травомъ као вола раањиће те, и седамъ времена измѣнуѣесе на теби, докъ дознашь, да Вышньій влада царствомъ човѣчіимъ, и коме узхтѣ, даће га. У тай часъ извршисе слово на Цару Навуходоносору, и отъ людій отерасе, и траву као волъ ећаше, и росомъ небесномъ тѣло нѣгово оросисе, докъ му као лаву коса нарасте и нокти као птицама. И по свршетку тыхъ дана я Навуходоносоръ очи свое подигохъ на небо, и поврати ми се умъ мой къ мени, па благословихъ Вышнѣга, и увѣкъ Живећега похвалихъ и прославихъ, еръ власть Нѣгова власть є вѣчна, и царство Нѣгово съ родова на родове, а сви живећи на земльи ништа су; Онъ по вольи Своіой чини у сили небесной и у населю земномъ, нити є тога, кой ће противитисе руки Нѣговой, и Нѣму рећи: шта си учиніо? У то време

повратисе умъ мой къ мени, и у честь царства мога дођохъ, и обликъ мой вратисе къ мени, и Начелницы мои и Велможе мои потраже ме, и у царству момъ утврдихсе, и величество придодаде ми се изобилніе. Сад' дакле я Навуходоносоръ хвалимъ и преузносимъ и славимъ Цара Небеснога; еръ су сва дѣла Нѣгова истинита и путови Нѣгови судбе, пакъ све, кои у гордости ходе, може понизити.

ГЛАВА 5.

Валтасаръ Царъ сготови вечеру велику своима Велможама тысући мужева. И предъ тысућомъ віно, те Валтасаръ, кад' піюћи окуси віна, рече донети ссудове златне и сребрне, кое е изнео Навуходоносоръ отацъ нѣговъ изъ храма Господа Бога, кой е у Іерусалиму, пакъ да пію у ньима Царъ и Велможе нѣгови и наложнице нѣгове, и кое быше при трапези около нѣга. И донесоше ссудове златне и сребрне, кое изнесе Навуходоносоръ Царъ изъ храма Господа Бога, кой є у Іерусалиму, и пише изъ ньихъ и Велможе нѣгови и наложнице нѣгове, и кое быше при трапези около нѣга, и похвалише богове златне и сребрне и мѣдне и гвоздене и дрвене и каменне, а Бога вѣчнога не благословише имућега власть духа ньихова. У тай махъ изиђоше прсти руке човѣчіе, и писаху спрамъ свѣћника на поваплѣномъ зиду дома Царева, а Царъ гледаше прсте пишуће руке. На то се Цару измѣну лице, и мысли га нѣгове смутише, и саюзи утробе нѣгове разслабишесе, и колѣна нѣгова єдно о друго удараше. И повиче Царъ силомъ, да се уведу Врачари, Халдейцы, Газарини, и рече Царъ мудрыма Ва-

вилонскима: кой прочита писанѣ ово, и каже ми смысао нѣговъ, тай ћесе у багреницу обући, и гривна златна на вратъ нѣговъ, и трећій у царству владати почеће. И улазише сви мудри къ Цару, и не могоше прочитати написано ни казати Цару смысла. А Царъ Валтасаръ узмутисе, и лице нѣгово измѣнусе на нѣму, и Велможе нѣгови смутишесе. И уђе Царица у домъ гостбе, и рече Царица: Царе! увѣкъ живи; да те не смућую мысли твое, и лице твое нека се не мѣня. Има мужъ у царству твомъ, у комъ є Духъ Божій, и у дане отца твога нађесе у нѣму бодрость и смысао; и Царъ Навуходоносоръ отацъ твой Княземъ га постави Врачарма, Обаятельма, Халдейцыма, Газаринма, што духъ преизобиланъ бяше у нѣму, и премудрость и смысао у нѣму се нађе, толкуюћи сне, и обавляюћи сакрывена, и разрѣшуюћи саюзе: Данiилъ, коме Царъ нарече име Валтасаръ; нека се дакле сад' призове, и онъ ће ти казати и явити. Онда Данiилъ уведенъ буде предъ Цара, и рече Царъ Данiилу: еси ли ты Данiилъ отъ сынова робова Iудейскихъ, кое доведе Навуходоносоръ Царъ отацъ мой? Слушао самь о теби, да є Духъ Божій у теби, и да се бодрость и смысао и премудрость изобилна нађе у теби. И сад' скупишесе преда ме мудри, Врачари, Газарини, да прочитаю ово написано, и значай нѣговъ яве ми, па не могоше ми явити. А я слушахъ о теби, да можешь судове казати; сада дакле ако узможешь написано ово прочитати, и значай нѣговъ явити ми, у багреницу ћешь обућисе, и гривна златна ће о врату твомъ быти, и трећій ћешь у царству момъ владати. Онда Данiилъ отговори, и рече предъ Царемъ: даваня твоя нек' остану кодъ тебе, и даръ дома твога подай другоме, а я ћу написано прочитати Цару, и зна-

чай нѣговъ казати теби. Царе! Богъ Вышньій царство и величество и честь и славу даде Навуходоносору отцу твоме; и отъ величества, кое му даде, сви люди, племена, народи трепеташе и бояшесе лица нѣгова, и кое хтѣде убиваше, и кое хтѣде тукао є, и кое хтѣде узвысываше, и кое хтѣде онъ понижаваше. А кад' се узвыси срдце нѣгово, и утврдисе духъ пѣговъ на презиранѣ, спаде съ престола царства, и слава и честь отузесе отъ нѣга; и отъ людій се отера, и срдце нѣгово са звѣровма буде, и животъ нѣговъ съ дивіи' магарцы, и травомъ га као вола раанише, и росомъ небесномъ оросисе тѣло нѣгово, докъ дознаде, да Богъ Вышньій влада царствомъ човѣчіимъ, и коме хоће даће га. И ты дакле, сыне нѣговъ Валтасаре, нисн понизіо срдце твое предъ Господемъ; нисн ли та сва знао? Но на Господа Бога небеснога узнео си се, и ссудове храма Нѣговога донесоше предъ тебе, пакъ и ты и Велможе твои и наложнице твое, и кое су при трапези около тебе, віно писте у ньима, и богове златне и сребрне и мѣдне и гвоздене и каменне и дрвене, кои ни виде, ни чую, ни разуму, похваліо си, а Бога, у Кога є дысанѣ твое у руцы Нѣговой и сви путови твои, Тога нисн прославіо. Зато отъ Нѣговога лица послани быше прсти ручни, те уредише ово написано. Уређено пакъ писмо есть ово: Мани, Текеа, Фаресъ; а значай рѣчи: Мани, измѣри Богъ царство твое, и сконча га. Текеа, метнусе на вагу, и нађесе оскудно. Фаресъ, раздѣлисе царство твое, и дадесе Миђанма и Персіанцыма. И рече Валтасаръ: обуцыте га, и обукоше Данііла у багреницу, и гривну златну метнуше на нѣговъ вратъ, и проповѣдаше о нѣму, да є постао Княземъ трећимъ у царству нѣговомъ. Валтасара Цара Хал-

дейскога убише у ту ноћь, а Даріа Мићанинъ прими царство у шестдесетъ другой години своіой.

ГЛАВА 6.

Царъ наће за добро, те постави у царству сто и двадесетъ Князева, да буду у свемъ царству нѣговомъ, а подъ ньима три Чиновника, отъ коихъ єданъ бяше Данiилъ, да бы преко нѣга отговарали Князеви, како да не досаћую Цару. И буде Данiилъ надъ ньима, почемъ духъ преизобиланъ бяше у нѣму, пакъ га Царъ постави надъ цѣлымъ царствомъ своимъ. А Чиновницы и Князеви тражише кривице наћи на Данiила, и никаква узрока и грѣха не наћоше на нѣга, почемъ вѣранъ бяше. И рекоше Чиновницы: нећемо наћи на Данiила кривице, ако не у законы Бога нѣговога. Онда Чиновницы и Князеви предстану Цару, и рекоше му: Даріе Царе! увѣкъ живи. Совѣтовашесе сви кои су у царству твомъ Војводе и Князеви, Ипати и Владатељи надъ странама, да се изда уставъ Царскій, и утврди предѣлъ, да, ако тко узпроси у молитви отъ когагодъ Бога и човѣка до тридесетъ дана, окромъ само отъ тебе, Царе, баченъ буде у яму лавовску. Сад' дакле, Царе, установи предѣлъ, и издай писмено, како да се не измѣни заповѣсть Мидска и Персійска, да ю нитко не преступи. Онда Царъ Даріа заповѣди уписати заповѣсть. А Данiилъ, кад' дозна, да се уписа заповѣсть, уће у свой домъ, вратоца му пакъ отворена бяху супротъ Іерусалима, и триредъ прекоданъ прекланяше колѣна своя молећисе и исповѣдаюћисе предъ Богомъ своимъ, као што чиняше и пре. Мужеви пакъ они пазише и затекоше Данiила просећа и

молећасе Богу своме, те отишавши рекну Цару: Царе! ниси ли уредіо предѣлъ, како да свакій човѣкъ, кой ако узпроси отъ когагодъ Бога и човѣка просбе до тридесетъ дана, окромъ само отъ тебе, баченъ буде у яму лавовску. И рече Царъ: истинита є рѣчь, и заповѣсть Мидска и Персійска неће мимоиѣи. Онда отговорише предъ Царемъ, и рекоше: Даніилъ, кой є отъ сынова робля Іудейска, не покорисе заповѣсти твоіой, и не мари за предѣлъ, кой си уредіо, триредъ прекоданъ проси у Бога свога просбе свое. Царъ, чувши ту рѣчь, врло се нѣга ради опечали, и стане бранити Даніила, да га избави, и браніо га є до вечера, да га избави. Онда мужеви они рекоше Цару: знай, Царе, да Миѣанма и Персіанма не пристои премѣнути ни єднога предѣла и устава, кой установи Царъ. На то Царъ рече, те доведоше Даніила, и бацыше га у яму лавовску; и рече Царъ Даніилу: Богъ твой, коме ты свакда служишь, Тай ће те избавити. И донесоше каменъ єданъ, па га метнуше на усће яме, и запечати Царъ прстеномъ своимъ и прстеномъ Велможа' своихъ, да се не измѣни што є свршено съ Даніиломъ. И отиде Царъ у домъ свой, те легне безъ вечере, и єла му не унесоше, и разбіе му се санъ. А Богъ затвори уста лавовма, па не досадише Даніилу. Онда Царъ, уставши уютру зоромъ, хитно доѣе къ ями лавовской; и кад' се приближи къ ями, повиче снажнымъ гласомъ: Даніиле слуго Бога живога! Богъ твой, коме ты свакда служишь, могаше ли те избавити изъ уста лавовыхъ? И рече Даніилъ Цару: Царе! увѣкъ живи. Богъ мой посла Ангела Свога, и затвори уста лавова, те не учинише вреда мени, єръ нађесе предъ Ньимъ правда моя, и предъ тобомъ, Царе, грѣха не

учинихъ. Онда се Царъ врло развесели нѣга ради, па рече извести Данiила изъ яме; и изведенъ буде Данiилъ изъ яме, и никаквога вреда не нађесе на нѣму, што вѣрова у Бога свога. И рече Царъ, те доведоше мужеве, кои оклеветаше Данiила, пакъ ихъ бацыше у яму лавовску и сынове ньихове и жене ньихове, па не дођоше до дна яме, и већь ихъ свладаше лавови, и све кости имъ издробише. Онда Царъ написа свыма людма, племенма, народма живећима по цѣлой земльи: миръ вамъ да се умножи! отъ лица мога заповѣдасе заповѣсть ова по цѣлой земльи царства мога, да се сви съ трепетомъ бое отъ лица Бога Данiилова, єръ Тай є Богъ Живый, Кой пребыва увѣкъ, и царство се Нѣгово не разсыпа, и власть Нѣгова до конца. Прихваћа и избавля, и чини знаменя и чудеса на небу и на земльи, Кой избави Данiила отъ уста лавовыхъ. А Данiилъ управляше у царству Дарiевомъ, и у царству Кира Персiанина.

ГЛАВА 7.

Прве године Валтасара Цара Халдейска види Данiилъ санъ: виђенѣ главе нѣгове на ложу нѣговомъ; и запише свой санъ: Я Данiилъ видихъ у момъ сну ноћу, и гле! четыри вѣтра налегоше на велико море, и четыри звѣра велика излазише изъ мора различни међу собомъ. Првый као лавъ имаюћъ крыла, а крыла му као орлова; гледахъ докъ му исчупана быше крыла; пакъ се диже отъ землѣ, и стане на ноге човѣчiе, и срдце човѣчiе му се даде. И гле! звѣръ другiй подобанъ медвѣду, и стане на єдну страну, три ребра у усты нѣговы' сред' зуба' нѣговыхъ, и овако му говорише: устай, єди тѣла многа.

За овымъ острагъ видихъ, и гле! инъ звѣръ као рысъ, и томе четыри крыла птичія надъ ньимъ, и четыри главе звѣру, и власть му се даде. За овымъ острагъ видихъ, и гле! звѣръ четвртый страшанъ и ужасанъ и сувыше якъ, зуби му гвоздени велики, єдући и мрвећи, а останке ногама своима газећи; овай истый отвећь много разликуюћисе отъ свію звѣрова пређашньихъ; и рогова му десетъ. Разсматрахъ рогове нѣгове, и гле! рогъ другій дигаосе маленъ усред' ньихъ, и три рога нѣгова предня истргошесе изъ лица нѣгова, па гле! очи, као очи човѣчіе, у томъ рогу, и уста говорећа велика. Гледахъ докъ се намѣстише престоли, и Стародревный сѣде, одѣћа Му бѣла као снѣгъ, и коса главе Нѣгове као чиста вуна, престолъ Нѣговъ пламенъ ватреный, кола Нѣгова ватра палећа. Рѣка ватрена течаше извирући предъ Ньимъ, тысућа тысућій служише Му, и тма тмій стаяше предъ Ньимъ; судъ сѣде, и кньиге се отворише. Гледахъ онда, како рогъ тай знатне бесѣде гласно говораше, докъ се уби звѣръ, и погину, и тѣло се нѣгово даде, да се ватромъ спали. И прочихъ звѣрова престависе власть, и продуженѣ живота даде имъ се до времена и времена. Видихъ у сну ноћу, и гле! на облацы небесны' као Сынъ човѣчій бяше єдући, и дође до Самога Стародревнога, и доведесе предъ Нѣга; пакъ се Томе даде власть и честь и царство, и сви люди, племена и народи Томе ће служити; власть Нѣгова, власть вѣчна, коя неће прећи, и царство Нѣгово не разсыпасе. Уздрктасе духъ мой у станю момъ, я Данiилъ, и виђеня главе мое смутише ме. И дођохъ къ єдноме отъ стоећихъ, и молихъ да ме извѣстіемъ своимъ научи о свыма овыма; и каза ми извѣстіе, и значай рѣчій обяви ми. Ова четыри звѣра ве-

лика: четыри царства устаће на земльи, коя ћесе отузети, и примиће царство Свети Вышнѣга, и задржати га све довѣк' вѣкова. И упытахъ подробно о звѣру четвртомъ, почемъ различанъ бяше отъ свакога звѣра, врло страшанъ, зуби му гвоздени, и нокти му мѣдни ѥдући и мрвећи, а останке ногама своима газећи; и о десетъ рогова нѣговыхъ кои су на глави му, и о другомъ кои ѥ изишао и прва три истресао, а рогъ тай, у кога су очи и уста говореће велика, и кога ѥ болѣ видити него друге. Гледахъ, и рогъ тай ратоваше са Светыма, и оснажисе на ньи, докъ дође Стародревный, и судъ даде Светыма Вышнѣга, и време приспѣ, те примише царство Свети. И рече: четвртый ће звѣръ быти четврто царство на земльи, кое ће преузићи сва царства, и поѥсти сву землю, и уништити ю и изсѣћи. И десетъ рогова нѣговыхъ: десетъ Царева ће устати, а послѣ ньихъ устаће другій, кой ће преузићи злобама све прећашнѣ, и три Цара ће смирити, и на Вышнѣга ће рѣчи говорити, и Свете Вышнѣга понижаваће, и помыслиће промѣнути времена и законъ, и даћесе у руке нѣгове све до времена и времена' и полувремена. И быће судъ, и укинуће власть нѣгову, истребити и погубити до края. А царство и власть и величество Царева, кои су подъ цѣлымъ небомъ, даћесе Светыма Вышнѣга, и царство ѥ Нѣгово царство вѣчно, и све власти Томе ће служити и слушати. Довдѣ ѥ край рѣчи; я Данiилъ, дуго ме смуштаваше размышляваня моя, и лице мое промѣнесе на мени, но рѣчь сачувахъ у срдцу момъ.

ГЛАВА 8.

Треће године царства Валтасара Цара яви ми се виђенѣ: я Данiилъ, по явлѣноме ми пре, быхъ у Сусама граду, кой є у предѣлу Еламскомъ, и видихъ у виђеню, и быхъ на Ували. И подигохъ очи мое, и видихъ, па гле! ованъ еданъ стоећи предъ Уваломъ, коме су рогови, и то рогови высоки, а еданъ вышшiй отъ другога, вышшiй пакъ излазаше послѣ. И видихъ овна бодећа на западъ и на сѣверъ и на югъ и на востокъ; и сви звѣрови неће стати предъ ньимъ, и не бяше тко да избави изъ руке нѣгове, те учини по своiой вольи, и повеличасе. А я размышляхъ, и гле! ярацъ изъ коза' иђаше съ ліва на лице цѣле землѣ, не додираюћисе землѣ; и ярцу томе виђашесе рогъ међу очима нѣговыма. И дође до овна имућега рогове, кога видихъ стоећа предъ Уваломъ, и потрчи къ нѣму снагомъ ячине свое. И видихъ га долазећа до овна, и скруши му обадва рога, а овну не бяше снаге противустати нѣму, те га обори на землю, и изгази га, и не бы тко да избави овна изъ руке нѣгове. И ярацъ козiй увеличасе отвећь врло; а кад' се укрѣши, сломiесе великiй рогъ нѣговъ, и изиђоше друга четыри рога подъ ньимъ по четырма вѣтрова небесныхъ. И отъ еднога ихъ изиђе рогъ еданъ якъ, и увеличасе врло къ югу и къ востоку и къ сили, и увеличасе до саме силе небесне, пакъ учини да отъ силе небесне и отъ звѣздiй падне на землю, и погази ихъ. И докъ Архiстратiгъ избави робове, сметесе нѣга ради и жертва, нѣму напредакъ поће, и Свето се запусти. И дадесе на жертву грѣхъ, и бацысе правда на землю, и учини, и напредова. И слушахъ еднога Светога говорећа,

и рече еданъ Светый другоме нѣкоме говорећему: доклѣ ће виђенѣ траяти, жертва отета, и грѣхъ запусћеня даный, и Свето и сила газитисе? И рече му: све до вечера и ютра за двѣ тысуће и триста дана', пакъ ћесе очистити Свето. И буде, кад' видихъ я Данiилъ виђенѣ, и тражихъ знаня, гле! стане предамномъ као образъ мужкiй, и чухъ гласъ мужкiй сред' Увала, и зовне и рече: Гаврiйле! кажи виђенѣ ономе. Пакъ доће и стане близу мога стаяня; а кад' доће, ужаснухсе и падохъ на лице мое; и рече ми: разуми, сыне човѣчiй, еръ iошт' до времена трае виђенѣ. И кад' говораше са мномъ, падохъ ничице на землю, и прикосну ме се, и метне ме на ноге мое, па рече: ево ти являмъ будућа на послѣдакъ гнѣва сыновма людiй твоихъ; еръ iоштъ до края времена трае виђенѣ. Ованъ, кога си видiо имућа рогове, Царъ е Мидскiй и Персiйскiй. А ярацъ козiй есть Царъ Єлинскiй, рогъ пакъ великiй, кой е међу очима нѣговыма, тай є Царъ првый. А кад' се овай скруши, усташе четыри рога подъ ньимъ: четыри ће Цара устати изъ народа нѣгова, но не у нѣговой крѣпости. И на послѣдакъ царства ньиховога, кад' се препуне грѣси ньихови, устаће Царъ безсраманъ лицемъ, вѣштъ у гатаню, и држава е крѣпость нѣгова, но не у крѣпости своiой, и чудно ће развалити и управити и учинити и разсути крѣпке и люде Свете. И ярамъ верига' своихъ исправиће, превара у руцы нѣговой, и у срдцу ће своемъ уздиѣисе, и преваромъ ће разсути многе, и на пагубу многима устаће, и као яйца рукомъ ће скрушити. И виђенѣ овога, кое се вечеромъ и ютромъ говорило, есть истинито; а ты забѣлежи виђенѣ, еръ є на многе дане. Я пакъ Данiилъ изнемогохъ и легохъ на многе дане, и устахъ, те от-

правляхъ дѣла Царева, и чудихсе виђеню, а не бяше тко да разумѣ.

ГЛАВА 9.

Прве године Даріе сына Ассуріева, отъ племена Мидска, кой є царствовао у царству Халдейскомъ, прве године царства нѣгова я Данiилъ дознамъ изъ кньига' брой година', о комъ бяше слово Господнѣ къ Іереміи Пророку, да ће за седамдесетъ година край быти опустошеню Іерусалима. И окренемъ лице мое ко Господу Богу, да потражимъ молитве и прошеня у посту и у вретишту и у пепелу. И молихсе Господу Богу моме, и исповѣдахсе, и рекохъ: Господе Боже великій и чудный, Кой хранишь завѣтъ Твой и милость Твою любећима Те и чуваюћима заповѣсти Твое. Сгрѣшисмо, беззаконовасмо, нечествовасмо, и отступисмо и удалисмосе отъ заповѣстій Твоихъ и отъ судова Твоихъ, и не послушасмо слуге Твое Пророке, кои говорише у име Твое Царевма нашима и Князевма нашима и отцевма нашима и свыма людма землѣ. Теби, Господе, правда, а нама стыдъ лица, као што є данасъ човѣку Іудину и живећима у Іерусалиму и ближньима и дальньима у цѣлой земльи, куда си ихъ разсѣяо тамо у отметаню ньиховомъ, коимъ се отметоше Тебе, Господе! Теби є, Господе, правда, а нама стыдъ лица, и Царевма нашима и Князевма нашима и отцевма нашима, кои сгрѣшисмо Теби а Господу Богу нашему штедроте и очисћеня, што отступисмо отъ Господа, и не послушасмо гласа Господа Бога нашега, да ходимо у законы Нѣговы', кое намъ даде предъ лицемъ нашимъ рукомъ слугу' своихъ Пророка'. И савъ Iсраиль преступи законъ Твой, и уклонишесе, да не послушаю гласа Твога;

и доће на ньи клетва и проклетство уписано у закону Мойсеа слуге Божія, єръ сгрѣшисмо Нѣму. И одржа рѣчи Свое, кое изрече на насъ и на Судіе наше, кои судише нама, навести на насъ зла велика, каквыхъ не бы подъ цѣлымъ небомъ, као сва та бывша у Іерусалиму, као што є писано у закону Мойсеову, сва зла та дођоше на насъ; и не молисмосе лицу Господа Бога нашега, па да се отвратимо отъ неправдій нашихъ, пакъ да смыслимо у цѣлой истини Твоіой Господе! И пробудисе Господъ Богъ на злобу нашу, и наведе ова на насъ, єръ праведанъ є Господъ Богъ нашъ у свакомъ дѣлу Своемъ, кое учини, и не послушасмо гласа Нѣгова. Па саде, Господе Боже нашъ, Кой си извео люде Твое изъ землѣ Египетске рукомъ крѣпкомъ, и начиніо си Самоме Себи име, као што є овай данъ, сгрѣшисмо, беззаконовасмо, Господе, нека се цѣлымъ помилованѣмъ отврати ярость Твоя и гнѣвъ Твой отъ града Твога Іерусалима, отъ горе свете Твое, єръ сгрѣшисмо неправдама нашима и беззаконіемъ отаца нашихъ, Іерусалимъ и люди Твои быше на укоръ свыма около насъ. Па саде, Господе Боже нашъ, услыши молитву слуге Твога и прошенѣ нѣгово, и яви лице Твое надъ светилиштемъ Твоимъ запуштенымъ, Тебе ради, Господе! Приклони, Господе Боже мой, уво Твое, и услыши, отвори очи Твое, и види уништенѣ наше и града Твога, у комъ се призивало име Твое, єръ не предлажемо предъ Тобомъ моленѣ наше уздаюћисе у правде наше, но на многе штедроте Твое, Господе! Услыши, Господе, очисти, Господе, осрдечи, Господе, и учини, и не закасни Тебе ради, Боже мой, єръ име Твое призвасе у граду Твомъ и међу людма Твоима. И докъ самъ я іоштъ говоріо, и моліосе, и исповѣдао грѣхе мое и грѣхе людій моихъ Ісра-

иля, и докъ самъ пришадао съ моленѣмъ моимъ предъ Господемъ Богомъ моимъ за гору Нѣгову свету, и докъ самъ іоштъ говоріо у молитви; па гле! мужъ Гавріилъ, кога видихъ у почетку виђеня мога, летећій, и дотакну ме се као у часъ жертве вечернѣ, извѣсти ме, и рече: Данiиле! сад' изиђохъ устроити теби разумъ. У почетку молитве твое изиђе рѣчь, и я дођохъ явити теби, да си ты мужъ по желяма; размысли рѣчь, и проникни у явлѣнѣ: седамдесетъ седмица скратишесе на людма твоима и на граду твомъ светомъ, како да престане грѣшенѣ, и скончасе грѣхъ, и запечатесе грѣси, да се загладе неправде, и очисте беззаконія, пакъ да се доведе правда вѣчна, и да се испуни виђенѣ и Пророкъ, и помаже Светый Светыхъ. Пакъ ћешь дознати и уразумѣти, да отъ излазка заповѣсти отговорити и саградити Іерусалимъ све до Христа Старѣшине и седмица' седамъ и седмица' шестдесетъ двѣ, пакъ ћесе вратити и саградити улица и забране, те ће прохуяти године, и послѣ шестдесетъ двѣ седмице убіенъ ће быти Помазаникъ, а кривице неће быти у нѣму; градъ пакъ и Свето разсућесе са Старѣшиномъ идућимъ, и пропасти као потопомъ, и то до края рата скраћенога слѣдствомъ погибелыій. И многима ће утврдити завѣтъ една седмица; а у полъ седмице отузећесе жертва и приливъ, и у светилишту гадъ запуштеня ће быти, и све до скончаня времена траяће пустошенѣ.

ГЛАВА 10.

Године треће Кира Цара Персійскога открысе слово Данiилу, коме се прозва име Валтасаръ; и слово истинито и сила велика и разумъ даде му се у виђеню. У те

дане я Данiилъ бихъ рыдаюћи три седмице дана', хлѣба пожеланога не ѥдохъ, и месо и вiно не уђе у уста моя, и масћу се не намазахъ до навршетка три седмице дана'. У данъ двадесетчетвртый првога мѣсеца я бихъ близу рѣке велике, коя ѥ Тiгаръ Ѥддекель. И подигохъ очи мое, и видихъ, па гле! мужъ ѥданъ обученъ у хальину ланену, опасанъ по боковы златомъ свѣтлымъ. Тѣло му пакъ као Тарсiсъ, а лице нѣгово као кад' муню погледишь, и очи нѣгове као свѣће ватрене, мышце нѣгове и колѣна као зракъ мѣди блистаюћесе, а гласъ рѣчiй нѣговыхъ као гласъ народа. И видихъ я Данiилъ ѥданъ явлѣнѣ, а люди, кои са мномъ быше, не видише явлѣня, но ужасъ великiй нападе на ньи, и у страху отбѣгоше. А я остахъ самъ, и видихъ явлѣнѣ то велико, и не оста у мени снага, и слава моя обратисе у разсыпанѣ, те не задржахъ снаге. И слушахъ гласъ нѣговыхъ рѣчiй; и кад' чухъ, будемъ сокрушенъ, и лице мое на земльи. И гле! рука ме се косне, и дигне ме на колѣна моя и на дланове руку' моихъ. И рече ми: Данiиле муже желя'! разуми рѣчи ове, кое ти я говоримъ, и стани на ноге свое, ѥръ самь сад' посланъ къ теби. А кад' ми рече ту рѣчь, устахъ трепетанъ. И рече ми: не бойсе, Данiиле, ѥръ отъ првога дана, у кой си дао срдце твое разумѣти и трудитисе предъ Господемъ Богомъ твоимъ, услышане быше рѣчи твое, и я дођохъ по твоима рѣчма. Князъ пакъ царства Персiйскога стая противу мене двадесетъ и ѥданъ данъ; и гле! Мiхаилъ ѥданъ отъ Старѣшина' првыхъ дође помоћи ми, и тога оставихъ тамо съ Княземъ царства Персiйскога, па дођохъ казати теби, коя ће срѣсти люде твое у послѣднѣ дане, ѥръ iошть ће траяти дани появе. И кад' говораше са мномъ по тыма

рѣчма, спустихъ лице мое на землю, и быхъ тронутъ. И гле! као подобіе Сына човѣчія прикоснусе устній моихъ, те отворихъ уста моя, проговорихъ и рекохъ стоећему предамномъ: Господе! кад' те видихъ, окренусе утроба моя у мени, и не имадохъ снаге. И како ће моћи слуга твой, Господе, говорити съ Господемъ овымъ моимъ? єръ я изнемогохъ, и отсад' неће быти у мени крѣпости, почемъ снага и дысанѣ не оста у мени. И опетъ се прикосну мене као ликъ човѣчій, и укрѣпи ме, пакъ ми рече: не бойсе, муже желя', храбрисе и крѣписе! и кад' говораше са мномъ, укрѣпихсе, па рекохъ: нека говори Господъ мой, єръ си ме укрѣпіо. И рече: знашь ли, зашто самь дошао къ теби? и сад' ћу вратитисе, да се боримъ съ Княземъ Персійскимъ. А кад' я излазихъ, долазаще Князъ Єллинскій, али ћу да явимъ ти уредбу у писму истине, и нема ни єднога помоћника са мномъ у томъ, но само Міхаилъ Князъ вашъ.

ГЛАВА 11.

И я прве године Кирове станемъ у државну управу; и сад' ћу ти истину казати: гле! іошть три Цара устаће у Персіи, а четвртый ће обогатитисе богатствомъ великимъ већма отъ свію, и дошавши до богатства свога удариће на сва царства Єллинска. Али ће устати Царъ силанъ, пакъ ће овладати многомъ власћу и чинити по своіой вольи. И кад' се утврди царство нѣгово, сокрушићесе, и раздѣлићесе на четыри вѣтра небесна, но не по уредби своіой послѣдньой нити по власти своіой, коіомъ є заповѣдіо, єръ ће истргнутисе царство нѣгово, и другима ће осимъ тыхъ предатисе. И укрѣпићесе Царъ

южный, и еданъ ихъ отъ Князева осилићесе противу нѣга, и овладаће власћу многомъ надъ власћу нѣговомъ. А послѣ нѣговыхъ година' смѣшаћесе, и кћи Цара южнога ућиће къ Цару сѣверноме, да учини завѣтъ съ ньимъ, а неће одржати снагу мышце, и неће обстати племе нѣно, те ћесе предати та и кои су ю довели, и дѣвойка и кой ю е снажіо за времена. Изъ цвѣта пакъ корена нѣнога устаће на приправу нѣгову, и доћиће у снагу, те ће ући у тврдынѣ Цара сѣвернога, родити у ньима и одржатисе. И богове ньихове са саливеныма ньиховыма, све ссудове ньихове миле отъ сребра и злата съ робовы пренеће у Египетъ, и подићићесе тай већма него Царъ сѣверный, те ће ући у царство Цара южнога, и вратитисе на свою землю. А сынови нѣгови народъ ће силанъ многъ собрати, пакъ ће ући долазећи као потопъ, прећи мимо, сѣсти и до саме крѣпости нѣгове сићисе. И Царъ ће южный разсвирѣпитисе, изићи, бой учинити съ Царемъ сѣвернымъ, подићи народъ многъ, и народъ ће предатисе у руке нѣгове. Народе ће узети, и срдце ће му понетисе, надвладаће тме, а утврдитисе неће. Пакъ ће вратитисе Царъ сѣверный и довести народъ много већій отъ прећашнѣга; и послѣ дугог' времена и година' доћиће и ући съ великомъ силомъ и съ иманѣмъ многимъ. И у оне године устаће многи на Цара южна, и сынови губителя' людій твоихъ подићићесе, да у дѣйство приведу појаву, па ће изнемоћи. И ућиће Царъ сѣверный, начинити обкопъ, и узети градове тврде, а мышце ће Цара южнога клонути, устаће и юнацы нѣгови, а снаге быти неће, да се одрже. И улазећи къ нѣму чиниће по вольи своіой, нити има тко ће стати супротъ лица нѣговога, пакъ ћесе станити на земльи Савеи, и сконча-

ћесе у руцы нѣговой. И притвориће лице свое уѣи са силомъ свега царства свога, и съ ньимъ сасвымъ право поступати, и кѣерь жена' дѣвицу нѣму за жену дати, а неће остати, и неће му быти. И обратиће лице свое на острове, многе ће узети, и погубити Князеве, кое є онъ коріо, али ће укоръ нѣговъ нѣму се вратити. И обратиће лице свое на крѣпость землѣ свое, па ће изнемоћи, пасти, и неће се наћи. И устаће изъ корена нѣгова изданакъ царства на уредбу тога изникшій, да дигне славу царства, и у те іошть дане сокрушићесе, а не личнымъ нападанѣмъ ни у рату, кад' се буде спремао, уништисе нити му дадоше славу царства: и доћиће са обилѣмъ, и овладаће царствомъ преварама, и мышце погружаваюћега погрузићесе отъ нѣгова лица и сокрушитисе, и Старѣщина завѣта. И са скуплѣныма къ нѣму учиниће превару, пакъ ће устати и надячати ихъ съ малымъ народомъ; отићиће и у обилѣ и мастне стране, те ће учинити, што нису учинили отцеви нѣгови и отцеви отаца нѣговыхъ; роблѣ, тецыво и иманѣ ће имъ расточити, и мысао ће управити на Египетъ све до сгодна времена. И устаће крѣпость нѣгова и срдце нѣгово на Цара южнога са великомъ силомъ, Царъ пакъ южный учиниће съ ньимъ сѣчу са врло великомъ и крѣпкомъ силомъ, али ће имъ быти безъ успѣха; еръ су намѣре противу нѣга намыслили. Раану ће му потребну извести, и сокрушити га, и разсути войске, те ће пасти убіени многи. И у оба Цара срдце лукаво, па кодъ едне трапезе говориће лажь, али неће успѣти, еръ іошть є край на време. И вратићесе на свою землю съ многимъ иманѣмъ, а срдце му на завѣтъ светый, и учиниће, и вратићесе на свою землю. На време вратићесе, па ће доћи на югъ, али му се неће

тако и унапредакъ водити као отпре. И уђиће съ ньимъ излазећи Кіћани, пакъ ће смиритисе, повратитисе и разяритисе на завѣтъ светый; и учиниће, те ће повратитисе, и наумити противу оныхъ, кои оставише завѣтъ светый. Мышце и племена устаће изъ нѣга, те ће осквранити светыню могућства, и укинуће жертву свакдашню, и даће гадъ запуштеня. И беззаконицы ће увести завѣтъ съ преваромъ; но люди, познаваюћи Бога свога, снажніи ће быти, пакъ учинити, и смышлѣни люди уразумѣће много, ал' ће изнемоћи отъ мача и у пламену и у робльѣню и у разграбляню дугомъ. А кадъ изнемогну, помоћиће имъ се маломъ помоћу, и придружиће имъ се многи съ преваромъ. И отъ смышлѣныхъ ће изнемоћи, да ихъ распале и отберу, па да открыю до самога края времена, еръ іоштъ є на време. И чиниће по своіой вольи, и Царъ ће узвыситисе и увеличати надъ свакимъ богомъ, и на Бога богова говориће зло и управляти, докъ наврши гнѣвъ, еръ и томе быва край. И за све богове отаца своихъ неће марити, занешенъ за женама ни о каквомъ богу неће мыслити, почемъ ће надъ свыма увеличатисе. И бога ће свога Моазіма на своемъ мѣсту прославити, и бога, кога не знаше отцеви нѣгови, сребромъ и златомъ и каменѣмъ драгимъ и похотама ће почитовати, пакъ ће начинити тврдыню убѣжишта съ богомъ туђимъ, кога познае, и умножиће славу, и покориће имъ многе, и землю ће раздѣлити на дарове. И съ краемъ времена сразићесе ратомъ съ Царемъ южнымъ; а Царъ сѣверный скупићесе на нѣга съ колы и съ коняницы' и съ лађама многима, пакъ ће ући у землю, и сокрушити и мимоиђи. И уђиће на землю Саваимску, и многи ће изнемоћи; а ови ће избавитисе изъ руке нѣ-

гове, Едомъ и Моавъ и главни сынова Аммоновыхъ. И простреће руку свою на землю, и земля Египетска нећесе избавити. Пакъ почети владати у благайницама злата и сребра и у свыма драгоцѣностма Египта, Ливіана и Етіопяна по тврдыняма ньиховыма. Али ће га гласови и напреге отъ востока и отъ сѣвера узмутити, те ће доћи у ярости великой, да погуби многе. И намѣстиће кућу свою Ефадано међу морама на гори светой Савеи, доћиће до саме части нѣне, али нема тко да га избави.

ГЛАВА 12.

И у оно време устаће Міхаилъ Князъ великій, кой за сынове людій твоихъ стои; време ће быти жалости, жалость какве не бяше, откад' се створи народъ на земльи, све до онога времена; и у то ће време спастисе люди твои сви, кои се буду нашли уписани у кньиги; и многи ће отъ оныхъ, кои у праху землѣ спаваю, устати, ови на животъ вѣчный, а они на укоръ и срамъ вѣчный. И смышлѣни просвѣтићесе као свѣтлость неба, и отъ многихъ праведныхъ као звѣзде навѣкъ и далѣ. Ты пакъ, Данійле, загради рѣчи, и запечати кньигу до свршетка времена, докъ се многи науче и умножи знанѣ. И видихъ я Данійлъ, и гле! друга двоица стояше, еданъ съ ове стране усћа рѣке, а другій съ оне стране усћа рѣке. И рече мужу обученоме у хальину ланену, кой бяше сврхъ воде рѣчне, па диже десницу свою и лѣваку свою на небо, и закунесе Живећимъ увѣкъ, да у време и у времена и у полувремена, кад' се сконча разсыпанѣ руке людій освештеныхъ, дознаће ова сва. А я слушахъ, и не ра-

зумѣдохъ, и рекохъ: Господе! шта є тыма послѣдакъ? И рече: ходи, Данійле, еръ су заграђене рѣчи и запечаћене до самога края времена. Избрани ће быти, и убѣлиће се, и као ватромъ искусиће се, и осветиће се многи, и сбеззаконоваће беззаконицы, и сви нечестиви уразумѣти неће, но умни ће уразумѣти. Отъ времена пакъ укинуте жертве свакдашнѣ наиће и гадъ запуштења на тысућу двѣста деветдесетъ дана'. Блаженъ трпећій и достигнувшій до тысуће триста тридесетъ петъ дана'. Ты пакъ иди и почивай; еръ іоштъ има дана' и часова, докъ се оконча извршенѣ, и почиваћешь, и устаћешь на судбу твою у свршетку дана'.

ГЛАВА 13.

Бяше мужъ, кой є живіо у Вавилону, а име му Іоакімъ. И узме жену по имену Сосанну, кћерь Хелкіеву; врло лѣпа и Богобоязльива. И родитељи нѣни праведни, те научише кћерь свою по закону Мойсеову. Іоакімъ бяше врло богатъ, и имађаше вртъ близу двора свога. Іудеани се скупляше кодъ нѣга, почемъ є онъ славніи быо отъ свію. И избрана быше отъ людій два старца Судіе за ту годину, о коима рече Владыка, да беззаконіе изъ Вавилона изиђе отъ стараца Судія, о коима се мыслило, да люде управляю. Ови често долазише у домъ Іоакімовъ, а къ ньима приступаше сви парничари. А кад' люди отилазише около полдне, Сосанна улазаше у вртъ мужа свога проћисе. А оба старца мотрише, да свакій данъ улази и излази, и буду похотльиви на ню, изгубе паметь свою, и отврате очи свое да не гледе на небо, нити да споминю судбе праведныхъ. И обоица быше ра-

нѣни похотомъ къ ньой, а не сообштише єданъ другоме болѣсти свое, єръ се стыдише исповѣдити желю свою, да хтѣше быти съ ньомъ, и пазише жеднећи свакій данъ видити ю, па рекоше другъ другу: да идемо кући, єръ є доба обѣду; пакъ изишавши разиђусе другъ отъ друга. И вратившисе дођу на єдно мѣсто, и упытаю єданъ другога за узрокъ, те исповѣде другъ другу похоту свою, пакъ онда заєднички урекоше време, кад' ће ю моћи наћи саму. И буде, кад' су они пазили на угоданъ данъ, да уђе Сосанна, као и юче и ономадне, съ двѣма само служкињама, и усхтѣ купатисе у врту, єръ врућина бяше. И не бяше никога тамо осимъ два старца сакрывена и вребаюћа ню. И она рече служкињама: донесите ми улѣ и мыло, па затворите вртна врата, да се измыемъ. И учинише, као што рече, и затворише вртна врата, пакъ изиђоше на стражня врата донети што имъ є заповѣђено, а старце не видише, почемъ сакрывени бяху. А кад' изиђоше служкинѣ, усташе оба старца, отрчаше къ ньой, и рекоше: гле! затворишесе врата оградна, и нитко насъ не види, а у похоти смо за тобомъ; зато саизволи и буди съ нама. Ако ли нећешь, то ћемо свѣдочити противу тебе, да є съ тобомъ быо младићъ, те си сбогъ тога отпустила служкинѣ отъ себе. Сосанна уздане, и рече: скучена самь отсвуда; єръ ако то учинимъ, смрть ме чека; ако ли не учинимъ, нећу избѣћи изъ руку вашихъ. Волѣмъ не учинивши пасти у руке ваше, неголи сгрѣшити предъ Богомъ. И повиче Сосанна гласомъ высокимъ, а повичу и оба старца противу нѣ; и єданъ отрчи, те отвори врата вртна. А кад' домашньи чуше дреку у врту, доскоче крозъ стражня врата видити, шта іой се случило. А кад' казаше старцы свое рѣчи, врло се застыдише

слуге, што се никад' не рече таква рѣчь о Сосанни. И кад' уютру скупишесе люди къ мужу нѣном' Іоакіму, дођоше и оба старца пуна беззаконога помышлѣня на Сосанну, да ю уморе. Дођe и она и родительи нѣни и дѣца нѣна и сви сродницы нѣни. Сосанна бяше врло млада и лѣпа у образу. Беззакони заповѣдише открыти ю, єръ покрывена бяше, како да се насыте лѣпоте нѣне. И плакаше, кои кодъ нѣ быше, и сви познаваюћи ю. А оба старца, уставши посред' людій, метнуше руке на главу нѣну. Она пакъ плачући погледи на небо, єръ срдце нѣно бяше уздаюћисе у Господа. А оба старца рекоше: кад' обоица насъ ходасмо по врту, уђе ова съ двѣма служкиняма, и затвори врата вртна, и отпусти служкинѣ, а младићъ дође къ ньой, кой бяше сакрывенъ, па леже съ ньомъ. А мы, кои бысмо у роглю врта, кад' видисмо беззаконіе, отрчасмо на ньи; и видивши ихъ у блудодѣйству, онога, истина, не могосмо ухватити, єръ бржій отъ насъ бяше, те отворивши врата изкочи; а ову узевши пытасмо, тко бяше младићъ? и не хтѣде казати намъ: то свѣдочимо. И вѣрова имъ Скупштина као старцыма людскима и Судіяма, те ю осудише на смрть. И повика Сосанна гласомъ высокимъ, и рече: Боже вѣчный, Кой сакрывена знашь, и познаешь сва докъ іоштъ ни была нису, Ты знашь, да лажь свѣдочише на ме, и ево умиремъ, не учинивши ничега, што ови потворише на ме. И послуша Господъ гласъ нѣнъ. Кад' ю водише на погубленѣ, подигне Богъ Духомъ светымъ човѣка млада, коме є име Данiилъ. Овай повиче гласомъ высокимъ: я самь чистъ отъ крви ове. А люди се сви окрену къ нѣму, и рекоше: каква є то рѣчь, кою ты говоришь? А овай ставши сред' ньихъ рече: тако ли су луди сынови Iсра-

илѣви? не испытавши, ни истине дознавши, осудисте кћерь Ісраилѣву! Вратитесе у судницу; єръ лажь свѣдочише ови на ню. И сви люди вратишесе радо, и Старѣшине му рекоше; ходи, сѣди међу насъ, па намъ говори, єръ теби даде Богъ Старѣшинство. И рече имъ Даніилъ: разставите ихъ єдног' отъ другога надалеко, пакъ ћу ихъ я пытати. А кад' ихъ разставише єдног' отъ другога, призове єднога отъ ньихъ, и рекне му: кой си остаріо у злы' даны, сад' сазрѣше грѣси твои, кое си чиніо пре, судећи судове неправедне, па невине осуђујући, и кривце пуштаюћи, а Богъ вели: невина и праведна не убивай. Сад' дакле, ако си ову видіо, кажи, подъ коимъ си дрветомъ видіо ихъ, да су се разговарали међу собомъ? А онъ рече: подъ трнякомъ. И рече Даніилъ: право си слагао на твою главу; єръ, гле! Ангелъ Божій, примивши отговоръ отъ Бога, растргнуће те пополе. И отпусти тога, пакъ заповѣди привести другога, и рече му: племе Ханаанско, а не Іудино, превара те лѣпота, и похота разврати срдце твое. Тако сте чинили съ кћерма Ісраилѣвыма, те оне боећисе живише съ вама; али сад' кћи Іудина не претрпи вашега безаконія. Сад' дакле кажи ми: подъ коимъ дрветомъ видіо си ихъ, да су се разговарали међу собомъ? а онъ рече: подъ трешньомъ. И рече му Данійлъ: право си слагао и ты на твою главу; єръ те чека Ангелъ Божій, да те мачемъ разсѣче пополе, како да васъ истреби. И повика сва Скупштина гласомъ высокимъ, и благослови Бога, Кой спасава уздаюћесе у Њега. И усташе на оба старца, єръ ихъ обличи Данійлъ изъ ньиховыхъ уста, коя лажь свѣдочише, и учине имъ као што они излукавноваше ближнѣму, учинише по закону Мойсеову, и убише

ихъ, те се спасе у тай данъ невина крвь. А Хелкіа и жена нѣгова похвалише Бога кѣери свое ради Сосанне съ Іоакімомъ мужемъ нѣнымъ и са свыма сродницыма, што се не наѣе на ньой никаква срамна дѣла. Данійлъ пакъ буде отъ тога дана и послѣ великій предъ людма.

ГЛАВА 14.

Царъ Астіасъ престависе къ отцевма своима; и Киръ Персіанинъ прими царство нѣгово. Данійлъ ѳ живіо у дружству съ Царемъ, и бяше славанъ выше него сви другови нѣгови. У Вавилоняна бяше ідолъ по имену Вілъ, на кога свакій данъ трошише крупна брашна дванайстъ мѣрица, ованца четрдесетъ, и віна шестъ крчага. И Царъ га почитоваше свакій данъ идуѣи кланяти му се; а Данійлъ се кланяше Богу своме. И рече му Царъ: зашто се не кланяшь Вілу? А онъ рече: ѳръ се не кланямъ ідолма рукомъ начинѣныма, но Богу живоме, Кой ѳ створіо небо и землю, и Кой влада надъ свыма. И рече му Царъ: заръ ты не држишь, да ѳ Вілъ богъ живъ? или не видишь, колико ѳде и піе свакій данъ? Данійлъ се насмѣе и рекне: не варајсе, Царе, ѳръ тай ѳ изнутра прахъ, а споля мѣдь, нит' ѳ икад' ѳо и піо. А Царъ се разлюти, призове Жрецеве свое, и рече имъ: ако ми не кажете, тко ѳде раану ову, умрећете; ако ли докажете, да Вілъ ту поѳде, то ће Данійлъ умрети, што ѳ похуліо на Віла. И рече Данійлъ Цару: нека буде по твоіой рѣчи. А Жрецева Віловыхъ бяше седамдесетъ осимъ жена' и дѣце. И дође Царъ съ Данійломъ у храмъ Віловъ, па му рекну Жрецы Вілови: ево ћемо мы изићи ванъ, а ты, Царе, метни ѳла и наточено віно, затвори врата и

запечати прстеномъ своимъ; пакъ дођи сутра, и ако не нађешь све изедено Віломъ, онда ћемо изумрети, или Данiилъ, кой є слагао на насъ. Но тіи су были безбрижни, почемъ су подъ трапезомъ начинили сакрывенъ улазакъ, и свакда тымъ улазише, и изедоше та. А кад' они изиђоше, метне Царъ єло Вілу; Данiйлъ пакъ заповѣди своима слугама, те донесоше пепео, и посуше цѣо храмъ предъ самымъ Царемъ, и изишавши заключаше врата и запечатише прстеномъ Царевымъ, пакъ отидоше. А Жрецы уђоше ноћу по обычаю своме и жене ньихове и дѣца ньихова, те поедоше све и испише. Царъ заютра урани и Данiйлъ съ ньимъ. И рече Царъ: есу ли цѣли печати? Данiйле! а онъ рече: цѣли су, Царе! А кад' се отворише врата, Царъ таки погледи на трапезу, пакъ повиче гласомъ высокимъ: великiй си, Віле, и нема у теби преваре ни єдне! Данiйлъ пакъ насмѣесе, удржи Цара, да не бы онъ ушао унутра, и рече: види помостъ, и познай, чіе су ове стопе. И рече Царъ: видимъ стопе мужке и женске и дѣчіе; па се разлюти Царъ, ухвати онда Жреце и жене ньихове и дѣцу ньихову, те му показаше сакрывена врата, коима улазише и єдоше коя су на трапези. И поубія ихъ Царъ, и даде Віла у руке Данiйлу, кой га разбіе, и храмъ нѣговъ разори. На томъ мѣсту бяше змія велика, кою почитоваше Вавилоняни. И рече Царъ Данiйлу: еда ли ћешь о овоме ређи, да є мѣдь? овай є живъ, и єде и піе; не можешь ређи, да овай ніе богъ живъ; поклони му се дакле. А Данiйлъ рече: Господу Богу моме ћу поклонитисе, єръ Тай є Богъ живъ. Ты пакъ, Царе, дай ми власть, и я ћу убити змію безъ мача и безъ палице. И рече Царъ: даемъ ти. Данiйлъ узме смолу и масть и вуну, прокува

ихъ заедно, начини валюшакъ, и бацы зміи у уста; змія изеде, па се разпукне, и Данійлъ рече: гледайте, шта богопочитуете. Кад' то чуше Вавилоняни, узропташе врло, обратишесе на Цара, и рекоше: Іудеанинъ поста Царемъ, Віла растрже, змія уби, и Жреце изсѣче. Пакъ дошавши къ Цару рекоше: предай намъ Данійла, ако ли не, то ћемо тебе убити и домъ твой. Царъ види, да врло навалюю на нѣга, пакъ принуђенъ преда имъ Данійла. А они га бацыше у яму лавовску, и буде ту шестъ дана'. У ями є было седамъ лавова, и даваше имъ на данъ два телета и двѣ овце, а онда имъ не даваше, да изеду Данійла. Аввакумъ пакъ Пророкъ бяше у Іудеи, и тай скува вариво, и удроби хлѣба у дубокъ ссудъ, и пође у полѣ отнети жетеоцыма. А Ангелъ Господань рече Аввакуму: отнеси ужину, кою имашь, у Вавилонъ Данійлу у яму лавовску. И рече Аввакумъ: Господс! Вавилона не видихъ, и яму не знамъ, гдѣ є. А Ангелъ Господань ухвати га за врхъ нѣговъ, и држећи за косу главе нѣгове, метне га у Вавилону надъ ямомъ полетомъ духа свога. И повиче Аввакумъ говорећи: Данійле, Данійле! узми ужину, кою ти посла Богъ. И рече Данійлъ: сѣтіо си се мене, Боже, и ниси оставіо любеће Те. И уставши Данійлъ еде; а Ангелъ Божій опетъ постави Аввакума наєдаредъ на мѣсту нѣговомъ. Царъ пакъ дође у седмый данъ жалити Данійла, и дође надъ яму, погледи, и гле. Данійлъ сѣди. И повикну Царъ гласомъ высокимъ, па рече: Великъ си, Господе Боже Данійловъ, и ніе другога осимъ Тебе. И извади га, а кривце страданю нѣговоме бацы у яму, и таки предъ ньимъ изедени быше!

ПРОРОКЪ ОСІА.

ГЛАВА 1.

Слово Господнѣ бывше къ Осіи, сыну Веиѥійну, у дане Озіе и Іоатама и Ахаза и Іезекіе Царева Іудиныхъ, и у дане Іеровоама, сына Іоасова, Цара Ісраилѣва. Почетакъ слова Господня къ Осіи, и рече Господъ Осіи: иди, узми себи жену блудницу, те роди дѣцу блуда, почемъ ће земля блудећи заблудити отъ Господа. И отиде, те узме Гомеру кћерь Девилаімову; и зачне, и роди му сына. И рече му Господъ: надѣни му име Іезраель; єръ іоштъ мало, пакъ ћу отмастити крвь Іезраелѣву на дому Іудовомъ, и учинићу край царству дома Ісраилѣва, и у тай ћу данъ сломити лукъ Ісраилѣвъ у дольи Іезраелѣвой. Зачне и опетъ, и роди кћерь, и рече му Господъ: надѣни іой име Непомилована; єръ нећу одсад' помиловати домъ Ісраилѣвъ, но противећисе успротивићу имъ се. А сынове Іудине помиловаћу, и спасћу ихъ по Господу Богу ньиховоме, а нећу ихъ спасти лукомъ ни мачемъ ни ратомъ ни коньма ни коняницима. И одои Непомиловану, пакъ опетъ зачне и роди сына: и рече Господъ: надѣни му име Не Мои люди; кад' вы нисте Мои люди, и Я нисамь Богъ вашъ. И быће брой сынова Ісраилѣвыхъ као песакъ морскій. кой се ни измѣрити ни изброити неће; и быће, да ће на ономъ мѣсту, на

комъ имъ се рече, не Мои люди вы, тіи тамо прозватисе сынови Бога Живога; и собраћесе сынови Іудини и сынови Ісраилѣви скупа, пакъ ће поставити єдну власть, и изиђиће изъ землѣ, почемъ великъ ће быти данъ Іезраелѣвъ.

ГЛАВА 2.

Кажите брату своме: Мои люди; и сестри своіой: Помилована; притесе съ матеромъ своіомъ, притесе, єръ та ніе жена моя, и я нисамь мужъ нѣнъ, и отбацыћу блуденѣ нѣно отъ лица мога, и любодѣйство нѣно изсред' сиса' нѣныхъ, како да ю свучемъ нагу, и учинимъ ю као у данъ роћеня нѣна, и метнемъ ю као пустыню, и начинимъ ю као землю безводну, и убіемъ ту жеђу. И дѣцу нѣну нећу помиловати, почемъ су дѣца отъ блуда. Єръ саблуди мати ньихова, посрамисе коя ихъ є родила, почемъ рече: идемъ за похотницы' мои', кои ми даю хлѣбъ мой и воду мою и хальине мое, и понявице мое и масло мое и сва, коя су ми потребна. Зато ћу, гле! Я заградити путъ нѣнъ трнѣмъ, и оградомъ затворићу раскрсћа нѣна, пакъ неће наћи стазу свою; и трчаће за похотницы' свои', али ихъ стићи неће, и тражиће ихъ, али наћи ихъ неће, па ће рећи: идемъ вратитисе къ мужу моме првоме, єръ ми болѣ бяше онда неголи сад'. Но та не уразумѣ, да іой Я давахъ пшеницу и віно и масло и сребро довольно; а она начини сребрне и златне приносе Ваалу. Съ тога ћу отићи и узети пшеницу Мою у време нѣно и віно Мое у овога доба, и отузећу хальине Мое и понявице Мое, да не покрыва срамоту свою; и открыћу сад' нечистоту нѣну

предъ похотницы' нѣны', и нитко ю неће отети изъ руке Мое. Укинућу сва веселя нѣна и празднике нѣне и новомѣсечія нѣна и Субботе нѣне и сва празднованя нѣна. Упарложићу віноградъ нѣнъ и смоковнице нѣне, за кое рече: наплате су то мое, кое ми дадоше похотницы мои; и бацыћу ихъ наполѣ, да ихъ поеду звѣрови польски и птице небесне и гадови земни. И отмастићу іой дане Ваалімове, у кое имъ є жертве клала и удѣвала ободце свое и украсе свое, пакъ ходила за похотницы' свои', а Мене заборави, вели Господъ. Зато ћу, гле! Я соблазнити ню, и учинићу ю као пустыню, и проговорићу у срдце нѣно. И даћу іой иманя нѣна отуда и поляну Ахорову, да отвори разумъ нѣнъ; пакъ ће смиритисе тамо као у даны дѣтиньства свога и у време изведеня свога изъ землѣ Египетске. У тай данъ ће ми надѣнути мужъ мой име, говори Господъ, а неће ме выше звати Ваалімъ; и отузећу имена Ваалімова изъ уста нѣныхъ, па неће выше споменути имена ньихова. И завѣштавамъ имъ завѣтъ у тай данъ са звѣровы польски' и съ птицама небесныма и съ гадовы земни', и лукъ и мачъ и ратъ истребићу са землѣ, и оставићу ихъ съ наданѣмъ. И обручићу те Себи навѣкъ; обручићу те Себи у правду по суду и у милости и у штедротама; и обручићу те Себи вѣромъ, пакъ ћешь познати Господа. И у тай ћу данъ, говори Господъ, послушати небо, а оно ће послушати землю, и земля ће послушати пшеницу и віно и масло, а ова ће послушати Ізраеля. И усѣяћу ону себи на земльи, и помиловаћу Непомиловану и рећићу Нелюдма Моима: люди сте Мои вы, а тіи ће рећи: Господъ Богъ нашъ Ты еси.

ГЛАВА 3.

И рече ми Господъ: иди опетъ и облюби жену любећу зло и любодѣицу, као што Богъ люби сынове Ісраилѣве, а ови погледаю на богове туђе, и любе куваня съ коречкама. И наймихъ себи ону за петнайстъ сребрняка и гоморъ єчма и невелъ віна. И рекохъ іой: да сѣдишь кодъ мене много дана' и я съ тобомъ, да не' саблудишь, и да не будешь съ другимъ мужемъ. Єръ ће много дана' сѣдити сынови Ісраилѣви не имаюћи Цара, не имаюћи Княза, нит' имаюћи жертве, нит' имаюћи жертвеника нити явлѣня. А послѣ ће обратитисе сынови Ісраилѣви, потражиће Господа Бога свога и Давіда Цара свога, и зачудиćесе Господу, и благостма Нѣговыма у послѣднѣ дане.

ГЛАВА 4.

Слушайте слово Господнѣ, сынови Ісраилѣви, почемъ има Господъ претисе са живећима на земльи; єръ нема истине ни милости ни Богопознаня на земльи; клетва и лажь и убиство и крађа и любодѣйство разлисе по земльи, и крвь съ крвлю мѣшаю. Сбогъ тога ће заплакатисе земля, и умалиćесе са свыма населѣныма на ньой, са звѣровы польски' и съ гадовы земны' и съ птицама небесныма, и рыбе морске умалиćесе; како да се нитко не препире, и не обличуе нитко; а люди су Мои као Жрецъ, коме се противослови, пакъ ће изнемоћи у данма, и изнемоћиће Пророкъ съ тобомъ; уподобихъ ноћи матерь твою; уподобишесе люди Мои као неразборити; кад' си ты отбаціо разборитость, отбацыћу и Я тебе, да Ми као Жрецъ не дѣйствуешь; кад' си ты

заборавіо законъ Бога свога, заборавићу и Я дѣцу твою. По множини ньиховой тако сгрѣшише Ми; славу ћу ньихову окренути у безчестіе. Грѣхма ће людій Моихъ раанитисе, и у неправдама ньиховыма држаће животъ свой, те ће быти како люди тако и Жрецъ; пакъ ћу отмастити на ньима путове ньихове, и платићу имъ намѣре ньихове. Єстиће, а неће насытитисе; заблудише, и неће исправитисе; єръ оставише Господа слушати. Блудъ и віно и піянство обузе срдце людій Моихъ. По знаменьма пыташе, и на палицама своима казываше тыма; духомъ блуденя преварашесе, и заблудише отъ Бога свога; на врховы гора кадише, и на бреговы жертвоваше подъ дубомъ и подъ єломъ и подъ дрветомъ гранатымъ, єръ є пріятанъ кровъ; зато ће саблудити кћери ваше, и невѣсте ваше прелюбодѣйствоваће. И нећу казнити кћери ваше, кад' саблуде, и невѣсте ваше, кад' успрелюбодѣйствую; почемъ се и тіи съ блудницама смѣшаше, и съ блудникама жертве приносише, и люди смышлѣни съ блудницомъ се плетоше. Но ты, Ісраилю, немой да не разумѣшь, и Іудо; не улазите у Галгалу, и не узилазите у домъ Оновъ, и не кунитесе Господемъ Живымъ. Єръ као юница стрекаломъ подбодена побѣсни Ісраиль; сад' ће ихъ напасти Господъ као ягнѣ на пространству. Ідолма преданый Єфремъ чини себи соблазне, избра Хананейце; блудећи узблудише, залюбишесе у безчестіе по похоти своіой. Вихоръ духа подузеће ихъ крылы свои', и срамићесе жертвій своихъ.

ГЛАВА 5.

Чуйте ово, Жрецы, и пазите доме Ісраилѣвъ, и доме Царевъ пазите, єръ вама є судъ, што замка бысте стражи, и као мрежа распростртa на Ітавиріи, кою Ловцы лова подметнуше, а Я васъ казнимъ. Я познахъ Єфрема, и Ісраиль не сакрысе отъ Мене; єръ сад' саблуди Єфремъ, и осквrнависе Ісраиль. Не исправише мысли свое, да се обрате ко Богу своме, єръ є духъ блуденя у ньима, и не познаше Господа. Гордость ће на лицу Ісраиля смиритисе, и Ісраиль и Єфремъ изнемоћиће у неправдама своима, а съ ньима ће и Іуда изнемоћи. Съ овцама и теоцыма ићиће тражити Господа, и неће Га наћи, почемъ се уклони отъ ньихъ. Што су Господа оставили, што су туђу дѣцу себи изродили; зато ће ихъ рђа поѳсти съ иманѣмъ ньиховымъ. Затрубите трубомъ на бреговы, повичите съ высина', проповѣдите у дому Оновомъ, ужаснусе Веніамінъ, Єфремъ пострада у дане наказаня; међу племены Ісраилѣвы' показахъ вѣру. Князеви Іудини быше као да премѣштаю предѣле; на ньи ћу излити као воду гнѣвъ Мой. Надяча Єфремъ соперника свога, погази судъ, почемъ стаде ићи за суетныма. А Я самь као метежъ Єфрему, и као золя дому Іудину. И види Єфремъ немоћь свою, и Іуда болѣсть свою; и отиде Єфремъ къ Ассирянма, и пошлѣ Посланике къ Цару Іаріму; а тай васъ не могаше исцѣлити, пакъ неће престати отъ васъ болѣсть. Єръ Я самь Єфрему као рысъ, и као лавъ дому Іудину; пакъ ћу Я сграбити, и отићићу, пакъ узети, и неће быти тко да отме. Отићићу и вратићусе на мѣсто Свое, докъ гину и траже лица Мога.

ГЛАВА 6.

У туги своіой ютромъ ће ми ранити, говорећи: да идемо да се обратимо кь Господу Богу нашему; єръ Онъ насъ поби, Онъ ће насъ и исцѣлити, Онъ насъ раниће, Онъ ће насъ и ислѣчити; исцѣлиће насъ за два дана, у трећій ћемо устати, и живи быти предъ Ньимъ, и дознати: потрудимосе да познамо Господа, наћићемо Га као ютро готово, и дођиће намъ као киша рана и поздна земльи. Шта ћу ти учинити? Єфреме! шта ћу ти учинити? Іудо! єръ милость є ваша као облакъ ютрошньій и као роса рано падаюћа. Зато пожньохъ Пророке ваше, убихъ ихъ словомъ Моихъ уста; и судъ ће Мой као свѣтлость изиђи. Єръ милости хоћу а не жертве, и Богознанства пре, неголи приноса палѣвине. Али ови су као човѣкъ преступаюћій завѣтъ; презрѣше Ме тамо. Галаадъ градъ тера суету, мути воду; а крѣпость є твоя као човѣка разбойника морскога; Жрецы сакрыше путъ Господань, убише Сікіму, єръ беззаконіе учинише. У дому Ісраилѣву видихъ грозна; тамо блуденѣ Єфремово, оскврнависе Ісраиль и Іуда. Почни брати себи віноградъ, кад' будемъ повратіо роблѣ людій Моихъ.

ГЛАВА 7.

Кад' исцѣлимъ Ісраиля, и откръесе неправда Єфремова и злоба Самарійска, што чинише лажь; и крадацъ ће къ нѣму уђи, разбойникъ, кой на путу нѣговомъ свлачи, како да попѣваю скупа, као кои пою отъ срдца свога; сва зла ньихова споменухъ, обколѣше ихъ совѣти ньихови, быше Ми противу лица Мога. Злобама своима

развеселише Цара, и лажама своима Князеве; сви су прелюбодѣйцы, гору као ужарена пећь, коя се ложи за печенѣ масћу замѣшенога теста, кад' узкисне то све. У дане Царева ваших почеше Князеви жеститисе у віну, простреше руке свое съ губительма; почемъ се срдца ньихова распалише као пећь, кад' да нагну; сву ноћь се Єфремъ насыти сна, ютро буде, и онъ се распали као пламенъ ватреный. Сви се загрѣяше као пећь ужарена, и ватра поѣде Судіе ньихове; падоше сви Цареви ньихови, не бяше међу ньима молећегасе Мени. Самъ Єфремъ међу людма своима смѣсивашесе, Єфремъ буде погача непреврнута; те поѣдоше туђини снагу нѣгову, а онъ не види; па се появише сѣдине на нѣму, а онъ не позна. И смириѣсе гордость Ісраилѣва на нѣгове очи, и не повратишесе къ Господу Богу своме, и не тражише Га у свыма тыма. И бяше Єфремъ као голубъ безумный не имаюћи срдца; Египетъ молише, и у Ассиряне отидоше. Али, кад' узиду, бацыћу на ньи мрежу Мою, као птице небесне свућићу ихъ доле, наказаћу ихъ нека се чуе жалость ньихова. Тежко ньима, што отскочише отъ Мене; боязльиви су, што нечествоваше спроћу Мене; Я ихъ избавихъ, а они говорише на Ме лажь. Срдца ньихова не призываше Мене, но плакаше на ложама своима, и старашесе за пшеницу и віно. Мномъ се наставляю, и Я укрѣпихъ мышцу ньихову, и на Мене помыслише зла. Свратишесе уништа, посташе као лукъ напрегнутъ; Князеви ће ньихови мачемъ пасти сбогъ необузданости єзыка свога; та руга ньихова у земльи Египетской.

ГЛАВА 8.

Нѣдро є ньихово као земля непроходна, као орао у дому Господнѣмъ; почемъ преступише завѣтъ Мой, и безчестише законъ. Призываће Ме: Боже! познасмо Те, єръ Ісраиль окренусе отъ добра, прогнаше непріятеля, сами себи Цара поставише, а не по Мени, началствоваше, а Мени не явише; отъ сребра свога и отъ злата свога начинише себи ідоле, како да пропадну. Сакруши теле твое, Самаріе, разгнѣвисе ярость Моя на ньи; доклѣ се неће моћи очистити кои су у Ісраилю? И то дрводѣлацъ начини, и ніе Богъ, єръ варало те теле твое, Самаріе! Узъ вѣтаръ труло сѣяше, пакъ ће ихъ разрушенѣ постићи; руковеть неимућа снаге дати брашно, аколи и даде, туђини ће га повести. Изглоданъ бы Ісраиль, а сад' постаде међу народы као ссудъ непотребанъ. Будући тіи отидоше къ Ассирянма, процвѣта Єфремъ о себи, залюбисе у дарове: зато ћесе предати у народе; сад' ћу ихъ опетъ примити, пакъ ћесе отморити мало, да помажу Цара и Князеве. Єръ умножи Єфремъ ідолишта, мила та ідолишта на грѣхе. Уписаћу му много, и законита нѣгова узешесе за мила ідолишта. Ако дакле и принесу жертву, и узєду меса, неће ихъ примити Господъ; поменуће сад' неправде ньихове, и отмастиће грѣхе ньихове; тіи ћесе повратити у Египетъ, и у Ассиріи ће ести нечиста. И заборави Ісраиля Створителя свога, и сагради ідолишта; и Іуда умножи градове утврѣене, но послаћу ватру на градове нѣгове, пакъ ће уништити темелѣ нѣгове.

ГЛАВА 9.

Не радуйсе, Ісраилю, не веселисе као люди, почемъ си заблудіо отъ Господа Бога твога, залюбіо си се у даваня на свакомъ гумну пшенице. Гумно и цѣдница не позна ихъ, и віно имъ слага. Не населишесе на земльи Господньой; уселисе Єфремъ у Египетъ, и у Ассиріи еду нечиста. Не приливаше Господу віна, и не быше Му сладки приноси ньихови; почемъ имъ е хлѣбъ жалости, и оскврнавиѣесе сви, кои га еду, єръ хлѣбъ ньиховыхъ душа неће уѣи у домъ Господань. Шта ћете радити у дане торжества и у данъ праздника Господня? Зато ће, гле! поћи сбогъ труда Египетска, Мемфісъ ће ихъ примити, а Махмасъ ће ихъ погребети; сребро ће ньихово пропасть наслѣдити, трнѣ у дворовы ньиховы'. Приспѣше дани отмаштеня твога, дођоше дани наплате твое, и у зло ће пасти Ісраиль, као Пророкъ изумлѣный, човѣкъ духомъ понешенъ; отъ множства неправдій твоихъ умножисе изумлѣнѣ твое. Єфремъ стражаръ съ Богомъ, Пророкъ препона стрменита на свы' путовы нѣговы; изумлѣнѣ у дому Божіемъ утврдише; искваришесе као послѣ дана' Гаваона; спомену̂е неправде ньихове, отмастиће грѣхове ньихове. Као виняге у пустыньи нађохъ Ісраиля, и као стражара кодъ смоковнице ранога увидихъ отцеве ньихове; тіи уђоше къ Веелфегору, пакъ се отуђише на срамоту, те быше мрзки као и любовь ньихова. Єфремъ као птица отлети отъ славе ньихове отъ пороѣеня' и отъ болова и отъ зачећа'. Ако дакле и отраане дѣцу свою, бдзчадни ће быти отъ людій, єръ и люто имъ пада, што ихъ оставихъ, тѣло Мое отъ ньихъ. Єфремъ, као што видихъ, лову изметнуше дѣцу свою, и Єфремъ да изведе

дѣцу свою на кланѣ! Дай имъ, Господе! шта ћешь дати? дай имъ утробу неродкиню и сисе суве. Све су злобе ньихове у Галгалма, єръ тамо ихъ заненавидихъ за злобе ньиховыхъ намѣра'; истераћу ихъ изъ дома Мога, отсад' ихъ выше любити нећу. Сви су Князеви ньихови непокорни; протужа Єфремъ, коренѣ му осушисе, да не донесе отсад' плода; єръ, ако и роде, потућићу милый плодъ ньиховыхъ утроба'. Отбацыће ихъ Богъ, што Га не послушаше, пакъ ће быти заблуђеницы по народы.

ГЛАВА 10.

Ісраиль є віноградъ краснолозанъ, плодъ є нѣговъ обиланъ; по множини плода свога умножи жертвишта, по доброти землѣ свое сагради ідолишта. Раздѣлише срдца своя, сад' ће погинути; самъ раскопава жертвишта, сакрушићесе ідоли ньихови. Сад' ће дакле рећи: Цара ніе међу нама, єръ се не боясмо Господа; а шта ће намъ учинити Царъ? Говорећи лажне рѣчи извиняваня, завѣштава завѣтъ; изникиће судъ као троскотъ на ледини польской. Кодъ телета дома Онова обытаваће жительи Самаріе, єръ люди нѣгови плакаше за ньимъ; и као што га разгнѣвише, обрадоваћесе слави нѣговой, што се пресели отъ ньихъ. И отведоше га свезана у Ассирію на даръ Цару Іаріму; у даръ ће Єфремъ примитисе, а Ісраиль ће срамитисе совѣта свога. Отбацы Самаріа Цара овога као пѣну съ површности воде. Свалићесе ідолишта Онова грѣси Ісраилѣви, трнѣ и чкаль изникиће на ідолиштама ньиховыма, и рећиће горама: покрыте насъ, и бреговма: падните на насъ. Отъ дана Гаваона сгрѣши Ісраиль; тамо сташе, неће ихъ на Га-

ваону постиħи ратъ, дѣцу неправде. Дође наказати ихъ, и по жељи Моіой скупиħесе люди на њи, кад' буду наказатисе у двѣма неправдама своима. Єфремъ юница научена любити препиранѣ; али ћу Я наиħи на лѣпоту врата нѣнога, наступиħу на Єфрема, прећутаħу о Іуди, Іаковъ ће оснажитисе за се. Сѣйте себи у правду, саберите плодъ живота, просвѣтлите себи звѣтлость знаня, докъ є време, тражите Господа, докъ вамъ дођу жита правде. Зашто прећутасте нечестіе, и неправде нѣгове грлисте, изедосте плодъ лажльивъ? єръ си се уздао у оружіе твое, у множство войске твое. И диħиħесе покретъ међу людма твоима, и све ограде твое свалиħесе, као што погину Саламапъ изъ дома Іеровоамова, у дане ратне матерь о дѣцу разбише. Тако ћу вама учинити, доме Ісраилѣвъ, сбогъ неправде вашихъ злоба'.

ГЛАВА 11.

За ютра се отбацыше, отметнусе Царъ Ісраилѣвъ, єръ є Ісраиль младенацъ, и Я га облюбихъ, и изъ Египта позвахъ сына Мога. Као што ихъ призвахъ, тако исто отилазише отъ лица Мога; тіи Ваалiму жертву приносише, и сликама кадише. А Я свезахъ Єфрема, узохъ га на мышцу Мою, и не разумѣше, да ихъ исцѣлихъ. У трулежу човѣчіемъ привукохъ ихъ узовы любови, и быћу имъ као човѣкъ, кой га біе по челюстма, и погледаћу на нѣга, и надячаћу га. Уселисе Єфремъ у Египетъ, а самъ Ассуръ Царъ нѣговъ, што се не хтѣ вратити. И изнеможе оружіе у градовы нѣговы' и ућута у рукама нѣговыма, и єстиħе отъ смышлѣня своихъ. И люди нѣгови зависе отъ обытаваня свога, и Богъ се на честна

нѣгова гнѣви, па га неће подићи. Како ћу те уредити? Єфреме! хоћу ли те бранити? Ісраилю! како ћу те уредити? учинићу ти као Адаму и као Сивоіму, преврнусе срдце Мое у нѣму, сметесе каянѣ Мое. Нећу учинити по гнѣву ярости Мое, нећу оставити да се истреби Єфремъ; почемъ самъ Я Богъ, а не човѣкъ; у теби Светъ, и нећу ући у градъ. За Господемъ имамъ ходити; као лавъ заревеће, еръ Тай заревеће, и ужаснућесе дѣца вода'. И доћиће као птица изъ Египта, и као голубъ изъ землѣ Ассирске, пакъ ћу ихъ намѣстити опетъ у домовы ныховы', говори Господъ. Нападе ме Єфремъ лажю, и нечестіяма домъ Ісраилѣвъ, и Іуда; сад' ихъ позна Богъ, и прозвашесе люди свети Богу.

ГЛАВА 12.

И Єфремъ є зао духъ, тераше васданъ зной, умножи штетна и суетна, и завѣшта завѣтъ съ Ассиряны, и шиляше улѣ у Египетъ. И судъ є Господу на Іуду, да отмасти Іакова; по путма нѣговыма и по намѣрама нѣговыма платиће му. У утроби зане о брата свога; и трудомъ своимъ ояча Богу, ояча съ Ангеломъ, и осилисе; плакаше и Мени се молише; у дому Оновомъ нађоше Ме, и ту имъ се говораше. И Господъ Богъ Сведржитель быће споменъ нѣговъ. И ты ћешь по Богу своме обратитисе, милости и правде се држи, и приближуйсе къ Богу своме свакда. Ханаань е у руцы своіой съ мѣромъ неправде, насилѣ чинити милуе. И рече Єфремъ: ипакъ се обогатихъ, нађохъ себи прохладу; у свы' трудовы нѣговы' нећесе наћи неправдій, коима сгрѣши. Я пакъ Богъ твой изведохъ те изъ землѣ Египетске; іошт'

ћу те намѣстити у колебама као у дане праздника; и говорихъ Пророцыма, и виђеня Я умножихъ, и у рукама Пророческима уподобихсе. Ако ніе Галаадъ, лажни дакле быше у Галгалма Князеви гомилаюћи жертве, а жертвишта' ньиховыхъ кол'ко грудвій па ораницы неповлаченой у полю. И отиде Іаковъ на полѣ Сирско, и служаше Ісраиль за жену, и чуваше за жену. И Пророкомъ изведе Господъ Ісраиля изъ землѣ Египетске, и Пророкомъ се сачува. Разгнѣви Ме Єфремъ и разлюти Ме; и крвь ће нѣгова на нѣга се пролити, и срамоту нѣгову вратиће му Господъ.

ГЛАВА 13.

По слову Єфремову прими тай оправданя у Ісраилю, и преда ихъ Ваалу, и умре. Па сад' придодаше грѣшити, и начинише себи саливъ отъ злата и сребра свога по образу ідола, посао вѣштачкій совршенъ, ньима тіи веле: жертвуйте люде, єръ неста телади. Тога ради быће као облакъ ютрошньій, као роса ютрошня прелазећа, као плева съ гумна и прахъ съ грана развѣянъ вихоромъ, као дымъ изъ дымняка. Я пакъ Господъ Богъ твой, Кой утврђуемъ небо и зидамъ землю, Кога руке створише све воинство небесно, и не показахъ ихъ ти, да идешь за ньима; и Я те изведохъ изъ землѣ Египетске, па да не знашь другога Бога кром' Мене, и да нема другога Спасителя кром' Мене. Я те пасохъ у пустыньи, на земльи ненаселѣной, на паши ньиховой, те се насытише подпуно, и понесошесе срдца ньихова, зато заборавише Мене. И быћу имъ као пантиръ и као рысъ на путу Ассиряна, и срѣсћу ихъ као медвѣдица, коіой се отимаю штенадь,

и раскидаћу свезе ньиховыхъ срдца, те ће ихъ поести шумска лавчадь, и звѣрадь польска порастрзаће ихъ. У погибельи твоіой, Ісраилю, тко ће ти помоћи? Гдѣ є Царъ твой тай? нека те тай спасе у свыма градовма твоима, и нека ти суди, о комъ си говоріо, дай ми Цара и Княза. И дахъ ти Цара у гнѣву Момъ, и утврдихсе у ярости Моіой. Громада є неправде Єфремъ, сакрывенъ грѣхъ нѣговъ; болови као родилю снаћиће га; немудрый сынъ тай неће сад' издржати пропасть дѣце. Изъ руке паклене избавићу ихъ, и отъ смрти искупићу ихъ; гдѣ є парница твоя? смрти! гдѣ жаока твоя? пакле! сакрысе утѣшенѣ отъ очію моихъ; єръ тай ће разлучити браћу међу собомъ; Господъ ће навести на нѣга врућъ вѣтаръ изъ пустынѣ, и изсушитиће жиле нѣгове, и запустиће изворе нѣгове, Тай ће изсушити землю нѣгову и све мило посуђе нѣгово.

ГЛАВА 14.

Пропасће Самаріа, почемъ се успротиви Богу своме; оружіемъ сами ће пасти, и младенцы ньихови разбићесе, и жене у утроби ихъ носеће распасћесе. Обратисе, Ісраилю, къ Господу Богу твоме, єръ си изнемогао у неправдама твоима. Узмите са собомъ рѣчи, и обратитесе къ Господу Богу вашему; рецыте Му: можешь свакій скинути грѣхъ; па да се не латите неправде, но да се прихватите за добро, пакъ ћемо одати плодъ устній нашихъ. Ассуръ насъ неће спасти, нећемо на конѣ узсѣсти; нећемо отсад' рећи дѣлма руку нашихъ: богови наши; єръ у Теби ће помиловатисе сирота; исцѣлићу населя нѣгова, любићу ихъ явно, почемъ се отврати гнѣвъ Мой отъ ньихъ. Бићу Ісраилю као роса, процвѣ-

таће као крінъ, и простреће коренѣ свое као Ліванъ; расшириѣесе гране нѣгове, пакъ ће быти као маслина плодовита, и мирисъ нѣговъ као Лівана. Вратиѣесе и сѣдиће подъ кровомъ нѣговымъ, поживиће и утврдиѣесе пшеницомъ, и процвѣтаће као віноградъ споменъ нѣговъ, као віно Ліваново. Нашто Єфрему іошть и ідоли? Я га понизихъ, Я ћу га и укрѣпити, као смрчцы учесћани отъ Мене се наће плодъ твой. Тко є премударъ, да уразумѣ ова, и смышлѣнъ, да дозна та? Єръ путови Господньи прави су, и праведни ће ићи по ньима, а нечестиви ће изнемоћи на ньима.

ПРОРОКЪ ІОИЛЬ.

ГЛАВА 1.

Слово Господнѣ бивше къ Іоилю, сыну Ватуилову. Чуйте ово Старцы, и слушайте сви живећи на земльи. быше ли оваква за вашихъ дана', или за дана' отаца вашихъ. О тыма дѣцы своіой приповѣдайте, а дѣца ваша своіой дѣцы, а дѣца ньихова другоме породу. Остатакъ гусеница' поєдоше скакавцы, а остатакъ скакаваца поєдоше мушице, а остатакъ мушица' изєде рѣа. Истрезнитесе піяни отъ свога віна, и плачите; рыдайте сви піюћи віно до піянства, єръ отъ уста вашихъ отесе веселѣ и радость. Народъ крѣпакъ и безброянъ наиђе на землю Мою, зуби су му као у лава, и кутняцы као у лавчета. Упропасти віноградъ Мой, и поломи смоковнице Мое; тражећи обиђе га и сбацы, лозу му обѣли. Заплачи Ми се већма отъ невѣсте опасане вретиштемъ за мужемъ своимъ дѣвичнымъ. Избацысе жертва и приливъ изъ дома Господня; плачите Жрецы служећи жертвенику Господню, єръ су опустошена поля; плачи земльо, єръ пострада пшеница, и усану віно, умалисе улѣ. Посрамишесе Землѣдѣлцы, плачите селишта за пшеницомъ и за єчмомъ, єръ пропаде жетва съ ньиве, віноградъ се осуши и смокве се умалише, шипцы и фінікъ и ябука и сва дрва польска увенуше, єръ посрамише радость

сынови човѣчіи. Препашитесе и битесе Жрецы, плачите Служительи жертвеника, уђите, поспавайте у вретиштама кои служите Богу, єръ се отузе изъ дома Бога вашега жертва и приливъ. Осветите постъ, проповѣдайте цѣлбу, соберите Старѣшине све живеће на земльи у домъ Бога вашега, и повичите ко Господу усрдно: тежко мени, тежко мени у данъ, єръ є близу данъ Господань, и єръ ће бѣда за бѣдомъ доћи! Испредъ очію вашихъ раана се отузе и изъ дома Бога вашега веселѣ и радость. Изгинуше юнице кодъ ясала своихъ, пропадоше блага, раскопашесе віноцѣднице, єръ посушисе пшеница. Шта ћемо чинити? заплакашесе стада волова, єръ не бы имъ паше, исгинуше и стада овчія. Къ Теби ћу, Господе, вопити, єръ ватра истреби красоте пустынѣ, и пламенъ попали сва дрва польска. И скотови польски погледаше къ Теби, єръ се засушише извори водни, и ватра поеде красоте пустынѣ.

ГЛАВА 2.

Затрубите трубомъ у Сіону, проповѣдите у гори Моіой светой, па да се смету сви живећи на земльи, єръ предстои данъ Господань, єръ є близу. Данъ таме и буре, данъ облака и магле. Као свитанѣ разлићесе по горама люди многи и крѣпки, ньима подобныхъ ніе было никад', и послѣ ньихъ неће быти довѣка съ рода на родъ. Предъ Ньимъ ватра пали, а за Ньимъ пламенъ лиже; као рай сладости земля є предъ лицемъ Нѣговымъ, а острагу за Ньимъ полѣ пропасти, а ни єднога нема да ихъ спасе. Као погледъ коньскій погледъ є ньиховъ, и као коняницы тако се утркую; као лупа' кола потр-

чаће на врхове гора, као пуцканѣ ватренога пламена попалююћега трску, и као люди многи и яки давшисе у битку. Отъ погледа ньиховога падаће люди, свако лице као гаравъ лонацъ. Као борцы потрчаће, као храбри юнацы пењаћесе на ограде, свакій ће своимъ путемъ поћи, и не свρнути съ путова своихъ; ни еданъ брата свога оставити неће, обтерећени оружіемъ своимъ поћиће, и у стрѣлама своима пастиће, али скончатисе неће. Града ћесе латити, и на ограде устрчати, и на куће попети, и крозъ оканца ући као крадцы. Предъ лицемъ нѣговымъ смесћесе земля и затрестисе небо; сунце и мѣсецъ помрачићесе, и звѣзде ће утрнути свѣтлость свою. И Господъ ће пустити гласъ Свой предъ лицемъ силе Свое, єръ є врло многа войска Нѣгова, єръ су снажна дѣла рѣчій Нѣговыхъ; почемъ є великъ данъ Господань, великъ и свѣтао врло, па тко ће Му доволянъ быти? И сад' говори Господъ Богъ вашъ: обратитесе къ Мени свымъ срдцемъ вашимъ съ постомъ и плачемъ и рыданѣмъ, и раздерите срдца ваша, а не хальине ваше, и обратитесе ко Господу Богу вашему, єръ є милостивъ и штедаръ, дуготрпѣльивъ и многомилостивъ, и раскаявасе на злобе. Тко зна, хоће ли обратитисе и раскаяти и оставити благословъ за Собомъ и жертву и приливъ Господу Богу вашему? Затрубите трубомъ у Сіону, осветите постъ, проповѣдите цѣлбу, соберите люде, осветите цркву, изберите Старѣшине, скупите младенце сисаюће сису, нек' изиће женикъ изъ ложа свога, и невѣста изъ свое клѣти. На степены жертвеника Жрецы заплакаћесе служећи Господу, и ређиће: поштеди, Господе, люде Твое, и не дай достояня Твога на срамоту, да не обвладаю ньима язычницы, да се не рекне по народы: гдѣ

е Богъ њиховъ? И заревнуе Господъ за землю Свою, и поштеди људе Свое, пакъ отговори Господъ људма Своима, и рече: гле! Я ћу вамъ послати пшеницу и віно и масло съ дрвета, пакъ ћетесе ихъ насытити, и нећу васъ отсад' дати на срамоту по народы; онога са сѣвера отоњићу отъ васъ, и отбацыћу га на землю безводну, и погубићу лице нѣгово у мору првомъ, а леђа нѣгова у мору послѣднѣмъ, пакъ ће изићи трулежъ нѣговъ, и изићиће смрадъ нѣговъ, што увелича дѣла своя. Не бойсе, земльо, радуйсе и веселисе, єръ увелича Господъ, да уради. Не бойтесе скотови польски, єръ озеленише поля пустынѣ, єръ донесе дрво плодъ свой, віноградъ и смокве дадоше силу свою. И дѣцо Сіонова радуйтесе и веселитисе у Господу Богу вашемъ, єръ вамъ даде раану по правди, и послаће вамъ рану и касну као и пре, те ћесе напунити гумна ваша пшеницомъ, и цѣднице ваше преливаћесе віномъ и улѣмъ. И даћу вамъ умѣсто година', у коима поедоше бубе и скакавцы и мушице и рђа и гусенице, сила Моя велика, кою послахъ на васъ, те ћете єдући насытитисе, и похвалите име Господа Бога вашега за чудеса, коя учини съ вама, нити ћесе икда посрамити људи Мои. И дознаћете, да самь Я посредъ Ісраиля, и да самь Я Господъ Богъ вашъ, нити да има другога кром' Мене, па се никда неће посрамити људи Мои. И послѣ тога ћу излити отъ Духа Мога на свако тѣло, и пророћиће сынови вашн и кћери ваше, и старцы ће ваши санове видити, и младићи ваши виђеня ће гледати. Єръ ћу у оне дане излити отъ Духа Мога на слуге Мое и на служкинѣ Мое; и даћу чудеса на небу и на земльи, крвь и ватру и пушенѣ дыма; сунце ће преокренутисе у таму, и мѣсецъ у крвь, пре него

доће данъ Господань великій и просвѣћеный. И свакій ће, кой призове име Господнѣ, спастисе, єръ на гори Сіону и у Іерусалиму быће, кой ће спастисе, као што рече Господъ, и благовѣштени, кое Господъ призва.

ГЛАВА 3.

Гле! у те дане и у време оно, кад' натрагъ вратимъ робове Іудине и Іерусалимске, собраћу све народе, и свесћу ихъ у долину Іосафатову, пакъ ћу ту съ ньима претисе о людма Моима и о наслѣдію Момъ Ісраилю, кои се разсѣяше по народы, и землю Мою раздѣлише, и бацаше жребія на люде Мое, и дѣчаке даше блудницама, и дѣвойчадь продаваше за віно, те пише. И шта сте Ми вы Тире и Сідоне и сва Галілеа иноплеменичка? еда ли вы Ми враћате заямъ? или злопамтите вы противу Мене? оштаръ и быстаръ заямъ вашъ вратићу на главе ваше. Єръ сребро Мое и злато Мое узесте, и избране Мое красоте унесосте у ідолишта ваша; и сынове Іудине и сынове Іерусалимске продасте сыновма Єллинскима, како да ихъ истерате изъ ньиховыхъ предѣла'. И гле! Я ћу ихъ натрагъ довести съ мѣста, куда ихъ продасте тамо, и заямъ вашъ вратићу на главе ваше; и предаћу сынове ваше и кћери ваше у руке сынова Іудиныхъ, пакъ ће ихъ продати у робство на далеку страну, єръ Господъ рече. Проповѣдите ово по народы, спремитесе на ратъ, подигните сѣчце, приведите, и долазите сви войницы. Разсѣцыте рала ваша на мачеве и српове ваше на копля; немоћанъ нека говори: могу и я. Скупляйтесе и улазите сви околни народи, и соберитесе ту; кротакъ нека буде храбаръ; нек' устану

и доћу сви народи на долину Іосафатову, єръ тамо ћу сѣсти разсудити све народе, кои су унаоколо. Тражите српове, єръ предстои берба вінограда; уђите, газите, єръ пуно є цѣдило, преливаюсе предцѣднице, почемъ се умножише злобе ньихове. Гласови се ньихови прогласише на полю судномъ, єръ близу е данъ Господань на долини судной. Сунце и мѣсецъ помрачићесе, и звѣзде сакрыће свѣтлость свою. А Господъ ће отъ Сіона повикати, и отъ Іерусалима пустити гласъ Свой, те ће затрестисе небо и земля, но Господъ ће поштедити люде Свое, и укрѣпиће сынове Ісраилѣве. Пакъ ћете дознати, да самь Я Господъ Богъ вашъ, Кой се уселюемъ у Сіонъ на гору Мою свету; и быће Іерусалимъ светъ, и неће выше пролазити крозъ нѣга иноплеменицы. И у тай данъ ће капляти изъ гора' сладость, и изъ брегова тећиће млеко, и сви источницы Іудини даваће воду; и изъ дома Господня изићиће врело, кое ће водотокомъ напунити ритове. Египетъ ће быти на пропастъ, и Ідумеа полѣмъ пропасти за озлоблѣнѣ сынова Іудиныхъ, єръ пролише на земльи своіой праведну крвь. А Іудеа ће увѣкъ населитисе, и Іерусалимъ съ рода на родъ. И искаћу крвь ньихову, и нећу опростити; и Господъ ће уселитисе у Сіонъ.

ПРОРОКЪ АМОСЪ.

ГЛАВА 1.

Рѣчи Амосове, кое быше у Каріатіаріму отъ Текуе, кое му се явише о Іерусалиму за живота Озіе Цара Іудина, и у дане Іеровоама сына Іоасова Цара Ісраилѣва двѣ године пре труса. И рече: Господъ отъ Сіона проговори, и отъ Іерусалима пусти гласъ Свой, па тужише паше Пастыра', и осушисе врхъ Кармиловъ. И рече Господъ: за три нечестія Дамаска и за четыри нећусе отвратити отъ нѣга, што пилама гвозденыма распилише носеће у утроби оныхъ, кои су у Галлааду; и послаћу ватру у домъ Азаилѣвъ, те ће поести темель Адерова сына. И кључанице Дамаскове скрушићу, и съ поля Онова истребићу живеће, и изсѣћићу племе людій Харранскихъ, и заробићесе люди Сирски нарочити, говори Господъ. Ово вели Господъ: за три нечестія Газе и за четыри нећусе отвратити отъ ньихъ, што отведоше роблѣ Соломоново, да затворе у Ідумею; и ватру ћу послати на ограде Газе, те ће повсти темель нѣнъ; и истребићу живеће изъ Азота, пакъ ћесе истерати племе изъ Аскалона, и навесћу руку Мою на Аккарона, те ће погинути заоставши отъ иноплеменика', говори Господъ. Ово вели Господъ: за три нечестія Тира и за четыри нећусе отвратити отъ нѣга, што затворише у Ідумею роблѣ Соломо-

ново, и не сѣтишесе завѣта братскога; и послаћу ватру на ограде Тирове, те ће повести темелѣ нѣгове. Ово говори Господъ: за три нечестія Ідумейска и за четыри нећусе отвратити отъ ньихъ, што прогнаше брата свога мачемъ, и оскврнавише матерь на земльи, и сграбише явно грозу свою, и устремишесе силно да побѣде. И послаћу ватру у Теманъ, те ће повести темелѣ ньиховыхъ ограда'. Ово говори Господъ: за три нечестія сынова Аммоновыхъ и за четыри нећусе отвратити отъ ньихъ, што порише носеће у утроби Галадіта', како да расшире предѣле свое; и упалићу ватру на оградама Раввате, те ће повести темелѣ нѣне съ якомъ у данъ рата, и затресћесе у данъ скончаня свога; и поћиће Цареви нѣни у робство, Жрецы ньихови и Князеви ньихови скупа, говори Господъ.

ГЛАВА 2.

Ово говори Господъ: за три нечестія Моавова и за четыри нећусе отвратити отъ нѣга, што сажегоше кости Цара Ідумейска у пепео; и послаћу ватру на Моава, те ће повести темелѣ градова нѣговыхъ, и Моавъ ће умрети безъ насиля у вики и са гласомъ трубнымъ. И Судію ћу истребити изъ нѣга, и съ ньимъ потућићу све Князеве нѣгове, говори Господъ. Ово вели Господъ: за три нечестія сынова Іудиныхъ и за четыри нећусе отвратити отъ ньихъ, што отбацыше законъ Господань, и не сачуваше заповѣсти Нѣгове, и превараше ихъ суетна ньихова, коя починише, коима слѣдоваше за отцевма своима. И послаћу ватру на Іуду, те ће повести темелѣ Іерусалимске. Ово говори Господъ: за три нечестія Ісра-

иля и за четыри нећусе отвратити отъ нѣга, што продаше праведнога за сребро и убога за обућу, убоге, кои ходище по праху земномъ, тукоше пѣсницомъ у главу, и понизно путемъ идуће узнемириваше; отацъ и сынъ улазише къ едной служкиньи, како да оскврнаве име Бога свога; и хальине свое свезываюћи ужеты, правише завѣсе на жертвенике, и пише вино преваре у дому Бога свога. Я пакъ отбацыхъ Аморреа испредъ лица ньиховога, кога бяше высина као высина кедрова, и крѣпакъ бяше као дубъ, и изсушихъ съ врха плодъ нѣговъ и коренъ нѣговъ отздо. И Я изведохъ васъ изъ землѣ Египетске, и обводихъ васъ по пустыньи четрдесетъ година', да примите у наслѣдіе землю Аморрейску. И узохъ отъ сынова вашихъ Пророке, и отъ младића вашихъ на осветенѣ; ніе ли то тако? сынови Ісраилѣви, говори Господъ. А вы віномъ напаяете осветене, и Пророцыма заповѣдасте говорећи: не прорицайте! Зато ћу, гле! Я шкрипити подъ вама, као што шкрипе кола пуна трске; и бѣжанѣ неће помоћи брзобѣгцу, и крѣпакъ неће задржати крѣпость свою, и храбаръ неће спасти душу свою, и стрѣлацъ изъ лука неће обстати, и хитаръ на ногама своима неће утећи, и коњаникъ неће спасти животъ свой, и снажанъ неће наћи срдца свога у снази, нагъ ће побѣћи у тай данъ, говори Господъ.

ГЛАВА 3.

Слушайте слово ово, кое рече Господъ на васъ, доме Ісраилѣвъ, и на цѣло племе, кое изведохъ изъ землѣ Египетске, рекавши: само васъ познахъ отъ свію племена' на земльи, зато ћу отмастити на вама све грѣхе

ваше. Еда ће поћи двоица заедно лагко, ако се не познаю? Или ће зарыкати лавъ изъ шуме свое не имаюћи лова? или ће лагко пустити гласъ свой лавче съ ложа свога, ако штогодъ не сграби? Или ће пасти птица на землю безъ ловца? или ће спасти буба на землю, ако не ухвати штогодъ? Или ће заечати труба у граду, а да се не уплаше люди? или ће быти зло у граду, кое не попусти Господъ? Єръ неће Господъ Богъ учинити дѣла, а да не открые науку Свою слугама своима Пророцыма. Лавъ ће зарыкати, и тко се неће уплашити, Господъ Богъ рече, па тко да не прорече? Проповѣдите странама по Ассирянма и у странама Египетскима, и рецыте: саберитесе на гору Самарійску, и видите чудна многа сред' нѣ и насилѣ у ньой; а не разумѣ, шта ће быти противу нѣ, говори Господъ, кои гомилаю неправду и страсть у селы свои'. Зато ово говори Гэсподъ Богъ: Тире! земля твоя унаоколо пуста ће быти, отузеће отъ тебе снагу твою, и разграбыћесе предѣли твои. Ово говори Господъ: као Пастыръ, кад' истргне изъ уста лавовыхъ два колѣна или обушѣ ува, тако ће истргнутисе сынови Ісраилѣви живећи у Самаріи спрамъ племена и у Дамаску. Жрецы! послушайте и засвѣдочите дому Іаковлѣву, говори Господъ Богъ Сведржитель: у данъ, кад' ћу отмастити нечестія Ісраилѣва на нѣму, отмастићу и на ідолиштама Ветиловыма, и раскопаћу рогове ідолишта, те ће пасти на землю; сакрушићу и поразићу домъ съ клѣтима съ домомъ лѣтнымъ, пакъ ће пропасти домови отъ кости слонове, и други домови многи уништићесе, говори Господъ.

ГЛАВА 4.

Слушайте слово ово, юнице Васанітідске, кое сте у гори Самарійской чинећи обиде убогима, и упропасћујући сиромахе, и Господарма своима говорећи: дайте намъ да піемо. Заклеосе Господъ Светыма Своима: та гле! дани иду на васъ, пакъ ће васъ узети у оружію съ оныма, кои су съ вама, и бацыти у котлове, подъ кое губителъи ватру ложе; и быћете избачени наги еданъ до другога, и бачени ћете быти у гору Ремманъ, говори Господъ. Уђосте у Ветиль и беззаконовасте, и у Галгалма сувыше нечествовасте, и приносисте изютра жертве ваше, свакій трећій данъ десетке ваше. И прочиташе законъ споля, и призваше исповѣданѣ; навѣстише, да се у то залюбише сынови Ісраилѣви, говори Господъ Богъ. Я ћу пакъ учинити, да вамъ зуби утрну по свы' градовы ваши', и да вамъ не достане хлѣба по свы' мѣсты ваши': и вы се не обратисте къ Мени, говори Господъ. И Я удржахъ кишу отъ васъ на три мѣсѣца предъ жетву, и пролићу кишу на еданъ градъ, а на другій еданъ нећу пролити; часть една накисла, а часть, на кою не проліемъ кишу, осушићесе; пакъ ћесе два и три града скупити у еданъ градъ пити воду, а неће насытитисе; па се не обратисте къ Мени, говори Господъ. Побихъ васъ огнѣвицомъ и жутицомъ; умножисте вртове ваше, віограде ваше и смокве ваше и маслинице ваше; те поедоше гусенице, па ни тако не обратистесе къ Мени, говори Господъ. Послахъ на васъ поморъ у путу Египетскомъ, и потукохъ оружіемъ младиће ваше, коньи се твои отведоше, и изведохъ у ватру чете ваше у гнѣву Момъ; и ни тако не обратистесе къ Мени, говори

Господъ. Разорихъ васъ, као што разори Богъ Содому и Гоморру, пакъ бысте као главница истргнута изъ ватре; и ни тако не обратистесе къ Мени, говори Господъ. Тога ради овако ћу ти, Ісраилю, учинити; али, будући ћу тако учинити, приправисе Бога твога призывати, Ісраилю! Я, гле! утврђуемъ громъ, и подижемъ вѣтаръ, и навѣсћуемъ людма Христа Свога, правимъ ютро и маглу, и узлазимъ на высока землѣ: Господъ Богъ Сведржитель име Му е.

ГЛАВА 5.

Слушайте слово Господнѣ, коимъ се я даемъ у плачъ надъ вама: домъ Ісраилѣвъ паде, и неће выше устати; дѣвица се Ісраилѣва бацы на своіой земльи, нема тко да ю подигне. Єръ ово говори Господъ Богъ: изъ града, изъ кога излазаше тисућа, остаће у нѣму сте; изъ кога излазаше сто, остаће у нѣму десетъ отъ дома Ісраилѣва. Єръ ово говори Господъ дому Ісраилѣву: Мене тражите, пакъ ћете поживити; а не тражите Ветиля, и у Галгалу не улазите, и къ студенцу клетве не идите; єръ ће Галгала зароблѣна заробитисе, и Ветиль ће быти као да ніе ни быо. Тражите Господа, пакъ ћете поживити, како да се не упали као ватра домъ Іосифовъ, па ће га повести, а неће быти тко да гаси домъ Ісраилѣвъ. Господъ, Кой у высину чини судъ, метну и на земльи правду; Кой сва чини и претвара и обраћа сѣнъ смртный у ютро, и данъ у ноћь помрачуе; Кой призыва воду морску, и разлива ю по лицу землѣ; Господъ Богъ Сведржитель име Му е; Кой раздѣлюе слабость на крѣпость, и наводи бѣду на тврдыню. Омрз-

нуще кодъ врата на Наказателя, и на рѣчь праведну сгадишесе. Што убоге пѣсницама біете, и велике дарове отъ ньихъ узимасте, зато домове украшене саградисте, али се у ньи уселити нећете, віограде по жельи насадисте, али віна съ ньихъ пити нећете. Єръ сазнахъ многа нечестія ваша, и велики су грѣси ваши гонѣнѣмъ праведнога и приманѣмъ дарова и отбіянѣмъ убогихъ отъ врата. Зато разуманъ ћути у то време, почемъ є време зло. Тражите добра а не зла, како да поживите, и тако ће съ вама быти Господъ Богъ Сведржитель, као што рекосте: заненавидисмо зла, и залюбисмо добра; пакъ повратите правду испредъ врата у судъ, како да помилуе Господъ Богъ Сведржитель останке Іосифове. Съ тога ово говори ГосподъБогъ Сведржитель: на свыма улицама быће плачъ; и на свыма путовма рећићесе: яо и тежко! яо и тежко! землѣдѣлацъ дозваћесе на плачъ и на рыданѣ и на вѣшто запѣванѣ. Плачъ по свы' путовы, єръ ћу проћи крозсред' тебе, рече Господъ. Яо тежко ли онима, кои желе данъ Господань! нашто вамъ тай дань Господань? та тай є тама, а не свѣтлость. Као кад' утече човѣкъ испредъ лава, а нападне на нѣга медвѣдъ, те утрчи у кућу, и опресе рукама своима о стѣну, и уе га змія. Ніе ли данъ Господань тама, а не свѣтлостъ? и магла неимаюћа свое свѣтлости? Заненавидихъ и отбацыхъ празднике ваше, не миришу Ми жертве у скупштинама вашима; єръ, кад' Ми принесете палеже и жертве ваше, нећу ихъ примити, и на спасоносна явлѣня ваша нећу погледати. Остави отъ Мене гласъ пѣсана твоихъ, и пѣсне свиркій твоихъ нећу слушати. Судъ ће као вода потећи и као струя непроходна. Єда Ми закланице и жертве принесосте у пустыньи за четрдесетъ година,

доме Ісраилѣвъ, и скинію примисте Молохову и звѣзду бога вашега Рамфана, образе кое себи направисте. Пакъ ћу васъ преселити далѣ отъ Дамаска, говори Господъ, Богъ Сведржитель име Му є.

ГЛАВА 6.

Тежко уништаваюћима Сіонъ и уздаюћимасе у гору Самарійску; грлиште Поглавице народа', и уђоште къ ньима домъ Ісраилѣвъ. Мимоиђите Халану сви и видите, пакъ пређите отуда у Ематъ великій, и сиђитесе отуда у Гетъ иноплеменика', найяче отъ свію тыхъ царства'; есу ли больи предѣли ньихови отъ предѣла' вашихъ? Улазите у зао часъ, приближуетесе и дотичетесе Суббота' лажльивыхъ; спавате на ложама отъ костію слоновыхъ, и умиляватесе на постеляма своима, едете яриће изъ стада', теоце млекомъ доене изсред стада'; плѣскате узъ гласъ пискова, држећи као да се стои а не бѣжи; піете процѣђено віно, и мажетесе првыма мирисавкама; и нимало не тужећи сбогъ неволѣ Іосифове. Съ тога ће сад' први быти робови у почетку нападаня силныхъ, и неће рзаня коньскога чутисе у Єфрему. Єръ заклеосе Господъ Собомъ, говори Господъ Богъ сила': Я се гнушамъ свымъ укоромъ Іакова, и на села нѣгова омрзнухъ, пакъ ћу отбацыти градъ са свыма живећима у нѣму, те ће, ако остану десетъ людій у едномъ дому, умрети, и остаће нуждни, пакъ свои узети, и морати кости ньихове изнети изъ дома, и рећиће Настойницыма дома: има ли іошт' кодъ тебе? а онъ ће рећи: нема выше; и рећиће: ћути, да не споменешь име Господнѣ; єръ, гле! Господъ заповѣда, те ће домъ великій потући у млево, и домъ

малый развалити. Могу ли потрчати коньи по каменю? и могу ли жене уѣутати? што судъ окренусте у гнѣвъ и плодъ правде у горчину; не радуетесе ни єдной благой рѣчи, но говорите: нисмо ли снагомъ нашомъ стекли рогове? Зато ћу, гле! доме Ісраилѣвъ, Я подиђи на васъ народъ, говори Господъ сила', те ће васъ скрушити, да не уѣете у Ематъ и до водотока са запада.

ГЛАВА 7.

Овако ми показа Господъ Богъ, и гле! прицлодъ иде изютра, и гле! гусеница єданъ Гогъ Царъ. А кад' сконча єдуђи траву земну, рекохъ: Господе, Господе! буди милостивъ; тко ће подиђи Іакова? кад' є маленъ; раскайсе о томъ, Господе! И неће быти то, говори Господъ. Овако ми показа Господъ, и гле! призове Господъ Богъ судъ у ватри, те поеде бездну многу, и поеде часть. И рекохъ: Господе, Господе! престани сад', тко ће подиђи Іакова? кад' е маленъ; раскайсе о томъ, Господе! И неће быти то, говори Господъ. Овако показа ми Господъ: и гле! човѣкъ стои на огради адамантовой, и у руцы му адамантъ. И рече ми Господъ: шта видишь ты? Амосе! и рекохъ: адамантъ; и рече ми Господъ: Я ћу, гле! учинити адамантъ сред' людій Моихъ Ісраиля; нећу выше мимоилазити га. Истребиће се ідолишта смѣшна, и опустиће се жертве Ісраилѣве, и устаћу на домъ Іеровоамовъ са оружіемъ. И посла Амасіа Жрецъ Ветильскій къ Іеровоаму Цару Ісраилѣву, говорећи: буне на те диже Амосъ у дому Ісраилѣву, не мож' земля поднети све рѣчи нѣгове. Єръ ово говори Амосъ: оружіемъ скончаће се Іеровоамъ, а Ісраиль зароблѣнъ ће от-

вестисе изъ свое землѣ. И рече Амасіа Амосу: видећи пођи и отиди ты на землю Іудину, пакъ живи тамо, и тамо прорицай. А у Ветилю немой више да прорицашь, еръ є освећенѣ Цара, и домъ є царства. Амосъ отговори, и рече Амасіи: не бихъ я Пророкъ, ни сынъ Пророковъ, но Пастыръ свію, кой брахъ ягоде; и узе ме Господъ отъ ованца, па ми рече: иди и прорецы на люде Мое Ісраиля, и не буни народъ на домъ Іаковлѣвъ. Зато ово говори Господъ: жена твоя саблудиће у граду, а сынови твои и кћери оружіемъ ће пасти, и земля ће твоя ужетомъ се измѣрити, пакъ ћешсе ты на нечистой земльи скончати, и Ісраиль ће зароблѣнъ отвестисе изъ землѣ свое.

ГЛАВА 8.

Овако ми показа Господъ Богъ, и гле! ссудъ птицоловца. И рече Господъ: Шта видишь ты? Амосе! И рекохъ: ссудъ птицоловца; рече Господъ мени: дође крај людма Моима Ісраилю, нећу га више мимоилазити. Заплакаћесе у тай данъ стубцы храма, говори Господъ Богъ; многи ће у цѣломъ мѣсту помрети, навесћу ћутанѣ. Чуйте дакле то, кои отютра угнѣтавате убогога, и насилуете сиромахе са землѣ, говорећи: кад' ће проћи мѣсецъ, да продамо, и кад' ће проћи Субботе, да отворимо блага наша, да начинимо мѣру малу, а мѣрило увеличамо, и направимо вагу неправедну, како да освоимо убоге сребромъ и сиромаха за обућу, па да свакоякимъ житомъ тргуемо? Кунесе Господъ противу гордости Іаковлѣве, да неће сасвымъ заборавити сва дѣла ваша. И на то неће ли се узмутити земля, и заплакатисе свакъ живый на ньой? као рѣка насрнуће скончанѣ нѣно, и

навалиће као рѣка Египетска. И у тай данъ ће, говори Господъ Богъ, заћи сунце у полдне, и данъ свѣтлый помрачићесе на земльи; и преокренућу празднике ваше на жалость и све пѣсне ваше на плачъ, и на свака ћу леђа навући вретиште и на сваку главу плѣшъ, у жалость ћу га погрузити као за единцемъ, и све съ ньимъ као у данъ болѣсти. Гле! иду дани, говори Господъ, и послаћу гладь на землю, не гладь хлѣба ни жеђь воде, но гладь слушаня слова Господня; и поколебаћесе воде отъ мора до мора, и отъ сѣвера до востока, те ће обтицати тражећи слова Господня, а неће га наћи. У тай данъ нестаће лѣпыхъ дѣвояка и момака отъ жеђи, кленућихсе очишћенѣмъ Самарійскимъ, и говорећихъ: живъ є Богъ твой, Дане, и живъ є Богъ твой, Вирсавее; пакъ ће пасти, и не устати выше.

ГЛАВА 9.

Видихъ Господа стоећа на жертвенику, и рече: порази очистилиште, пакъ ће поколебатисе преддверя; изотсѣцай главе свыма, и заоставше ихъ оружіемъ ћу побити; кой отъ ньихъ бѣжи, неће утећи, и кой отъ ньихъ утече, нећесе избавити. Да се у паклу сакрыю, то ће ихъ и отуда рука Моя истргнути; и да се на небо попну, то ћу ихъ и отуда сбацыти. И да се сакрыю на врху Кармила, то ћу ихъ потражити и отуда узети; и ако се отъ очію Моихъ загнюре у дубльине морске, то ћу и тамо заповѣдити зміи, пакъ ће ихъ угрызти. И ако поћу у робство предъ лицемъ непріятеля' своихъ, и тамо ћу заповѣдити оружію, те ће ихъ потући; и утврдићу очи Мое на ньи на зо а не на до бро. И Господъ Богъ

Сведржитель есть, Кой се додира землѣ, и колеба ю, те ће зарыдати сви живећи на ньой, и тече као рѣка скончанѣ нѣно, и спада као рѣка Египетска; Кой Свой узлазакъ на небо зида, и обѣћанѣ Свое на земльи оснива, Кой воду морску дозыва, и пролива ю на лице землѣ: Господъ Богъ Сведржитель име Му е. Нисте ли, као сынови Етіопски, вы Мени сынови Ісраилѣви? говори Господъ; не изведохъ ли Ісраиля изъ землѣ Египетске, и иноплеменике изъ Каппадокіе, и Сиряне изъ яме? Гле! очи су Господа Бога на царство грѣшныхъ, пакъ ћу истребити то са землѣ; али домъ Ісраилѣвъ нећу отбацыти сасвымъ, говори Господъ. Єръ, гле! Я заповѣдамъ, и развѣяћу домъ Ісраилѣвъ по свы' народы, као што се вѣе на решето, да не падне зрно на землю. Оружіемъ ће скончатисе сви грѣшни Моихъ людій, кои говоре: нећесе приближити, неће доћи на насъ зла. У тай данъ ћу опетъ подићи скинію Давідову, коя е пала, и саградићу коя су отъ нѣ пала, и коя су раскопана, опетъ ћу подићи, и саградићу ю као дане вѣчне; како да Ме траже оставши люди и сви народи, по коима се призва име Мое међу ньима, говори Господъ, Кой чини та сва. Гле! иду дани, говори Господъ, и жетва ће приспѣти, берба віноградска, и сазрѣће грозђе у доба сѣяня, и горе ће капляти сладость, и сви брегови ће засађени быти. И вратићу роблѣ людій Моихъ Ісраиля, те ће опетъ сазидати градове разорене, и населитисе, и насадити виноградe, и пити віно съ ньихъ, и начинити вртове, и ести плодъ ньиховъ; и метнућу ихъ на землю ньихову, нити ће выше извучени быти изъ землѣ свое; кою имъ дадохъ, говори Господъ Богъ Сведржитель.

ПРОРОКЪ АВДІА.

ГЛАВА 1.

Виђенѣ Авдійно: ово говори Господъ Богъ Ідумеи: слухъ чухъ отъ Господа, извѣстіе посла у народе: устаните, па да ударимо ратомъ на ню. Гле! малымъ те учинихъ међу народы, безчестанъ си ты врло. Гордость сердца твога напела те живећега у каменныма пештерама, увысъ дижешь кућу свою, говорећи у сердцу своемъ: ко ће ме сбацыти на землю? Да се дигнешь као орао у высине, и да начинишь гнѣздо твое међу звѣздама, и отуда ћу те сбацыти, говори Господъ. Кад' бы крадцы или разбойницы ушли къ теби ноћу, куд' бы баченъ био? не бы ли украли были колико имъ е доста? Или кад' бы берачи ушли къ теби у віноградъ, не бы ли оставили грозђа? Како се испыта Исавъ, те се похваташе тайне нѣгове? До саме границе испустише те; сви люди завѣта твога противише ти се; надячаше те люди пріятельи твои, еђући съ тобомъ, мећаше превару пода те, нема разлога у ньима. У тай данъ ћу, говори Господъ, погубити премудре изъ Ідумее и разлогъ съ горе Исавове; те ће убоятисе войницы твои, кои су изъ Темана, да не буде човѣка на гори Исавовой, сбогъ убиства и нечестія на брата твога Іакова; срамъ ће те покрыти, и отбаченъ ћешь быти навѣкъ. Отъ кога си дана

супротъ нѣга ишао, онда, кад' иноплеменицы заробише войску нѣгову, и туђини уђоше на врата нѣгова, и Іерусалимъ жребаше, био си и ты као еданъ отъ ньихъ. Па да не презрѣшь данъ брата твога у данъ туђинаца, и да се не радуешь сыновма Іудиныма у данъ погибельи ньихове, и да се не поносишь у данъ жалости; и не улази на врата людій Моихъ у данъ болѣсти ньихове, и не презри и ты дружства ньихова у данъ истреблѣня ньиховога, и не договарайсе противу войске у данъ погибельи ньихове; нити мотри на излазке ньихове, да требишь бѣгунце ньихове, нити затворай бѣгунце ньихове у данъ жалости. Єръ близу є данъ Господань на све народе; како си радіо, тако ће ти быти, наплата ће твоя пасти на твою главу. Єръ као што си піо на гори Моіой светой, тако ће сви народи пити віно, испити и сићисе, пакъ быти као да нису ни были. А у гори Сіону быће спасеніе, и быће света, и домъ Іаковлѣвъ наслѣдиће наслѣднике ньихове; и быће домъ Іаковлѣвъ ватра, а домъ Іосифовъ ватра, домъ пакъ Исавовъ стрньика, те ће упалитисе на ньима, и поестиће ихъ, и неће быти у дому Исавовомъ тога, кой ће избѣћи, почемъ Господъ рече. И наслѣдиће, кои су у Нагеву, гору Исавову, а они у раздолю иноплеменике; и узеће гору Єфремову и полѣ Самарійско и Веніаміна и Галаадітіду. И то е почетакъ преселѣня сынова Ісраилѣвыхъ, земля Хананейска до Сарепте, а преселѣнѣ Іерусалимово до Еуфрата; и наслѣдиће градове Нагевове. И избавлѣни ће доћи изъ горе Сіонске, да отмасте гору Исавову; пакъ ће быти царство Господу.

ПРОРОКЪ ІОНА.

ГЛАВА 1.

И буде слово Господнѣ къ Іони сыну Аматійну, гласеће: устай, иди у Ніневію градъ великій, и проповѣдай у нѣму, еръ вика злобе нѣгове подижесе къ Мени. А Іона устане бѣжати у Тарсісъ отъ лица Господня, и сиђесе у Іоппію, нађе лађу идућу у Тарсісъ, плати наямъ свой, и уђе пловыти съ ньима у Тарсісъ испредъ лица Господня. А Господъ дигне великій вѣтаръ на мору, те буде бура велика на мору, и лађа бяше у опасности распастисе. Бродари се устраше, и свакій повика къ Богу своме, бацаюћи ствари съ лађе у море, да ю олакшаю отъ тыхъ. Іона пакъ сиђесе на дно лађе, и заспи ту хркаюћи. И дође къ нѣму Кормиларъ, па му рекне: што ты хрчешь? устай, и моли Бога твога, да насъ Богъ спасе, да не погинемо. И рекоше єданъ другоме: ходите да бацымо жребя, па ћемо дознати, съ кога є ово зло на нама; и бацыше жребя, и паде жребѣ на Іону. И рекоше му: Кажи намъ, сбогъ кога є ово зло на нама, шта ти є посао, откуда долазишь, и куда идешь, изъ кога си предѣла, и отъ коихъ си людій ты? И рече имъ: Я самь слуга Господань, и Господа Бога небеснога я почитуемъ, Кой створи море и сушу. И уплашесе люди страхомъ великимъ, па му рекоше: шта си то учиніо?

почемъ разумѣше люди, да отъ лица Господня бѣжаше, еръ имъ каза. И рекоше му: шта ћемо ти чинити, да се утиша море отъ насъ? еръ море се надимаше и већма дизаше валове. И рече имъ Іона: узмите ме и бацыте у море, пакъ ћесе утишати море отъ васъ; почемъ дознахъ я, да є сбогъ мене велика ова бура на вама. И упиняшесе люди къ земльи се вратити, но не могоше, еръ се море надимаше и дизаше већма на ньи. Пакъ повикаше Господу, и рекоше: не, не Господе! да не погинемо за животъ овога човѣка, и не пуштай на насъ праведну крвь; еръ Ты, Господе, као што си захтѣо, учиніо си. И узеше Іону, те га бацыше у море, и преста море отъ бѣснила свога. И люди се убояше страхомъ великимъ Господа, и принесоше жертву Господу и помолишесе молитвама.

ГЛАВА 2.

И заповѣди Господъ киту великоме прогутати Іону, те буде Іона у утроби китовой три дана и три ноћи. И помолисе Іона Господу Богу своме изъ утробе китове, и рече: повикахъ у жалости моіой ко Господу Богу моме, и услыша ме; изъ утробе є паклене вика моя, и услышао си гласъ мой; бацыо си ме у дубльину срдца морскога, и рѣке ме обколѣше, све высине Твое и валови Твои преко мене се валяше. И я рекохъ: отбаченъ самь отъ очію Твоихъ; да ли ћу іошть видити храмъ Твой светый? Узлисе на ме вода до душе мое, обколѣ ме бездна послѣдня, загнюрисе глава моя у разсѣлине гора', сишао самь у землю, коіой су ключанице затвори нѣни вѣчни; но да изъ трулежа изиђе животъ мой къ Теби,

Господе Боже мой! У скончаню живота мога поменухъ Господа, и да дође молитва моя къ Теби у храму светомъ Твомъ. Кои се суетныхъ и лажныхъ држе, оставише милость свою. А я ћу съ гласомъ хвалѣня и исповѣданя пожрети Теби, коя обѣћахъ, даћу на спасеніе мое Теби Господу. И заповѣди Господъ киту, те избацы Іону на суво.

ГЛАВА 3.

И по другій путъ буде слово Господнѣ къ Іони, гласеће: устай пакъ иди у Ніневію градъ великій, и проповѣдай у нѣму по пређашньой проповѣди, кою самъ ти Я казао. И уста Іона, па отиде у Ніневію, као што рече Господъ. А Ніневіа бяше градъ великъ Богу као три дана хода. И почне Іона улазити, и еданъ данъ хода проповѣда говорећи: іоштъ три дана, пакъ ће пропасти Ніневіа. И вѣроваше люди Ніневійски Богу, и заповѣдише постъ, и обукошесе у вретишта отъ велика ихъ све до мала ихъ. И дође рѣчь къ Цару Ніневійскоме, те устане съ престола свога, сбацы хальине свое са себе, обучесе у вретиште, и сѣдне на пепео. И обявлѣно и речено буде по Ніневіи отъ Цара и Властела' нѣговыхъ, говорећихъ: люди и скотови и волови и овце да ништа не окусе, ни да пасу, нити воде да пію. И обукошесе у вретишта люди и скотови, и повикаше свойски къ Богу, те се свакій врати съ пута свог' злог' и отъ неправде руку' своихъ говорећи: тко зна, да ли ће раскаятисе и умолѣнъ быти Богъ, пакъ се повратити отъ гнѣва ярости Свое, те не погинемо? И види Богъ дѣла ньихова, да се обратише отъ путова своихъ злыхъ; и раскаесе Богъ о злу, кое говораше учинити имъ, и не учини.

ГЛАВА 4.

А Іона се люто ожалости, пакъ се помоли Господу, и рече: о Господе! нису ли то мое рѣчи, кое говорихъ, докъ іоштъ быхъ на моіой земльи? Зато ускорихъ бѣжати у Тарсісъ, еръ знадохъ, да си Ты милостивъ и штедаръ, дуготрпѣльивъ и многомилостивъ, Кой се каешь у злобама людскима. Па сад', Владыко Господе, прими душу мою отъ мене, еръ болѣ ми е умрети, него живити. И рече Господъ Іони: еси ли се врло ожалостіо ты? И изиђе Іона изъ града, пакъ сѣдне спрамъ града, начини себи колебу, и сѣђаше у ньой у хладу, докъ буде видіо, шта ће быти граду. И заповѣди Богъ тыкви, те нарасте надъ главомъ Іониномъ, да буде сѣнъ надъ главомъ нѣговомъ, да га заклони отъ неугодностій нѣговыхъ, и обрадовасе Іона тыкви радосћу великомъ. И заповѣди Господъ Богъ црву раноме уютру, те подгрызе тыкву, и ова се осуши. А кад' засія сунце, заповѣди Богъ врућем' и палећем' вѣтру, те удари сунце на главу Іоне, кой стане очаявати и отрицатисе живота свога, па рекне: болѣ ми е умрети, неголи живити. И рече Господъ Богъ Іони: еси ли се ты врло ожалостіо за тыквомъ? и рече Іона: врло самь се ожалостіо я до саме смрти. И рече Господъ: ты си се ожалостіо за тыквомъ, о коіой се ни трудіо ниси, нити си ю раніо, коя се обноћь родила, и обноћь осушила; Я пакъ да не поштедимъ Ніневію градъ великій, у комъ живе выше отъ сто двадесетъ тысућій людій, кои не познаю, коя имъ е рука десна, коя ли имъ е лѣва рука, а и многи скотови ньихови?

МІХЕА ПРОРОКЪ.

ГЛАВА 1.

Слово Господнѣ, кое бяше къ Міхеи Морастітину у дане Іоатама и Ахаза и Єзекіе Царева Іудиныхъ, што е видіо о Самаріи и Іерусалиму. Чуйте сви люди рѣчи, пази земльо и сви на ньой, пакъ ће Господъ Богъ быти међу вама на свѣдочбу, Господъ изъ дома Свога светога; єръ, гле! Господъ излази съ мѣста Свога, и сиђиће, и наступиће на высине земне, те ће поколебатисе горе подъ Ньимъ, и долине растопитисе као восакъ на ватри, и као вода наглога водопада. Сбогъ нечестія Іаковлѣва сва су та, и сбогъ грѣха Ісраилѣва. Кое е нечестіе дома Іаковлѣва? ніе ли Самаріа? и кой е грѣхъ дома Іудина? не Іерусалимъ ли? Зато ћу учинити Самарію воћномъ хранилницомъ польскомъ и садомъ винограда, па ћу разбацыти каменѣ нѣно у пропасть и открыћу темелѣ нѣне; и скрушиће сва изваяна нѣна, и све доходке запалиће ватромъ, и упропастиће све ідоле нѣне, почемъ е отъ найма блуда стекла, и отъ найма блуда начинила. Зато ће зарыдати и заплакатисе, боса и нага ће ићи; пиштаће као змія, и рыдаће као кћери сіринске; почемъ одржа рана нѣна, єръ доће до самога Іуде, и коснусе врата людій Моихъ све до Іерусалима. Кои сте у Гети, не величайтесе, и Іенакімляни не гра-

дите дома на подсмѣхъ, поспите земльомъ подсмѣхъ вашъ. Коя добро обытава у градовы свои', не изиђе живећа у Сенаару, плачите за домомъ, кои є близу нѣ, прећиће отъ васъ на ню рана болѣстій. Тко започе на добро оной, коя паде у болѣсти? почемъ зла сиђоше отъ Господа на врата Іерусалимска, хука отъ кола' и коняника'; живећа у Лахісу началница грѣха та є кћери Сіонове, почемъ се у теби нађоше нечестія Ісраилѣва. Съ тога ће слати Посланике до самога наслѣдія Гетова, у домове суетне; залуд' быше Царевма Ісраилѣвыма докъ наслѣднике доведемъ теби, коя живишь у Лахісу наслѣдіе до самога Одоллама доћиће слава кћери Сіонове. Обрисе и острижисе за дѣцомъ своіомъ младомъ; разшири бріянѣ твое као орао, еръ зароблѣни быше изъ тебе.

ГЛАВА 2.

Быше кои мыслише о труду, а чинећи зла на ложама своима, и заєдно съ даномъ свршиваше та; еръ не дизаше къ Богу руку' своихъ; и желише ньиве, пакъ сграбише отъ сирота', и домове отимаше, и развлачише човѣка и домъ нѣговъ, и човѣка и наслѣдіе нѣгово. Тога ради ово говори Господъ: гле! Я смышлямъ на племе ово зла, исподъ коихъ нећете подићи вратова ваших, и нећете поћи изненада прости, еръ време є зло. У тай ће данъ узетисе на васъ притча, и повести плачъ гласећь: бѣдомъ пострадасмо; часть людій Моихъ измѣрисе ужетомъ, и не бяше тко да му забрани, па да се отврати; ньиве ваше раздѣлѣне быше. Зато нећe быти у теби тога, кой ће вући уже жребаня у скупштини Господньой. Не проливайте сузе, нити да сузе тога ради;

еръ неће отбацыти укоръ говорећи: домъ Іаковлѣвъ разгнѣви духъ Господань; нису ли те намѣре Нѣгове? нису ли благе рѣчи Нѣгове съ Ньимъ, што право идоше? И пре люди Мои у вражду не пристаяше противу мира свога; кожу му одераше, да отму узданѣ у ратно сакрушенѣ. Зато ће Старешине людій Моихъ избацытисе изъ домова сладости свое, сбогъ злыхъ своихъ намѣра отбачени быше; приближитесе горама вѣчныма; устай, па поѣи, еръ ніе за те отморъ тай сбогъ нечистоте, иструнусте гньилосћу; прогнастесе отъ никога гонѣни: духъ метну лажь, искапа ти у віно и піянство, те ће отъ каплѣ овыхъ людій скуплѣнъ собратисе Іаковъ са свыма; примаюћи примићу оставше Ісраилѣве, уѳдно ћу саставити повратакъ нѣговъ као овце у туги, као стадо сред' ложа свога искочиће отъ людій. Проћи просѣкомъ предъ лицемъ ньиховымъ, и просѣкоше врата, и изићоше на та; и изиће Царъ ньиховъ предъ лицемъ ньиховымъ, а Господъ ће быти Воћа ньиховъ.

ГЛАВА 3.

И рећиће: слушайте дакле ово, власти дома Іаковлѣва и остали дома Ісраилѣва; ніе ли ваше разумѣти судъ? кои, ненавидећи добро, а тражећи зло, коже ньихове съ ньихъ свлаче и месо ньихово съ костію ньиховыхъ. А кад' изѳдоше месо людій Моихъ, и коже ньихове съ костію ньиховыхъ одераше, онда кости ньихове стукоше и издробише као тѣло у котао и као месо у лонацъ. Тако ће повикати ко Господу, а неће ихъ послушати, но лице ће Свое отвратити отъ ньихъ у то време, почемъ зла имъ чинише съ намѣрама своима про-

тиву ньихъ. Ово говори Господъ на Пророке, кои вараю люде мое загрызаюћи зубма своима, и проповѣдаюћи имъ миръ, а не даде имъ се у уста, дигоше ратъ на ньи. Зато ће вамъ быти ноћь отъ влѣеня, и быће вамъ тама отъ врачаня, и сунце ће заћи на Пророке, и помрачићесе на ньи данъ; пакъ ће посрамитисе видећи санове, и измѣяни ће быти Врачари, те ће сви ови на ньи говорити, што неће быти тко да ихъ послуша; ако ихъ я не напуним силомъ духа Господня и судомъ и снагомъ, да обяве Іакову нечестія нѣгова и Ісраилю грѣхе нѣгове. Слушайте ово, Старѣшине Іаковлѣви и остали дома Ісраилѣва, кои се гнушате правде и сва права развраћуете, кои зидате Сіонъ крвлю и Іерусалимъ неправдама. Старѣшине нѣгови судише по мыту, и Жреци ньихови учише по награди, и Пророцы врачаше за сребро, и насланяшесе на Господа, говорећи: ніе ли Господъ у нама? нась неће постићи зла. Зато ће сбогъ васъ Сіонъ као ньива узоратисе, и Іерусалимъ ће бити као воћно хранилиште, и гора дома као шумскій лугъ.

ГЛАВА 4.

Ипакъ у послѣднѣ дане появићесе гора Господня уређена надъ врховы Господньи', и узвысићесе вышше брегова, пакъ ће люди похитати къ ньой, и долазиће многи народи, те ће рећи: ходите да се попнемо на гору Господню, и у домъ Бога Іаковлѣва, показаће намъ се путъ нѣговъ, па ћемо поћи по стазама нѣговыма, еръ отъ Сіона ће изићи законъ и слово Господа изъ Іерусалима, пакъ ће разсудити међу многима людма, и изобличити народе крѣпке до саме дальнѣ землѣ, те ће

расковати мачеве свое на рала и копля своя на косе, нити ће више народъ на народъ узети мача, ни више учитисе воевати. И свакій ће почивати подъ лозомъ своіомъ и свакій подъ смоковницомъ своіомъ, нити ће быти тко да га плаши, почемъ уста Господа Сведржителя говорише то. Єръ ће сви люди ићи своимъ путемъ, а мы ћемо поћи у име Господа Бога нашега заувѣкъ и далѣ. У тай ћу данъ, говори Господъ, собрати сакрушену, и отбачену ћу примити, и кое отбацыхъ, и сакрушену метнућу у останакъ и отбачену у крѣпакъ народъ, и Господъ ће воцаритисе надъ ньима у гори Сіону отсадѣ и довѣка. И ты столпе стада магловитый, кћери Сіонова, къ теби ће доћи и ући власть прва царство изъ Вавилона кћери Іерусалимской. Па зашт' си садъ познала зло? еда ти ніе было Цара? или ти совѣтъ изгину, што те болѣсти обколѣше као родилю? Болуй као мужъ, и приближуйсе, кћери Сіонова, као родиля, почемъ садъ ћешь изићи изъ града, станитисе у полю, и доћи до Вавилона; отуда ће те узети и отуда те избавити Господъ Богъ твой изъ руке твоихъ непріятеля'. И садъ се скупише на те народи многи, говорећи: радуймосе, очи наше виде Сіонъ. Ал' тіи не разумѣше мысли Господнѣ, и не схватише совѣта Нѣговога, да ихъ е скупіо као сноповe на гумно. Устай, па ихъ измлати, кћери Сіонова, єръ ћу рогове твое учинити да буду гвоздени, и нокте твое ћу учинити, да буду мѣдни, те ћешь сможднти многе люде, и принећешь Господу множство ихъ, и крѣпость ньихову Господу цѣле землѣ.

ГЛАВА 5.

Сад' ће оградитисе кћи Єфремова оградомъ, ратъ учини на васъ, палицомъ туку племена Ісраилѣва по челюстма. А ты, Витлееме доме Евфратовъ, еда си малый, да не будешь међу тысућама Іудиныма? та изъ тебе ће ми изићи Старѣшина, да буде Княземъ у Ісраилю, излазакъ є пакъ нѣговъ отъ почетка вѣчныхъ дана? Зато ће ихъ дати до времена порода родилѣ, и други отъ браће ньихове обратесе къ сыновма Ісраилѣвыма. И стаће, и видиће, и пастиће стадо Свое крѣпосћу Господъ, и у слави Господа Бога свога остаће; почемъ ће прославитисе до самыхъ краева землѣ. И Онъ ће быти миръ, кад' дође Ассуръ на землю вашу, и кад' ступи у предѣлъ вашъ, те устану на нѣга седамъ Пастыра' и осамъ людскихъ рана', и нападну Ассура оружіемъ, и землю Невродову копляма нѣныма, и избавиће отъ Ассура, кад' дође на землю вашу, и кад' ступи у предѣле ваше. И быће останакъ Іаковлѣвъ по народы посред' многихъ людій као роса падаюћа отъ Господа и као яганьцы на трави, како да се не састане ни єданъ, нити постои међу сыновма людскима. И быће останакъ Іаковлѣвъ по народы сред' людій многихъ, као лавъ међу скотовы у шуми, и као лавче у овчіима стадама, кад' проће, отлючи и сграби, а не буде тко да отме. Уздићићесе рука твоя на чинеће ти жалость, и сви непріятельи твои истребићесе. И у тай ће данъ быти, говори Господъ, да ћу истребити конѣ твое изъ средине твое, и поизлазамати кола твоя, и уништити градове землѣ твое, и раз-

бацыти све тврдынѣ твое, и избити врачаня твоя изъ руку твоихъ, и Врачара' не ће быти у теби. Слике ћу твое и ідоле твое истребити изъ средине твое, да се потомъ не кланяшь дѣлма твоихъ руку'. Изсѣћићу шуме изъ средине твое, и порушићу градове твое. И учинићу съ гнѣвомъ и съ яросћу отмаштенѣ надъ народма, што не послушаше Мене.

ГЛАВА 6.

Слушайте, шта рече Господъ: устани, присе съ горама, и нека чую брегови гласъ твой. Чуйте, горе судъ Господань, и долине темельи землѣ; єръ є судъ Господа на люде Нѣгове, и са Ісраилѣмъ има се прети. Люди Мои! шта вамъ учинихъ? или чимъ вамъ дотужихъ? отговорите Ми. Изведохъ васъ изъ землѣ Египетске, и изъ дома робованя избавихъ васъ, и послахъ предъ вама Мойсеа и Аарона и Маріамъ. Люди Мои! опоменитесе, шта науми противу васъ Валакъ Царъ Моавітскій, и шта му отговори Валаамъ сынъ Веоровъ? отъ Сітія до Галгала' да се познае правда Господня. Чимъ ћу постићи Господа? срѣсти Бога мога Вышнѣга? хоћу ли Га срѣсти съ палежемъ телаца годишняка'? Еда ће примити Господъ тысућама овнове, или тмама яриће дебеле? или ћу дати првенце мое за нечестіе мое, плодъ утробе мое за грѣхе душе мое? Єръ казано ти є, човѣче, шта є добро, или шта ише Господъ отъ тебе, осимъ да радишь право, и любишь милость, и готовъ да си ходити съ Господемъ Богомъ твоимъ? Гласъ Господань явиће се граду, и спастиће боећесе имена Нѣговога; по-

слушай, племе, и тко ће украсити градъ? еда ватра и домъ беззаконога сабираюћега иманѣ беззаконо и са укоромъ неправде? Еда ћесе оправдати беззаконикъ у мѣреню и у вретишту неправе мѣре, коіомъ богатство свое нечестія напунише? и живећи у ньой говорише лажь поносным у усты свои' езыкомъ ньиховымъ. Я ћу пакъ почети поражати те, и погубићу те у грѣхма твоима. Ты ћешь ести, а нећешь насытитисе, у теби ће мрачно быти, и сврatићешсе, а спастисе нећешь, и ако кои избависе, оружію ће предатисе. Ты ћешь посѣяти, а пожнѣти нећешь; ты ћешь изгнѣчити маслину, а улѣмъ се намазати нећешь; и насадићете віноградъ, а віно пити нећете; и закони Моихъ людій угинуће. Храніо си оправданя Замврійна и сва дѣла дома Ахавлѣва ходећи по совѣтма ньиховыма, како да те предамъ у пагубу, и живећи у иьой да подсмѣхъ и укоръ людій примите.

ГЛАВА 7.

Ухъ тежко мени! єръ быхъ као кой купи сламу у жетви, и као пабиракъ о вінобери кад' нема грозђа, да едемъ ранке, кое зажели душа моя. Ухъ тежко мени, душо! єръ неста благочестивога на земльи, и нема тко да исправля люде; сви се у крви перу, свакій ближнѣга свога злобно озлоблява. На зло руке свое спремаю; Князъ ište, и Судія мирне рѣчи говори, желя є душе нѣгове: отећу добра нѣгова, као моляцъ єдућій и идућій уредно у доба сумрака. Ухъ тежко, ухъ тежко! отмаштеня твоя приспѣше, сад' ће быти плача отъ ньихъ. Не вѣруйте

друговма, не уздайтесе у Старѣшине, и отъ сажительке твое чувайсе, да іой што кажешь. Єръ сынъ безчести отца, кѣи устае на матерь свою, и невѣста на свекрву свою; непріятельи су човѣку сви домашньи нѣгови. А я ћу погледати на Господа, почекаћу Бога Спаса мога, услыћаће ме Богъ мой. Не радуй ми се, непріятелько моя, што падохъ; устаћу, єръ, ако сѣднемъ у таму, Господъ ће ме освѣтлити. Гнѣвъ ћу Господань потрпити, почемъ сгрѣшихъ Му, докъ оправда парницу мою, и учини судъ мой, па ме изведе на свѣтлость, те ћу увидити правду Нѣгову, и увидиће непріятелька моя, пакъ ће обућисе у срамъ, говорећи ми: гдѣ є Господъ Богъ твой? очи ће мое погледати на ню, сад' ће быти на гаженѣ као блато по путовы. Данъ глаћеня опекій и теби є изглаћенѣ тай данъ. И твои ће градови доћи на поравнѣнѣ и на дѣобу Ассирску, и градови твои тврди у раздѣлѣнѣ отъ Тира све до рѣке Сирске, и отъ мора све до мора, и отъ горе све до горе, дани воде и жубора. И земля ће быти на пропасть са живећима на ньой отъ плодова дѣла' ньиховыхъ. Паси люде твое палицомъ твоіомъ, овце наслѣдія твога, кое се єдне уселяваю у шуму сред' Карміла, попастиће Васанітіду и Галаадітіду као дани вѣка. И послѣ дана' излазка твога изъ Египта видиће те чудна, видиће народи, и срамитисе све свое крѣпости, руке ће метнути на уста своя, и уши ће ньихове заглупути. Лизаће прахъ као зміе пузећи по земльи, сместисе на леглу своме; ужаснућесе отъ Господа Бога нашега, и бояћесе тебе. Тко є Богъ као Ты? Кой отузимашь беззаконія, и оставляшь нечестія останцыма на-

слѣдія Свога; и не удржа гнѣва Свога по свиђеню, єръ є любитель милости. Онъ ће обратити и помиловати насъ, и погрузити неправде наше, и бацыће у дубльине морске све грѣхове наше. Даће истину Іакову и милость Авраму, као што си се заклео отцевма нашима у прве дане.

ПРОРОКЪ НАУМЪ.

ГЛАВА 1.

Пророчество о Ніневіи, кньига виђеня Наума, сына Елкесеева. Богъ є ревньивъ, и отмаштуе Господъ, отмаштуе Господъ съ яросћу; Господъ отмаштуе непріятельма своима, и Самъ истреблюе противнике Свое. Господъ є дуготрпељьивъ, и велика є крѣпость Нѣгова, кривца не држи невинымъ Господъ; у пропасти и трусу трудъ є Нѣговъ, и облацы прахъ ногу' Нѣговыхъ; запређуе мору и суши га, и све рѣке опустошава. Умалисе Васанітіда и Кармилъ, и цвѣтаюћихъ на Лівану нестаде. Потресошесе горе отъ Нѣга, и брегови поколебашесе, и ужаснусе земля отъ Нѣгова лица свелена и сви живећи на ньой. Тко ће обстати отъ гнѣва Нѣгова? и тко ће противитисе гнѣву ярости Нѣгове? ярость нѣгова топи власти, и сатиресе каменѣ отъ Нѣга. Благъ є Господъ трпећима Га у данъ неволѣ, и познае боеће Га се. И у потопу учиниће путу край, непріятелѣ и противнике Нѣгове потераће тама. Шта помышлявате на Господа? Самъ ће край учинити, у невольи неће дваредъ уедно отмаститисе; еръ ће до темеля улединитисе и као бршлянъ трава заплетена изестисе, и као трска пуна сувоће. Изъ тебе ће изићи зла помысао на Господа совѣштаваюћа супротивна. Ово го-

вори Господъ: ако тко и влада водама многима, и тако ће разставитисе, и гласъ твой унапредакъ се неће чути. И сад' ћу сломити палицу нѣгову съ тебе, и ужета съ тебе раскидати; а за тебе ће заповѣдити Господъ, и отъ имена твога нећесе выше разсѣяти; изъ дома ћу твога истребити слике, и саливе ћу твое положити у гробъ твой, еръ си нечестанъ. Гле! на горама су ноге благовѣствующега и наговѣствующега миръ; светкуй, Іудо, празднике твое, изврши обѣте твое, еръ неће выше проћи крозъ тебе и овештати: скончаосе и избацыосе.

ГЛАВА 2.

Ето тога кой душе у лице твое, гледи озлобити; мотри путъ, стегни бокове, укрѣпи яко снагу твою, еръ отби Господъ укоръ Іаковлѣвъ као укоръ Ісраилѣвъ, почемъ тресећи отресоше ихъ, и лозе ньихове поломише. Оружія ньихова отъ людій, юнацы играю у ватри, оправа ньиховыхъ кола у данъ спреме чиста, и Коняницы ньихови узмутићесе по путовы, и кола ће ньихова сместисе и сплести на улицама, погледъ ньиховъ као свѣће ватрене и као сѣваюћа муня. Поменућесе Старѣшине ньихове, и побѣћиће у данъ, и изнемоћиће у путу своемъ, и похитаће на ограде нѣгове и уредити преднѣ страже свое. Врата туче отворишесе, царства падоше, и иманѣ открысе. А та се выше пеняше, и служкинѣ нѣне поводишесе као голубице гучећи у срдцама своима; и Ніневіа, као купатило водно, воде су нѣне, и тіи бѣжаше, не сташе, нити има тко да ихъ гледи. Разграбляше сребро, разграбляше злато, и не бяше края иманю нѣноме; што є зажелила, тымъ се препунило посуђе нѣно. Ис-

тресенѣ и устресенѣ и ускиплѣнѣ и срдца скрушенѣ и разслаблѣнѣ колѣна и болѣсти по свы' удовы и лице свію као опалѣнъ котао. Гдѣ се баве лавови, и гдѣ е паша за лавчадь? куд' иде лавъ, да уђе тамо къ лавчету, и не бяше тко да га поплаши? Лавъ награби довольно за лавчадь свою, и надави за лавице свое, и напуни лова гнѣздо свое и станиште свое грабежа. Гле! Я самь противу тебе, говори Господъ Сведржитель, и попалиђу дымомъ множство твое, и лавове ће твое поести оружіе, пакъ ћу истребити са землѣ ловъ твой, те се неће выше чути дѣла твоя.

ГЛАВА 3.

О граде крви, савъ лажльивый, пунъ неправде, непрестанъ грабежъ! Гласъ бичева и гласъ труса отъ кола, и трчаюћега коня, и лупаюћихъ кола, и ездећега коняника, и блистаюћега мача, и свѣтлыхъ оружія, и множства ранѣныхъ, и тежкога паданя, и не бяше края народма нѣныма, кои ће изнемоћи тѣломъ своимъ отъ силнога блуденя. Блудница лѣпа и пріятна, прва врачара, продае народе у блуденю своmъ и племена у врачаню своmъ. Гле! Я самь противу тебе, говори Господъ Богъ Сведржитель, пакъ ћу открыти задня твоя къ лицу твоме, и показаћу народма срамоту твою и царствама безчестіе твое. И бацыћу на те гаденѣ отъ твоихъ нечистота', и метнућу те за причу, пакъ ће свакій, кой те види, обићи те, и рећиће: окаяна Ніневіа, тко ће узданути за ньомъ? откуд' ћу іой утѣшенѣ тражити? сготовити часть, удесити струню, сготовити часть Аммону, коя живи међу рѣкама, около нѣ вода, коіой є почетакъ море, и вода

іой є ограда; Етіопіа є крѣпость нѣна и Египетъ, и нема края бѣжаню твоме; и Фудъ и Ливіани быше помагачи нѣни; и ова ће поћи зароблѣна у преселѣнѣ, и младенце нѣне разбити у почетцы свію путова нѣныхъ, и на све славне нѣне бацыће жребія, и сви Войводе нѣни свезаћесе у пута. А ты ћешь опитисе, и быћешь презрѣна, и ты ћешь сама себи тражити помоћи отъ непріятеля. Све твое сграде єсу као смоковнице са зрѣлымъ плодомъ, ако се затресу, упастиће у уста єдућега. Ето су люди твои у теби као жене, непріятельма твоима отвораюсе широмъ врата у землю твою, и ватра ће поєсти ключанице твое. Воду за пиће сама себи приправи бржеболѣ, и утврди сграде твое, уђи у блато, смѣшайсе съ плевомъ, утврди яче отъ опеке. Тамо ће те изєсти ватра, погинућешь отъ мача, изєстиће те бубе, и отептаћешь као мушица. Умножила си трговине твое выше него што є звѣздій на небу; мушице се устремише и узлетише; отскочи као буба садругъ твой, као скакавацъ што се у плотъ завлачи у данъ студеный; сунце отскочи, и онъ отлети, нити му се мѣсто познае; тежко ньима! Задремаше Пастыри твои, Царъ Ассирскій успава Кнкзеве твое, подигошесе люди твои на горе, и не бяше тко да ихъ прими. Нема лѣка несрећи твоіой, позлѣла є рана твоя: сви, кои чую вѣсть о теби, плѣскаће рукама за тобомъ; єръ кога ніе свакда нападала злоба твоя?

ПРОРОКЪ АВВАКУМЪ.

ГЛАВА 1.

Виђенѣ, кое види Аввакумъ Пророкъ. Доклѣ ћу, Господе, звати, да не услышашь? викати къ Теби озлоблѣнъ, да не избавишь? Зашто си ми показао труде и болѣсти, да гледимъ страсть и нечестіе? судъ испаде противу мене, и Судія узима. Зато се разори законъ, и судъ не докучуе свое цѣли, почемъ нечестивый преодолѣ праведноме, съ тога излази неправеданъ судъ. Видите надувени, мотрите и чудитесе чуду, пакъ исчезните; еръ Я чинимъ дѣло у ваше дане, кое нећете вѣровати, ако вамъ тко каже. Єръ Я ето подижемъ Халдейце, народъ лютъ и брзъ, кой ходи по ширинама землѣ, да освои селишта не своя. Страшанъ є и чувенъ, самъ себи и суди и узима. Коньи нѣгови скачу већма него рысови, и бржи су него вуцы Арабски; Коняницы нѣгови поеду, навале издалека, и полете као орао готовъ на ждеранѣ. Край ће доћи на нечестиве, кои се ньима успротиве, роблѣ ће као песакъ скупити. И надъ Царевы ће смѣятисе онъ, мучительи су игра нѣму, свакой ће тврдыньи ругатисе, обколѣти ю насапомъ, и обвладати ньомъ. Онда ће промѣнути духъ, прећи и помолитисе: та е крѣпость Богу моме. Ниси ли Ты отискона Господе Боже Светый мой? па нећемо умрети; Господе! на судъ

си га отредіо, и мене создао, да обличуемъ и наказуемъ. Чисто око, па не видишь зла, и муке болне не гледашь ; зашт' гледашь на вѣтреняке? прећутуешь кад' прождире нечестивый праведнога? чинишь люде као рыбе морске и као гадове, кои немаю Старѣшине? Скончанѣ удицомъ ухвати, и привуче га мрежомъ, и скупи га виговма своима, пакъ се весели и радуе срдце нѣгово. Зато жертвуе мрежи своіой, и кади вигове свое, єръ тыма умножи иманѣ свое и єла своя избрана. Зато ће разастрти мрежу свою, и непрестано убіяти народе не пощтедити.

ГЛАВА 2.

На стражи ћу моіой стати, попећусе на каменъ, и погледаћу да видимъ, шта ће ми рећи, и шта ћу Му отговорити на обличенѣ мое. И Господъ ми отговори, и рече: упищи виђенѣ на даски ясно, да постигне кой га чита. Єръ виђенѣ є іоштъ за далѣ време, и найпослѣ просіяће, а не напраздно; ако се закасни, почекай га, єръ идући доћиће, и неће закаснити. Ако се узсумня тко, томе неће наклонѣна быти душа Моя; а праведникъ ће Мой по вѣри живъ быти. Гордельивый пакъ и злобный и поношльивый не свршуе ништа; кой расшири као пакао душу свою, и тай є ненасыћенъ као смрть, и собраће къ себи све народе, и примиће къ себи све люде. Неће ли тіи сви причу на нѣга пронети и гатати за ньимъ, пакъ ће рећи: тежко ономе, кой привлачи къ себи што ніе нѣгово; доклѣ? и отежчавашь завезакъ свой яко. Єръ ће изненада устати, кои ће га угрызати, пакъ ће ободритисе злуради твои, те ћешь быти на разграблѣнѣ. Будући си ты поробіо многе предѣле, то ће тебе

поробити сви оставши люди сбогъ крви човѣчіе и нечестія землѣ и града и свію живећихъ на ньой. Тежко оныма, кои беру лихву злу дому своме, да начине на высини гнѣздо свое, да истргну изъ руке злыхъ. Науміо си стыдъ дому своме, скончао си многе люде, и сгрѣши душа твоя; єръ каменъ ће изъ зида повикати, и слеме изъ дрвета ово ће проговорити: ахъ, тежко ономе, кой крвлю зида градъ, и диже градъ неправдама! Нису ли та отъ Господа Сведржителя? и многи люди оскудѣваше ватромъ, и народи многи изнемогоше. Єръ ће напунитисе сва земля познаваня славе Божіе, као вода у мору покрыће ихъ. Тежко ономе, кой напая садруга свога мутномъ развратомъ, и опія га да завири у тайне нѣгове. Сытость безчестія отъ славе пи и ты; срдце поколебайсе и стресисе; снаће те чаша деснице Господнѣ, и скушисе безчестіе на славу твою. Єръ ће те безчестіе Ліваново покрыти, и страсть звѣрова те престрашити сбогъ крви човѣчіе и нечестія землѣ и града и свію живећихъ на ньой. Шта ползуе изрѣзана слика, те ю изрѣзаше? начинише саливъ, мечту лажну, да се онай, кой є начиніо, узда у створъ свой, начини ідоле нѣме. Ухъ, тежко ономе, кой дрвету говори: ободрисе, устай; и каменю: подигнисе; и то є мечта, и то є сковъ злата и сребра, и нема никаквога духа у нѣму. Господъ пакъ у храму є светомъ Своимъ; нека се убои отъ лица Нѣговога сва земля.

ГЛАВА 3.

Молитва Аввакума Пророка съ пѣсномъ.

Господе! услышахъ слухъ Твой, и убояхсе; Господе! уразумѣдохъ дѣла Твоя, и ужаснухсе; посред' два жи-

вота познатъ бићешь, кад' се буду приближиле године, познаћешсе, кад' буде дошло време, явићешсе, кад' се буде смутила душа моя у гнѣву, милость ћешь твою поменути. Богъ ће отъ юга доћи, и Светый изъ горе присѣнѣнога младога честца; добродѣтель Нѣгова покрыла небо, и хвале Нѣгове препуна е земля. И сіянъ Нѣгово быће као свѣтлость, рогови у рукама Нѣговыма, и метну любовь државну крѣпости Свое. Предъ лицемъ ће Нѣговымъ ићи напредъ Слово, и изићиће наполѣ кодъ ногу Нѣговыхъ. Стаде, и покренусе земля, погледа, и истаяше народи, сатршесе горе по нужди, и растопишесе брегови вѣчни, хѣдови су Нѣгови вѣчни; сбогъ невалялства видише селишта Етіопска, и убояћесе кровови Мадіамски. Еда се, Господе, на рѣке гнѣвишь? еда е на рѣкама ярость Твоя? или си устреміосе на море? те да усѣднешь на Твое конѣ, и у яшеню Твомъ да буде избава. Натезаюћи напрежешь лукъ Твой на скиптре, говори Господъ; рѣкама распадасе земля. Видиће Те люди и уздрктатисе, како се разливаю ходови воде, бездна пушта гласъ свой, высина привиђеня своя. Уздигнусе сунце, и мѣсецъ стаде у реду своемъ, у свѣтлости ће полетити стрѣле Твое, у блистаню муньій оружія Твоя. Претньомъ ћешь умалити землю, и яросћу посваљивати народе. Изишао си на спасеніе Твоихъ людій, спасти помазане Твое, метнуо си смрть у главе беззаконыхъ, стегао си узе до самога врата сасвымъ; расцѣпіо си у ярости главе силныхъ, стресћесе у ньой; размотаће узде свое као сиромахъ ѳдући тайно. И на море навео си конѣ Твое, кои муте воду многу. Сачувахсе, и убоясе срдце мое отъ гласа молитве устній моихъ, и уђе трепетъ у кости мое, и у мени се смете снага моя; отпочинућу у данъ туге

мое, да отидемъ међу люде мое приправне. Єръ смоква неће донети плодъ, и на лозама неће быти рода, пупа маслична превараће, и поля неће дати ране, неста оваца на паши, и неће быти волова на яслама. А я ћу у Господу зарадоватисе, развеселићусе у Богу Спасу момъ. Господъ Богъ є снага моя, и учиниће ноге мое за свршиванѣ, узводи ме на высине, да побѣдимъ, и да Му поимъ пѣсне.

СОФОНІА ПРОРОКЪ.

ГЛАВА 1.

Слово Господнѣ, кое бяше къ Софоніи, сыну Хусіину, сыну Годоліину, Аморіину, Єзекіину, у дане Іосіе, сына Амонова Цара Іудина. Уништенѣмъ нека не стане свега, што є на земльи, говори Господъ; нека нестане людій и скотова, нека нестане птица' небесныхъ и рыба' морскихъ, и нека изнемогну нечестиви, пакъ ћу скинути беззаконе съ лица землѣ, говори Господъ. И прострећу руку Мою на Іуду и на све живеће у Іерусалиму, пакъ ћу узети съ мѣста овога имена Ваалова и имена Жреческа са Жрецама, и оне, кои се кланяю на крововы воинству небесноме, и кои се куну Господемъ, и кои се куну Царемъ своимъ, и кои се укланяю отъ Господа, и не траже Господа, и кои се не придржаваю Господа. Убойтесе отъ лица Господа Бога, єръ близу є данъ Господань, єръ є приправіо Господъ жертву Свою, и осветіо є Званице Свое. И у данъ жертве Господнѣ отмастићу Князевма и дому Царскоме, и свыма обученыма у туће руво. У тай данъ ћу отмастити ягно свыма предвратныма, кои пуне храмъ Господа Бога свога нечестіемъ и преваромъ. И у онай данъ, говори Господъ, быће гласъ яука съ рыбньихъ врата, и плачъ съ другихъ врата, и сатрвенѣ велико съ брегова. Плачите живећи у посѣченой, єръ се

сви люди уподобише Ханаану, и истребишесе сви поносећисе сребромъ. И тай ћу данъ тражити Іерусалимъ са свећомъ, и отмастићу людма немарљивыма у дужностма своима говорећима у срдцама своима: ни добра ни зла неће Господъ учинити. Иманѣ ће ньихово разграбитисе, и домови ньихови разоритисе; сазидаће куће, а неће поживити у ньима, и насадиће виногради, а неће пити віна съ ньихъ. Єръ близу є данъ Господань великій, близу и врло скоръ є; гласъ дана Господня горакъ є и жестокъ. Силанъ є данъ гнѣва, данъ тай є данъ жалости и нужде, данъ несгоде и пропасти, данъ таме и мрака, данъ облака и магле, данъ трубе и вике на градове тврде и на куле высоке. И ожалостићу људе, те ће ићи као слѣпи, єръ врло сгрѣшише Господу, пакъ ћесе излити крвь ньихова као прахъ, и тѣлеса ньихова као погань; нити ће ихъ сребро ньихово и злато ньихово избавити у данъ гнѣва Господня; и ватромъ ревности Нѣгове поведена ће быти сва земля; єръ ће паштитисе учинити край свыма живећима на земльи.

ГЛАВА 2.

Скупитесе и сложитесе, народе немилый, пре него вамъ буде као цвѣту опадаюћем' у доба, пре него доће на васъ гнѣвъ Господань, пре него доће на васъ данъ ярости Господнѣ. Тражите Господа сви смирени на земльи, право радите, праведно поступајте, тражите кротости, и отговарајте томе, како да се покрыете у данъ гнѣва Господня. Єръ Газа ће разграблѣна быти, и Аскалонъ ће исчезнути, Азотъ ће у полдне отбацытисе, и Аккаронъ искоренитисе. Тежко живећима на греди мор-

ской, пришелцы Крітски; слово Господнѣ на васъ, Ханаане, земльо иноплеменика, изгнаћу васъ са станишта, те ће быти Крітъ паша стадама и оборъ овцама; и греда морска быће заоставшима дома Іудина, ту стада пасти, по домовы Аскалоновы' вечеромъ се састаяти испредъ лица сынова Іудиныхъ, єръ ихъ посѣти Господъ Богъ ньиховъ, и поврати роблѣ ньихово. Слушахъ понашаня Моавова и укораваня сынова Аммоновыхъ, како се ругаше людма Моима, и величашесе на предѣле Мое. Зато ће живимъ Я, говори Господъ сила' Богъ Ісраилѣвъ, Моавъ быти као Содома, и сынови Аммонови као Гоморра, а Дамаскъ ће быти оставлѣнъ као стогъ на гумну разоренъ занавѣкъ, и остатакъ Моихъ людій разграбиће ихъ, и остатакъ народа Мога наслѣдиће ихъ. То имъ є за досаду ньихову, што се поносише и величаше надъ людма Господа Сведржителя. Явићесе Господъ противу ньихъ, и истребиће све богове земныхъ народа', пакъ ће Нѣму кланятисе свакій са свога мѣста, сви острови язычнички. И вы ћете, Мурини, Моимъ оружіемъ ранѣни быти; простреће руку Свою и на сѣверъ, и погубиће Ассиріанина, и Ніневію ће учинити пустыньомъ и пропасћу безводномъ; посред' нѣ пастиће стада и сви звѣрови земни, єжеви и сове у ньой ће гнѣздитисе, звѣрови ће вытисе по развалинама нѣныма, и вране по враты нѣны', што се узносила као кедаръ. Овай градъ гордельивый, живећи на узданю, говорећи у срдцу свомъ: я самь, и по мени нема выше, како то исчезну, паша звѣровма? Свакій ће, пролазећи крозъ нѣга, зазвиждати, и подићи руке свое.

ГЛАВА 3.

О свѣтлый и избавлѣный голубе! не послуша гласа, не прими опомене, не поуздасе у Господа, и къ Богу се своме не приближи. Князеви нѣгови рычу у нѣму као лавови, Судіе нѣгови као вуцы Арабски, не оставляше за сутра. Пророцы вѣтрогонѣ, люди гордельиви, Свештеницы нѣгови скврнаве света, и не чествую законъ. Но Господъ праведанъ у нѣму є, пакъ неће учинити неправде; свако ютро судъ ће Свой извести на свѣтлость, и не сакрысе, не зна за неправду у отиманю, ни за обиду у распри. У пропасть свали величаве, исчезнуше куле ньихове, врло ћу опустопити путове ньихове, да се не проходаю; исчезнуше градови ньихови, єръ ни єднога нема да є и да живи. Рекохъ; али убойтесе Мене, и примите науку, пакъ се нећете истребити изъ очію Нѣговыхъ за сва, сбогъ коихъ му се отмастихъ; приправляйсе, рано рани, иструну све лисће ньихово. Зато почекай Ме, говори Господъ, у данъ воскресенія Мога на свѣдочбу; єръ судъ є скупштинама язычничкима примити Цареве, да изліемъ на ньи гнѣвъ Мой, савъ гнѣвъ ярости Мое; єръ ће ватромъ ревности Мое поедена быти єва земля. И онда ћу окренути єзыкъ къ людма у нѣговъ родъ, да призываю сви име Господнѣ, и Нѣму служе подъ єднымъ ярмомъ. Отъ краева рѣкій Етіопскихъ примићу молеће Ме, међу разсѣяныма Моима Мени ће приносити жертве. У онай данъ нећешь постыдитисе свію твоихъ дѣла', коима си нечествовао на Ме, єръ онда ћу узети съ тебе укоре досаћиваня твога, пакъ се нећешь выше величати на гори Моіой светой. А у теби ћу оставити люде кротке и смѣрне, те ће быти благовѣстницы имена

Господня. Останцы су Ісраилѣви, па неће чинити неправде, нити говорити суетна, нити ће у усты њиховы' наћисе езыкъ лажльивъ; еръ ће тіи ести и угнѣздитисе, нити ће быти тко ће ихъ плашити. Врло се радуй, кћери Сіонова, проповѣдай, кћери Іерусалимова, веселисе и преукрашавайсе отъ свег' срдца твога, кћери Іерусалимова; отузе Господъ неправде твое, избавіо те е изъ руке непріятеля' твоихъ, посред' тебе Господъ ће воцаритисе, пакъ нећешь выше видити зла. У време ће оно рећи Господъ Іерусалиму: не бойсе, Сіоне, нека ти не слабе руке твое; Господъ Богъ твой у теби е, силанъ спасти те, веселѣ ће навести на те, и обновиће те у любови Своіой, и радоваћесе теби у украсу као у данъ праздника. И собраћу сатрвене твое; тежко ономе, кой узме ругати имъ се. То ћу Я у теби учинити тебе ради, говори Господъ, у време оно, и спасћу утѣснѣну, и отбачену примићу, метнућу ихъ на похвалу, и имените на цѣлой земльи. И постыдићесе сви у оно време, кад' вама добро учинимъ, и у време кад' васъ примимъ; еръ ћу васъ учинити имените и на похвалу кодъ свію людій землѣ, кад' будемъ враћати роблѣ ваше предъ вама, говори Господъ.

ПРОРОКЪ АГГЕЙ.

ГЛАВА I.

Друге године подъ Даріемъ Царемъ у шестый мѣсецъ првога дана буде слово Господнѣ рукомъ Аггеа Пророка, гласеће: кажи Зоровавелу Салатіилеву отъ колѣна Іудова, и Іисусу, сыну Іоседекову, Свештенику великоме, и рецы: Овако говори Господъ Свемржитель и вели: люди ово говоре: ніе дошло време сазидати храмъ Господањ. И буде слово Господнѣ рукомъ Аггеа Пророка, гласеће: вама ли є време живити у домовы ваши' углађены', а храмъ овай Мой пустъ? И сад' овако говори Господъ Свемржитель: уредите срдца ваша, како ћете владатисе. Сѣясте много, а мало набрасте; єдосте, а не насытистесе; писте, а не опистесе; обукостесе, а не сгрѣястесе, и тко плату сабира, сабра у раздрту торбу. Овако говори Господъ Свемржитель: узмите срдца ваша на путове ваше. Попнитесе на гору, и усѣцыте дрва, и донесите, па сазидайте храмъ, у нѣму ће Ми быти повольно, и прославићусе, рече Господъ. Гледасте на многа, и посташе мала, унесосте та у храмъ, и отдунухъ ихъ; зато овако говори Господъ Свемржитель: кад' є храмъ Мой пустъ, а вы свакій идете у свой домъ; зато ћу удржати небо отъ росе, те ће земля престати кліяти. Мачъ ћу навести на землю и на горе и на пшеницу и на віно

и на улѣ и на сва, коя износи земля, и на люде и на скотове и на савъ посао руку' ньиховыхъ. Кад' чуше Зоровавель Салатіилѣвъ отъ колѣна Іудова, и Іисусъ Іоседековъ Свештеникъ великій, и сви други люди гласъ Господа Бога свога и рѣчи Аггеа Пророка, као што га посла Господъ Богъ ньиховъ къ ньима, убояшесе люди отъ лица Господня. И рече Аггей Вѣстникъ Господань између Господньихъ Вѣстника' людма, говорећи: Я самь съ вама, говори Господъ. И подигне Господъ духъ Зоровавеля Салатіилѣва отъ колѣна Іудова, и духъ Іисуса Іоседекова Свештеника великога, и духъ свію другихъ людій, те уђоше и чинише дѣла у храму Господа Сведржителя Бога свога.

ГЛАВА 2.

У двадесетчетвртый данъ мѣсеца шестога друге године подъ Даріемъ Царемъ, у седмый мѣсецъ у двадесетпрвый мѣсеца данъ рече Господъ рукомъ Аггеа Пророка, говорећи: тко є отъ васъ, кой є видіо храмъ овай у слави нѣговой прећашньой? пакъ како га сад' гледите као да ніе предъ вама. Крѣписе сад' Зоровавелю, говори Господъ, и крѣписе Іисусе, сыне Іоседековъ, Свештениче великій, и нека се укрѣпе сви люди землѣ, и радите, еръ Я самь съ вама, говори Господъ Сведржитель. Слово, кое завѣштахъ съ вама, кад' излазисте изъ землѣ Египетске, и Духъ Мой стои посред' васъ; не бойтесе. Єръ овако говори Господъ Сведржитель: іоштъ ћу єдаредъ потрести Я небомъ и земльомъ, моремъ и сувымъ, и све народе ћу затрести, и доћиће избрана свію народа', пакъ ћу храмъ овай напунити славе, говори Господъ Сведржитель. Мое є сребро

и Мое злато, говори Господъ Сведржитель; ѣръ велика ће быти послѣдня слава храма овога, већа отъ прве, говори Господъ Сведржитель, и на мѣсту овомъ даћу миръ, говори Господъ Сведржитель, миръ душе свакоме помагаюћем' зидати, да се успостави црква ова. У двадесетчетвртый данъ деветога мѣсеца друге године подъ Даріемъ Царемъ буде слово Господнѣ къ Аггею Пророку, гласеће: овако говори Господъ Сведржитель: упытай Свештенике закона, говорећи: ако узме човѣкъ месо свето у скутъ хальине свое, и скутъ хальине нѣгове коснесе хлѣба или варива или віна или масла или коегагодъ ела; еда ће се осветити? а Свештеницы отговорише и рекоше: не. И рече Аггей: ако оскврнѣнъ или нечистъ душомъ коснесе коегагодъ отъ тыхъ; еда ће осврнавитисе? а Свештеницы отговорише и рекоше: оскврнавићесе. Аггей отговори и рекне: тако су люди ови, и тако є народъ овай преда Мномъ, говори Господъ, и тако су сва дѣла руку' ньиховыхъ, и ако се кой приближи тамо, оскврнавићесе сбогъ приманя свога ютрошнѣга, жалиће зала ради своихъ; пакъ опетъ ненавидисте онога, кой васъ напредъ караше. И сад' метните у срдца ваша отъ овога дана и унапредакъ, пре него будете метнули каменъ на каменъ у храму Господнѣмъ. Тко сте были, кад' сипасте у мѣшине ечма двадесетъ мѣра, а ечма бяше десетъ мѣра; и идосте у цѣдницу наточити петдесетъ мѣра, а быше двадесетъ. Поразихъ васъ нераћанѣмъ, трулежомъ вѣтренымъ и тучомъ сва дѣла руку' вашихъ; и опетъ се не обратисте къ Мени, говори Господъ. Но уредите срдца ваша отъ овога дана и унапредакъ, отъ двадесетчетвртога дана мѣсеца деветога и отъ дана, у кой се основала црква Господня; метните у срдца ваша, ако се іоштъ познае

на гумну, и ако іошть вінградъ и смоква и ябука и дрва маслична не носе плода, отъ тога ћу дана благословити ихъ. И буде слово Господнѣ къ Аггею Пророку по другій путъ у двадесетчетвртый данъ мѣсеца, гласеће: кажи Зоровавелю, сыну Салатіилѣву отъ колѣна Іудова, говорећи: Я ћу потрести небомъ и земльомъ, моремъ и сувымъ, и превалићу престоле Царева, и истребићу войску Царева язычничкихъ, и превалићу кола и конянике, те ћесе измѣшати коньи и конянцы ньихови, свакій оружанъ противу брата свога. У тай дань, говори Господъ Сведржитель, примићу те, Зоровавелю Салатіилѣвъ слуго Мой, говори Господъ, пакъ ћу те метнути као печатъ, еръ тебе избрахъ, говори Господъ Сведржитель.

ПРОРОКЪ ЗАХАРІА.

ГЛАВА 1.

У осмый мѣсецъ друге године подъ Даріемъ буде слово Господнѣ къ Захаріи Варахіину, сыну Аддову, Пророку гласеће: Разлютисе Господъ на отцеве ваше гнѣвомъ великимъ. И рећићешь имъ: овако говори Господъ Сведржитель: обратитесе къ Мени, говори Господъ сила', пакъ ћусе и Я обратити къ вама, говори Господъ сила'. И не будите као отцеви ваши, кое обличаваху прећашньи Пророцы, говорећи: овако говори Господъ Сведржитель: оставитесе путова вашихъ злыхъ и отъ намѣра' вашихъ невалялыхъ; а они не послушаше, и не марише послушати Мене, говори Господъ Сведржитель. Отцеви ваши гдѣ су и Пророцы? еда ће увѣкъ живити? Но рѣчи Мое и законе Мое примайте, кое Я заповѣдамъ у Духу Момъ слугама Моима Пророцыма, кои постигоше отцеве ваше, и отговорише и рекоше: као што е установіо Господъ Сведржитель учинити намъ по путовы наши' и по намѣрама нашима, тако намъ е учиніо. У двадесетчетвртый данъ єданайстога мѣсеца, тай е мѣсецъ Саватъ, друге године подъ Даріемъ, буде слово Господнѣ къ Захаріи Варахіину сыну Аддову, Пророку гласеће: Видихъ ноћу, и гле! човѣкъ узсѣде на коня рыђа, и стая међу горама сѣнъ бацаюћима, а за ньимъ коньи рићи и

жерави и шарени и бѣли. И рекохъ: шта ће ови Господе? и рече ми Ангелъ говорећи къ мени: показаћу ти, шта су тіи. И отговори човѣкъ стоећій међу горама, и рече ми: ови су, кое посла Господъ обићи землю. И отговорише Ангелу Господњем' стоећем' међу горама, и рекоше: обићосмо сву землю, и гле! земля сва населѣна, а ћути. И Ангелъ Господань отговори и рече: Господе Сведржителю! доклѣ не будешь помиловати Іерусалимъ и градове Іудове, кое си презрѣо, ово є седамдесета година? И отговори Господъ Сведржитель Ангелу говорећему са мномъ добре рѣчи и утѣшне рѣчи. И рече ми Ангелъ говорећи къ мени: повичи говорећи: овако говори Господъ Сведржитель: ревновахъ за Іерусалимъ и Сіонъ великомъ ревносћу, и гнѣвомъ великимъ лютимсе Я на народе нападаюће; єръ Я се, истина, разгнѣвихъ мало, али они умножише зла. Зато овако говори Господъ: обратићусе къ Іерусалиму съ милосћу, пакъ ћесе храмъ Мой сазидати у нѣму, говори Господъ Сведржитель, и мѣра ће іошть се протегнути у Іерусалиму. И рече ми Ангелъ говорећій са мномъ: іошть повичи говорећи: овако говори Господъ Сведржитель: іошть ћесе преливати градови срећомъ, и іошть ће Господъ помиловати Сіонъ, и іошть ће избрати Іерусалимъ. И подигохъ очи мое, и видихъ, и гле! четыри рога. И рекохъ Ангелу говорећему къ мени: Господе! шта су ови? и рече ми: то су рогови, кои Іуду и Ісраиля и Іерусалимъ разасуше. И показа ми Господъ четыри дрводѣлца. И рекохъ: Господе! шта иду ови радити? и рече: ови су рогови, кои разасуше Іуду, и сакрушише Ісраиля, те нитко отъ ньихъ не подиже главе, па ови изиђоше наошћрити четыри рога у рукама своима, народи, кои уздижу рогъ на землю Господню, да ю разаспу.

ГЛАВА 2.

И подигохъ очи мое, и видихъ, на гле! човѣкъ съ ужетомъ земльомѣрнымъ у руцы. И рекохъ му: куда ты идешь? и рече ми: размѣрити Іерусалимъ, да видимъ, колика є ширина нѣгова и колика дужина. И гле! Ангелъ говорећій къ мени, стояше, и другій Ангелъ излазаше нѣму на сусрѣтъ. Па му рече говорећи: трчи, те кажи ономе младићу говорећи: плодовито ће Іерусалимъ населитисе отъ множства людій и скотова, кои су у нѣму; и Я ћу му, говори Господъ, быти стѣна ватрена унаоколо, и на славу быћу посред' нѣга. О, о! бѣжите изъ сѣверне землѣ, говори Господъ, єрбо ћу васъ съ четыри вѣтра небесна собрати, говори Господъ; у Сіонъ се спасавайте кои живите у кћери Вавилонской. Єръ овако говори Господъ Сведржитель: трагомъ славе посла ме на народе заробивше васъ, єръ тко у васъ дира, као да дира у зѣницу ока Нѣговога. Єръ, гле! Я дижемъ руку Мою на ньи, пакъ ће подпасти подъ оне, кои имъ служе, те ћете уразумѣти, да ме Господъ Сведржитель посла. Красисе и веселисе, кћери Сіонова, єръ, гле! Я долазимъ, и уселићусе посредъ тебе, говори Господъ. И прибѣћиће многи народи ко Господу у тай данъ, те ће быти Му люди, и уселићесе посред' тебе, пакъ ћешь уразумѣти, да ме Господъ Сведржитель посла къ теби. И наслѣдиће Господъ Іуду участіе Свое на земльи светой, и іошть ће Іерусалимъ избрати. Нека се свако тѣло понизуе предъ лицемъ Господньимъ, єръ устаде изъ облакова светыхъ Своихъ.

ГЛАВА 3.

И показа ми Господъ Іисуса Свештеника великога, стоећа предъ лицемъ Ангела Господня, и ђаво стая нѣму сдесна, да му се противи. И рече Господъ ђаволу: Господъ ти судіо, ђаволе, судіо ти Господъ, Кой є избрао Іерусалимъ; ніе ли то тако као главница истргнута изъ ватре? А Іисусъ бяше обученъ у гнусне хальине, и стая предъ лицемъ Ангела. Пакъ отговори и рече стоећима предъ лицемъ нѣговымъ, говорећи: скините хальине гнусне съ нѣга: а нѣму рече; ево скинухъ съ тебе беззаконія твоя, и грѣхе ћу твое очистити; обуцыте га у подиръ, и метните кідаръ чистъ на главу нѣгову; и метнуше кідаръ чистъ на главу нѣгову, и обукоше га у хальине. А Ангелъ Господань стая, и засвѣдочи Ангелъ Господань Іисусу говорећи: овако говори Господъ Сведржитель: ако по путовы Мои' поћешь, и заповѣсти Мое усчуваш, и храмъ Мой ты разсудишь, и ако усчуваш дворъ Мой: то ћу ти дати дружећесе са стоећима овыма. Послушай дакле, Іисусе Свештениче великій, ты и пріятельи твои, кои сѣде предъ лицемъ твоимъ, єръ су то люди чудовидцы; єръ, гле! Я уводимъ слугу Мога Востока, єръ каменъ метнухъ предъ лицемъ Іисусовымъ, на камену су томъ єдномъ седамъ очію; гле! Я ћу изрыти яму, говори Господъ Сведржитель, и заронићу сву обиду землѣ оне у єданъ данъ. У онай данъ, говори Господъ Сведржитель, сазовите свакій пріятеля свога подъ віноградъ и подъ смоковницу.

ГЛАВА 4.

И Ангелъ Господань, говорећій къ мени, окренесе и подигне ме, као кад' човѣкъ устане отъ сна свога; и рече ми: шта ты видишь? и рекохъ: видихъ, и гле! свѣћникъ савъ златанъ, а кандилце на врху нѣговомъ, и седамъ свѣћника' на врху нѣговомъ, и седамъ чашица' на свѣћницы нѣговы' отзго; и двѣ маслине на врху нѣговомъ, една кандилцу надесно и една налѣво. И упытахъ и рекохъ Ангелу говорећему къ мени: Господе! шта су ова? И отговори Ангелъ, говорећій къ мени, и рече ми говорећи: не разумѣшь ли шта су та? и рекохъ: не, Господе! И отговори и рече ми говорећи: ово є слово Господнѣ къ Зоровавелю гласеће: не у сили великой ни у крѣпости, но у Духу Момъ, говори Господъ Сведржитель. Тко си ты, горо велика, предъ лицемъ Зоровавеля, да исправишь? и изнећу каменъ наслѣдія, равность є милости милость Нѣгова. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: руке Зоровавелѣве основаше храмъ овай, и руке нѣгове довршиће га, пакъ ћешь уразумѣти, да ме Господъ Сведржитель посла къ вама. Єръ тко те є укоріо у мале дане? тіи ћесе зарадовати и увидити каменъ отъ чистога олова у рукама Зоровавеля; седамъ овыхъ очію єсу очи Господнѣ, кое прегледаю по цѣлой земльи. И отговорихъ и рекохъ му: шта су двѣ маслине ове, кое су сдесна и слѣва свѣћника? И упытахъ по другій путъ, и рекохъ му: шта су двѣ гране маслиничне, кое су у рукама два усѣкала златна, коя наливаю и уздижу чашице златне? И рече ми говорећи: не знашь ли, шта су те? и рекохъ: не, Господе! И рече: то су два сына гоязности, кои стое предъ Господемъ цѣле землѣ.

ГЛАВА 5.

И окренухсе и подигохъ очи мое, па видихъ, и гле! свитакъ летећь. И рече ми: шта ты видишь? и рекохъ: я видимъ свитакъ летећь, у дужину є двадесетъ лактова, а у ширину десетъ лактова. И рече ми: то є клетва излазећа на лице землѣ; еръ по томе ће свакій крадацъ до саме смрти отмаштенъ быти, и по томе свакій, кой се лажно куне до смрти отмаститисе. И изнећу га, говори Господъ Сведржитель, те ће ући у кућу крадца, и у кућу кунећегасе именемъ Моимъ лажно, те ће усселитисе усред' куће нѣгове, и скончаће га и дрва нѣгова и каменѣ нѣгово. И изиђе Ангелъ говорећій къ мени, и рече ми: погледай очима твоима, и види ово, што излази. И рекохъ: шта є то? и рече: то є мѣра излазећа; и рече: то є неправда ньихова по цѣлой земльи. И гле! теретъ олова се диже; и гле! жена една сѣћаше на среди терета. И рече: ова є беззаконіе; и бацы ю у средину терета, и бацы каменъ олова у уста нѣна. И подигохъ очи мое и видихъ, па гле! двѣ жене излазише, и духъ имъ у крылы, а крыла имаше као родина, пакъ подигоше теретъ међу земльомъ и међу небомъ. И рекохъ Ангелу говорећему къ мени: куд' носе ови теретъ? И рече ми: да іой сазидаю домъ у земльи Вавилонской, да ю уреде и метну тамо на постолѣ свое.

ГЛАВА 6.

И окренухсе и подигохъ очи мое, и видихъ, па гле! четвора кола излазе изъ средине двѣю гора, а горе те быше горе отъ мѣди. У првы' колы коньи рыђи, а у

други' колы коньи врани, у трећи' колы коньи бѣли, а у четврты' колы коньи шарцы брзи. И отговорихъ и рекохъ Ангелу говорећему къ мени: Господе! шта є ово? И отговори Ангелъ говорећій къ мени, и рече: ово су четыри вѣтра небесна, кои излазе стати предъ Господа цѣле землѣ. У коима быше коньи врани, излазише на землю сѣверну; бѣли излазише трагомъ за ньима; шарцы излазише на землю южну; а брзи излазише и паштишесе обићи землю, и рече: идите, обићите землю, и обиђоше землю. И повика и рече ми говорећи: гле! кои излазише на землю сѣверну, ублажише ярость Мою на земльи сѣверной. И буде слово Господнѣ къ мени, гласеће: узми отъ оныхъ изъ робства Князева и отъ врстныхъ, отъ разумныхъ отуда, пакъ ћешь ты у онай данъ ући у домъ Іосіе Софоніина идућега изъ Вавилона; и узећешь сребро и злато, те ћешь начинити вѣнце, и метнућешь на главу Іисусу Іоседекову Свештенику великоме, пакъ ћешь му рећи: овако говори Господъ Сведржитель: гле! мужъ именемъ Востокъ, и подъ ньимъ ће сазидатисе и засіяти храмъ Господань; и онъ ће добродѣтель примити и сѣсти и завладати на престолу своемъ, и быће Свештеникъ нѣму надесно, и совѣтъ миранъ быће међу обоима. А вѣнацъ ће быти трпећима, кои су га заслужили и кои су га разумѣли, и у милость сыну Софоніину и у пѣсну у храму Господнѣмъ. И издалека отъ овыхъ доћиће и зидаће на храму Господнѣмъ, пакъ ћете уразумѣти, да ме Господъ Сведржитель посла къ вама; и быће, ако слушаюћи послушате гласъ Господа Бога вашега.

ГЛАВА 7.

Четврте године подъ Даріемъ Царемъ буде слово Господнѣ къ Захаріи у четвртый данъ деветога мѣсеца, кой е Хаселевъ. И посла у Ветиль Сарасаръ и Арвесееръ Царъ и нѣгови люди молити Господа, говорећи Свештеницыма, кои су у храму Господа Бога Сведржителя, и Пророцыма овако: уђе ли овдѣ у петый мѣсецъ светыня, плачући или постећи, као што већь чинихъ много година'. И буде слово Господа Сведржителя къ мени гласеће: кажи свыма людма землѣ и Свештеницыма говорећи: ако постите и ядикуете у петице или седмице мѣсеца, и ево седамдесетъ година' постомъ ли постисте Мени? И ако єдете или піете, не вы ли єдете и піете? Нису ли те рѣчи, кое рече Господъ рукама прећашньихъ Пророка', кад' Іерусалимъ бяше населѣнъ, изобиланъ, и градови нѣгови унаоколо, и на горама и по долинама сва населѣна быше? И буде слово Господнѣ къ Захаріи гласеће: овако говори Господь Сведржитель: судъ праведанъ судите, и милость и штедроте чините свакій брату своме, а удовицы и сироти и пришелцу и убогоме насиля не творите, и злобу брата свога нитко да не спомине у срдцу своmъ. И не покоришесе да слушаю, и окренуше леђа презираня, и уши свое отешташе да не слушаю, и срдце свое учинише непокорльивымъ, да не послушаю закона Мога и рѣчій, кое посла Господъ Сведржитель Духомъ Своимъ рукомъ прећашньихъ Пророка'; те буде гнѣвъ великій отъ Господа Сведржителя. И быће, као што рече, и не послушаше Га; тако ће они повикати, и нећу ихъ услышати, говори Господъ Сведржитель. И разбацыћу ихъ по свы' народы, кои ихъ не по-

знаваше, и земля ће быти пуста послѣ ньихъ, да неће нитко пролазити и враћатисе; и они учинише землю избрану пустомъ.

ГЛАВА 8.

И буде слово Господа Сведржителя къ мени, гласеће: овако говори Господъ Сведржитель: ревновахъ за Іерусалимъ и Сіонъ ревносћу великомъ, и яросћу великомъ ревновахъ за нѣга. Тако говори Господъ: окренућусе къ Сіону, и уселићусе усред' Іерусалима, пакъ ће се Іерусалимъ наречи градъ истинитый, и гора Господа Сведржителя, гора света. Овако говори Господъ Сведржитель: іошт' ће сѣдити старцы и старице на путовы Іерусалимски', сватко ихъ имаюћи палицу свою у руцы сбогъ дубоке старости. И путови града напуниће се момчади и дѣвойчади играюћихъ по путовы нѣговы'. Овако говори Господъ Сведржитель: ако предъ останкомъ людій овыхъ у оне дане изнемогне, еда ли ће и преда Мномъ изнемоћи? говори Господъ Сведржитель. Овако говори Господъ Сведржитель: гле! Я ћу избавити люде Мое изъ землѣ восточне и изъ землѣ западне, и увесћу ихъ у землю ньихову, и уселићусе посред' Іерусалима, пакъ ће Ми быти люди, и Я ћу имъ быти Богъ у истини и у правди. Овако говори Господъ Сведржитель: нека се укрѣпе руке васъ слушаюћихъ у те дане рѣчи ове изъ уста Пророчіихъ, отъ кога се дана основа храмъ Господа Сведржителя, и откад' се сазида црква. Єръ пре оныхъ дана' наямъ людма не бяше напреданъ, и наямъ скотовма не бяше, и излазећему и улазећему не бяше мира отъ туге, и послаћу све люде свакога на ближнѣга

свога. И нећу сад', као у оне прећашнѣ дане, поступати са останкомъ людій овыхъ, говори Господъ Свердржитель; но показаћу миръ, виноградъ ће дати плодъ свой, и земля ће дати жита своя, и небо ће дати росу свою, и учинићу да останцы овыхъ Моихъ людій наслѣде та сва. И быће да ћу, као што бысте у клетви међу народы, доме Іудовъ и доме Ісраилѣвъ, тако васъ спасти, те ћете бити у благослову; не бойтесе, крѣпитесе рукама вашима. Єръ овако говори Господъ Свердржитель: као што помыслихъ озлобити васъ, кад' ме расгнѣвише отцеви ваши, говори Господъ Свердржитель, и не разкаяхсе: тако намыслихъ и заключихъ у ове дане, добро учинити Іерусалиму и дому Іудову; не бойтесе. По тыма ръчма радите; говорите истину свакій ближнѣму своме, истину и судъ миранъ судите на враты ваши', и нитко у срдцу своемъ нек' не споминѣ злобу ближнѣга свога; и немойте клетисе лажльиво, єръ на та сва омрзнухъ, говори Господъ Свердржитель. И буде слово Господа Свердржителя къ мени, гласеће: овако говори Господъ Свердржитель: постъ четвртый и постъ петый и постъ седмый и постъ десетый быће дому Іудову на радость и веселѣ и на благдане, те се веселите, пакъ истину и миръ любите. Овако говори Господъ Свердржитель: іоштъ ће многи люди доћи и жительи изъ многихъ градова, те ћесе састати жительи изъ петъ градова у єданъ градъ, говорећи: да идемо помолитисе лицу Господню, да тражимо лице Господа Свердржителя, идемъ и я. И доћиће многи люди и народи многи, да траже лице Господа Свердржителя у Іерусалиму, и да умоле лице Господнѣ. Овако говори Господъ Свердржитель: у оне дане узећесе десетъ людій отъ свію племена' язычничкихъ, и узећесе за ха-

льину човѣка Іудеанина, говорећи: съ тобомъ ћемо ићи, еръ слушасмо, да є Богъ съ вама.

ГЛАВА 9.

Пророчество слова Господня у земльи Седраха и Дамаска жертве Нѣгове; еръ Господъ мотри на люде и на сва колѣна Ісраилѣва. И у Имату у предѣлы нѣговы' Тиръ и Сідонъ врло се умудрише. И сазида Тиръ себи тврдынѣ, и сабра сребро као прахъ, и злато као блато съ путова. Зато ће Господъ наслѣдити ихъ, и погрузиће у море войску нѣгову, и онъ ће ватромъ изѣстисе. Увидиће Аскалонъ и убояћесе, и Газа, и врло тежко ће му пасти, и Аккаронъ, еръ се застыди узданя свога; и погинуће Царъ изъ Газе, и Аскалонъ се никда населити неће. И у Азотъ ће иноплеменицы уселитисе, и разрушићу досаду иноплеменика', и крвь ћу ньихову изъ уста ньиховыхъ и гадове имъ изсред' зуба ньиховыхъ извући, пакъ ће и тіи оставитисе Богу нашему, и быти као Тысућникъ у Іуди, а Аккаронъ као Іевусей. И поставићу храму Моме стражу, да се не иде и не враћа скрозъ, и отсад' неће на ньи доћи изгонитель, као што сад' видихъ очима Моима. Радуйсе врло, кћери Сіонова, проповѣдай, кћери Іерусалимова, гле! иде ти Царъ твой праведанъ и спасаюћь, кротакъ є тай, узсѣо є на подярамника и ждребца млада. И уништиће кола изъ Єфрема и конѣ изъ Іерусалима, и истребиће лукъ бойный и множину и миръ язычничкій, пакъ ће овладати отъ мора до мора и отъ рѣкій до излазака землѣ. И ты у крви завѣта твога испустіо си узнике твое изъ яме, коя воде нема. Сѣдите свезани у тврдыняма сборови, и за єданъ

ћу данъ бавлѣня твога двоструко ти вратити. Єръ напрегохъ те, Іудо, себи као лукъ, испунихъ Єфрема, и подиђићу дѣцу твою, Сіоне, на дѣцу Єллинску, и учинићу те као мачъ ратника. И Господъ ће явитисе противу ньихъ, и стрѣла Нѣгова изиђиће као муня; и Господъ Богъ Сведржитель у трубу ће затрубити, и поћи у жубору претнѣ Свое. Господъ Сведржитель ће заштитити ихъ, те ће поести ньи и засути ньи каменѣмъ изъ праћкій, и испиће крвь ньихову као віно, и напунити посуђе као жертвеникъ. И Господъ Богъ ньиховъ спасти у онай данъ као овце люде Свое; еръ каменѣ свето валясе на земльи Нѣговой. Ако е што Нѣгово благо, и ако е што Нѣгово добро, то е пшеница младиђма, и віно мирисаво дѣвицама.

ГЛАВА 10.

Просите отъ Господа кише у време ране и поздне; Господъ учини промотреня, пакъ ће имъ дати кишу зимну, свакоме траву на селишту. Єръ предсказательи говорише труде, и врачари виђеня лажна и санове лажльиве говорише, суетныма тѣшише; зато се занесоше као овце, и зло ихъ постиже, єръ не бяше лѣка. На пастыре разгнѣвисе ярость Моя, посѣтиђу и яганьце; и посѣтиће Господъ Богъ Сведржитель стадо Свое, домъ Іудинъ, и учиниће ихъ као коня благолѣпна Свога у битки. И отъ нѣга погледи, и отъ нѣга учини, и отъ нѣга лукъ у духу ярости, и отъ нѣга ће изиђи свакій, кой истеруе у томъ. И быће као ратницы газећи блато по путовы у битки, и одупрећесе, еръ е Господъ съ ньима, те ћесе застыдити коняницы на коньи'. И укрѣ-

пићу домъ Іудовъ, и домъ ћу Іосифовъ спасти, и усе-лићу ихъ, еръ ихъ любимъ, пакъ ће быти као да ихъ и не отбацыхъ; еръ Я самь Господъ Богъ ньиховъ, и услѣшаћу ихъ. И быће као ратницы Ефремови, и развеселиће имъ се срдце као отъ віна; и дѣца ньихова ће увидити и развеселитисе, и срдце ньихово обрадоваћесе Господу. Явићу имъ, и примићу ихъ еръ ћу ихъ искупити, те ћесе умножити као што су были многи. Разсѣяћу ихъ по людма, и у дальини поменуће Ме, и воспитати дѣцу свою, и обратитисе. И вратићу ихъ натрагъ изъ землѣ Египетске, и примићу ихъ отъ Ассиріана, пакъ ћу ихъ увести у Галаатідъ и у Ліванъ, и ни еданъ отъ ньихъ неће остати. И проћиће моремъ узкимъ, и поваляће на мору валове, и осушићесе све рѣчне дубльине, и отузећесе свака досада Ассирска, и скиптаръ Египетскій отузећесе. И укрѣпићу ихъ у Господу Богу ньиховомъ, пакъ ћесе похвалити именемъ Нѣговымъ, говори Господъ.

ГЛАВА II.

Отвори, Ліване, врата твоя, да поеде ватра кедре твое; нек' яуче Пітисъ, еръ паде кедаръ, еръ Велможе отвећь осиромашише; заяучите дубови Васанітідски, еръ изсѣчесе шума насаћена. Пастыри угласъ плачу, еръ пострада слава ньихова; лавови угласъ рычу, еръ пострада жубореић Іорданово. Овако говори Господъ Богъ Сведржитель: пасите овце за кланѣ; кои ихъ имаше, клаше ихъ безъ сажалѣня, а кои ихъпродаваше, говораху: благословенъ Господъ, обогатисмосе, а Пастыри ньихови не бринушесе

нимало за ньи. Зато нећу отсад' пошћедити живеће на земльи, говори Господъ; и гле! Я ћу предати люде, свакога у руке пріятелю своме и у руке Цару своме, пакъ ће изсѣћи землю, и нећу ихъ избавити изъ руке ньихове. И овце ћу за кланѣ пасти у земльи Ханаанской, и узећу Себи двѣ палице, єдну нарекохъ доброта, а другу нарекохъ уже, пакъ ћу пасти овце. И у єдномъ ћу мѣсецу погубити три Пастыра, и отештаће на ньи душа Моя, єръ ньихове душе рыкаше на Ме. И рекохъ: нећу васъ пасти, што є за умиранѣ нека умре, и што є за исчезаванѣ, нека исчезне, а колико ихъ остане нека ихъ свакій єде тѣло ближнѣга свога. И узећу палицу Мою добру, те ћу ю бацыти, да разоримъ завѣтъ Мой, кой завѣштахъ свыма людма; и разориће се у онай данъ, пакъ ће Хананейске овце, кое Ми се чуваю, уразумѣти, єръ слово є Господнѣ. И рећићу имъ: ако за добро налазите, дайте плату Мою, или се отрецыте; и поставише цѣну Мою тридесетъ сребрняка'. И рече ми Господъ: метни ихъ у ливницу, те погледай, є ли чисто, као што самь я искушенъ быо отъ ньихъ; и примихъ тридесетъ сребрняка', и метнухъ ихъ у храмъ Господань у ливницу. И бацыхъ палицу другу уже, да се разори завѣтъ посред' Іуде и посред' Ісраиля. И рече ми Господъ: узми себи іошт' ссудове пастырске Пастыра неискусна; єръ, гле! Я ћу уздигнути Пастыра на землю, кой пропадаюћега посѣтити неће, и разсутога тражити неће, и сокрушенога исцѣлити неће, и здравога упутити неће, но месо ће отъ избраныхъ поєсти и жиле имъ извити. О вы кои суетна пасете и остависте овце, мачъ на мышцу нѣгову и на око му десно; мышца нѣгова сушећисе осушићесе, и око му десно помрачаваюћисе ослѣпиће.

ГЛАВА 12.

Пророчество слова Господня на Ісраиля, говори Господъ, Кой є простро небо и основао землю, и Кой зида духъ човѣка у нѣму: гле! Я полажемъ Іерусалимъ као преддверя покретна свыма людма унаколо, и у Іудеи ће быти обсада противу Іерусалима; и у онай ћу данъ учинити Іерусалимъ каменомъ, кои ће газити сви народи; свакій газећій га ругаюћисе наругаћесе, и скупићесе на нѣга сви народи землѣ. У онай данъ, говори Господъ Сведржитель, поразићу свакога коня плашенѣмъ и коняника му безуміемъ; а на домъ Іудовъ отворићу очи Мое, и све конѣ людій поразићу слѣпоћомъ. И рећиће Тысућницы Іудини сви у срдцама своима: нађимо себи живеће у Іерусалиму по Господу Сведржителю Богу ньиховоме. У онай данъ метнућу Тысућнике Іудине као главницу ватрену у дрва и као пламтећу свѣћу у поздеръ, те ће повести десно и лѣво све люде унаоколо, и Іерусалимъ ће іошт' се населити по себи у Іерусалиму. И спастиће Господъ населя Іудова као испрва, како да се не велича похвала дома Давідова, и живећи у Іерусалиму да се не величаю надъ Іудомъ. И у онай данъ ће заштитити Господъ живеће у Іерусалиму, и немоћанъ међу ньима быће у тай данъ као Давідъ, а домъ Давідовъ као домъ Божій, као и Ангелъ Господань предъ ньима. У тай данъ ћу тражити отбити све народе идуће на Іерусалимъ. И излићу на домъ Давідовъ и на живеће у Іерусалиму духъ благодати и штедротій, те ће погледати на нѣга, кога прободоше, и заплакаћесе за ньимъ плачемъ као за облюблѣнымъ, и жалиће за ньимъ жалосћу као за првенцемъ. У онай ће данъ увеличатисе якъ

плача у Іерусалиму као плача яукъ Ададримона на полю Магедона. И заплакаћесе земля по племенма и племенма, колѣно о себи и жене ньихове о себи; колѣно дома Давідова о себи, и жене ньихове о себи; колѣно дома Патанова о себи, и жене ньихове о себи; колѣно дома Левіина о себи, и жене ньихове о себи; колѣно Симеоново о себи, и жене ньихове о себи. Сва друга колѣна колѣно и колѣно о себи, и жене ньихове о себи.

ГЛАВА 13.

У онай данъ свако ће мѣсто дому Давідову отвараписе и за живеће у Іерусалиму рад' чисћеня отъ грѣха и крвомѣсечія. У онай данъ ћу, говори Господъ Саваотъ, истребити имена ідола' са землѣ, па имъ выше неће быти спомена, и лажльиве Пророке и нечистый духъ скинућу са землѣ. Ако іоштъ успрориче човѣкъ, рећиће му, кад' буде пророчествовао, отацъ нѣговъ и мати нѣгова, кои су га родили: нећешъ быти живъ, што си лажь говоріо у име Господнѣ; пакъ ће му отацъ нѣговъ и мати нѣгови забранити, кад' почне пророчествовати. И у тай данъ ће постыдитисе Пророцы свакій свога виђеня, кад' успрориче, и обућићесе у кожу власнату, еръ слагаше; пакъ ће рећи: нисамь я Пророкъ, него самь я човѣкъ кой обработавамъ землю отъ младости мое, еръ човѣкъ ме роди. И рећићу му: откуд' те ране на рукама твоима? и рећиће: тыхъ рана' допаднухъ у дому любезнога мога. Устай, мече, на Пастыра Мога и на човѣка грађанина Мога, говори Господъ Сведржитель; порази Пастыра, и распудићесе овце стада, и Я ћу прострети руку Мою на мале Пастыре. Пакъ ће быти у онай данъ на цѣлой земльи,

говори Господъ, да ће двѣ нѣне части истребитисе и исчезнути, а трећа ће часть остати на ньой, и трећу часть ћу провести крозъ ватру, и распалити ихъ, као што се распалюе сребро, и искусићу ихъ, као што се искушава злато; тай ће призвати име Мое, и Я ћу га услышати, и рећићу: ови су Мои люди; а тіи ће рећи: Господъ Богъ мой.

ГЛАВА 14.

Гле! иду дани Господньи, и подѣлићесе грабежи твои у теби; и скупићу све народе против' Іерусалима на битку, и заробићесе градъ, и разграбићесе домови, и жене ће осквrнавитисе, и отвесћесе пола града у робство, а останакъ людій Моихъ неће истребитисе изъ града. И изићиће Господъ, и стаће противу оныхъ народа', као што є данъ противности Нѣгове у данъ битке. И стаће ноге Нѣгове у онай данъ на гори Єлеонской, коя є спроћу Іерусалима на востокъ; и раздѣлићесе гора Єлеонска, пола нѣна къ востоку а пола нѣна къ мору, пропасть врло велика; и уклониће се пола горе на сѣверъ и пола нѣ на югъ; и засућесе долина Моихъ гора', и снизићесе долина горня до самога Асаила, и напуниће се као што се напунила трусомъ у дане Озіе Цара Іудова; и доћиће Господъ Богъ мой и сви Свети съ ньимъ. И случићесе у онай данъ да неће быти свѣтлости, но зима и мразъ; и быће данъ єданъ, а тай ће данъ познатъ быти Господу, и ніе данъ, и ніе ноћь, но свечера быће свѣтлость. И у данъ онай изићиће вода жива изъ Іерусалима, пола нѣ у море прво, и пола нѣ у море послѣднѣ; и у лѣто и у єсень быће тако. И быће Господъ Царемъ

по цѣлой земльи; у онай ће данъ быти Господъ єданъ, и име Нѣгово єдно. Обходећи сву землю и пустыню отъ Гавае и до Реммона, на югъ Іерусалиму, узнећесе на мѣсту, и остаће спрамъ врата Веніаміновыхъ до мѣста првыхъ врата све до врата на углу и до столпа Анамеилова и до цѣднице Цареве. И ту ће уселитисе, и неће унапредакъ быти анатеме, и уселићесе Іерусалимъ надаюћисе. И то ће быти падежъ, коимъ ће Господъ изсѣћи све люде, кои воеваше на Іерусалимъ, растопићесе тѣла ньихова стоећи на ногама своима, и очи ће имъ истећи изъ трепавица' ньиховыхъ, и єзыкъ ће истаяти у усты ньиховы'. И быће у онай данъ ужасъ Господань великій на ньима, и свакій ће ихъ прихватитисе за руку ближнѣга свога, и сплесће му се у руцы ближнѣга свога. И Іуда ће устати насупротъ у Іерусалиму, и скупиће снагу свію людій унаоколо, злато и сребро и одѣло у великой множини. И то ће быти падежъ коньма и мазгама и камилама и магарцыма и свыма скотовма, кои су у четама ньиховыма по падежу томе. И ако кои остану отъ свію народа' дошавшихъ на Іерусалимъ, тіи ће сваке године долазити кланятисе Цару Господу Сведржителю и праздновати праздникъ Скинопигіе. Кои пакъ отъ свію землѣ племена не уздолазе у Іерусалимъ кланятисе Цару Господу Сведржителю, и тіи ћесе придодати оныма; неће быти на ньи кише. Ако ли колѣно Египетско не кренесе и не дође, и на тыма ће быти рана, коіомъ ће поразити Господъ све народе, кои не уздолазе праздновати праздникъ Скинопигіе. То ће быти грѣхъ Египту и грѣхъ свыма народма, кои не уздолазе праздновати праздникъ Скинопигіе. У онай данъ быће оно, што є у узди коня, свето Господу Сведржителю, и котлови у дану Госпо-

днѣмъ быће као чаше предъ лицемъ олтара. И свакій ће котао у Іерусалиму и Іуди быти светъ Господу Сведржителю, и дођиће сви жертвујући, пакъ ће примити отъ ньихъ, и куваће у ньима; и неће унапредакъ быти Хананеацъ у храму Господа Сведржителя у онай данъ.

МАЛАХІА ПРОРОКЪ.

ГЛАВА 1.

Пророчество слова Господня на Ісраиля рукомъ Ангела Нѣгова; метните дакле на срдца ваша. Облюбихъ васъ, говори Господъ, и рекосте: зашто си насъ облюбіо? ніе ли Исавъ братъ быо Іакову? говори Господъ: и облюбихъ Іакова, а Исава омрзнухъ, те учинихъ да предѣли нѣгови исчезнуше, и иманѣ нѣгово пустымъ сметиштемъ постаде. Єръ ако рекне: Ідумеа се разори; вратимосе, па да опетъ сазидамо пустолине нѣне; овако говори Господъ Сведржитель: тіи ће сазидати, Я ћу разорити, пакъ ће имъ се предѣли нареѣи беззаконія и люди, на кое навѣкъ уста Господъ. И увидиће очи ваше, и вы ћете реѣи: узвысисе Господъ изнадъ предѣла Ісраилѣвыхъ. Сынъ слави отца, и слуга се бои Господара свога; пакъ ако самь Отацъ Я, то гдѣ є слава Моя? и ако самь Господъ Я, то гдѣ є страхъ Мой? говори Господъ Сведржитель. Вы Свештеницы, кои презирете име Мое, рекосте: чимъ презрѣсмо име Твое? Приносите къ олтару Моме скврнаве хлѣбове, и рекосте: чимъ оскврнависмо ихъ? кад' велите, трапеза Господня оскврнѣна є, то сте и поставлѣна на ньой ела похулили. Єръ ако доведете слѣпо на жертву, ніе ли зло? и ако доведете хромо или болно, ніє ли то зло? доведи га Князу

твоме, еда ће те пустити преда се? говори Господъ Сверджитель. Сад' дакле умилостивите лице Бога вашега, и помолите Му се, да васъ помилуе, у рукама вашима быше та, ако ћу примити отъ васъ лица ваша, говори Господъ Сверджитель. Єръ у вама ће затворитисе врата, пакъ не подстичите олтару Моме ватру напраздно; ніе воля Моя у вама, говори Господъ Сверджитель, и жертве не примамъ изъ вашихъ руку'. Єръ отъ востока сунца и до запада име Мое прослависе по народы, и на свакомъ мѣсту тамянъ се приноси имену Моме и жертва чиста; еръ велико є име Мое по народы, говори Господъ Сверджитель. А вы га скврнавите, говорећи: трапеза є Господня оскврнѣна, и поставлѣна ела Нѣгова похулѣна быше. И рекосте: отъ злостраданя су та, и одунухъ ихъ, говори Господъ Сверджитель; и унесосте отета и хрома и болна, пакъ ћете ихъ принети на жертву, еда ћу ихъ примити изъ руку вашихъ? говори Господъ Сверджитель. И проклетъ, кой бяше якостанъ, имаюћи у стаду своме мужко, и обѣтъ му на томъ, а жертвуе Господу маторо; еръ Царъ великій самъ Я, говори Господъ Сверджитель, и име є Мое свѣтло по народы.

ГЛАВА 2.

И сад' заповѣсть вамъ є ова, Свештеницы: ако не узслушате, и ако не метнете на срдца ваша дати славу имену Моме, говори Господъ Сверджитель, то ћу послати на васъ клетву, и проклећу срећу вашу, и оклећу ю, и разорићу срећу вашу, те неће быти съ вама, еръ не мећете у срдца ваша. Гле! Я ћу разставити вамъ раме, и раскидаћу трбуве на лица ваша, трбуве праз-

ника вашихъ, и примићу васъ скупа; пакъ ћете уразумѣти, да Я Господъ послахъ вамъ заповѣсть ову, да буде завѣтъ Мой Левітма, говори Господъ Сведржитель. Завѣтъ Мой живота и мира бяше съ ньимъ, и дахъ му страхомъ боятисе Мене, и отъ лица имена Мога страшити Му се; законъ истине бяше у устма нѣговыма, и неправда се не нађе на устнама нѣговыма; у миру исправляюћи иђаше са Мномъ и многе отврати отъ неправде. Почемъ устне Свештеникове хране разумъ, и закона траже изъ нѣговихъ уста; еръ є Ангелъ Господа Сведржителя. А вы се уклонисте отъ пута, и ослабисте многе у закону, и искваристе законъ Левіинъ, говори Господъ Сведржитель. И Я учинихъ васъ уништене и разбачене по свы' народы; еръ вы не сачуваете путове Мое, но на лица гледасте у закону. Ніе ли єданъ Отацъ свыма вама? не созда ли васъ єданъ Богъ? зашт' да остависте свакій брата свога, па да оскврните завѣтъ отаца вашихъ? Оставлѣнъ буде Іуда, и мрзость буде у Ісраилю и у Іерусалиму; еръ оскврнави Іуда света Господня, коя є заволѣо, и пређе къ боговма туђима. Истребиће Господъ човѣка та чинећега, докъ смири селеня Іаковлѣва и приносеће жертву Господу Сведржителю. И та, коя ненавидихъ, чинисте, сузама покрываете олтаръ Господань, плачемъ и уздысанѣмъ отъ трудова; іоштъ ли є достойно погледати на жертву вашу, или пріятно примити изъ руку' вашихъ? И рекосте: зашто? еръ засвѣдочи међу тобомъ и међу женомъ младости твое, кою си оставіо, и та обштница и жена завѣта твога. И ніе ли добро учиніо? и останакъ духа нѣговога; и рекосте: шта друго осимъ сѣмена иште Богъ? и сачувайте духомъ вашимъ, и жену младости твое да не оставишь;

но ако омрзнувши отпустишь ю, говори Господъ Богъ Ісраилѣвъ, покрыѣыѣе нечестіе помышлѣня твоя, говори Господъ Сведржитель; и сачувайте духомъ вашимъ, и не оставите. Гнѣвећи Бога рѣчма вашима рекосте: чимъ Га разгнѣвисмо? єръ рекосте: свакій, кой чини зло, добаръ є предъ Господемъ, и Самъ имамъ благоволѣнѣ у ньима; а гдѣ є Богъ правде?

ГЛАВА 3.

Гле! Я шалѣмъ Ангела Мога, и мотриѣе на путъ предъ лицемъ Моимъ; и изненада доћиѣе у цркву Свою Господъ, Кога вы тражите, и Ангелъ завѣта, кога вы хоћете; гле! иде, говори Господъ Сведржитель. И тко ће поднети данъ долазка Нѣговога, и тко ће обстати гледећи Га? єръ Тай улази као ватра огньишта и као мыло перућихъ. И сѣстиѣе раскуваюћи и чистећи као сребро и као злато, и очистиѣе сынове Левіине, и прелиѣе ихъ као злато и као сребро, те ће быти Господу приносећи жертву у правди. И угодна ће быти Господу жертва Іудова и Іерусалимова као дани вѣка и као године прећашнѣ. Пакъ ћу доћи къ вама са судомъ, и быћу Свѣдокъ скоръ на Врачаре и на прелюбодѣйце и на оне, кои се куну именемъ Моимъ у лажь, и на оне, кои укидаю плату наємника, и на оне, кои насилствую удовице и нападаю на сироте, и на оне, кои укланяю судъ пришелцу, и на оне, кои се бое Мене, говори Господъ Сведржитель; єръ Я Господъ Богъ вашъ не измѣнюемсе; и вы сынови Іаковлѣви не удалюетесе отъ грѣхова отаца вашихъ. Уклонистесе отъ Моихъ закона' и не сачуваете; обратитесе къ Мени, пакъ ћу и Я о-

братитисе къ вама, говори Господъ Сведржитель; и рекосте: у чемъ да се обратимо? Еда ће човѣкъ преварати Бога? еръ Ме варате, рекосте: у чемъ преварасмо Те? што десетине и првине съ вама су; вы мотрећи пазите, и Мене вы кушате; година проће, и унесосте све плодове у сипарнице, те ће разнашанѣ нѣгово быти у дому нѣговомъ; обратитесе дакле отъ тога, говори Господъ Сведржитель; нећу ли вамъ отворити провале небесне, и излити вамъ благословъ Мой, докъ се задовольите. И раздѣлићу вамъ ело, и нећу вамъ покварити плодова земныхъ, и неће ослабити вашъ виноградъ на селишту, говори Господъ Сведржитель. И сви народи ће васъ блаженыма звати, еръ вы ћете быти земля пожелана, говори Господъ Сведржитель. Отежтасте на Ме рѣчи ваше, говори Господъ Сведржитель, и рекосте: у чемъ клеветасмо на Те? Рекосте: суетанъ є кой Богу служи, и шта намъ е болѣ, што сачувасмо заповѣсти Нѣгове, и што идосмо молитисе предъ лицемъ Господа Сведржителя? И сад' мы блаженыма зовемо туђине, почемъ, кои беззаконія чине, подижусе, и кои се противише Богу, спасошесе. То рекоше сви, кои се Бога бое, свакій ближнѣму своме: пази Господъ и услыша, и написа кньигу, да се памти предъ Собомъ отъ боећихсе Господа и страхопочитуюћихъ име Нѣгово. И биће Ми, говори Господъ Сведржитель, у данъ, кад' Я дѣламъ, Мои, и избраћу ихъ, као што човѣкъ избира сына добро му служећа. Пакъ се обратите и увидите међу праведнымъ и међу беззаконымъ, и међу служећимъ Богу и не служећимъ Нѣму.

ГЛАВА 4.

Єръ, гле! данъ иде горећь као пећь, и попалиће ихъ, те ће быти сви иноплеменицы и сви чинећи беззаконія као огранѣ, и запалиће ихъ идућій данъ Господань, говори Господъ Сведржитель, пакъ неће отъ ньихъ остати коренъ нити грана. А вама ће боећимасе имена Мога засіяти сунце правде, и у крылы нѣговы' исцѣлѣнѣ, пакъ ћете изићи и заиграти као теоцы отрѣшени; и истребићете беззаконике, те ће быти као пепео подъ ногама вашима у данъ, у кой ћу Я учинити, говори Господъ Сведржитель. Помените законъ Мойсеа слуге Мога, као што му заповѣдихъ у Хоріву за савъ Ісраиль заповѣсти и оправданя. И гле! Я ћу вамъ послати Илію Тесвітянина пре долазка дана Господня великога и просвѣћенога, кой ће уредити срдце отца къ сыну и срдце човѣка къ ближнѣму нѣговоме, да дошавши не поразимъ землю сасвымъ.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

Р19СрII 1141.1

У НОВОСАДУ,
ПИСМЕНЫ ЕПИСКОПСКЕ ПЕЧАТЊЕ.
1862.